

ကလေးများအတွက်

လအောင်ကျွန်း

ဆွေတောင်မတောင်ရွှေလာတုံ့သူ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဇာတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဝါဝါထွေး(မြ-၀၂၁၇၄)
ပတ္တမြားသိုက်စာပေ
အမှတ်(၈၆)၊ ဥက္ကဋ္ဌ(၃)လမ်း၊ (၈)ရပ်ကွက်၊
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အကွင်းပုံနှိပ်

ဦးနိုင်နိုင်အောင်(မြ-၀၀၃၂၄)
ရတနာဝင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၉)၊ ၃၁ လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင်(မြ-၀၀၃၂၇)
ရွှေခြင်သံပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၇၉)၊ ၃၁ လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၈ခုနှစ်၊ မတ်လ။

အုပ်ရေး

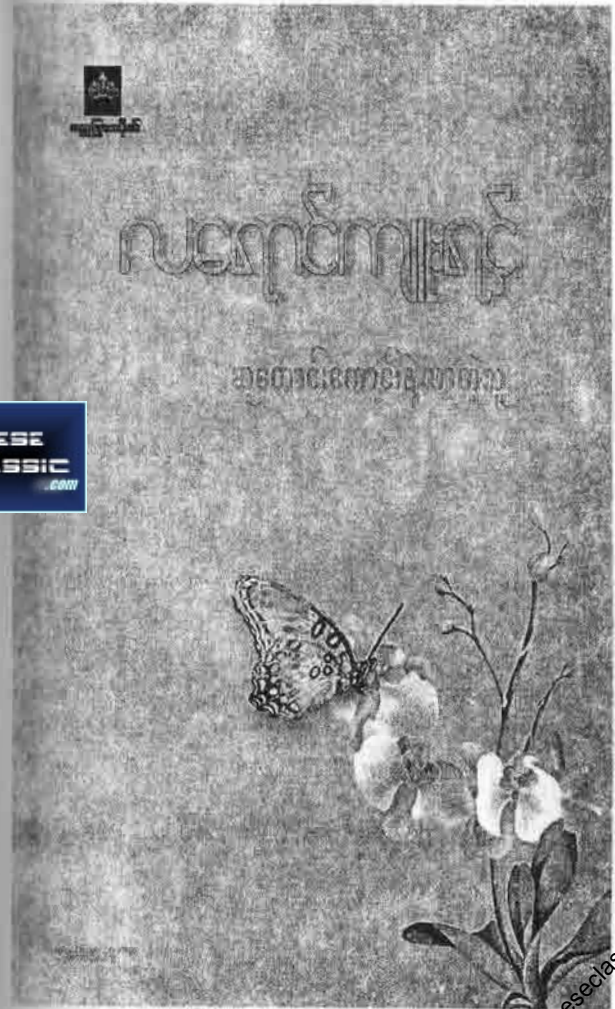
၅၀၀အုပ်

တန်ဖိုး

၃၀၀၀ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး

မိုးသောက်စာပေ
အမှတ်(၂၂၃)၊ (၃)လွှာ၊ ၃၁ လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၀၉၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉၅၀၈၉၈၉၄

အခန်း(၁)

ပြေးလွှားဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည့် တောလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဟစ်ကိုယ်လုံး ဆူးခြစ်ရာတွေနဲ့ ပြည့်နေသည်။ ခြေထောက်မှာ ဖျတ်မနဲဖြစ်သွားခဲ့သမျှ ဆူးလေးလားဆူးကြီးသလား ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ငုံ့ကြည့်ခွင့်လည်း မရခဲ့။

ရန်သူတွေနဲ့ဝေးလာတော့လည်း ကျောချနားဖို့နေနေသာသာ ဖင်တစ်နေရာထိုင်စာတောင်မရှိသည့် တောလမ်းကြမ်းကြီးက နေရာတိုင်းမှာ ရှုံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့နှင့်.. ၊

“ခြုံတွေပဲရှိရင်လည်း ခြုံတွေပေါ်မှာပဲ ခဏထိုင်မယ်ကွာ..မပြေးနိုင်တော့ဘူး..”

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်နေရတာပဲကွာ.. မြေပြန့်ပြန့်လမ်းသန့်သန့်တွေရင်နားရမှာပါ။ ခဏတော့ လျှောက်စမ်းပါဦး..”

ချမ်းည မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေသည်။ သူရက ညီဖြစ်သူကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းတခါခါနှင့်.. ၊

“ငါကလည်း မင်းလိုကောင်နဲ့မှ ညီအစ်ကိုတော်နေရတယ်..အံ့ရော..”

“ဘာ..”

“ငါ့ဟာငါဆို တံပိုးရွာထိ တောက်လျှောက်ပြေးနိုင်တယ်..”

“ဟုတ်လား..ငါကလည်း ရွာမှာမင်းသားလိုနေတာလေ။ မင်းလိုလူဆိုးသူခိုးနဲ့ ညီအစ်ကိုတော်နေရလို့ ပြေးနေရတာ..”

“အဲ့ဒီလူဆိုးသူခိုး ရှာဖွေကျွေးတာနဲ့ မင်းလူဖြစ်လာတာ..အဲဒါကားနဲ့..”

လရောင်ကျူးရင်

“အေးလေ...မင်းဘယ်လိုရှာလာတာမျိုးချပေးလာခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ညီကိုလည်း ကြံဖန်ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့...”

“ဟား ဟား ဟား ဟား...”

“အမေတို့သာရှိသေးရင် မင်းခိုးဝှက်လာတာကို ငါ့လိုကြည်ကြည်သာသာ စားသောက်မျိုးချပေးမယ် ထင်လို့လား...”

“တော်ပါပင်ပျင်းရာ...ပျင်းရင်ပျင်းတယ်ပေါ့၊ ဒီမှာမင်းမှတ်ထား... မင်းသားလေးလို ချောနေလည်းယောက်ျားဆိုတာ လက်ကြောတင်းရတယ်ကွ့...”

“မင်းလိုခိုးဖို့လား...”

“မင်းလိုထိုင်စားမနေဖို့ ပြောတာ...”

“ခိုးတာနဲ့စာရင် ထိုင်စားတာနာမည်ပျက် သက်သာတယ်...”

အသားကဖြူဖြူ လူကနုနု အကျီကျတော့ ပျင်ထည်ဆိုမဝတ်ချင်။ ပုဆိုးဆိုရင် ချည်ချောလေးမှ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အရွယ်မရောက်တရောက်မှာ မိဘမဲ့ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ညီငယ်က နုနုချောချော အစ်ကိုဖြစ်သူက မည်းမည်းထောင်ထောင်။ အစ်ကိုကိုယ်တိုင်ကလည်း ညီငယ်လေးကို မဆူရတ်မခိုင်းရက်နှင့် အရိပ်ကြည့်ချစ်ခဲ့ရသည်။ မိဘမဲ့ပေမယ့် ရွာထဲမှာလယ်စာရင်းငှားဘဝနှင့် ဟိုအိမ်ဒီအိမ် အလုပ်ကြမ်းမှန်သမျှလိုက်လုပ်ပြီး ဝမ်းရေးကို ဆက်ခဲ့ကြ၏။

နောက်တော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ စားဝတ်နေရေးအဆင်မပြေ ဖြစ်လာခဲ့သည်မို့ သူရက ဟိုရွာဒီရွာ ကူးလူးရှာဖွေလာခဲ့သည်။ အပေါင်းအသင်းစုံ အဖြစ်သနစ်စုံနှင့်ကြာတော့ အုပ်စုဖွဲ့၍ ခိုက်လာခဲ့၏။

နောက်တော့ သူခိုးစားပြလေးဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ငွေများများ ရသည်။ လူသက်သာသည်။ မြို့ပြနှင့်အလှမ်းဝေးသော နယ်ပယ်တွေဖို့ အပြင်မှာ လုပ်ချင်ရာထွက်လုပ်ပြီး ကိုယ်ရွာမှာပြန်နေတော့ လူကောင်း... ၊

မကောင်းတော့တာက ကိုယ်ကျက်စားနေကျရွာတွေမှာ ချောင်းရေလျှံလိုက် တောင်ပေါ်ရေကျလိုက်နှင့် မိုးခေါင်တဲ့အခါ ချောင်းရေ

လည်းခမ်း အိုင်တွေလည်းခမ်း။

ထိုအခါ လွယ်လွယ်ရနေကျကိုမရတော့ လွယ်လွယ်လည်းမပြန်ချင်တော့ပေ။ အဖွဲ့ထဲမှာလက်ယာညာတို့လူတွေက ရိုက်နှက်သတ်ပုတ်တဲ့အထိ စားပြဆန်လာခဲ့သည့်နောက်မှာ ရွာသူရွာသားတွေကလည်း နာကျင်မှုတွေနဲ့ တုံ့ပြန်လာကြ၏။

သဘာဝကိုက ရေများရေနိုင် မီးများမီးနိုင် မို့ လူထုနဲ့ ယှဉ်လာတော့ လူဆိုးစားပြဆိုသည့် လူနည်းစုကပြေးရသည်ဘဝရောက်ခဲ့လေသည်။ ဒီနေ့တော့ကြီးမျက်မည်းကို ဖြတ်သန်း၍ ခဲရာခဲဆစ်ခရီးသွားနေရတာလည်း အသက်ဘေးကြောင့်သာဖြစ်ရာ ညီဖြစ်သူ ခိုသံပေါက်အောင်ညည်းတွားနေတာ ကြားနေရပေမယ့် လစ်လျူရှုထားရသည်။

နေရာတကာတိုင်းကို အသိမပေးခဲ့တာကြောင့် ခုချိန်မှာ သူရကတွေ ဖြစ်ပျက်ရင်ဆိုင်နေရပြီမှန်း ချမ်းညဂဗနထမသိပေ။ သူရမဟုတ်တာတွေ လုပ်နေမှန်းသိသည်။ ခိုးဝှက်ပြေးလာတာတတ်တတ်သိသည်။

အမြဲတမ်း မကောင်းမှုတွေနဲ့ နပန်းလုံးနေရသည့်အဖြစ်ကို သေချာမသိ။ ဒီနေ့ဘယ်လောက်ထိ အသက်ဘေးခိုးခဲ့သည်ကိုလည်း ထဲထဲဝင်ဝင်သိခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ.. ၊

“သူရ...”

“ဘာတုံး...”

“မင်းပြောတော့ သုံးလွန်းတောင်ရွာကိုသွားမှာဆို ငါတို့ဘကြီးဘုန်းကြီးရှိဆို...”

“ဟုတ်တယ်...ဒါပေမယ့် သုံးလွန်းတောင်ဆိုတာ ဘယ်မှာရှိမှန်းကို မသိတာ...”

“အဲ့ဒီမှာ ငါတို့ဘကြီးဘုန်းကြီးရှိတာကျ ဘယ်လိုလုပ်သိတာတုံး...”

“ကိုယ့်ဘကြီးအရင်းကြီးကိုး...”

“မင်းနဲ့ပဲရင်းတာလား...”

“ဘာတုံးကွာ..မင်းနဲ့ငါညီအစ်ကိုရင်းပဲဥစ္စာ၊ ငါ့ဘကြီးက မင်း

ဘကြီးပေါ့ဟ..”

“မင်းကသိပြီး..ငါ့ကျမသိပါလား..”

“မင်းက စားဖို့လည်ဖို့ပဲ သိတဲ့ကောင်ကိုး..”

“အေး..ငါလည်းထင်ပါတယ်..”

ဘာပြောပြော ချမ်းညွှန်က သူ့နာချင်မှနာသည်။ မဟုတ်ကဟုတ်ကလေးနဲ့ အနာကြီးဆယ်လုံးလောက်ထပေါက်တတ်တာလည်း ရှိ၏။

“ညောင်းလှပြီကွာ..ဆွဲလာရတဲ့အထုပ်ကလည်း သေးသေးမဟုတ်ဘူး..”

“ငါ့ကိုပေးကွာကိုင်...ဒီအဝတ်ထုပ်လေးကိုပဲ..”

ပေးဆိုကာမှ လက်ထဲမထည့်ဘဲ ပစ်ချလိုက်ကာ ခြုံတွေ့ပေါ်နှစ်ချက်လောက် ဘယ်ညာနင်းလိုက်ပြီး ဖင်ထိုင်ချလိုက်၏။

“ချမ်းညွှန်..ဘာလုပ်တာတဲ့..”

“ထိုင်ချင်လို့..”

“မိုးချုပ်သွားမယ်ဟ..ထ ထ၊ နားလိုက်ရင် မင်းခြေထောက်မှာ စူးမိရမိတာတွေကအနာပေါ်လာမယ်..ဖိုနာလာရင်လမ်းဆက်လျှောက်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး..”

“မိုးချုပ်ဖို့ကအဝေးကြီးလိုသေးတယ်သူရ.. ခွေးပြေးပြေးလာတည်းက တစ်ချက်မမှန်းနားရသေးဘူး၊ လွတ်သွားပြီဆိုတော့လည်း မနားနဲ့ဦးဆိုတာကြီးက..”

“ငါ မင်းအတွက်ပြောနေတာ..တော်ကြာမင်းပဲ ဆာတယ်လောင်တယ်ဖြစ်လာတော့မှာ၊ ဒီတောကဘယ်လောက်ထိ ဖြတ်ရဦးမယ်မသိဘူး..”

“ဟ..မင်းပဲသွားနေကျဆို..”

“သွားနေကျက အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်းနဲ့ အေးဆေးလေကွာ.. ခုကျ ခွေးပြေးပြေးခဲ့ရတာတူမလား၊ ငါ့အထင် ငါတို့တွေတော့ကိုစိုက်က ဖောက်ထွက်နေတာမဟုတ်ဘဲ ပါးစပ်ကဝင်ပြီးဖင်ကထွက်ဖို့သွားနေရော့သလားပဲ..”

“မှတ်ထား..အဲ့ဒါကို ဒေါင်လိုက်အလျားလိုက်လို့ ပြောရ

တယ်..”

“မင်းသိရင် ပြီးတာပဲ..”

“မင်းသိဖို့လည်း လိုတာပေါ့..”

“မလိုဘူး..မင်းပဲစာတတ်ပေတတ်ပါ၊ ငါက စာမတတ်ပေမတတ်..”

“တတ်တတ်မတတ်တတ် ပြောတာကိုမှတ်ထားလိုက်ရင် ပြီးရော..”

“အေးပါကွာ..ကိုင်..”

သူရက သူပြေးလွှားဖို့ရှိသေးသည့် လမ်းကြောင်းအတွက် ရင်တွေပူနေသည်။ ချမ်းညွှန်ဘာမှမသိ။ သူရက အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဖြစ်ကာ ချမ်းညွှန်က နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိရှိသေးသည်။ အသက်ကွာတာတောင် အသိကွာတာက ပိုလေသည်။

ချမ်းညွှန်က ဘုန်းကြီးကျောင်းစာသင်ခွင့်ရပေမယ့် သူရကတော့ ၈၀ရာတော်ဆို သေအောင်ကြောက်သည်။ စာသင်ပြီဆိုလည်း သင်တိုင်းမတတ်။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဆို ဥပုသ်စောင့်ဖို့ခေါ်ရင်တောင် မလိုက်ခဲ့သည့်အဖြစ်နှင့် စာဖတ်တတ်ပေမယ့် စာတစ်ကြောင်း ပြောငဲ့အောင်မရေးနိုင်.. ၊

မိဘမဲ့သွားသည့်နောက်မှာ ဝမ်းရေးအတွက် လောကခံကိုရင်မိုင်ရခြင်းကဏ္ဍသို့ရှိခဲ့ရင်း.. ၊

“ငါကမင်းကို တံပိုးရွာကိုတွေတာနဲ့ ထားခဲ့မှာနော်..”

“သိတယ်လေ..”

“အေး..အဲ့ဒီကစပြီး မင်းကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးဖို့..”

“ကိုးနိုင်တယ်သူရ..မင်းသာကိုယ့်ကိုယ်ကို ဓားပြပိုလ်ကြီးလုံးလုံး ဖြစ်မသွားဖို့ ကြိုးစားဦး..”

ဖြစ်လှဖြစ်ခင်ပဲလို့ ပြောချင်ပေမယ့် သူရပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ချမ်းညွှန်က ထိုင်နေပြီးမှ ကိုယ့်အောက်ကခြုံကို ပြန်ငဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဘေးဘီကို မျက်လုံးစေ့လိုက်ရင်း.. ၊

“ငါတို့တွေမြို့ပြဆိုတာ မြင်တောင်မမြင်ဖူးဘူး..ဒီမြို့ကြီးထဲမတာကြီးမျက်မည်းထဲမှာပဲ ကျင်လည်ရတော့မယ်ဆိုရင်တော့ ဘဝ

ဆုံးပြီး..”

“ငါဆုံးပါစေ..မင်းကိုမဆုံးစေချင်လို့ ဒီထိလိုက်ပို့တာ..”

“အံ့မာကွာ..မင်းကအကြီးပဲဆိုပြီး မင်းမှချစ်တတ်တယ်ထင်နေတာလား..”

“မထင်ပါဘူး မင်းကိုလည်း ချစ်ပြနေတာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စ..”

ပြောနေရင်း မျက်နှာလွဲကာ.. ၊

“မိဘတွေမရှိတော့ ငယ်တဲ့သူကို အကြီးကစောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိလို့..”

ဝတ္တရားရှိလို့ပြောနေသည့် သူရမျက်နှာကို ချမ်းညက မျက်မှောင်ကုတ်လှည့်ကြည့်သည်။ သူရက ခြေထောက်မှာဆူးစူးမိလို့ ရှာနေသလိုလို ဟိုလုပ်ဒီလုပ်နှင့် နည်းနည်းလေးမှမမော့.. ၊

“ဒါဆို မင်းကငါ့ကို တံပိုးရွာမှာလာစွန့်ပစ်တာပေါ့..”

ဘေးမှာသူလိုပဲ ဖင်ချထိုင်ရင်း ခြေဖနောင့်ကိုအကြောင်းရှာ၍ ပွတ်သပ်နေသည့် သူရရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေရပ်တန့်သွားသည်။

“ပြောစမ်းပါ..ညီအစ်ကိုချင်းတောင်မှ ဝတ္တရားရှိလို့ စောင့်ရှောက်ရတယ်ဟုတ်လား..”

“အဲ့ဒါက..”

သူရတံတွေးတစ်ချက် မျိုလိုက်ပြီး မျက်တောင်တွေခတ်နေမိ၏။ ချမ်းည သူ့ဘက်ပြန်လှည့်လာသည်နှင့် သူ့မျက်နှာကိုလွှဲလိုက်ပြီးဖြစ်ကာ.. ၊

“အရှင်းဆုံးပြောတာလေကွာ..မင်းက အသက်နှစ်ဆယ်ရှိလာတာတောင် 'ထမင်းဘယ်ကရ အိုးထဲကရ'ဆိုတဲ့ လူမျိုး..”

“တန်တော့ဟေ့ကောင်..ငါအဲ့လောက်ထိမဟုတ်ဘူး..”

ချမ်းညကအစတည်းက စကားပြောလည်သလောက် လျင်လည်းလျင်သည်။ ဘာမဆို သူမလုပ်ဘဲနေတာသာရှိမည်။ မသိတတ်ဆိုးရွားစွာနေတတ်တဲ့ လူစားမျိုးတော့မဟုတ်ပေ။ အစ်ကိုကြီးက အစစသိတတ် နားလည်နေခဲ့သဖြင့် ငယ်သူပီပီဆိုးလို့ရလို့ ဆိုးနေတာမျိုးသာ.. ၊

“အေးပါ..စိတ်ရင်းစိတ်ဓာတ်လေး သိရတာပေါ့..”

ရှုံ့မဲ့ပြောရင်း မျက်စောင်းထိုးသလို တစ်ဖက်လှည့်သွားတော့သူရက ချမ်းညမျက်နှာကို ဘေးတိုက်ကကြည့်ရင်း ငေးနေ၏။ သူ့ဒီလိုပြောရပါမည်။ ဒီနေ့သို့မဟုတ် မနက်ဖြန်မှာ ချမ်းညနဲ့သူ့ခွဲရတော့မည်။

ထာဝရလား တစ်ခဏလားဆိုတာ မမြင်ရသည့် ကံကြမ္မာလက်ထဲမှာမို့ ချမ်းညဆိုသည့်ကောင်လေးဟာ သူ့ဘဝကိုသူ့ကိုယ်တိုင် ရွက်လွှင့်ရတော့မှာဖြစ်သည်။

ဟိုအရင်ကလို ချမ်းညကိုသူ့အရိပ်အောက်မှာ တတ်နိုင်သမျှမမျှင့်အောင်ထားဖို့ရာ သူ့ကိုယ်တိုင်ဘယ်ကမ်းကပ်လို့ ဘယ်သောင်မှာတင်မလဲဆိုတာ မသိနိုင်သောဝရမ်းပြေးဘဝမို့.. ၊

“ကဲ..ကဲ ငါတို့ဆက်သွားရမှာ ထတော့..”

ပြောရင်းခားမကို ပြန်ကောက်လိုက်ပြီး ရှေ့ကထွက်သည်။ လမ်းသွားလို့ပြန်ရင်ရှင်သမျှ သစ်ကိုင်းဆူးခြံတွေကိုရှေ့ကနေ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းသွားရင်း.. ၊

“ငါပြောတာကို မမေ့နဲ့ချမ်းည..”

“ဘာကိုတုံး..”

“တံပိုးကိုရောက်ရင် သုံးလွန်းတောင်ကိုမေးပြီး ဘကြီးဘုန်းကြီးဆီ ရောက်အောင်သွား..”

“ပူမနေနဲ့..မင်းသာ သူများချောင်းရိုက်လို့တစ်ယောက်တည်း လဲမနေအောင် ဂရုစိုက်..”

ရွာမှာဆို အစ်ကိုဖြစ်သူအချိန်လွန်ထိ ပြန်မလာလျှင်ချမ်းညဝါးမိမ်းတုတ်တစ်ချောင်းနှင့် တောစပ်ကိုသွားတာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်။ တဖြားရွာကနွားတင်းကုတ်မှာ အလုပ်သမားလုပ်နေသည်လို့သာ ကိုယ့်ရွာက သိထားသောကြောင့် ချမ်းညကိုမြင်တိုင်း တချို့တလေက ပြောတတ်ကြ၏။

“သူရကိုပြောကွာ..ကိုယ့်ရွာမှာပဲရှိတဲ့အလုပ် ရှာကြံလုပ်စမ်းပါလို့၊ ဘယ်နယ်ကွာ ရွာကြီးရွာမမှာ အလုပ်သွားလုပ်ပြီး သွားလုပ်ပြန်တာနဲ့ ဘာများထူးလို့တုန်း..”

“အေးလေကွာ..ကိုယ့်ရွာမှာပဲ ဆိုးမရွာအိမ်မကွာလှပါလား။”

ပြန်လာလိုက်ရင် သူ့ကိုယ်သူနားလေး ဆယ့်ငါးကောင်လောက်ထိန်း ကျောင်းနေရတာကို ဘုရင့်နန်းတော်က သိုးထိန်းကြီးကျလို့..”

ရွာနီးချုပ်စပ်ထဲမှာမှ ချမ်းညတို့ရွာက မကြီးမငယ်အလယ် အလတ် ရွာငယ်လေးဖြစ်သည်။ အားလုံးကလည်း သူ့ရတစ်ယောက် ချမ်းသာတဲ့ရွာကြီးသွားပြီး အလုပ်အကိုင်ကောင်းနေသည်ပဲ ထင်ကြ ၏။ တကယ်တမ်းကား... ။

“ဘကြီးဘုန်းကြီးက ငါ့ကိုမမှတ်မိရင် ဘယ်လိုလုပ်မတုံး..”

“မင်းရဲ့နဖူးရေခူးရေကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သူ့ရဲ့ညီတော်မောင်ဦး သူ့ရိန် ခယ်မတော်ဒေါ်မယ်ချမ်းတို့ရဲ့ ဒုတိယသားလေးချမ်းညဆိုတဲ့ မင်းသားမှန်းတန်းသိမှာ ငါအာမခံတယ်..”

“တော်တော်ရူညံတဲ့လျှာ..စာမတတ်လို့ပဲ..”

“စာမတတ်ပေမယ့် စကားပြောတတ်တယ်ကွ..စာပေအက္ခရာမှ တတ်ပေမယ့် ဘဝအက္ခရာတွေဆို မင်းထက်ငါ့ပိုဖတ်တယ်တယ်..”

“လာသေးတယ်..ဟား ဟား ဟား..”

“ဟေ့ကောင်..”

တောထဲမှာ အကျယ်ကြီးရယ်ချလိုက်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိ သမျှ ကျေးငှက်သာရကာတွေ ဝုန်းခနဲထပျံကုန်၏။ ထို့ပြင် သစ်ပင် ခြံကြားတွေ တဖျော့ဖျော့လှုပ်ခါဆူညံသွားလေသည်။

“တောထဲမှာဆိုတာ သတိထားဦး..”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့..သူ့ရရာ..ငါ့ကိုဘယ်သတ္တဝါမှ အန္တရာယ်မ ပေးဘူး..မွေးလာတည်းက ဘုန်းနဲ့ကံနဲ့..”

“အေးပါ..ခုထိတော့ ပြောနိုင်သေးတာကိုး၊ ကံဆိုတာ လှေကား ထစ်တွေ မဟုတ်ဘူးကွ..”

သူ့ရ ဟန်ဆောင်ငြင်းခုံနေရရင်း ခံစားချက်တွေပွင့်အံ့ထွက်လာ ခဲ့၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြေကွဲနေပါလားဆိုတာ သိလိုက်သည်နှင့် ချမ်းညမရိပ်မိအောင် စကားကိုရပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ချမ်းညကို သူ့စိတ်မချနိုင်ပေ။ ထို့ပြင် အရိပ်ကြည့်စောင့်ရှောက် လာခဲ့ရသည့် ကိုယ့်ညီလေးကို ဗြဲနန်းခနဲကြီးတစ်ယောက်တည်း ခွဲ ထွက်လိုက်ရသည့်အဖြစ်က အဆိုးရွားဆုံး.. ။

ဘယ်သူမပြု မိမိအမှုလို ဘယ်လိုပဲတွေးပေမယ့် ဖြေသိမ့်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့၏။ နောက်ထပ် စကားမဆက်နိုင်ဘဲ တံတွေးတွင်တွင်မျိုးချနေ ပါရပ်.. ။

“ကံကြမ္မာဆိုတာ လမိုက်နေတဲ့မဟူရာညထက် မှောင်တယ်..ငါ မပဲ..ကိုထားခဲ့ရမှာက မျက်မမြင်တစ်ယောက်ကို လှေပေါ်တင်ပြီး ပင် လယ်သမုဒ္ဒရာထဲ မျှောလွှတ်လိုက်သလိုပဲဆိုတာ ငါသိတယ်..ဒါပေ မယ့်..”

ငိုချင်လာခြင်းကြောင့် နှာခေါင်းတွေစပ်ဖျင်းဖျင်း မွန်လာသည်။ တံတွေးမျိုးချနေပေမယ့် လည်ချောင်းထဲမှာကျပ်ခဲလာသည့် ပူ လောင်မှုက ဒုက္ခပေးနေ၏။

‘ငါ့ဘဝက ဝရမ်းပြေးလိုမနားမနေပြေးရတော့မယ့်ဘဝမို့လို့ပါ’ လို့ ညီငယ်ကို ပြောပြလိုက်ချင်သော်လည်း.. ။

“ငါတို့တွေ တစ်နေ့နေကျရင်လည်း ခု..ခုလိုပဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ကျောက်ကြမှာပဲကွ၊ အဲဒါတွေက ဓမ္မတာပါပဲ..ငါ ငါကမင်းကို ဘယ် လောက်ထိ..”

“မလိုပါဘူးကွာ..ငါနားလည်ပါတယ်၊ အခု မင်းချက်ချင်းကြီး ပါ့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းပို့တည်းက ငါသိပါတယ်..မင်းမိန်းမယူမလို့ မှုလား..”

“မဟုတ်..အဲဒါတွေကလည်း တစ်နေ့ဖြစ်လာမှာတွေပဲ၊ ဒါပေ မယ့် ငါကမိန်းမယူလိုက်ပြီး မင်းကိုထားခဲ့တာထက် မင်းကိုစိတ်ချရမှ မိန်းမယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ..”

“သူ့ရ..သူ့ရဟေ့ကောင်၊ မင်းဒါတော့ ငါ့ကိုနှိမ်တာပဲ..”

နောက်ကနေ အင်္ကျီစကိုဆွဲလိုက်ပြီး ချမ်းညကစိတ်တိုတာကို သိသာအောင်ပြချင်၏။ သူ့ရကမျက်ရည်ဝေနေသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ဖျမ်းညမြင်သွားမှာစိုးသောကြောင့် ကိုယ်ကိုလိမ်၍ ရုန်းထွက်လိုက် ပြီး.. ။

“ခုမှနာမနေပါနဲ့ကွာ..ငါ့ကိုက မင်းကိုအသက်နှစ်ဆယ်ကေ နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ မြင်လို့မရခဲ့တာ ဘယ်နယ်လှေရမ တဲ့..ငါ့စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောတာကိုနားထောင်နေစမ်းပါ..”

သူရက အင်္ကျီစလွတ်ထွက်အောင်ရုန်းပြီး ရှေ့ကနေသွက်သွက် လျှောက်သွားတော့ သံယောဇဉ်မတင်းချင်လို့ စကားများများအပြောမခံသည့် ပုံပေါက်နေခဲ့၏။ ချမ်းညွှန်ရင်ထဲမှာ နင့်သွားသည်။ တစ်ခါမှမခံစားခဲ့ရဘူးသည့် စူးရှနာကျင်ခြင်းသည် ကလေးလိုပုံပစ်လိုက်ချင်သည်အထိ ဖြစ်လာခဲ့လျက်.. ၊

“တံပိုးရွာထိလည်း လိုက်မပို့နဲ့တော့သူရ..အဲဒီဓားငါ့ကိုပေးခဲ့၊ ငါ့လမ်းငါထွင်ပြီးသွားနိုင်တယ်..ပေးဆိုပေးကွာ၊ ငါ့ကိုလိုက်မပို့နဲ့..”

အတင်းဝင်လှပြီး ဇွတ်လုပ်တော့ ဓားမကချမ်းညွှန်လက်ထဲပါ သွားသည်။

“ချမ်းည..မင်း..”

“မလိုဘူးဟောကောင်..မင်းတော်တော်ခွဲထွက်ချင်နေတယ်မို့လား၊ ခုတည်းက ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်လို့ရတယ်..သွားတော့..”

“ချမ်းည..”

သူလက်ကိုဆွဲလိုက်တော့ ထိုလက်ကိုပုတ်ချပစ်သည်။ ချမ်းညွှန် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲနေကာ မျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်နေသည်ကို သူမြင်လိုက်၏။

မဟုတ်ဘူးချမ်းည..ဘယ်ရွာကမှ ငါ့ကိုအဝင်မခံကြတော့ဘူး၊ ငါက တောခိုရတော့မယ်ကောင်..အဲဒီအခါ မင်းလည်းအားလုံးကို ဆန့်ကျင်ပြီး ငါ့နောက်ပါလာလိမ့်မယ်၊ ငါ့လိုပဲ လူဆိုးဓားပြဖြစ်တော့မယ်.. ၊

သူနေရာမှာ ရပ်ကျန်ခဲ့ရင်း မျက်ရည်စက်တွေတလိမ့်လိမ့်ကျ၏။ ပြီးတော့ ချမ်းညွှန်အလမ်းကွာသွားကာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလိုက်လာခဲ့မိသည်။ သူ့ဘဝတောထဲမှာပဲလူဖြစ်ရှုံးရတော့မှာကို ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြောတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ချမ်းညွှန်ကိုစိတ်နာပါစေ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ချရမည့် နေရာတစ်ခုခုကို မရောက်မချင်း သူချမ်းညနောက်က လိုက်နေရမည်သာ.. ၊

တကယ်တော့ တံပိုးရွာဆိုတာလည်း သူတို့ခိုးဆိုးလုယက်ဖူးခဲ့သော.. ၊

“ဂျွတ်..ဖြောင်..”

သစ်ကိုင်းခြောက်၏ အဖျားတစ်စကိုနင်း၍ တစ်ဖက်စကိုခလုတ်တိုက်လိုက်မိကာ သစ်ကိုင်းလည်းမြည်သံပေး၍ ကျိုးသွားသည်။ သူရလည်း ခလုတ်တိုက်မိပြီး ဟပ်ထိုးလဲ၏။ ရှေ့ကသွားနေသည့် ချမ်းညနောက်ကို ချာခနဲပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“သူရ..ဘာဖြစ်တာတုံး..”

သူ့အသံသာ ပဲ့တင်ကျန်ခဲ့လျက် တုံ့ပြန်သံမလာ.. ၊

“ဟေ့ကောင်နော်..မင်းငါ့နောက်ကပါလာတာ ငါသိတယ်..”

မေးနေရင်း နောက်ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ သူရကိုချက်ချင်းမကြုံရတော့ တစ်နေရာမှာ ဒဏ်ရာအနာတရနှင့် တုံးခနဲလဲနေပြီလားလို့ တွေးမိကာ စိုးရိမ်စိတ်တွေကြီးစိုးသွားသည်။

“သူရ..သူ့ရဘယ်မှာလဲ..”

“ငါ..ငါဒီမှာချမ်းည၊ ဒီ..ဒီမှာ..”

အသံက ကိုယ့်ဘေးမှာမို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူရက မှတ်ပင်နောက်မှာ ပုန်းနေပုံရှိကာ သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ သစ်ကိုင်းတစ်ခုကနေ တန်းလန်းဆင်းလျက် မြွေဟောက်က ပါးပျဉ်းထောင်နေ၏။ သူရမျက်လုံးကြီးပြူး လက်တွေ့တုန်နေကာ.. ၊

“ငါ့ကိုပေါက်တော့မယ်..မြန်မြန်ကယ်ပါဦး..”

ချမ်းညက အနားကပ်လိုက်ကာ မြွေဟောက်လည်ပင်းကို ဖမ်းယူပုံကိုလိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာပါလာတာနှင့် အပေါ်မှာချိတ်ပတ်ထားသည့်အမြီးက သူ့လက်မောင်းရင်းထိ ဒေါသတကြီးလာရောက်ရစ်ပတ်၏။

“လုပ်လေ..လွတ်ပစ်လိုက်တော့လေ၊ မင့်ကိုကိုက်လိုက်လိမ့်မယ်..”

“ကိုက်တော့ဘာဖြစ်လဲ..”

ချမ်းညက ငယ်ငယ်လေးတည်းက အဆိပ်ရှိသည့်ပိုးကောင်မွှားကောင်ဆို ဘာကောင်ကိုက်ကိုက် ယားတာနာတာလောက်နှင့်ပျောက်သွားတတ်သူဖြစ်ကာ အဆိပ်ပြင်းသည့်အကောင် ကိုက်လျှင်တော့ ဝမ်းရာက ယောင်ယမ်းနာကျင်တာထိ ဖြစ်တတ်၏။

“ငါ့ကိုသတ်ချင်လာအောင် မလုပ်နဲ့နော်..အမြီးကိုပြန်ပြန်ပြလိုက်

လရောင်ကျူးရင်

မဟုတ်ရင် ရိုက်သတ်ပစ်မှာ..”

တရားရူးဒေါသကြီးနေသည့် မြွေက သူ့စကားကိုနားလည်နေသည့်နယ် ပါးစပ်ကြီးဖြူနေရာကနေ အမြီးကိုဖြေချလိုက်၏။ မြွေနဲ့ ချမ်းညကိုကြည့်၍ သူ့ရအသက်မရှုနိုင်အောင် ဖြစ်နေရကာ မြွေကို တောထဲ လွှဲပစ်လိုက်ကာမှ.. ၊

“ငါကမင်းကို စိတ်မချလို့ တိတ်တိတ်လေးလိုက်လာတာ..”

“သိသားပဲ..”

“ခလုတ်တိုက်မိလိုက်တာနဲ့ မင်းသိသွားပြီဆိုပြီး အဲဒီသစ်ပင် နောက်ဝင်လိုက်တာ တော်သေးတာပေါ့..နည်းတဲ့အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး..”

ချမ်းညက ပြန်လှည့်သွားရင်း ဆရာကြီးမျက်နှာနှင့် ပြုံးလိုက်ရင်း..

“အဲဒါမှတ်ထားပေါ့ကွ..ချမ်းညမရှိရင် မင်းတာဖြစ်သွားနိုင်လို့ ဆိုတာ..”

သူ့ရကလည်းရယ်ကာ ချမ်းညပခုံးကိုဖက်ထားလိုက်ပြီး.. ၊

“အေးပါ..မြွေကိုတွေ့တိုင်းသတိရမှာတော့ သေချာပါတယ်။ ချမ်းညကယ်ပါ..ချမ်းညကယ်ပါဆိုပြီး..”

“ပြောလေ..မင်းနဲ့ညီအစ်ကိုအရင်းကြီးပဲ..”

“ဟား ဟား ဟား..”

ကြေကွဲပူလောင်သွားခဲ့ခြင်းကို ရယ်ချလိုက်တော့ ပေါ့ပါးသွားသလိုပါ..သို့သော်.. ၊

အခန်း(၂)

“အဲဒါ သုံးလွန်းတောင်ပဲ..”

လို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီးတာနှင့် ထင်းခွေသမားလူကြီးက မျက်ချင်းပြန်လှည့်သွား၏။ ရွာကြီးက မြေပြန့်လွင်ပြင်မှာပေမယ့် ချမ်းညရပ်ကြည့်နေသည့်နေရာကနေ မြင်နေရသည့်ပုံအရ အမြင့်ပိုင်းမှာရှိနေသော အနေအထားမျိုးဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေ ရှိပုံရသလောက် အဆောက်အဦးစေင်မိုးတွေကို အဝေးကနေ လှမ်းမြင်နေရ၏။

“သုံးလွန်းတောင်ရွာက စည်းကမ်းကြီးတယ်ကွ..စည်သည်သွားလုပ်ရုံဆိုရင်တော့ဖြစ်မှာပါ။ အဲဒီမှာ အခြေချဖို့လာတာဆိုရင်တော့ မောင်ရင့်ပုံစံနဲ့ ဖြစ်မယ်ထင်ဘူး..” တဲ့.. ၊

လူကြီးကို လမ်းမေးတော့ ပြောပြသွားသည်။

“အဲဒီရွာတည်စ ဟိုးအရင်သမိုင်းကြောင်းကိုက ရာဇဝင်ထဲက သူ့ရဲကောင်းကြီး မိသားစုသုံးစုက ရွာကိုထူထောင်ခဲ့ကြတာဆိုပဲ.. ကျုပ်တို့က ရွာနီးချုပ်စပ်အိမ်ခြေနည်းနည်း ခပ်မွဲမွဲတွေပါ။ သုံးလွန်းတောင်ကတော့ အရှင်သခင်အတွက် အသက်ပေးဝံ့ကြတဲ့ ရာဇဝင်သူရဲကောင်းကြီး မိသားစုသုံးစုလာရာကအခြေချ ဇာတ်မြုပ်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝင်နဲ့လေ..”

ရွှေငွေစည်းစိမ် ကျောက်မျက်ရတနာတွေ ပေါ်ကြွယ်ဝသည်ခိုရွာကို စတင်တည်ထောင်ကြစဉ်တည်းက စနစ်တကျရှိသည်။ စည်းကမ်းကလနားနဲ့ မွမ်းမံ၏။

လူသစ်ဝင်လာတာနှင့် စိုက်ပျိုးနိုင်ဖို့ မြေယာပေးသည်။ နေထိုင်

စားသောက်ဖို့ အရင်းအနှီးပေး၏။ ကိုယ်တိုင်ရှင်းလင်းထွန်ယက်ကြပေမယ့် ရွာ၏ကြွယ်ဝမှုကြောင့် လူဦးရေ အိမ်ထောင်စုဦးရေတွေ မကြာခင်မှာ တိုးပွားများပြားလာခဲ့ပြီး... ။

“သူဌေးကြီးက စည်းကမ်းတင်းကျပ်လွန်းတယ်..အယူသည်းတယ်၊ အခုလက်ရှိ ‘ယောမင်းကြီး’ အိမ်တော်ပိုင်က ပိုပြီးဒေါသကြီးတယ်လို့သိရတယ်..ဘာလဲဆိုတော့ သူတို့ရွာမှာ ဗမာမဟုတ်ရင်လုံးဝလက်မခံဘူး။ သူဌေးရဲ့စောင့်ရှောက်မှု မရဘူး..တချို့တိုင်းရင်းသားတွေဆို သူဌေးကြီးကို လေးစားပြီး ရွာထဲမှာမနေရပေမယ့် ရွာပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ဖြစ်သလို ကြုံသလိုနေကြတာတွေ ရှိတယ်..”

ချမ်းညွှနာထဲကို ခပ်စမ်းစမ်းဝင်လာရင်း ထင်းရွေသမားကြီးနဲ့ အတူလာစဉ် ပြောပြခဲ့သမျှကို ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။

“ဘာသာရေး တအားကိုင်းရှိုင်းတယ်.. ‘ယောမင်းကြီး’ အစဉ်အဆက်တွေ အကုန်လုံးသမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံပြီး ပေးကမ်းထောက်ပံ့တဲ့နေရာမှာ ရက်ရောတယ်..အခု သူဌေးကြီးဒေါသကြီးတတ်တာက လွဲရင်ပေါ့..”

“ဒါနဲ့ ‘ယောမင်းကြီး’ ဆိုတာက ကျွန်တော်တို့မြန်မာရာဇဝင်ထဲက..”

“ဟာ..မဟုတ်ဘူး၊ ကနဦးရွာကို ထူထောင်ခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းကြီးရဲ့နာမည်ကိုက ‘ယောမင်း’ တဲ့.. အိမ်အကြီးကြီးဆောက်ပြီးတာနဲ့ ခြံခတ်ပြီး ‘ယောမင်းကြီး’ အိမ်တော်လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာ..”

“ဒါဆို အဲ့ဒီမှာယောမင်းကြီး ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တွေပေါ့..”

“ဒါပဲဖြစ်လိမ့်မယ်..ရွာကလည်း သူရဲကောင်းမိသားစုသုံးစုကို အစွဲပြုပြီး သုံးလွန်းတောင် လို့ ဖြစ်လာတယ်ပြောကြတာပဲ၊ ကျုပ်တို့လူကြီးတွေပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ..ရွာထဲကို ကျုပ်တို့ခဏခဏ ရောက်ဖူးတယ်၊ ရွာကမြို့ကြီးလား ထင်ရတယ်ကွ..”

“ဟုတ်လား..ကျွန်တော့်ဘကြီးဘုန်းကြီးက အဲ့ဒီမှာကျောင်းထိုင်နေတာ..”

“ဒါဖြင့် ကံကောင်းပြီပေါ့..သူဌေးကြီးကဘာသာရေးကို အသက်လောက်တန်ဖိုးထားတာ၊ တစ်ရွာလုံးမှာလည်း ဘုန်းကြီး

ကျောင်းက တစ်ကျောင်းပဲရှိတယ်..အဲ့ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းကို ‘ယောမင်းကြီး’ အိမ်တော်ထက် ခမ်းနားအောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထားတာ..”

ဤကဲ့သို့ကြားရသည့် သတင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ချမ်းညွှနာမူကနားလည်လိုက်သည်။ သူ့အတွက်အားကိုးဖွယ်ဟာ ဘကြီးဘုန်းကြီးပဲ ရှိလေသည်။

ရွာလမ်းမကြီးထဲကိုရောက်တော့ ရှေ့ဆက်မသွားရဲသေးဘဲ ရွာထိပ်က ညောင်ပင်အိုင်နဲ့ဧရပ်ကြီးပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဒီဧရပ်မှာ မှာသားတစ်ယောက်တလေ ဝင်နားလျှင် စကားရောဖောရောမေးမြန်းစပ်စု၍ ရွာအခြေအနေကို ဒီထက်ပိုသိနိုင်မည်ဟု တွေးမိသောကြောင့်၊

သို့သော် လူကိုမျှော်နေတုန်း နွားလှည်းတစ်စီးကို ကြားလိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ ကျောက်သလဲလမ်းပေါ်မှာ နွားလှည်းတစ်စီးနှင့် နွားမောင်နဲ့ နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အချိန်က မနက်ဆယ်မှာရီဝန်းကျင်မို့ နေပူနေပြီဖြစ်၏။ နွားလှည်းကလည်း ဧရပ်ရှိရာ ညောင်ပင်ရိပ်အောက်ကိုပဲ ဦးတည်လာပြီး တစ်ထောက်နားရာ.. ။

“မောင်ရင်က တခြားရွာကလာတာလား..”

အသက်ငါးဆယ်အရွယ် လူကြီးကပဲ စတင်နှုတ်ဆက်၏။ ချမ်းညွှနာပျာပျာသလဲ ခေါင်းညိတ်၍.. ။

“ဟုတ်ပါတယ်ဦးကြီး..ဒီရွာထဲက လူစိမ်းမဝင်ရဘူးကြားလို့..အဲ့ဒါ..”

“လူစိမ်းမဝင်ရတာ မဟုတ်ပေါင်ကွယ်..”

အမျိုးသမီးကြီးက အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ပဲရှိကာ လှည်းပေါ်ကအဝတ်ထုတ်တစ်ထုတ်ကို ဆွဲချရင်း လှမ်းပြောသည်။ လူကြီးကလည်း နွားတွေကိုတံပိုးဖြုတ်၍ ချည်ထားလိုက်ပြီးမှ ဧရပ်ပေါ်ရောက်လာကာ.. ။

“တို့မင်းကြီးလောက် သနားကြင်နာတတ်တာ ရှိပါ့မလားမောင်ရပ်ရာ..မိသားစုတစ်ခုလို့ပေါ့ကွယ်၊ သူစိမ်းဖက်လာရင် စိတ်ဝမ်းနစ်တယ် မဟုတ်ဘူးလား..”

ပြောပြီး ချမ်းညွှနာခေါင်းညိတ်လိုက်တာကို စောင့်နေသည်။

ပြီးမှ...
“ကိုယ့်လူရင်းလူခံတွေ ဖွဲ့စည်းနေတဲ့ထဲကို လူစိမ်းဝင်လာရင် ပြဿနာတစ်ရပ်ရပ်တော့ ပေါ်လာတတ်တယ်ကွယ်...ရှေးလူကြီးတွေ ဆိုတော့ ပိုပြီးအယူသည်းတာပေါ့..”

“ဟုတ်တာပေါ့ဦးကြီးရာ..ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ ဒီရွာမ ရောက်ခင်တည်းက ရွာရဲ့စည်းလုံးပုံ စည်းစနစ်ရှိပုံတွေကို ကြား ခဲ့ရတာပါ..”

“အေး...ဒါပေမယ့် ခုနောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘာသာခြားတွေကိုပဲ ခွဲခြားထားတာပါ။ တိုင်းရင်းသားတွေတော့ စာချို့တလေလက်ခံပါတယ်..”

“အရင်တုန်းက လူမျိုးခြားတွေဝင်လာလို့လား ဦးကြီး..”

“ဝင်ပါပြီကောကွယ်..ဒါက တို့မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းနယ်စပ် နီးပြီလေ၊ ဟိုတစ်ချိန်က ပိုပြီးခေါင်တယ်..ဘယ်နိုင်ငံမှာဖြစ်ဖြစ် ကပ် ဆိုးဆိုက်ပြီဆိုရင် တိုင်းပြည်ပျက်တဲ့အထိ ဖြစ်ကြတာကလား...အ ဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ရာကိုပစ်ပြီး ပြေးကြရတာ လေ..”

“ဟုတ်လား..”

“ဟုတ်ပမောင်ရေ..”

အမျိုးသမီးကြီးက အနားမှာလာထိုင်လိုက်ပြီး ဆက်၍.. ၊

“အဲ့ဒါတွေနင်တို့ မကြုံဘူးပါဘူး..ကပ်ဆိုက်တယ်ဆိုတာ ရန်သူမျိုး ငါးပါးထပ်ဆိုးတယ်ဟဲ့၊ အိမ်ရှေ့မှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ပြီ ဆိုရင် ပါးစပ်ထဲသွင်းမယ့် ထမင်းလုတ်ပစ်ချပြီး နောက်ဖေးပေါက်က ခုန်ဆင်းပြေးရတာ..”

ထိုစကားကျတော့ အံ့ဩတာမှန်ပေမယ့် ပြုံးလိုက်မိ၏။ တွေး မိတာက ရောဂါဘယဆိုတာ လူသတ္တဝါတွေလို ခြေထောက်နဲ့ပြေး လိုက်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ.. ၊

“နင်ကထင်ပေမပေါ့..ဘေးဆိုးကပ်ဆိုးဆိုတာမှ နားမလည်ဘဲ၊ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ကြံဖူးမှသိကြမှာ..”

“အဟုန်း..ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်..”

“မင်းပုလိပ်ရောဂါဆိုတာတော့ ကြားဖူးမှာပဲ..အေး အဲ့ဒီလိုရော ဂါတွေကငှက်တွေကနေ ရတာရှိတယ်၊ လေထဲကနေ ကူးကြတာ လည်းရှိတယ်..မင်းတွေကြည့်လေ၊ ပြေးလိုက်ခံရတာထက်ပိုပြီး မကြောက်စရာ မကောင်းဘူးလား..”

လူကြီးသူမတွေနဲ့ စကားများများပြောရသည်နှင့် ဗဟုသုတတွေ လည်း တိုးလာခဲ့သည်။ တကယ်ပြောချင်တာက ဟိုရှေးခေတ်တည်း က အကြောင်းဒုက္ခအမျိုးမျိုးနဲ့ တောရိပ်ခိုလာကြသည့် လူအမျိုးမျိုး ရှိကြသည် ဆိုတာပင်.. ၊

“မောင်ရင်က ဆရာတော်ကျောင်းမှာပဲ နေမှာဆိုတော့ တခြား မာယီရလည်း မရှိနိုင်ပါဘူး..ကိုင်း ငါတို့နဲ့လည်းကြုံလိုက်ခဲ့၊ အတူ သွားကြတာပေါ့..”

“မလိုက်တော့ဘူးဦးကြီးရာ..ရွာထဲဝင်လာပြီပဲ..”

“ရွာထဲဝင်ပေမယ့် ဆရာတော်ကျောင်းက ဟိုဘက်ရွာထိပ်မှာ လေ..လမ်းလျှောက်သွားရင် မောင်ရင့်အတွက် အဆင်မပြေတာတွေ ဖြစ်လာနိုင်လို့ပြောတာ..”

သိလိုက်ရကာမှ ချမ်းညဝမ်းသာသွားသည်။ ပြီးတော့ ကျေးဇူး အထပ်ထပ်တင်မိ၏။ သူ့မှာပါလာသည့် အဝတ်ထုတ်ကို ပခုံးမှာ မကောက်ချိတ်လိုက်ပြီး နွားလှည်းပေါ်တက်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့လာခဲ့သည့်တောအုပ်မည်းမည်းဆီ လှမ်းကြည့် မိ၏။ ဒီတောရဲ့ဟိုဘက်ယွန်းယွန်းမှာ တံပိုးရွာလေးရှိလေသည်။ ယိုရွာလေးကို မဝင်ခင်မှာပဲ သူရတောထဲမှာလမ်းခွဲကျန်ရစ်ခဲ့ရာ သည်။

“ငါက မဟုတ်တရုတ်တွေလည်း လုပ်ထားခဲ့ဖူးတယ်..အဲ့ဒါ မကြာင့် တစ်နေရာရာမှာကိုယ့်ကိုသိထားတဲ့လူနဲ့ တွေ့မလားပဲ အမြဲစိုး ရိမ်နေရတာ ..ငါရွာထဲကို မလိုက်တော့ဘူး..” လို့ ပြောပြခဲ့၏။

သူသိသလောက်ကတော့ ရွာမှာပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေဆို သူရတို့ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး တခြားရွာထဲ ကြက်ခိုးဝက်ခိုးတွေ လုပ်ခဲ့ကြသည်။ လာ လောင်းကစားရင်း ရှုံးပြီဆိုရင် တွေ့ရာလူဆီက ပိုလှီဆာချေး သည်။ လူပေါက်စေ့အောင် ချေးပြီးပြန်မဆပ်တော့ ရှာများလာခဲ့

သည်။

ထိုဖြစ်ရပ်များနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူရလူတွေကိုရှောင်လာခဲ့သည်။ သူ့သိတာ ဒါပဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နားလည်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော်.. ၊

“ငါတို့ညီအစ်ကို ပြန်တွေ့ချင်မှလည်း တွေ့ရတော့မှာ..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့အတူနေရင် မင်းနစ်နာသွားမှာချမ်းည။ အဲဒါကြောင့် ဘကြီးဘုန်းကြီးဆီ လွှတ်ရတာပါ..ငါမင်းကို တာဝန်မယူချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်..ငါ့လိုမမိုက်နဲ့..”

လို့ ဆုံးမစကားတွေပြောတော့ သူငိုချင်နေခဲ့သည်။ ‘လူကြီးရှက်တော့ ရယ်’ဆိုသည့်အတိုင်း သူရရှေ့မှာတော့ ‘လူကြီးသူမလို ဆုံးမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ’လို့ပြောပြီး ရယ်ပြခဲ့သေးသည်။

သူရကတော့ မျက်နှာကြီးနီလိုပါ။ ပြီးတော့ ‘သွားတော့ညီလေး’လို့ ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားစဉ် မျက်ရည်စက်တွေ စင်ထွက်လာတာ သူမြင်လိုက်၏။

ချမ်းည ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း မျက်ရည်တွေပြည့်တက်လာခဲ့သည်။ တအိအိလှုပ်ခါနေသည့် နွားလှည်းအရှိန်က ပြည့်အိုင်လာသည့် မျက်ရည်တို့ကို လှုပ်ချနေသလိုဖြစ်နေကာ.. ၊

“မင်းလည်း ဂရုစိုက်ပါသူရရာ..မကောင်းတာတွေ မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ မင်းကိုမပြောဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ငါအခုပြောနေတာတွေကို မင်းရဲ့စိတ်ကသိပါစေ..”

သူနှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ရေရွတ်နေမိရင်.. ၊ ကြားနိုင်ရဲ့လားဆိုတာတော့ မသိ.. ၊

အခန်း(၃)

“စာရင်းတွက်ကြည့်ပြီးပါပြီသခင်..”

“ပြော..ဘယ်လောက်လဲ..”

“ငွေသားတန်ဖိုးတွက်လိုက်တာ သုံးသောင်းတိတိပါသခင်..”

လူတွေအများကြီးရှိနေပေမယ့် တစ်ယောက်မှ အသံမထွက်ဘဲ ငါ့ကိုကျသွားသည်။ ရေနံချေးဝနေသော ကြီးမားထည်ဝါသည့် နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးက အုတ်စီထားသော မီးဖိုဆောင်တွဲကြီးကို ကိုယ်တစ်လုံးစာလောက် ကြီးမားနေ၏။

အိမ်ရှေ့တစ်ပြင်လုံး၏ ခြေရင်းပိုင်းကို အုတ်ခင်းထားသော မြင်းမိုင်းအမြင့်နှင့် စီရင်ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ဒီရွာမှာ ရွာသူကြီးဆိုတာမရှိပေ။ တစ်ရွာလုံး၏ သာရေးနာရေးတရားစီရင်ရေးကို ‘ယောမင်းကြီးအိမ်တော်’ကသာ ဆုံးဖြတ်သည်။

ရွာထဲမှာ အရေးအခင်းတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်နေလျှင်လည်း ယောမင်းအိမ်တော်က လူယုံတော်ကြီး ဦးဩဘာကိုယ်တိုင်လိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ဝယ်သားကဲ့သို့ ဖြေရှင်းပေးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းကြီးငယ်ရှိလာတိုင်း ယောမင်းကြီးအိမ်တော်မှာ ဆုံးဖြတ်ခံယူဖို့အတွက် ဘယ်ရွာသားကမှ အပန်းမကြီးကြပေ.. ၊

“မောင်ငြိမ်းချမ်း..”

“အမိနဲ့ရှိပါသူဌေးကြီး..”

“မင်းတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ဘာတွေလိုအပ်နေလို့တစ်ပါးရွာသွားပြီလား၊ ကြိုပြီးတွေတင်ရတာတုံး..”

ငြိမ်းချမ်းဆိုသူက အသက်သုံးဆယ်နီးပါးခန့်ရှိကာ နေသည်။

၏မေးခွန်းကြောင့် မျက်နှာငုံသွားသည်။ ဘေးမှာရှိနေသော သူနဲ့အတူပါလာသည့် ရွာသားတချို့နှင့် အိမ်တော်ရှိလူများက သူ့ကိုပဲကြည့်နေကြ၏။

“မင်းနဲ့မယ်ညို မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ကြတာ တစ်နှစ်တောင်မပြည့်သေးဘူးမှတ်တယ်..”

“ဟုတ်ပါတယ်သူဌေးကြီး..”

“ကလေးသူငယ်နှောင်တည်းတာလည်း မရှိ..မင်းတို့ရဲ့ နှစ်ဖက်မိဘများလည်း တောင့်တင်းကြပါလျက်နဲ့..”

“မှန်ပါတယ်သူဌေးကြီး..ဒါပေမယ့် ညိုနဲ့ကျွန်တော့်ကို လူကြီးတွေက စုံဖက်ဖို့ခွင့်မပြုခဲ့တဲ့အတွက် မင်္ဂလာစရိတ်ကို ကျွန်တော်ပဲရှာရပါတယ်.. လယ်ယာလုပ်ကိုင်ဖို့ သူဌေးကြီးဆီမှာ တောင်းခံရင်လည်း မိဘထောက်ခံခြင်းရှိရမှာမို့လို့ ကျွန်တော်တို့လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ လယ်ယာမြေရအောင်..”

“တန်တော့..တန်တော့၊ ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ..”

မောင်ငြိမ်းချမ်း၏ကြွေးမြီမဆပ်နိုင်၍ တစ်ဖက်ရွာက တိုင်ကြားခံရခြင်း ပြဿနာမှာ ထုံးစံအတိုင်း ယောမင်းကြီးအိမ်တော်က ဖြေရှင်းပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် ပြီးဆုံးသွားခဲ့လျက်.. ၊

“ဒီကြွေးကို မောင်ငြိမ်းချမ်းနဲ့မယ်ညိုက နှစ်ဖက်မိဘထံတစ်လကို ငွေလေးရာတစ်ဆယ်စီ ပို့ဆောင်ပေးပြီး သုံးနှစ်တိတိပေးဆပ်ရမယ်..”

ငြိမ်းချမ်းက ဝမ်းသာကျေနပ်သွားသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့်မော့ကြည့်ကာ အထပ်ထပ်ခေါင်းညှိတံ၏။ ဘေးမှာပါလာသည့် ညိုရီကလည်း ဝမ်းသာသွားကာ အမြန်ကတိပေးလိုက်ဖို့ လက်တို့လျှင်..

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ..ကြွေးမြီအတွက် မပျက်မကွက်ဆပ်ပဲပါမယ်လို့ ကတိပြုပါမယ်..”

“အေး..ကတိမတည်ခဲ့ရင်တော့ သုံးလွန်းတောင်ရဲ့ စည်းကမ်းသစ္စာကို ဖောက်ဖျက်တဲ့သူအဖြစ် သတ်မှတ်မယ်၊ မင်းတို့ကို ရွာပြင်ထုတ်ပြီး ရွာသားအဖြစ်က စွန့်ရလိမ့်မယ်..”

သုံးလွန်းတောင်ရွာကြီး၏စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းက ဒါပဲဖြစ်

သည်။ ကြေးတင် ရှင်ဘုရင်ဆပ်ဆိုသည့် စကားကဒီရွာကနေစတင်လာခဲ့သလားထင်ရအောင် တစ်ရွာလုံး၏စားဝတ်နေရေးအတွက် ယောမင်းကြီးအိမ်တော်ကပဲ မြေပိုင်ယာပိုင်ဖြစ်စေခြင်း ကျွဲနွားတို့ကိုပေးအပ်ခြင်းများလုပ်ခဲ့ပြီး အခက်အခဲကြီးငယ်တွေရှိလာတိုင်း ယောမင်းကြီးအိမ်တော်က ဖြေရှင်းပေးခဲ့၏။

‘ယောမင်းကြီးအိမ်တော်’၏ အစဉ်အဆက်က ဘာကြောင့်ဒီလောက် ကြွယ်ဝခဲ့ကြသည်ကို ဘယ်သူမှမခန့်မှန်းနိုင်သလို မျိုးဆက်တိုင်းက မဖောက်မပြန်သော ကရုဏာတွေနှင့် ရွာကိုစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြ၏။

ထို့ကြောင့် သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်စနစ် မရှိတော့သည့်တိုင် ဒီရွာမှာတော့ ‘ယောမင်းကြီးအိမ်တော်’ကပဲ နန်းတော်ကြီးတမျှ ခမ်းနားစွာ တည်ရှိနေလျက် ယောမင်းကြီးအိမ်တော် အစဉ်အဆက်တို့၏ တစ်မိန့်တစ်အာဏာသာ.. ၊

“ကိုညီဘာ..”

“အမိန့်ရှိပါသခင်..”

လူယုံတော်ကြီး ဦးညီဘာက ဦးထည်ဝါဘေးမှာ ခပ်ရိုရိုရပ်နေပြီး ခေါင်းငုံ့ထား၏။ သူဌေးကတော်ဒေါ်ရတနာလှိုင်က အိမ်နောက်မန်းထဲကထွက်လာပြီး ဦးထည်ဝါလက်ထဲကို စာရင်းစာရွက်ရှည်ကြီးထည့်ပေးလိုက်မှ သူဌေးကြီးက ယူကြည့်လိုက်ရင်း.. ၊

“ဒီမှာ တောင်မြောက်ရွာတန်းက ပို့ထားတဲ့ပွဲငှားလောင်းအရေမထွက်..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

ဦးညီဘာက လက်နှစ်ဖက်နဲ့တရုတ်သေယူလိုက်၏။ သူဌေးကြီးက လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်၍ ဝရန်တာကျယ်ကြီးဘက်ကို မလျှောက်ထွက်သွားရင်း.. ၊

“ရွာဦးကျောင်းမှာ ဒုလ္လဘရဟန်းတွေအတွက် ယာယီကျောင်းဆောင်တွေ ဆောက်တာပြီးလုပြီလား..”

“ပြီးသလောက်ဖြစ်နေပါပြီသခင်..တောင်ကျစမ်းနဲ့မတော့ ရေပွယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတာပါ၊ ရှင်တစ်ရာအလှူတော်ကြီးအ

လင်္ကာကျေးဇူး

ကွက် ချက်ပြုတ်ဆေးကြောဖို့လည်း လိုမှာဆိုတော့ ရေအတွက်အမိက လုပ်နေပါတယ်..”

နှစ်ယောက်စလုံး ဝရန်တာမှာရပ်မိကြကာ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးကို ငုံ့မိုးကြည့်နေလျက်.. ၊

“သမီးအတွက် ကြင်ဖက်ရွေးဖို့လည်း စီစဉ်ရမယ်..ဒါပေမယ့် မိန်းမငယ်လေးဖြစ်နေတော့ မြို့ပြကိုခေါ်သွားဖို့လည်း ဝန်လေးနေမိတယ်..”

“ဒါကမခဲယဉ်းပါဘူးသခင်..သခင်စီစဉ်ထားသူကို ဒီရွာကိုဆင့်ခေါ်လိုက်ရုံပါပဲ..”

ဦးဩဘာကို သူဌေးကြီးက ငဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ရှေ့ကိုပြန်လှည့်၍.. ၊

“အင်း..ဒီလိုပဲလုပ်ရတော့မှာပဲ..”

မျိုးရိုးတူချင်းသာ လက်ဆက်စေခဲ့သော ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ သားနဲ့သမီးရှိကြသည့်ဘယ်ဘက်ကမဆို ဖွင့်ဟတောင်းဆိုရသည်သာ.. ၊

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ကစပြီးတောင်းဆိုရမှာပဲ..ခင်ဗျားဘယ်လိုထင်လဲ ကိုဩဘာ၊ ဒီလိုလုပ်ရင် သင့်တော်ပါ့မလား..”

“သင့်ပါတယ်သခင်..ကျွန်တော်တို့လုံမလေးက အင်မတန်နုနယ်လွန်းပါတယ်၊ တောလမ်းကြမ်းကိုဖြတ်ပြီး လှည်းတစ်တန် ခြေလျင်တစ်တန်နဲ့ ရထားဘူတာရောက်အောင် နှစ်ရက်လောက်သွားရတဲ့ခရီးလမ်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်ပါဘူး..”

ဦးဩဘာထောက်ပြမှ သူဌေးကြီးဘဝင်ကျသွားပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့.. ၊

“ဒါကြောင့် မောင်မင်းရဲသွေးကိုပဲ ဒီကိုဖိတ်ခေါ်မှဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်တွေ့တာ..ရှင်တစ်ရာအလှူပွဲအပြီးမှာ မင်္ဂလာပွဲဆက်ကျင်းပမယ်..”

“သခင်..အဲ့ဒီလိုလုပ်လို့ မကောင်းဘူးထင်တယ်..”

“ကောင်းတယ်..ဒီတိုင်းပဲလုပ်မယ်..”

သူဌေးကြီးက ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်လေသံနှင့်.. ၊

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

“ပွဲလမ်းသဘင်ဆိုတာ အပျော်ပဲ..အပျော်ဆိုတာ ငွေကုန်တယ်၊ ကျုပ်ရွာသားတွေ ဝမ်းရေးအတွက်ရုန်းကန်နေရတာ ပင်ပန်းလွန်းတယ်ကိုဩဘာ..အပျော်အပါးအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျတွေ မဖြစ်စေချင်ဘူး..”

ဦးဩဘာက ခေါင်းညိတ်ရင်းတွေး၏။

ဟောဒီတော့တောင်တစ်ကြောမှာ သုံးလွန်းတောင် ရွာကြီးလောက် ကြီးကျယ်ခိုင်ခံ့ပြီး ပြည့်စုံပြေလည်သည့်ရွာမရှိ။ ဒါတောင်သူဌေးကြီးက သူ့ရွာသားတွေ ပင်ပန်းလှသည်ထင်နေသေးသည်။

စိတ်နှလုံးသားက ပြည့်စုံနူးညံ့လွန်းပါတီ.. ၊

“ပွဲလမ်းသဘင်ရှိရင် မိန်းမသားတွေက အပြိုင်အဆိုင်ဝတ်စားပြင်ဆင်ချင်တယ်..မပြည့်စုံတော့ ခင်ပွန်းသည်တွေကို နားပူတယ်၊ ကျုပ်သိသလောက် မောင်ငြိမ်းချမ်းတို့ဇနီးမောင်နှံလည်း အဲ့ဒီလိုနည်းနဲ့ ကြွေးမြီတွေများခဲ့တာပဲ..”

“ဟုတ်ပါတယ်..မှန်ပါတယ်..”

“ဒါကြောင့် ပွဲလမ်းသဘင်တွေ ဆက်တိုက်ကျင်းပဖို့ ကျုပ်မလုပ်ချင်ဘူး..ရှင်တစ်ရာပြုပွဲမှာ ရွာနီးချုပ်စပ်တွေလည်း ပါကြမှာဆိုတော့ ရိုးရာဂီတသဘင် ဖျော်ဖြေပွဲတွေထည့်မယ်..အပမ်းဖြေအားကစားပြိုင်ပွဲတွေ လုပ်ပေးမယ်၊ သုံးရက်သုံးညတိတိ ထမင်းရည်ဖျောင်းစီးပျောက်စားလှူမယ်..အဲ့ဒီမှာပဲ ကျုပ်တို့ရွာနဲ့တခြားရွာတွေ ပျော်ကြပါစေ..”

“တစ်ခုလောက် ပြောပါရစေသခင်..”

“အင်း..”

သူဌေးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်မှ.. ၊

“ကတော်ကြီးက မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပုံပါပဲ..”

“ဟုတ်တယ်..သမီးက အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငယ်သေးတာကိုး..”

သူဌေးကြီးလည်း မျက်နှာညှိုးသွားရှာသည်။ နဖူးပြင်ကျယ်သည် ဆံပင်ရှည်တွေ အားလုံးကိုသိမ်းလှန်ပြီးသင်ထားပုံဖြင့် ပို၍

ထင်ရှားစွာ မြင်နေရကာ အနည်းငယ်ရှည်ချင်းသလိုရှိသော မျက်နှာမှာ ထူထဲနက်မှောင်သည့် မျက်ခုံးတန်းတို့ကြောင့် မဟာဆန်နေသည်။

ထင်ရှားသည့်နာတ်က လိုတာထက်ပို၍ ပေါ်လွင်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းသားတို့ကညှိကာ ထူထူပြည့်ပြည့်။ သူဌေးကြီးက အသက်ငါးဆယ်ကျော်ဆိုပေမယ့် နုပျိုသွက်လက်နေခဲ့လျက် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်လျှင် မျက်လုံးအစုံက ပို၍စူးရဲသွားတတ်၏။

သူဌေးကြီးဒေါသကြီးသည်ဟု နာမည်တွင်ခဲ့ပေမယ့် ဒီမျက်နှာကြီးရဲ့နောက်မှာ အလွန်စာနာတတ်သော စိတ်နှလုံးကောင်းရှိနေတာက ယောမင်းကြီးအစဉ်အဆက်တို့ရဲ့ သစ္စာသွေးထင်၏။

“နောက်ပြီး နက္ခတပညာလည်းကြွယ်ဝတော့ သမီးရဲ့အနာဂတ်ကို တွက်ချက်ပြီး စိတ်တိုင်းမကျဘူးဖြစ်နေတာ..ကျုပ်ကဒါတွေကို မယုံကြည်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မစွဲလမ်းစေချင်တာအမှန်ပဲ..”

“ကတော်ကြီးကလည်း စွဲလမ်းမှုတစ်ခုကြောင့်လို့ ကျွန်တော်မထင်ဘူးသခင်..သူ့ကျမ်းကျင်တဲ့ပညာနဲ့ တွက်ချက်ပြီးပုံပန်တာမို့ ထည့်စဉ်းစားရမယ့် အချက်ပါ..”

“ပြောပါဦး..ခင်ဗျားဘယ်လိုထင်လို့လဲ..”

ဒါပေမယ့် ထိုအကြောင်းကိုမဆက်ဖြစ်ကြဘဲ..

“သခင် ခင်ဗျား..ကပ္ပိယကြီးရောက်နေပါတယ်၊ ကတော်ကြီးအတွက် ဆရာတော်က ဆေးပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်တဲ့..”

“ဟေ့..အေး..ကျုပ်လားမယ်..”

သူဌေးကတော်ဒေါ်ရတနာလှိုင်က မိန်းမသားသဘာဝသွေးသားကုန်ဆုံးချိန်မှာ ချူချာလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးဆီက ဆေးဝါးကိုပဲ မျှော်နေရတာဖြစ်သည်။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးက ဒီရွာမှာ ဆေးဆရာဆိုလည်း ဟုတ် အုပ်ချုပ်သူဆိုလည်းမမှား အားလုံး၏မိဘအုပ်ထိန်းသူသဖွယ်ရှိရကာ..

အခန်း(၄)

ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းသည် ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်မှစ်ဝတို့နှင့် နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်ကြီးဖြစ်ကာ အဆုံးအစမဲ့ မြင်နေရသော ငှက်များတော သရက်တောတို့အပြင် ပိန္နဲပင်အုပ်ကြီးများနှင့် ခြံဝင်းကြီးက နေပြောက်မထိုးအောင် အေးချမ်းကျယ်ဝန်းလျက်..

“ကိုင်း..မင်းအစ်ကိုဘယ်လိုပြဿနာတွေရှိနေသလဲ ပြောပြပါ..”

ကိုယ့်ဦးမင်းဘကြီးဆိုပေမယ့် ငယ်စဉ်တည်းက မမြင်ဘူးခဲ့တာကြောင့် ချမ်းညစကားပြောတာကနည်းနည်း ဆရာတော်ကြီးမျက်နှာတော်ကို ငေးနေမိတာက များများဖြစ်ကာ..

“ဒီလိုပါ..သူရက..”

“ဟဲ့..အစ်ကိုကို သူရ သူရနဲ့ဘယ်နှယ့် နားကြားပြင်းကပ်ပါကီ..”

“ဟုတ်..အဲ တင်ပါ့ဘုရား၊ အ..အကျင့်ပါနေလို့ပါဘုရား..”

“အင်း..မိဘမဲ့ခဲ့တာကိုး၊ ပြော..ဆက်ပြော..”

မိဘမဲ့မို့ မိမဆုံးမဖမဆုံးမလို့ ပြောလိုက်တာမှန်းသိတော့ မျှုပ်ည အောင်သက်သက်ကြီး ဖြစ်၏။ သို့သော် ပြုံးတော့ပြုံးလိုက်ရလျက်..

“အဲ့လိုပါဘုရား..”

အားလုံးကို ပြောပြလိုက်မိလျှင် ဆရာတော်ကြီးကနားထောင်ကာ..

“အေးလေ..ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပေါ့၊ သူ့မိတ်ဖြစ်နဲ့သူ

လတောင်ကျားရင်

လူတောမတိုးရဲတော့တာ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးလေ..”

“လူတောမတိုးရဲတာ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား..သူ့ကိုက မလိုက်ချင်လို့ နေခဲ့တာပါ..”

အစ်ကိုကိုပြောတော့ ချက်ချင်းထုချေလျှောက်ထားမိ၏။ ဆရာတော်ကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ.. ၊

“မောင်မင်းက အစ်ကိုထိတော့ နာသကိုး..”

“ပြောပြတာပါဘုရား..အဲ လျှောက်တင်တာပါဘုရား..”

“မလျှောက်တင်နဲ့..ကိုယ့်ထက်အသက်ဂုဏ်ဝါကြီးမြတ်သူနဲ့ စကားပြောရင် မှန်သည်ဖြစ်စေ မှားသည်ဖြစ်စေ နားထောင်ရမယ်၊ အမှန်ကို ဖြေရှင်းချင်ရင် အသက်ဝါကြီးသူပြောလို့ပြီးမှ တလေးတစားခွင့်တောင်းပြီး ပြန်ပြောရတယ်..လူကြီးစကားကို ပက်ခနဲပြန်ပြောတာ မယဉ်ကျေးတာပဲ၊ လူမှန်ရင် ယဉ်ကျေးမှုရှိရတယ်..ရိုင်းစိုင်းတာကို အဟိတ်တိရစ္ဆာန်လိုခေါ်တယ်..မှတ်ထားစမ်း..”

“တင်ပါ့ဘုရား..”

“ကပ္ပိယကြီး..”

“ဘုရား..”

“သူ့ကိုနှင့်နားမှာပဲထား..”

“တင်ပါ့..”

“သေချာသင်ပြစမ်း..”

“တင်ပါ့ဘုရား..”

“ရွာထဲကို ငါမသိဘဲလုံးဝမသွားရဘူးဆိုတာ သတိကျပ်ကျပ်ပေးထား..”

ဘာကြောင့်လဲဆိုသည့်မေးခွန်း ချမ်းညှင်ခေါင်းထဲ ရောက်လာသည်။ တစ်ခုခုသိချင်ပြီဆို ကြာကြာမျိုသိပ်မထားနိုင်သော အကျင့်က ကပ္ပိယကြီးကို ချက်ချင်းမေးမိ၏။

“နင်မကြားခဲ့ဘူးလား..ငါတို့သုံးလွန်းတောင်ရွာအကြောင်း..”

“ကြားတော့ကြားပါတယ်..နည်းနည်းပါးပါး..”

“အဲဒီနည်းနည်းပါးပါးထဲမှာ ‘ယောမင်းကြီးအိမ်တော်’ အကြောင်းပါသမို့လား..”

“ပါတယ်..”

“အေး..အဲဒါပဲ..”

ကပ္ပိယကြီးက ထင်းတွေခွဲနေရင်း ကျောင်းသားတွေကို ထင်းရှုံကြီးထဲ သယ်ခိုင်းနေသည်။ ချမ်းညှင်က အနားကနေထင်းသယ်ပေးတော့မလို ဓားမဝင်ကိုင်ပြီး ထင်းဝိုင်းခွဲပေးတော့မလို ဘာမှလည်းမလုပ်ဘဲ ကပ္ပိယကြီးရဲ့ ဓားချက်ကျတိုင်း စက်ပုသွားတတ်ပြီး ထင်းစမင်ထွက်လာပြီဆို တစ်စွေ့နှစ်စွေ့ခုန်ရှောင်၏။ ပြီးတော့ စကားပြောဖြင့် အလုပ်မပျက်နှင့်..၊

“ပြောတော့ အဲဒီရွာလူကြီးက စိတ်ရင်းကောင်းဆို..”

“ရွာလူကြီးကောင်းမကောင်း ရွာရဲ့အခြေအနေကိုကြည့်ပေါ့ကွယ်..”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုရွာထဲ မသွားရဘူးဆိုတာ အဲဒီရွာလူကြီးကို ကြောက်လို့မဟုတ်ဘူးလား..”

“အေး..”

ကပ္ပိယကြီးက ဓားမကိုင်ထားသည့်လက်ကို ထိုင်လျက်ကနေ တွဲလွဲ ဆန့်ချထားလိုက်ရင်း ချမ်းညှင်ကိုလှည့်ကြည့်၏။ အသံသည်လည်း အလုပ်လုပ်ရင်း စကားလှည့်ပြောနေရသဖြင့် စိတ်မရှည်တာလား မောနေတာလားမသိဘဲ.. ၊

“တို့ရွာလူကြီးက ကြောက်စရာမကောင်းပေမယ့် စည်းကမ်းမလိုက်နာတဲ့သူ ရိုင်းစိုင်းတဲ့လူတွေကိုတော့ မသက်ညှာဘူး..အဲဒါကြောင့်..”

“ကပ္ပိယကြီးက ကျွန်တော့်ကိုရိုင်းစိုင်းတယ်လို့ ပြောလိုက်တာလား..ဒါတော့ မတရားပါဘူးဗျာ၊ လူ့အကြောင်းပေါင်းမှသိတဲ့..”

“ပေါင်းတာတောင်မသိနိုင်ဘူးမောင်ရင်..ငါကလည်း နင့်ကိုရိုင်းစိုင်းတယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မရိုင်းပါဘူးလို့လည်း မပြောနိုင်သေးဘူးလေ..ဒီရွာနဲ့နင်နဲ့ရင်းနှီးမှုမရှိသေးတဲ့ ကာလမှာ ပြောမှားဆိုမှားတွေ ဖြစ်ကြမစိုးလို့ ဆရာတော်ဘုရားက မိန့်တာပါနော်..”

“ဒကာကြီးက ဘာမှအလုပ်မလုပ်ဘဲနဲ့ စကားပဲပျားနေတာ..”

ဟင်.. ၊

လရောင်ကျူးရင်

ဆယ်နှစ်သားလောက်ကိုရင်လေးက ချမ်းညရဲ့မျက်နှာရှေ့ကို လာရပ်ပြီး အတည်အလင်းစွာစွဲ၏။ မှန်ကန်သည့်စွဲချက်မို့ ချမ်းညက စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာဖြစ်သွားလျက်.. ၊

“လုပ်မှာပါကိုရင်ကလည်း ဒါပေမယ့် မနက်ကမှရောက်တာဆို တော့ ဒီနေ့မကုန်ခင်မှာ တပည့်တော်က ဧည့်သည်လေ..”

“ကိုရင်ဥဿ လာ..လာ စာအံ့ရတော့မှာ..”

ဦးဇင်းတစ်ပါးက လှမ်းခေါ်လိုက်မှ ချမ်းညအသက်ရှူချောင်၏။ ကိုရင်လေးမို့ ပြန်မပြောရဲပေမယ့် ကလေးလေးပဲရှိသေးတာကို ချမ်းည မျက်နှာရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် မသက်မသာ.. ၊

“ကျောင်းမှာလည်း ကလေးတွေကစိတ်ဓာတ်ပီဇာအမျိုးမျိုးပါပဲ.. အားလုံးကို ယဉ်ကျေးလိမ္မာအောင် သွန်သင်နေရတယ်..”

ကပ္ပိယကြီးက ထင်းခွဲဖို့ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရင်.. ၊

“နင့်ပုံစံကြည့်ရတာလည်း အကင်းပါးမယ့်ပုံမျိုးပါ..ကိုယ့်စိတ်ကိုမကောင်းဘက်မရောက်စေနဲ့၊ ကောင်းတာကိုသင်ယူ မကောင်းတာကို မှတ်ထားရမယ်..ငါဆိုရင် ဟိုအရင်တုန်းက မိဘကိုလည်း ရိုသေရမှန်း မသိဘူး၊ ဇနီးမယားအပေါ်တာဝန်ကျေတယ်ဆိုတာ ဘာမှန်းတောင်မသိဘူး..”

“ကပ္ပိယကြီးက အိမ်သူသက်ထားရှိခဲ့တယ်ပေါ့..အခုမရှိတော့ဘူးလား..”

“ငါ့ရဲ့မိုက်ပြစ်ကြောင့် ဇနီးသည်ကမီးမဖွားနိုင်ဘဲ ဆုံးတယ်.. အမေကတော့ ဆုံးသွားတာကြာပါပြီ၊ အစတုန်းက ငဖီးမရွာကလေ.. ဒီရွာကျောင်းကိုရောက်လာမှ ကိုယ့်စိတ်ကိုပြုပြင်ရတယ်..”

“ဒါနဲ့ အမည်းစက်ဆိုတာ ဖျောက်ဖျက်ခက်တယ်ဆို..”

“ဖျောက်မရလည်း ဖျောက်ဖို့ကြိုးစားရတာပဲကွယ့်..ခွန်းထင်းခွဲတာ အတိတ်၊ ကိုယ်ရှေ့ရှုရမှာက ပစ္စုပ္ပန်လေ..”

“ခွမ်း..”

“ဟ..ဗုဒ္ဓေါ..”

စကားပြောဖို့ ရှေ့တိုးလိုက်ကာမှ ထင်းခွဲစတစ်စလွင့်ခနဲ မြောက်တက်လာသဖြင့် ဖင်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သေလုမျောပါးရှောင်

ရတာ ပက်လက်ကြီး ပုံပျက်ပန်းပျက်.. ၊

“ဟား ဟား ဟား..”

“ဟိုအစ်ကိုကြီး..ခိ ခိ ခိ..”

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးတွေ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ ချမ်းညလက်သီးဆုပ်ထောင်ပြလိုက်ရင်း သူပါရော ယောင်ရယ်မိလေသည်။ ကျောင်းမှာ ဦးဇင်းတွေ ကိုရင်လေးတွေ ကျောင်းသားတွေလည်း အများကြီးပင်.. ၊

ထင်းခွဲပြီးသည့် ကပ္ပိယနောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်မရမီစဉ် ကျောင်းပေါ်က စာအံသံတွေ စတင်ကြားလာရ၏။

“ကပ္ပိယကြီး..”

“ဆို..”

“ကျွန်တော်ကရွာထဲကို ဘယ်တော့မှသွားရမှာလဲ..”

“မနက်ဖြန်ဆွမ်းတော်ကြွရင် နင်လိုက်သွားပေါ့..”

“ကျွန်တော်က ဆွမ်းတော်စင်ထမ်းပြီးတော့လား..”

“ကြေးစည်ထုလိုလည်း ရတယ်လေ..”

“ကျွန်တော်ထုရင် ကြေးစည်ကဘယ်တော့မှ မမြည်ဘူး..”

ကပ္ပိယကြီးက မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်သွားရင်း လှည့်ကြည့်သည်။

ချမ်းညက ရယ်လိုက်ပြီး ပါးကုပ်နားကုပ်နှင့်.. ၊

“အဟုတ်ပြောတာ ကြေးစည်ကလည်းငြိမ်ငြိမ်မနေဘူး..ကျွန်တော်ကလည်း သိပ်စိတ်မရှည်တော့..”

“ဆွမ်းတော်အော်ပေါ့ကွ..”

“မအော်ရဲဘူး..”

“ဟေ..”

မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကပ္ပိယကြီးမျက်နှာမှာ ဒေါသတွေကပ်ပါလာလျက်.. ၊

“မင်းဟာ..ဘာတုံး..”

“မသိဘူး..ကျွန်တော်ဘာလုပ်လုပ် အမြီးအမောက်တစ်ခါမျှ ကျွန်ခွဲဘူးတာတော့ သေချာတယ်..”

“ဒါကြောင့် ဆွမ်းတော်စင်ထမ်းဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးမင်းဟာ..”

“တစ်ခါပုဆိုးတုပ်ပြီးလဲလို့ ဆရာတော်ကြီးဆွမ်းဘုန်းခါနီးမှ ဟိုပြေးရ ဒီပြေးရဖြစ်ရတာလေ..ကျွန်တော်လည်း အရိုက်ခံရတယ်။ နောက်လည်း တစ်ခါမှ မထမ်းခိုင်းတော့ဘူး..”

“ဒါဖြင့် မင်းလုပ်လို့ရတာ ဘာရှိသေးတုံး..”

“မှတ်မှတ်ရရ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့..”

တစ်ခုခုပြောတော့မလိုနှင့်.. ၊

“ဘာမှမလုပ်ဘဲနေရင် ဘာမှဖြစ်တော့ဘူး..”

“ဪ ဪ..တော်ပါပေ တကောင်းသား..”

ကပ္ပိယကြီးတော်တော် စိတ်တိုသွားပုံပေါ်ကာ.. ၊

“နင့်ကိုဘုန်းကြီးကျောင်းသားအဖြစ်လက်ခံမှ ရွာထဲသွားလို့ရမှာ..”

“အဲ့လိုမျိုးလား..”

“အဲ့လိုပေါ့..ဒီကရွာသားတွေထဲမှာ နင့်ဆွေမျိုးမရှိဘူးလေ။ ဆရာတော်ဘုရားက ဘကြီးတော်တယ်ဆိုတော့ ဆရာတော်ကျောင်းမှာပဲ မင်းနေရမှာ..ကျောင်းမှာနေရင် ကျောင်းသားဖြစ်နေရမှာပေါ့။ မဟုတ်ရင်လည်း ဦးပဉ္စင်းခံလိုက်..”

“ဟား..အဲ့ဒါတော့ မဖြစ်လောက်ဘူး..”

သူဖြစ်သွားသည့်ပုံစံကို လှည့်ကြည့်ကာ ကပ္ပိယကြီးမျက်လုံးတွေက မျက်နှာကနေခြေဖျားထိ တစ်ဆက်တည်းစုန်ဆန်ပြေး၏။ ပြီးမှ.. ၊

“ဟွန်း..မဖြစ်မှန်းသိပါပြီ၊ ပုံစံကလည်း မိုးကျရွေ့ကိုယ်ကိုး..”

“ဟုတ်လား..ကျွန်တော်ချောလား၊ သိတော့သိပါတယ်..ရွာမှာဆိုလည်းအိမ်ပြင်တောင် မထွက်ရဘူးကပ္ပိယကြီးရ..”

“ဘာလဲ..အိမ်ထုတ်တန်းမှာ ပျားစွဲနေလို့လား..”

“ဟုတ်တယ်..ခေါင်းမလွတ်တော့ ပျားတုပ်ခံရတယ်လေ..”

ပြောပြီး ရယ်ချလိုက်တော့ ကပ္ပိယကြီးကလည်း ရယ်ကာ.. ၊

“ငါတော့ မြင်ယောင်ပါသေးတယ်..မင်းပုံစံနဲ့ငါ့ဆရာတော်နဲ့..”

“ယောသခင်ကြီးနဲ့..အင်း...”

“ယောသခင်ကြီးဟုတ်လား..ရွာသူကြီးကိုတော့ ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊ အဲ့ဒီယောမင်းကြီးအိမ်တော်ကလူကြီးက ရွာသူကြီးထက်..”

“ကိုင်း..အမေးအမြန်းထူပါဘိမောင်ရာ၊ ငါတို့ရွာမှာ ဆရာတော်ကြီးကလွဲရင် တစ်ရွာလုံးမှာအကြီးအကဲက ယောသခင်ကြီးပဲ..”

ချမ်းညရယ်နေပုံက ရှုံ့တွဲတွဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ စိမ်းညိုလွယ်တန်းနေသည့် မျက်ခုံးတန်းတို့ကို ခပ်တွန့်တွန့်ပင့်လိုက်ရင်း..

“အဲ့ဒီအိမ်တော်ကလူတွေ သူတို့ကိုအရှင်သခင်လို သဘောထားပြီး ခေါ်ကြတာထားပါတော့..တစ်ရွာလုံးက ‘သခင်’ လို့ခေါ်ကြတယ်ဆိုတာ သဘာဝမကျပါဘူး၊ ဒါနဲ့ဘုရားထူးနေကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်..”

“ဟာ.. ဒီကောင်လေးနဲ့တော့..”

ကပ္ပိယကြီးက မီးမွှေးနေရင်း စိတ်မရှည်သလိုလှည့်အော်တော့

“မျိုးညက ရယ်နေ၏။

“ဒီအိုးကြီးနဲ့ ဘာလုပ်ဖို့တုံး..”

“ကျောင်းသားတွေအတွက် ညစာထမင်းချက်ရမှာ..”

ဒန်အိုးကြီးက ယောက်ျားကြီးတစ်ဖက်မကကြီးသည်။ ဆန်နဲ့

မရနဲ့လည်း အိုးပြည့်ထည့်ထားတာဖြစ်၏။ ချမ်းညက အိုးကြီးကို ကြည့်ပြီး ကပ္ပိယကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာထိုင်လိုက်ရင်း.. ၊

“တစ်ရွာလုံးက ကလေးတွေကျောင်းမှာလာနေကြတာလား..”

လာပြန်ပြီ ဒီကောင်လေး.. ၊

ကပ္ပိယကြီးက မဖြေတော့ဘဲ အလုပ်ရှုပ်နေလျှင် အဖြူရောင်သင်းပိုင်နှင့် အဖြူရောင်ခြံထည်ကို စလွယ်သိုင်းပတ်ထားသည့် ဦးသူ

မကံကရောက်လာတာ.. ၊

“ဘယ်ဟုတ်မတုံး..သုံးလွန်းတောင်ရွာကြီးက နည်းတာကြီးမှတ်လို့၊ ဒီကလေးတွေက ရှင်တစ်ရာပွဲမှာ သင်္ကန်းစီးကြမယ့် ရှင်သာမဏလောင်းလျာလေးတွေလေ.. သံဃာ့ဝိနည်းတွေသင်ကြား

ကျောင်းမှာလာနေကြတာ..”

“ဪ..”

လရောင်ကျူးရင့်

“နင်သိချင်တာ ငါပြောပြမယ်..လာ၊ ကပ္ပိယကြီးကို သွားရှုပ်မနေနဲ့..”

“ရှုပ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး..ဘာဝိုင်းကူရင်ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ..”

လာသေးတယ်.. ၊

ကပ္ပိယကြီး မီးခိုးအူနေသည့်ဖိုကို မီးပြောင်းနဲ့ တော့မှတ်နေရင်း လှည့်ကြည့်သည်။ ချမ်းညက်ရယ်၏။ ကပ္ပိယကြီးနဲ့စကားပြောရတာ တစ်ရက်မပြည့်သေးပေမယ့် ဒီလိုလှည့်ကြည့်လာခြင်းဟာ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားခြင်းပဲဆိုတာကို သိနေတာ.. ၊

“တကယ်ပြောတာပါ..ကပ္ပိယကြီးမီးမွှေးမရတာကို ဘယ်လိုကူညီရမလဲလို့..အဟွန်း..”

ရယ်နေရင်း မီးဖိုနားကပ်လာကာ.. ၊

“အခုသိသွားပြီ..ဒီထင်းတုံးကြီးက ပိတ်နေတော့ ကပ္ပိယကြီး မှုတ်သမျှလေက အထဲကိုမရောက်လို့..”

ပြောပြောဆိုဆို ထင်းတုံးအကြီးတစ်စကို ကိုင်ပြီး ထောင်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့.. ၊

“ကပ္ပိယကြီးမှုတ်အားကောင်းတိုင်း သိပ်မမှုတ်နဲ့ဦး..မီးကသိပ်မစွဲသေးဘူး၊ တစ်ခါတလေ လေပြည့်လေညှင်းလေးနဲ့ပဲ မီးတောက်ကြီးတွေဖြစ်အောင်လုပ်ရတာ..”

ပြောပြီး ပခုံးတွန့်ဇက်ပု၍ အပြေးတပိုင်းထွက်သွားသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ လေဝင်ပေါက်ရာသွားသော မီးဖိုက မမှုတ်ရသေးဘဲ တဟဲဟဲ တောက်နေကြလေသည်။

ဒီကောင်လေး ပြက်တီးပြက်ချော်တွေပြောနေပေမယ့် လုပ်ပြသွားတော့လည်း ဟုတ်သာ.. ၊

အခန်း(၅)

“ညည်းသိပြီးပြီလား..ဟိုဘုန်းကြီးကျောင်းသားအကြောင်း..”

“သိပြီးပေါ့..”

တီးတိုးစကားသံတွေကြောင့် သူ့ဌေးကတော်ဒေါ်ရတနာလှိုင် မြဲလှမ်းတုံ့သွားသည်။

“အတော်ကြီးချောတာနော်..မင်းသားလေးကျနေတာပဲ..”

“ဟုတ်ပတော်ရေ..ကျုပ်လည်းမိမြဲပြောလို့ ကျောင်းရောက်သွားတုန်း တမင်ကိုရှာကြည့်မိတာ၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း နှာတံပေါ်ပေါ်နဲ့ မျက်လုံးတွေလှလှိုက်ပုံများ အကြည့်ချင်းများဆုံမိလိုက်ရင် ကျုပ်နေရာမှာတင် သတိလစ်သွားမလားရယ်..”

“ခစ်..ခစ် ငါရောပဲ၊ ငါတွေ့တုန်းက ရေချိုးနေတော့လေ..အောင်မလေး အသားလေးက ဖြူဝင်းစိမ်းမြဲပြီး ယောက်ျားပီသတဲ့ကာယလကလည်း စေ့စေ့မကြည့်ရဲအောင်ပဲ..”

“အောင်မယ်ကောင်မ..ညည်းကြည့်ခဲ့လို့ သိတာပေါ့..”

“ညည်းကလည်း..ခစ်..”

“အဟမ်း..”

ဟင်.. ၊

သူ့ဌေးကတော်ရဲ့ချောင်းဟန့်သံကြောင့် ခိုးချောင်ခိုးဝှက်ရယ်သံမလေးတွေ တိခနဲတိတ်ကျသွားသည်။

“ဆက်ပြောကြလေ..ဘာဖြစ်လို့တိတ်ကုန်ကြတာတုံး..”

“ဟို..”

“ကျ..ကျွန်မတို့က..”

မဟာနဖူးပြေပြေနှင့် သူဌေးကတော်က တည်ငြိမ်သည့်မျက်ဝန်းတို့နှင့် သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေလျက်.. ။

“ဘယ်ယောက်ျားပျိုအကြောင်း ပြောနေကြတာတုံး..”

“မ..မဟုတ်ပါဘူး..”

“ငါ့ကိုညာနေတာလား မြကြည်..”

“အဲ့လိုမဟုတ်ရပါဘူးမယ်မယ်ကြီးရယ်..ကျွန်မတို့ဟိုဥစ္စာ..”

“ဟုတ်ပါတယ်မယ်မယ်ကြီး..ပြောမိပါတယ်ရှင်..”

မြကြည်က ဖုံးဖိနေပေမယ့် လှခင်ကရဲရင့်စွာ ဝန်ခံလိုက်ရင်..

“ရွာဦးကျောင်းကို ဆွမ်းချိုင့်ပို့ရင် လူစိမ်းတစ်ယောက်မြင်ခဲ့လို့ ပြောနေမိတာပါ..”

“အဲ့ဒီလူစိမ်းက ယောက်ျားပျိုလေးလား..”

လှခင်တို့မျက်နှာတွေ နီရဲသွားကြသည်။

“ဘယ်အရွယ်လဲ..”

“ကျ..ကျွန်မတို့အရွယ်ပါပဲရှင်..”

မြကြည်ကလည်း မရဲတရဲဝင်ပြောရှာကာ.. ။

“ဟိုလေ..လူချောလူလှမို့လို့ အဲ့ဒါကိုပြောနေမိတာပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါရှင်..”

သူဌေးကတော်က သူမတို့ကိုစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ.. ။

“မိန်းကလေးဆိုတာ စားတာသွားတာ နေထိုင်စကားပြောတာကအစ ဣန္ဒြေသိက္ခာမပျက်ရဘူး..လူကွယ်ရာမှာ တိုးတိုးပြောနေကြပေမယ့် ရယ်သံတွေက ဣန္ဒြေမဲ့တယ်။ နောက်ကိုအဲ့လိုအသံတွေ မကြားချင်ဘူး..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမယ်မယ်ကြီး..”

မိန်းကလေးတွေကို ဆူပြီးထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် သူဌေးကတော် ဒေါ်ရတနာလှိုင်၏ မျက်နှာက ဒေါသမဟုတ်သောညိုမှောင်ခြင်းများနှင့် မကြည်လင်ဘဲရှိနေခဲ့လျက်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဆိုသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်အကြောင်းကသာ ခေါင်းထဲမှာစွဲထင်ပါလာခဲ့၏။

“လှိုင်..”

“သြော်..အစ်ကိုထည်..”

“ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာမသောမယာဖြစ်နေရတာလဲ..”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး..”

သူဌေးကြီးနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတော့ ကိုယ့်စိတ်အတွေးတို့ကို မျှောက်ဖျက်ပစ်မိကာ.. ။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုထည်..ရွာဦးကျောင်းမှာ ယာယီကျောင်းဆောင်ကတွေတိုးမယ့်ကိစ္စ ဘာလို့ခုထိမစသေးတာလဲ..”

သူဌေးကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ဒေါ်ရတနာလှိုင်နဲ့အတူ ဟုတ်တို့လျှောက်လာရင်း.. ။

“ဟုတ်တယ်..အဲ့ဒါလုပ်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် လူစုမိလိုက် ပြန်ကွဲလျှားလိုက်ဖြစ်နေတာ..”

“ဘာများဖြစ်လို့လဲ..”

“ရွာထဲက အကြမ်းခံခိုင်းတဲ့လူတွေ နာမကျန်းဖြစ်နေကြတယ်.. ကာရိုက်ကမအားလပ်ကြဘူး။ ဒီကြားထဲ ရာသီဥတုက ခုတလောဖောက်ပြန်နေတော့ မိုးသံကြားရင်မလုပ်ရဲဘူးလေ..”

“ရာသီဥတုကဖောက်ပြန်မှာပဲအစ်ကိုထည်.. မြို့တော်မှာမင်းမြောင်းမင်းလွှဲဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတဲ့ နိမိတ်တွေပေါ့..”

သူဌေးကြီးက ဇနီးသည်ကိုအံ့ဩသလို ကြည့်သည်။ ဒေါ်ရတနာလှိုင်သည် ခေတ်ထဲကမိန်းမသားတစ်ယောက် ဖြစ်သော်ငြား အင်မတန်နန်းဆန်ကာ အနေအထိုင်အယူအဆကအစ ရှေးထုံးလည်း မပယ် ဈေးသုံးလည်းမကြွယ်ခဲ့သူဖြစ်၏။

“ပြောပါဦး..တိုင်းရေးပြည်ရာကိုလား၊ ကျုပ်တို့ရွာအလှူပွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီးလား..”

“တိုင်းရေးပြည်ရာကိစ္စက အဝေးကြီးပါအစ်ကိုထည်.. ကျွန်မတို့ ယုံကြည်ထားရတဲ့သမီးလေးရဲ့ ဘဝအရေးကိုတော့ အကောင်းဆုံး ဂြိုဟ်အောင် ပြင်ဆင်ဖန်တီးပေးလို့ရတယ်မို့လား..”

မထင်မှတ်သည့်စကားမို့ သူဌေးကြီးဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြည့်နေခဲ့၏။ ပြီးတော့ သူတို့ရပ်နေသည့်နေရာမှ လှမ်းမြင်နေရသော သမီးဖြစ်သူမြပုခက်ကြီး၏ တစ်ထပ်ဆောင်မြင့်လေးဆီမျက်လုံးရောက်ခဲ့ရင်း..။

“အင်း...ပြောပါဦး၊ ကြိုးလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ညီမတစ်ခုခုတောင်မကျဖြစ်နေတာ ကျုပ်သိတယ်..မင်္ဂလာကိစ္စအတွက်လား...”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကိုထည်..သမီးရဲ့ဇာတာနဲ့ မောင်မင်းရဲ့သွေးရဲ့မွေးဇာတာကို ကျွန်မသေချာတိုက်ကြည့်ခဲ့တယ်..”

“ဒီလိုတိုက်ဆိုင် ကောင်းမွန်မှလက်ဆက်ပေးမယ်ဆိုရင် တို့မျိုးနွယ်ချင်း လက်ဆက်ပေးဖို့ ခက်ခဲမှာပေါ့လို့င်ရယ်..”

“မခက်ခဲခဲ့လို့ ဒီနေ့ထိယောမင်းကြီးမိသားစုက မြို့မှာနေနေတော့မှာနေနေ စည်းလုံးခိုင်မာခဲ့တာပေါ့..ဒါပေမယ့်လူတွေရဲ့ အနာဂတ်ကို ကျွန်မတို့ ရေးလို့မရဘူး၊ လွယ်ကူခဲ့တဲ့ပေါင်းဖက်ခြင်းတွေက သူတို့ချင်း ဆက်နွယ်လာခဲ့တဲ့ ကံကြမ္မာကောက်ကြောင်းတွေကြောင့်တစ်နည်းပြောရရင် နီးစပ်ခဲ့တဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေကြောင့်ပဲ..”

“ညီမပြောချင်တာက ငါတို့လုပ်ချက်တွေသင့်တော် မှန်ကန်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့..”

“ရှေးချယ်ခွင့်မရှိတာ ကံကြမ္မာပဲလေ..ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ရင်မဆိုင်လို့ မရဘူးမို့လား၊ ရင်ဆိုင်ရင်းအရှုံးပေးချင်တဲ့သူ..အရှုံးမပေးဘဲ ရင်ဆိုင်နေတဲ့သူ အောင်မြင်သွားတဲ့သူ ပြုလဲသွားတဲ့သူ အဲ့ဒါတွေက ကိုယ်ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ခြေရာတွေပဲ..”

ကိုယ့်ဇနီးသည် ဒီလောကထိအနုစိပ်တွေးခေါ်တတ်ခဲ့သူမှန်း ခုမှသိရကာ သူဌေးကြီးတအံ့တဩဖြစ်နေခဲ့၏။

“ကံ ကံ၏အကျိုးကို မေ့နေတဲ့လူတမျိုးကတော့ ဆေးစက်ကျရာအရပ်ထင်နေတဲ့ လူမျိုးတွေပေါ့..အရာရာကံကြောင့်လို့ မဆိုသဘာပေမယ့် များများအောင်မြင်လာရင် များများသတိထားရမယ်၊ ကံကြမ္မာက အဆိုးတွေချည်း မပေးသလို အကောင်းတွေချည်းပဲပေးနေမှာလည်း မဟုတ်ဘူးလေ.. ငါဆိုတဲ့ အတ္တကြီးလာရင် အဲ့ဒါဆုံးရှုံးဖို့လမ်းစပဲ..”

“မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်ဖို့လည်း လိုတယ်လို့င်..သတိထားတဲ့အကျင့်ကကောင်းပေမယ့် ဒါကြောင့် သံသယတွေ တွေဝေခြင်းတွေနဲ့ လုံးထွေးလာရင် ဘယ်မှာလဲတိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း...”

“နေရာတကာမှာ ညီညွတ်မျှတမှုဆိုတာရှိတယ်..ကိုယ့်ကိုယ်ကို

ယုံကြည်မှုရှိဖို့က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်အတွက် အလုပ်တစ်ခုအတွက်ဆိုရင်လိုအပ်တယ်၊ ဒါကရဲရင့်ခြင်းလည်း မည်တယ်..နေရာတကာကိုင်း အချိန်တိုင်းမှာ ‘ငါမှန်တယ်’ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုကတော့ အစွန်းမရောက်တာ..”

“ညီမပြောချင်တာက..”

“ကျွန်မပြောချင်တာကို ခေါင်းထဲထည့်ထားပေးဖို့ပါ..ကျွန်မတို့ရဲ့ရှေ့က ယောမင်းမိသားစုတွေ အစဉ်အလာအတိုင်း အဆင်ပြေသွားကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာဘသီဟမင်းလက်ထက်မှာတော့ ချွတ်ချော်ဟိမ်းစောင်းခဲ့တာ ရှိခဲ့တယ်..”

“ဒါက..”

“ကျွန်မက အဲ့ဒီအဖြစ်ကို ပြန်ထောက်ပြချင်တာမဟုတ်ပါဘူး.. ပျံ့တော့ရှိခဲ့တာပဲ၊ အဲ့လိုရှိခဲ့တာက ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ တစ်ချက်မလေးပဲ ပြန်သုံးသပ်ကြည့်ဖို့ပါ..”

သူဌေးကြီးလက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ရင်း ပြတင်းတံခါးဆီ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွား၏။ ဒေါ်ရတနာလှိုင်ကလည်း နောက်ပါးက အသားလိုက်သွားလျက်..

“ဘာဘသီဟတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဘယ်လိုတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ တွေးကြည့်ပါဦး..နောက်ပြီး ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ခဲ့သလဲ၊ သူတို့မိသားစုရဲ့မျိုးရိုးစဉ်ဆက်တွေ ခုချိန်ထိဘယ်လောက် မျက်နှာငယ်နေကြရသလဲ.. ဖြစ်သင့်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာပေမယ့် လုပ်သင့်တဲ့အတိုင်း လက်မခံနိုင်ကြလို့လေ၊ တကယ်တော့ အဲ့ဒါတွေက ဘယ်သူလုပ်တာမှမဟုတ်ဘူး.. ကံ ကံ၏အကျိုးတွေပါ..”

သူဌေးကြီးက ဒေါ်ရတနာလှိုင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လှည့်ကြည့်လာကာ..

“သမီးရဲ့အိမ်ထောင်ရေးက မောင်မင်းရဲ့သွေးနဲ့ဆို ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်သွားနိုင်သလဲပြောပါဦး..ညီမရဲ့တွက်ချက်မှုအရ ဘယ်လိုအဆင်မပြေမှုတွေ ရှိနေလို့လဲ..”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူမျက်နှာမကြည်တော့ ဒေါ်ရတနာမျက်နှာချစ်သည်။ ပြီးမှ ခပ်တုံ့တုံ့ဖြင့်..

“မင်းရဲသွေးကသမီးရဲ့ဖူးစာဖက်မဟုတ်ဘူးလို့ကျွန်မသိနေတယ်”

“ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ..”

“မောင်မင်းရဲသွေးရဲ့ဇာတာနဲ့ သမီးရဲ့ဇာတာဘယ်လိုမှ မညီညွတ်ဘူး..ဒါပေမယ့် အစ်ကို့သမီးအတွက် အစ်ကိုကသင့်တော်မယ်ထင်လို့ စီစဉ်မှာပဲဆိုရင် ကျွန်မမတားရပါဘူး..”

“ညီမက ကျုပ်ရဲ့ဇနီးပဲ..လင်နဲ့မယားပြောဆိုတိုင်ပင်ရမှာပေါ့၊ အခုတော့ ပိုအရေးကြီးနေတဲ့ကိစ္စကို အရင်ရှင်းရဦးမယ်..အဆောက်အဦးအတွက် အုတ်ဖုတ်ပြီးသား မလုံလောက်ဘူး၊ အချိန်ကလည်း ကပ်နေပြီဆိုတော့ ဒါကိုပဲအာရုံစိုက်ရဦးမှာ..”

သူဌေးကြီးက ပြောလိုက်ရင်း ဒေါ်ရတနာလှိုင်ရဲ့ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ် ခပ်ဖွဖွလက်တင်၍.. ။

“ညီမက အလွန်အေးချမ်းပြီး ကျက်သရေမင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မပါ..ကျုပ်ကတော့ ညီမကိုပူပင်သောကတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ပုံစံနဲ့ မမြင်ချင်ဘူး..”

“သမီးလေးအတွက် ရတက်မအေးနိုင်လို့ပါအစ်ကိုထည့်..”

“ဟုတ်ပါပြီ..ကျုပ်တို့တစ်ခုခုစဉ်းစားကြတာပေါ့၊ ညီမ စိတ်အေးအေးထားပြီး နေပါ..”

ထိုအခါကျမှ ဒေါ်ရတနာလှိုင်မျက်နှာ အပြုံးရိပ်ထင်၏ ။ သူဌေးကြီးထွက်လာခဲ့ရင်း ခပ်ကြိတ်ကြိတ် သက်ပြင်းချသည်။ ကလေးတွေရဲ့မင်္ဂလာကိစ္စက ဒီကလေးတွေမွေးလာတည်းက သတ်မှတ်လျာထားပြီးသား.. ။

ဒီသီတင်းကျွတ်ပြီးတာနဲ့ ရှင်တစ်ရာအလှူပွဲရဲ့နောက်မှာ စုံဖက်လက်ထပ်ပေးကြတော့ဖို့ မြို့ပေါ်ကမိသားစုတွေနဲ့ တောကသူတို့တွေ အားလုံးစီစဉ်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ပိုပြီးသေချာဖို့ဖြစ်လာတာက မင်းရဲသွေးကိုယ်တိုင် သမီးလေးကို စုံမက်မြတ်နိုးစွာ လက်ထပ်ချင်နေတာမို့ ထိုကာလမတိုင်ခင်တည်းက စောစီးစွာရောက်လာမည့်အကြောင်းလည်း သတင်းပို့ထားပြီးဖြစ်သည်။

ဒါကိုဘယ်လို ပြင်ဆင်ရမည်နည်း.. ။

“ဟော..ကိုဩ မသွားရသေးဘူးလား..”

လူယုံကြီးဦးဩဘာက သူဌေးကြီးရှေ့ကို ရောက်လာကာ.. ။

“အုတ်စီမယ့် ဇော်ကြီးက မိန်းမနဲ့စကားများပြီး ဘယ်ထွက်ဖူးမှန်း မသိဘူးတဲ့သခင်..”

“သူ့တပည့်မောင်ညိုလုံးကရော..”

“အဲဒီကောင်လေးကလည်း မီးဖိုသုံးပေါက်စလုံးသူတစ်ယောက်တည်းမလုပ်ရဲဘူးတဲ့..”

“ဒါဆိုလည်း လုပ်နေကျအတိုင်း မီးတွင်းပေါက်နှစ်ပေါက်ပဲလုပ်ရမှာပေါ့..”

ဦးဩဘာက ခေါင်းခါလိုက်ရင်း.. ။

“သူတစ်ယောက်တည်းကို မလုပ်ရဲတာပါ..ကျွန်တော်သူ့အတွက်လက်ခံပေးပါတယ်၊ ဒါတောင် မလုပ်ရဲဘူးပဲပြောနေတာ..”

“အင်း..ဒါဖြင့်လည်း ရွာပြင်ကဆယ်အိမ်တန်းက ဘဗိုးကိုသွားခေါ်ကြည့်..”

“ခေါ်ထားတယ်သခင်..သူလည်း အလုပ်လက်စတွေနဲ့ ဖြစ်နေလို့ ဒီညနေတော့ အကြောင်းပြန်မှာပါ..”

“နို့..ကိုဘဗိုးက ဘာတွေများမအားမလတ်စရာတွေ လုပ်နေရလို့လား..”

“သူတို့သမီးယောက္ခမက လက်သမားလိုက်နေတယ်..”

“ဪ..”

အခြေအနေကတော့ စိတ်ရှိသလောက်ရှေ့ဆက်သွားဖို့ မလွယ်ကူတော့ပါ။ ရှင်တစ်ရာပြုပွဲကာလကလည်း တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာပြီဖြစ်၏။ အလှူကြီးလှူတော့မည်ဆို မာရ်နတ်ဖျက်တယ်ဆိုတာ ပါပျို့လား..။ ဒါပေမယ့် မာရ်နတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မာရ်နတ်ရဲ့ဘိုးတော်ဖြစ်ပါစေ။ ဘုရားရှင်သော်မှ နောက်ယှက်ဖျက်ဆီးခံရသည့်ကြားကနေ ဘုရားအဖြစ် အောင်မြင်တော်မူခဲ့သည်။ ရှင်တစ်ရာအလှူပွဲကြီးကို ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ အပျက်မခံနိုင်ပေ။ သူဌေးကြီးပင့်သက်ရှိက်လိုက်ရင်း ခေါင်းခါ၏။ ပြီးတော့နေရာမှထွက်သွားလျှင် လူယုံတော်ကြီးဩဘာက နောက်ပါးမှထပ်ချပ်မကွာ.. ။

“အဲ့ဒါ ငါးသံချုပ်ပိစိကြွေးလေးတွေပါဘုရား...မနေ့ညနေတုန်းက ကျောင်းနောက်ကစမ်းလေးထဲမှာ ရွာထဲကကလေးတွေ ဇကာတိုက်ထားကြတာပါ..”

ဆရာတော်ကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပြန်ချထားလိုက်၏။

“ငါးသံချုပ်တွေအများကြီးရလို့တောင် ပြောသွားကြသေးတယ်.. ဧါတိုင်းဆို ဆွမ်းလောင်းပြီးမပိုလို့ မစားရဘူးတဲ့၊ ဒီနေ့အများကြီးရတာဆိုတော့..”

“ချမ်းည..”

“ဘုရား..”

“နင့်ကို ငါဘာပြောနေသလဲ..”

“ဘာမှမပြောပါဘူးဘုရား..အရှင်ဘုရား ဆွမ်းဟင်းအမယ်တွေ စပ်စမ်းစမ်းဖြစ်မနေအောင် တပည့်တော်ဘာသာ တာဝန်သိနဲ့ မလျှောက်တင်တာပါ..အဲ့ဒါက လယ်ကြွက်ကြတ်တိုက်ထားတာထင်တယ်..”

ဆွမ်းဘုန်းပေးနေတုန်း ဆရာတော်ကိုင်သမျှ သေချာလျှောက်ဟင်နေရင်း ချမ်းညကရှေ့ထပ်တိုးလိုက်သေးသည်။

“အဲ့ဒီရဲရဲက ကျောင်းခေါင်းရင်းက ဦးလေးပိုက်ရဲ့ကြက်မကြီးပဲကြီးမဥနိုင်လို့ သေသွားတာလို့ပြောတယ်..ဥစားကြက်မဆိုတော့ အချင်းကောင်းတာပေါ့၊ ဆီပြန်လေးကိုရဲနေတာပဲ..”

ဆရာတော်ကြီးကိုင်လိုက်သမျှ ဆွမ်းဟင်းခွက်တွေကို ပြန်ချထားရသည်ချည်းဖြစ်နေ၏။ ချမ်းညက ပြောလို့ကောင်းတုန်း..

“ရွာကသူဌေးတွေချည်းပဲနော်..ဆွမ်းတော်ပွဲတွေက ထိပ်တန်းပဲ၊ ပါပေါ့..အိမ်တိုင်းမှာ ကြက်ခြံဝက်ခြံတွေနဲ့ဆိုတော့ စားချင်ရင်ရိုက်သတ်ရုံပဲ..”

“ငါ..သယ်..”

ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်ကာ ဆရာတော်ကြီးချမ်းညကို စီမံရန်ပျော်စရာ ကြည့်လေသည်။

“ချမ်းည..”

အခန်း(၆)

“နင်က ခုမှအိပ်ရာထတာလား..”

ဆရာတော်ကြီးဆွမ်းဘုန်းပေးနေစဉ် ချမ်းညက မျက်နှာသစ်ပြီး စ ခပ်အစ်အစ်မျက်နှာနှင့် ရောက်လာပြီး အနားမှာထိုင်၏။ ပြီးတော့ ဘေးမှာ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ဘုန်းပေးနေကြသည့် ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါးကို လှည့်ကြည့်ကာ..

“အရှင်နှစ်ပါးကလည်း ဦးပဉ္စင်းတွေပဲမဟုတ်ဘူးလား..”

ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက ဆွမ်းဘုန်းပေးရင်း လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

“တပည့်တော်နေခဲ့တဲ့ ကျောင်းမှာတော့ဆရာဘုန်းက ဦးပဉ္စင်းတွေနဲ့ပဲ ဆွမ်းဘုန်းတာပဲ..”

“ကိုယ်တော်တို့က ဝါငယ်လို့သပ်သပ်ဘုန်းတာပါ..”

“ဝါငယ်ပေမယ့် ဦးပဉ္စင်းချင်..”

“ချမ်းည..”

“ဘုရား..”

“နင်အလုပ်မရှိဘူးလား..”

“မရှိဘူးလို့ပြောရင်ပေမယ့် ရှိတယ်ဆိုလည်း မှန်ပါတယ်ဘုရား..”

“မရှိဘူးလို့မပြောနဲ့..လုပ်စရာရှိတာသွားလုပ်..”

သူ့ကိုပြောပြီး ဆရာတော်ကဆွမ်းဟင်းခွက်တစ်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ပါသည့်ဆွမ်းဟင်းကို သေချာကြည့်၏။ ချမ်းညက လက်အုပ်ချီထားရင်း လည်ပင်းရှည်ကြည့်လိုက်ကာ..

“ဘုရား..”
 “နင့်ကိုဘယ်သူရွာထဲလွှတ်လိုက်တာလဲ..”
 “မသွားခိုင်းပါဘူးဘုရား..”
 “မသွားဘဲနဲ့ ရွာထဲကဟိုလူဒီလူ ဘာဖြစ်တယ်ညာဖြစ်တယ်ဆိုတာတွေ ဘယ်လိုသိနေတာတုံး..”
 “မသိလို့ပြေးကြည့်တာ ပညာရှိမဟုတ်ပါဘူးဘုရား..”
 အံ့ဗာ.. ၊
 “တပည့်တော်က ရွာထဲကလွဲရင် ရွာနီးချုပ်စပ်မှာခြေရာချင်း ထပ်နေပါပြီ..”
 မေးတာကိုဖြေနေသည့်ပုံက ဘယ်သူ့ဘာတွေဖြစ်နေနေ သူနဲ့တကွသော လောကကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်းချမ်းနေသကဲ့သို့.. ၊
 “ချမ်းညရေ..ဒီကိုလားဦး..”
 ဆရာတော်ကြီး ဆွမ်းဘုန်းမဖြောင့်ဖြစ်နေသောကြောင့် ကပ္ပိယကြီးက အချိန်မီလှမ်းခေါ်လိုက်ကာ.. ၊
 “ဆရာတော်ကို ဘာတွေသွားပြောနေတာတုံး..”
 “ဆရာတော်မေးရခက်နေတာတွေပါ..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ဘုန်းပေးနေတာ ဘယ်လိုဘာအသားနဲ့မှန်း သေချာသိတော့ ဆွမ်းမြိန်တာပေါ့..ကပ္ပိယကြီးရဲ့..”
 “နင်အသက်နှစ်ဆယ်ရှိနေပြီ..ဒီလောက်တောင် အလိုက်မသိပါလား၊ ဘုရားကျောင်းကနဲ့နဲ့ မနေဘူးတာလည်း မဟုတ်ဘူး..”
 ကပ္ပိယကြီးက ကျောင်းအောက်ထိခေါ်ပြီးမှ ကောင်းကောင်းဆူလေသည်။
 “တပည့်ကောင်းတော့ ဆရာအာပတ်လွတ်သတဲ့..”
 “ကျွန်တော်ဘာမကောင်းခဲ့လို့လဲ..”
 “နင်ပြောနေတော့ ကြားသားမြင်သား ဘယ်လိုဘုန်းပေးမလဲ..”
 “ဪဘိ..ဟား ဟား ဟား..”
 အဲ့ထဲထိတ်လန့်သွားရမည့်အစား ချမ်းညကရယ်လိုက်သဖြင့် ကပ္ပိယကြီးက ရေခွေးအိုးတည်လိုက်ပြီး အနားမှာလာထိုင်ကာ.. ၊
 “ဘာတုံး..ရယ်ပုံက..”

“မဟုတ်ဘူးလေ..အဲ ဟုတ်တယ်လေအဲ့ဒါ..”
 “ဘာဟုတ်တာလဲ..”
 “ဆရာတော်က ဟင်းကောင်းတွေချည်းကိုင်တော့ ကျွန်တော်လည်း စားချင်လာတာနဲ့..”
 “ဘယ်လို..”
 “ဆွမ်းပိုပြီးမြိန်သွားရင်လည်း ကုသိုလ်ရတယ်.. ကြားသားမြင်ထားပို့ ပြန်ချလိုက်တော့လည်း ကျန်တဲ့လူတွေ စားရတာပေါ့..”
 ကြည့်စမ်း..ပြောရဲလိုက်တာလည်း အင်မတန်သမာသမတ်ကျကျ ဖြေရှင်းနေတာလိုလို.. ၊
 “အဲ့ဒီမှာ ဆရာတော်ကောင်းကောင်း ဆုံးဖြတ်လို့ရတယ်..”
 “ဟ..နင်အဲ့လိုပြောလိုက်မှတော့..”
 “ပြောတော့ဘာဖြစ်လဲ..ဘုန်းကြီးသံဃာဆိုတာ အလှူရှင်ရဲ့လှူဒါနကို ကုသိုလ်ပေးရတယ်လေ၊ အကုသိုလ်ပေးရတာ မဟုတ်ဘူး..သဒ္ဓါတရားနဲ့လှူရင် ဘာဖြစ်ဖြစ်ဘုန်းပေးနိုင်တယ်၊ မြို့မှာဖြစ်ဖြစ် တောမှာဖြစ်ဖြစ် အလှူရှင်ကလှူမယ်ဆိုရင် သစ်ခက်ကျောင်းတောင်ကိုဖြစ်ဖြစ် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ကျောင်းသင်္ကန်းကိုဖြစ်စေ ပတင်းသုံးနိုင်တယ်..”
 ပြောလိုက်ရင်လည်း သူပဲစာတတ်ပေတတ်.. ၊
 “ဆွမ်းဒကာဒကာမတွေက ပြောတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ခေါင်းထဲမထည့်ရဘူးလေ..ကျွန်တော်ပြောလိုက်လို့ ဒီဆွမ်းဟင်းတွေကို ဘုန်းမဟောင်းဆိုရင် ဆွမ်းဒကာတွေစိတ်ထိခိုက်မယ်၊ ဒါဆိုအကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ပြီ..”
 “တော် တော်..စကားတတ်တိုင်း မပြောနဲ့တော့၊ မောင်မင်းလိုလူကတစ်ပါးမှတွေ့ဖူးပါရဲ့..ပြောချင်ရာပြောတယ် ဖြစ်သလိုဖြေရှင်းတယ်၊ ကျန်းစကားကလည်း တတ်ပါတီ..”
 “ဟား ဟား ဟား..”
 “ကပ္ပိယကြီး..”
 လူတို့နားကိုရောက်လာသည့် ကိုရင်တစ်ပါးက အရပ်နေကျပုပု လူကပိန်လိုကာ မျက်လုံးကသိသာအောင်ပြူး၏။ ။

လည်းညိုသောကြောင့် ပြောရလျှင်အနည်းငယ်အကျည်းတန်လေသည်။ ကပ္ပိယကြီးက လှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“ဘုရား..”

“ဝါကျွတ်အလှူပွဲမှာ ရွာထဲကို ဆွမ်းကြီးလောင်းပွဲကြွဖို့ ကိုရင်လည်းပါတယ်ဗျ..”

“ပါမှာပေါ့ကိုရင်ရယ်..သံဃာတော်ကိုပင့်တယ်ဆိုရင် ဦးပဋ္ဌင်းရော ကိုရင်ရော သံဃာတော်တွေပဲလေ။ ရွာထဲမှာတစ်ချိန်ထဲ အိမ်ပေါက်နေ ဆွမ်းပင့်ကပ်ကြတော့ ကျောင်းရှိသံဃာအားလုံးပါရတာပေါ့..”

“ကိုရင်ကတော့ ဒီနှစ်မှသံဃာတော်ဖြစ်ရတာဆိုတော့ ဆွမ်းတရားပေးရင် ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်..စာကျေနေရင်တောင် တရားပေးနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး..”

“ကိုရင်ကတော့ လုပ်ပြီ..”

ဆွမ်းတရားပေးဖို့အတွက် တရားဟောကိုတော်က ပါတာပဲဖြစ်သည်။ ဒါကို ကိုရင်ကစိုးရိမ်စိတ်ကြီးနေသဖြင့် ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ကိုရင်က တရားမပေးရပါဘူး..ဆွမ်းစားပင့်တဲ့သံဃာတော်အနေနဲ့ ကြွရမှာပါ..”

“ဒါဆို ကျွန်တော်လိုက်လို့ရတာပေါ့..ကျောင်းသားအနေနဲ့လေ..”

ချမ်းညမျှော်လင့်တကြီး ဝင်ပြော၏။ ကိုရင်နဲ့ကပ္ပိယက ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်ကြသည်။ ပြီးတော့ အချင်းချင်းပြန်ကြည့်လိုက်ကြကာ..

“မဖြစ်လောက်ဘူးထင်တယ်..”

ကိုရင်ကလိုက်စေချင်သည့်ပုံပါ။ကပ္ပိယကလည်းစိတ်မကောင်းစွာ ခေါင်းခါရလျက်.. ၊

“ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်မှာတုံး...ရွာထဲကိုဆွမ်းခံလှည့်ရင် လိုက်ပါဖို့ ဆရာတော်ပြောတုန်းက မောင်မင်းလက်ခံခဲ့ရင် ဟုတ်တုတ်တုတ်..”

“ဘာဆိုင်လို့တုံး ကပ္ပိယကြီးကလည်း..”

“ဆိုင်ပြီးကောမောင်ရယ်..မင့်ပုံစံက မင်းသဆိုက် (မင်းသာဂိုက်) နဲ့..”

“ဘာတုံး..ကျွန်တော်ချောမောပြေပြစ်နေလို့ အပြစ်ဖြစ်နေတာလား..”

အင်္ကျီကော်လံကိုဆွဲပင့်ပြီး ရှေ့တိုးမေးတော့ ကပ္ပိယကြီးစိတ်မရှည်ပုံပေါက်သွား၏။ လိုက်ခွင့်မရပါဘူးဆိုတာတောင် ကြွားလုံးမလေးနဲ့ စောဒကတက်လာသေးသည်။

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလုပ်ဖို့ကို ရုပ်ဆိုးမှဖြစ်မှာလား..”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ..မောင်ရင်က ရွာနဲ့လည်းမရင်းနှီးဘူး၊ မဟုတ်ပြီ..”

“ကပ္ပိယကြီးတို့ရွာက လူစိမ်းဆိုနားခိုခွင့် မရှိလို့လား..”

“ဒါကဒီလိုလေ..”

“ဘယ်လိုပဲရှိရှိ သဘာဝမှမကျတာ ကျွန်တော်ကရွာထဲလည်းဝင်နေတာ မဟုတ်ဘူး..”

“ဒါပေမယ့်..”

“ရွာပြင်စေရပ်ပေါ်မှာ တောင်ကမုန်းမသိ မြောက်ကမုန်းမသိ ပုဆိုးခြုံပြီး လာအိပ်နေတဲ့ကလေးကချေလည်း မဟုတ်ဘူး..”

“မင်းကို တစ်ရွာလုံးမသိကြတာတော့ အမှန်ပဲမဟုတ်ဘူးလား..”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေတာလေ..တစ်ရွာလုံးသိနေစရာ လိုလို့လား..”

“ငါပြောချင်တာက..”

“ကျွန်တော်ပြောချင်တာလည်း ကပ္ပိယကြီးပြောမယ့်ဟာပါပဲ..” ဒီသုငယ် စကားပြောတိုင်း နည်းနည်းလေးမှ နောက်ကျမခံပါလား.. ၊

“ဘုန်းကြီးကျောင်းဆိုတာ ဒုက္ခသည်တွေအတွက် ကွန်းခိုရာအရိပ်ကောင်းတစ်ခု မဟုတ်ဘူးလား..ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေတဲ့လူက စိမ်းဖို့ကျက်ဖို့လိုဘူးလေ၊ မနေ့က မျောက်လာတယ်.. မနက်ကမှ ရောက်လာတယ်၊ အဲ တစ်ရက်နှစ်နှစ်ဆို ပြန်မယ်.. တစ်နှစ်နှစ်နှစ်လောက် ကြာရင်ကြာမယ်၊ ဘယ်အခါကမှ သွားဘဲ တစ်သက်လုံးနေချင်လည်း နေမယ်..လူစိမ်း ပြောကျက်..”

“ကဲ တော်ပါတော့မောင်မင်းကြီးသားရယ်..ငါ့ရှင်းရှင်းပဲပြော
တော့မယ်၊ မောင်မင်းက လူချောလူလှမို့ ဒီအလှူကိုခေါ်ရင် လူတိုင်း
သတိထားမိမယ်လေ..ယောသူဌေးကြီးလည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊
မသွားစေချင်တာ အဲ့ဒါပဲကွယ်..”

ဟင်.. ၊

ချမ်းည နားရှုပ်သွားသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာ တစ်ချက်
တော့ တိတ်ကျသွားပေမယ့်.. ၊

“ယောသူဌေးကြီးက ဘာကြောင့်မကြိုက်တာတုံး..”

“သူ့မှာသမီးရှိတယ်..”

“သမီးရှိတော့..”

“ပြောရကျပ်ပါဘိကွာ..မင့်နှယ်..”

“ကျုပ်မှာပေါ့..ဒီရွာလူကြီးကိုက သဘာဝမတန်တာတွေ အယူ
သည်းနေတော့ တစ်ရွာလုံးလည်း..”

“ဟေ့ ဟေ့..ရွာကိုထိခိုက်မပြောနဲ့၊ မောင်မင်းအရွယ် ခုမှလက်
တောက်လောက်ရယ်..”

“အဲ့ဒါတော့ ကပ္ပိယကြီးတမင်လွှဲပြောလိုက်တာပဲ..”

“ကိုင်းဗျာ..ကိုရင်ပြောပါရစေဦး..”

ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေခဲ့သည့် ကိုရင်ကစိတ်အိုက်သွား
သလို ခေါင်းကိုပုတ်ရင်.. ၊

“ကပ္ပိယကြီးပြောမှ ရှုပ်ကုန်တာ..ကိုရင်တို့ရွာက ဒီလောက်မ
ဆိုးပါဘူး၊ ယောသူဌေးကြီးကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးလှရ
တနာလေးကို တန်ဖိုးထားရှာမှာပေါ့..ဒါပေမယ့် ပြောသလောက်
လည်း မဟုတ်ပါဘူး..”

“အဲ့ဒါပြောတာပါ..တပည့်တော်က အလှူအိမ်ကအလှူထမင်း
ဟင်းတွေကို စားချင်တာ၊ သူ့သမီးချောကို ချစ်ကြိုက်ချင်လို့သွား
ကြည့်တာမှ မဟုတ်ဘဲ..”

“ဪ..ကဲ ပြောရင်းဆိုးကုန်ပါပြီ၊ ကိုင်းကွာ မပြောတော့ဘူး..”

“ပြောလို့ရပါတယ်..ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် နှစ်ဖက်မျှတအောင်
ပေါ့..”

“နှစ်ဖက်မျှတအောင် ပြောပေးဖို့ကျပ်က ရပ်ရွာလူကြီးလား..”

ကပ္ပိယကြီးစိတ်တိုလေသည်။ ချမ်းညကလည်း စောဒကတက်
ပို့ ပါးစပ်တစ်လုံးကြီးပြင်၏။ သို့သော်ဆက်မပြောဖြစ်ဘဲ ရယ်ကျဲကျဲ
မျက်နှာဖြစ်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“အဲ့ဒါပဲ..အစွန်းမထွတ်တဲ့စကားမျိုး ပြောမိရင် ဟိုငြိဒီငြိ
ဟိုခိုက်ဒီခိုက်နဲ့ ဘယ်တော့မှ လိုရင်းမရောက်တော့ဘူး..”

“ဟုတ်တယ်..မောင်မင်းပြောမှသိတာ..”

“ဟား ဟား ဟား..”

ပြောချင်တာပြောလိုက်ရပြီဆို မျက်နှာကလည်းတစ်ပတ်မညှိုး။
ကြည့်လိုက်တိုင်း ပုဆိုးခြေဖျားခတ် ရှပ်အင်္ကျီအဖြူအကွက် မထပ်
အောင် ဝတ်ဆင်လျက် လမ်းသွားသည့်စတိုင်လ်က ပုဆိုးနှစ်ဖက်စ
တမမနှင့်.. ၊

တောနဲ့မတန်သော ကတ္တီပါခြေညှပ်ဖိနပ်ပေါ်မှာ ဖွေးနုသောခြေ
ဖောက် ဖဝါးစောင်းတွေတောင် နီနေသေးသည်။ စိတ်အချဉ်ပေါက်ပြီး
ကြည့်မိတိုင်း အံ့ဩစိတ်နဲ့သာ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသည်။ ပြောလိုက်ရင်
တော့.. ၊

“ကိုယ့်အကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်လို့ ပြောရမလား..အဟွန်း၊ သူရက
ဟိုတိုင်းပဲနေစမ်းပါဆိုလို့လေ..အစ်ကိုကြီးတော့ အဖအရာတဲ့၊ အစ်ကို
ကြီးပီသတဲ့ လူကိုရထားတော့လည်း..”

ဆိုသည့် အပြောတွေထွက်လာတတ်တာ အသည်းယားစရာ၊
ပေမယ့်လည်း မှားတော့မမှားပါ။ ချမ်းညပြောသော ကိုယ့်ကု
သိုလ်နဲ့ကိုယ်ဆိုသည့် စကားအတိုင်း.. ၊

လာစေချင်ပါတယ်..မမလေး အပြင်ထွက်ရရင် ကျွန်မတို့လည်းထွက်
ရမှာလေ..”

“ငါသိပါတယ်စာဥရယ်..ဒီပုံနဲ့ဆို ရှင်တစ်ရာပြုပွဲမှာတောင် ငါ
ပါဝင်ခွင့်ရပါ့မလားမသိဘူး..”

“အယ်..အဲ့ဒါကတော့ပါရမှာပါ။ မမလေးကိုယ်တိုင် သိမ်ဆင်း
ကောင်းရမှာလေ..ပြီးတော့ ဆွမ်းဆည်းကပ်ရင်လည်း မိသားစုကပ်ရ
မှာပဲ..”

“ငါက ပွဲတန်းထဲကိုလျှောက်လည်ချင်တာ..”

လုံမက မျက်နှာလေးညှိုးကျသွားပြီး သက်ပြင်းချသည်။ ပြီး
တော့ ဆင်စွယ်ဘီးလေး ထယူလိုက်ရင်း ကြိုးလေးရဲ့နောက်မှာသွား
ပျံ့သည်။

“ကျွန်မတို့လည်း အဲ့ဒီပွဲမှာပါချင်တာပါပဲမမလေးရယ်..”

“ဟုတ်တယ်နော်..မြကြည်တို့ပြောတဲ့ ကျောင်းသားလူချောလေး
လည်း လာမှာပဲ၊ ကြည့်ချင်လိုက်ပါဘိ..”

“ဘယ်သူ..”

ကြိုးလေးကပြန်မေးတော့ ရွှေစာကဇက်လေးပုသွားပြီး ပြုံးစိစိ
နဲ့..

“ဟိုလေ..မနေ့က မမလေးကိုပြောတဲ့ ရွာဦးကျောင်းက ကိုလူ
မျက်နှာကိုပြောတာပါ..”

ကြိုးလေးက လုံမဆံပင်တွေဖြန့်ချလိုက်ပြီး သေချာပြီးသင်ပေး
တာကို မျက်နှာလေးမော့ထားနေရင်း..

“နင်တို့အဲ့လိုဖြစ်နေကြလို့ ငါအပြင်မထွက်ရတာနေမှာ..”

“အယ်..မဟုတ်ပါဘူးမမလေးကလည်း..”

“မမလေးမသိလို့နော်..အဲ့ဒီကျောင်းသား အတော်ချောတာ၊ အ
ပျိုကမားမား ဗလကကောင်းကောင်း တကယ်ပဲသူ့ပုံစံ တောင့်တင်းပုံ
က အကြမ်းပတမ်းပုံလည်းမဟုတ်တော့ ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ
မျှ၊ ပြစ်ရာမရှိဘူး..”

“ဟုတ်တယ်တဲ့..သူ့ကိုမမြင်ဘူးသေးတာ ကျွန်မပဲရှိတာ
စာဥပြောပုံက မချင့်မရဲဝမ်းနည်းပက်လက်..”

အခန်း(၇)

“ဘာတဲ့လဲစာဥ..”

“ရတယ်မမလေး..မြကြည်တို့လည်း ဝိုင်းပြောပေးကြတယ်၊ ဒါ
ပေမယ့် ဒီနေ့တော့မသွားရသေးဘူးတဲ့..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“အုတ်ဖုတ်ဖို့အတွက် အုတ်စိမရရှိလို့လေ..သခင်ကြီးတို့သောက
များနေကြတယ်၊ ဒီလောက်အခွင့်ရရင်ပဲ ကျေနပ်လိုက်ပါမမလေး
ရယ်..တစ်ရက်ရက်တော့ သွားရမှာပါ..”

ကြိုးလေးမျက်နှာ မသာမယာဖြစ်သွားသည်။ တွေးကြည့်တော့
လည်း သူမဘဝက ဒီအိမ်အခန်း ဒီခြံဝင်းအပြင် တခြားဘယ်ကိုမှ
လည်း မသွားရ။ အပြင်လည်းမထွက်ရ။ ကိုယ့်ခြံဝင်းထဲမှာနေတာ
တောင် အနားမှာမိန်းကလေးအဖော်အနည်းလေး နှစ်ယောက်တော့
ရှိနေတတ်၏။

ဟိုးရှေးခေတ်က ဘုရင့်သမီးတော် ပင်တိုင်စံထိပ်ထားတွေလို
သူမဘဝက ဘာမှမခြားနားပါ။ တောမှာမို့ တောသဘာဝကိုလည်း
ကြည့်မြင် ခံစားလို့မရ။ ငယ်သူဘဝမှာ အပေါင်းအသင်းသူငယ်ချင်း
တွေနဲ့ လွတ်လပ်စွာ ရယ်မောသွားလာခွင့်ဆိုတာလည်း မရှိ..

“မမလေး စိတ်ညစ်သွားတာလားဟင်..”

အနားမှာရှိနေသည့် စာဥနဲ့လုံမတို့က ကြိုးလေးကိုအရိပ်တ
ကြည့်ကြည့်နင်း..

“မမလေးကို ကျွန်မတို့လည်း အပြင်မှာပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သွား

လင်္ကာကျေးဇူး

“အောင်မယ်မင်း...အဲဒါရှင်ညီသေးတာစာပဲ၊ ကျုပ်မြင်လိုက်တာ မျက်လုံးထဲမှာ လျှပ်စီးလက်သွားသလိုပဲ...ရာဇဝင်ထဲက မယ်သားလေးနဲ့ တူတာသိလား..”

မိန်းမတွေချည်းပဲမို့ လွတ်လပ်စွာပြောနေကြပေမယ့် ကြိုးလေးကတော့ စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်သည်။ တကယ်ပဲ ပြောသလောက်ချောနေလို့လား... ၊

“သူက ရွာထဲကိုခဏခဏလာလို့လားဟင်..”

“မလာဘူးမမလေး...တစ်ခါမှမလာဖူးဘူး၊ မြကြည်တို့က မယ်မယ်ကြီးနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အမြဲသွားနေတာလေ..လုံမလည်၊ လိုက်ရတယ်၊ မလိုက်ရသေးတာ ကျွန်မပဲရှိတယ်..”

နောက်တစ်ခါပြောတော့ ရယ်လက်စမျက်နှာလေးနှင့် ကြိုးလေးကို ကြည့်ကာ.. ၊

“ဒီတစ်ခါ ရွာဦးကျောင်းကိုလှူဖွယ်တစ်ခုခုနဲ့ သွားဖို့ရှိလာရင် မမလေးသွားချင်တယ်လို့ ပြောပါလားဟင်..မယ်မယ်ကြီးက မမလေးကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားဖို့တော့ ခဏခဏတိုက်တွန်းနေတာပဲဟာ..”

ကြိုးလေးက ညနေခင်းဆိုစမ်းချောင်းလေးမှာ သွားထိုင်ချင်သည်။ ရေခပ်ဆင်းကြသည့် ရွာထဲကပျိုမေတွေ လွတ်လပ်စွာလှုပ်ရှားပျော်ရွှင်နေကြတာကို ဘေးကငေးနေချင်၏။

မနက်ခင်းဆို နေခြည်ဖျူဖျူမှာ ရွာသူရွာသားတွေတစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် သွားလာရုန်းကန်ကြတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲသိရအောင် ကြည့်ချင်မိသည်။ ညနေခင်းကျတော့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ကျယ်ကြီးမှာ လူကြီးတွေစကားဝိုင်းဖွဲ့ကြ၏။

အဲဒီဘေးမှာထိုင်ရင်း ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ နားထောင်ချင်၏။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူမအိမ်တော်ကနေ ဘယ်မှမသွားရသည့်ပြင် ညဘက်ဆို ပြတင်းတံခါးမှာတောင် ကြာကြာရပ်နေလို့မရ.. ၊

ထိုသို့သော အခြေအနေတွေမှာ စိတ်ညစ်ညူးနေခြင်းကြောင့် မိခင်ကြီးက ဘုရားသွားကျောင်းတက်ခေါ်တိုင်း ခေါင်းခါနဲ့မိသည်။

“ကျောင်းကန်မသွားလို့၍ မဟုတ်သော်လည်း သွားချင်သည့် ကယ်နေရာမှ သွားခွင့်မရခြင်းက ဆိုးလွန်းသည်။”

“မမလေး..”

“ဟင်..”

“ကျွန်မတို့ပြောတာ ကြားပါတယ်နော်..”

“ဟင့်အင်း..ဘာပြောတာလဲ..”

“ဒီတစ်ခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားရင် လိုက်သွားရအောင်လို့..”

“ဟင်..နော် မမလေး..နော်..”

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိတာ အလွယ်တကူ.. ၊

အခန်း(၈)

“အလွယ်တကူ စားလို့ဖြစ်တာလုပ်လိုက်ရတယ် ဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ်လေ..ညစာဆိုတာ သံဃာတွေဘုန်းပေးလို့မှ မရတာ၊ ကျောင်းသားတွေအတွက် သပ်သပ်ချက်ပြုတ်ရတာဆိုတော့..”

“သပ်သပ်ချက်ပြုတ်တယ်ဆိုပြီး ဘယ်နှယ့်အလွယ်တကူ ခဝဲညွန့်ဟင်းချိုနဲ့ ပဲငပိဖုတ်ဖြစ်ရတာတုံး..”

“ခက်ပါချမ်းညရာ..”

စားပွဲဝိုင်းကြီးမှာ ဆေးထားသည့်ပန်းကန်တွေ တင်လိုက်ရပ်ပြီး သူတော်က ဆက်မပြောတော့ဘဲနေ၏။ ထမင်းပြင်ဖို့ပဲကျန်ပေမယ့် ခဝဲညွန့်နဲ့ဖရုံညွန့်တွေရောသမမွေထားသည့် ကြည်လောင်ဟင်းချိုပန်းကန်ကြီးက အလယ်မှာခန့်ညားစွာ ရှိနေပြီးဖြစ်ကာ ဘေးမှာကိုယ်တိုင်လုပ် ပဲငပိဖုတ်ကို ဆီဆမ်းထားသည့် ပန်းကန်လုံးကြီးလည်းရှိနေ၏။

ပြီးတော့ မနက်က ဆွမ်းဟင်းအကျန်တွေ စုပေါင်းချက်ထားသော ဟင်းလေးချက်တစ်ခွက်.. ၊

“ကဲ..အနားမှာရှိနေရင်လည်း ဝိုင်းကူလေကွာ..”

“ဟမ်..ကျွန်တော်..”

“အေးလေ..”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ..”

“အဲဒီပန်းကန်တွေကို ရေစစ်ပြီး တစ်ချက်စီချထားလိုက်..ပြီးရင် ငါနဲ့ထမင်းတွေ ဝိုင်းထည့်ပေး..”

“ဟာ..ကလေးပေါက်စနတွေစားဖို့ကို ကျွန်တော်ကတည်ခင်..”

“ဟေ့ရှာလား၊ ကြီးသူက ငယ်သူကိုမပြုစုကောင်းပါဘူး..”

“ဒါဆို ငါနဲ့ကပွိယကြီးပဲ ချက်ပြုတ်ဆေးကြောနေရတာကျတော့ရော..”

“အဲ့ဒါက..”

ချမ်းညတစ်ချက် တွေသွားသည်။ ပြီးမှ.. ၊

“အဲ့ဒါက ဒီမှာဦးသူတော်တို့ကိုယ်တိုင် ခွဲဝေယူထားတဲ့တာဝန်တွေ မဟုတ်ဘူးလား..”

ကြွေရည်သုတ်ပန်းကန်ပြားလေးတစ်ချပ်ကို ကိုယ့်ဘာသာလှမ်းယူလိုက်ရင်း ဦးသူတော်ကမျက်လုံးပြူးကြီး ပင့်ကြည့်၏။ ချမ်းညက နို့စိမ်းရောင်ချည်ပြောင်ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ရေညှိစိမ်းဖောက်ထားသော ပုဆိုးအနက်ကွက်စိပ်ကို ဝတ်ထားသည်။

ဆံပင်တွေကို နဖူးကိုသိမ်းပြီးထားသဖြင့် ပြေပြစ်သည့်မဟာပုမှူးကထင်းနေ၏။ လူနေတော့ခြံကြား စိတ်နေတော့ဘုံများလို့ ပြောရအောင် လူကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း မြေထိနေမထိမွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့သော မင်းသားတစ်ပါးလို့.. ၊

“ဦးသူတော်..”

“ပြော..”

“ကျွန်တော်တို့အတွက် ကျန်တဲ့ဟင်းလေးချက်ထဲမှာ ကြည့်ကြည့်စမ်းပါ..”

“ဘာဖြစ်နေလို့တုံး..”

“ဘာမှမှမပါတာ..”

“ပြန်ကြော်ပြန်ချက်ဆိုတာ နွေးဟယ်မွေဟယ်နဲ့ ကြေမွပျော်ပျော်သွားတာပဲဟာ..”

“မဟုတ်ပါဘူး..ဆွမ်းတော်ပွဲသိမ်းတည်းက ဘာမှမရှိတော့တာ..”

ချမ်းညဘာကိုပြောချင်နေမှန်း ဦးသူတော်ရုတ်တရက်သဘောမပါကိုင်နိုင်.. ၊

“ဦးစင်းတွေနဲ့ဆရာတော်က ဟင်းချက်ကောင်းတွေကို ခွဲဝေပေးချက်တယ်..ကိုရင်တွေကလည်း အသားငါးပါလာရင် ကျွန်တော်ကကိုင်တာ..”

သလိုပဲ..”

“မောင်မင်းပြောနေတာတွေ ဆရာတော်ကြီးကြားရင်တော့ တကယ်မလွယ်ဘူးနော်..”

“ကျွန်တော်မှန်းပြောတာ မဟုတ်ဘူး...ဆွမ်းပွဲတွေဘေးမှာထိုင်ပြီး ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီးတဲ့အထိ ကြည့်နေခဲ့တာ..”

“ဒကာချမ်းည..”

သူတို့စကားပြောနေတုန်း ကိုရင်လေးဥက္ကာက မျက်နှာလေးတည်တည်နှင့် ရောက်လာကာ.. ၊

“ဒကာကြီးကို ဆရာတော်ခေါ်နေတယ်..”

“ကိုင်း..”

ကိုရင်ထွက်သွားတာနှင့် ဘယ်နှယ်ရှိစဆိုသော ဦးသူတော်ရဲ့ မျက်လုံးပြူးကြီးက သူ့ဘက်ရောက်လာ၏ ။

“အဲဒါသေချာပြီ..မောင်မင်းပြောနေတာတွေ ဆရာတော်ကြီးသိနေပြီတွေလား..”

“ကြားသွားတာနေမှာပါ..”

“မဟုတ်ဘူး...ဆရာတော်ကွယ်ရာဆိုတာ မရှိဘူး၊ ဒီကျောင်းဘယ်နေရာမှာ ဘာပြောပြော ဆရာတော်ကသိနေတာချည်းပဲ..”

“အဟွန်း...”

“မောင်မင်းက ဘာရယ်တာတုံး..”

ချမ်းညက နေရာကထရပ်လိုက်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာနှင့်.. ၊

“နားနဲ့မျက်စိကို တစ်ပြိုင်တည်းအသုံးချလို့ရတယ်..ပါးစပ်နဲ့နားကို တစ်ချိန်တည်းမသုံးနိုင်ဘူး..”

သူပြောတာကို ဦးသူတော်နားမလည်ဘဲ ကြည့်နေ၏ ။ ချမ်းညကလည်း ထိုစကားကိုဆက်မပြောဘဲ.. ၊

“ကျွန်တော်တို့က ပြောနေမိတာကိုး..”

ဒါပဲပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည် ။ ဆရာတော်ကြီးက စာသင်စာမေးကျောင်းသားတွေနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ စကြွန်လျှောက်နေခဲ့လျက် သူလာတာမြင်မှ ဒီဘက်ကိုခန့်ညားစွာ လျှောက်လာရင်... ၊

“ခုန ဘာတွေပြောနေတာတုံး..”

“အရှင်ဘုရား ကြားခဲ့တာတွေပါပဲ..”

ဆရာတော်မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည် ။ သို့သော်ချမ်းညရဲ့ မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်၍.. ၊

“ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်တစ်ပါးကို ကျောင်းမှာအရိပ်ခိုနေတဲ့ ကုသညက ဘယ်နှယ်တွယ်ကပ် ပုတ်ခတ်နေတာတုံး..”

“တပည့်တော်က ဆရာတော်တူအရင်းခေါက်ခေါက်ပါဘုရား..”

ဘုက္ခသည်မဟုတ်ဘူးလို့ ခုခံဖြေဆိုလိုက်တာမှန်း ဆရာတော်က သိသည် ။ လက်အုပ်ချီခပ်ရုံရှိခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ပေမယ့် ရဲရဲတောက်ကျက်လုံးတွေကို သေချာမြင်လိုက်တာမို့.. ၊

“လူဝတ်ကြောင်ကိုစွန့်ခဲ့တဲ့ ရဟန်းသံဃာမှာ မိသားစုဆွေမျိုးကောင်စပ်မူဆိုတာတွေ မရှိတော့ဘူး..”

“မခေါ်ချင်လို့ရပေမယ့် မတော်ချင်လို့မရပါဘူးဘုရား.. နိဗ္ဗာန်ရလမ်းကို မြင်နေတဲ့မြတ်စွာဘုရားရှင်တောင် သူ့မိဘဆွေမျိုးတွေအပူပူလုံးကို ကျွတ်တန်းဝင်အောင် ကြိုးပမ်းသွားခဲ့ပါတယ်..”

“ငါတို့ဘုရားရှင်က ကျွတ်ထိုက်သူကိုချွတ်တာပဲ..ဆွေမျိုးတွေမရှိကွက်ပြီး ချွတ်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်..နိဗ္ဗာန်ကူးနိုင်နေသားနဲ့ ကျွတ်ထိုက်သူကိုချွတ်ခဲ့တာပဲ.. သံယောဇဉ်ပါပဲ..”

“မင်းပြောနေတာ ဆွမ်းဟင်းအကြောင်းတွေပဲမှတ်တယ်..”

ချမ်းညက ဆံပင်တစ်ချက်သပ်ပြီး မျက်နှာလွယ်မလို ထပ်ဖြစ်၏ ။

“အရှင်ဘုရားနားကြားမှားတာတွေ ထင်မိတယ်..”

“ခုနတော့ အရှင်ဘုရားကြားတဲ့ အတိုင်းပါပဲဆို..”

“တစ်ခါတလေရှင်းမှ ပိုရှုပ်တာဘုရား..”

ဆရာတော်ကြီး ပြုံးလိုက်မိပြန်သည် ။ သို့သော် နောက်ထပ် မျက်လှိုက်ရသည့်စကားကြောင့် ဆရာတော်မျက်နှာပေါ်က အပြုံးမျက်လှိုက်ချင်း ပျောက်သွားခဲ့၏ ။

“တပည့်တော်ရဲ့အမုန်တွေကို လျှောက်တင်ရမယ်ဆိုရင် မကျေနပ်ချက်ပေါင်းများစွာကို တဗျစ်တောက်တောက်ပြောနေ

မိခြင်းဟာ ဒီကျောင်းထဲကနေ တစ်ဖဝါးမှမသွားမလာနေရခြင်းတွေကြောင့်ပါ..”

“ရွာထဲမဝင်ဘဲ ရွာပြင်ပမှာတော့ မင်းခြေရာတွေချည်းပဲဆို..”

“ရွာပြင်မှာသစ်ပင် တိရစ္ဆာန်တွေပဲရှိတာဘုရား..ရွာထဲဝင်ရမယ့်လူလူချင်းပြောဆိုဆက်ဆံရမှာပါ..”

“မောင်မင်းကို ဆွမ်းခံလှည့်ရင် လိုက်ဖို့ပြောခဲ့တာပဲ..”

“တပည့်တော်က အကြောင်းပြချက်မရှိရင် မဝင်ဘုရားလားဘုရား..”

“တယ်..မင်းတော်တော်ကပ်သပ်ပါလား..”

“လူဆိုတာ မလုပ်နဲ့တားရင် ပိုလုပ်ချင်တာ..အရှင်ဘုရားကတားပဲတားနေတော့ တပည့်တော်ကလည်း ဘာကြောင့်သွားလို့မရသလဲဆိုတာကိုပဲ ထပ်တလဲလဲတွေးနေမိတော့တယ်..အားလုံးအေးချမ်းသွားအောင် ခွင့်ပြုလိုက်ပါဘုရား..”

မလုပ်နဲ့ဆိုရင် ရှေ့ပိုတိုးချင်သည့် လူသဘာဝကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေမယ့် ခေါင်းမာပြီးခွတ်တရွတ်ဆန်နေသော ချမ်းညွှန်စိတ်ကိုတော့ ဆရာတော်ကတဖြည်းဖြည်းနားလည်နေပြီ ဖြစ်၏။

“ကောင်းပြီ..မင်းကို သူတော်နဲ့လွှတ်မယ်..”

“ရွာထဲကိုလားဘုရား..”

“အေး..ဒါပေမယ့် ပန်းပဲမောင်လူလှတို့အိမ်ကိုပဲ၊ တခြားဘယ်မှမသွားရဘူး..မောင်လူလှရဲ့ဇနီး အအေးမိပြီးလက်မောင်းတစ်ဖက်လေးဖြန်းသွားတယ်၊ တစ်မြန်နေ့ညနေက ကျောင်းမှာဆေးလေ့တောင်းထားတယ်.. အဲဒါ အခုသွားပို့ပေးချေ..”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါသည်ဘုရား..”

သွားကြီးအပြီးသားဖြစ်သွားတော့ ဆရာတော်ကဒေါသမပါသော အကြည့်စူးစူးတို့ဖြင့် ကြည့်၏။ လူဝတ်ကြောင်ဘဝနဲ့သာမက တူတော်မောင်လူချောလူလှကို ချစ်စနိုးစနောက်မိဦးမည် ထင်၏။

သူတို့တုန်းကလည်း သီဟနဲ့သူရိန်ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ပဲရှိသည်။သူကတော့ ငယ်စဉ်တည်းကကိုရင်ဝတ်နဲ့ မချွတ်ခဲ့ပါ။ နောက်တော့ ကိုယ့်ဆရာတော်ကြီးသွားလေရာ လိုက်ပါရင်း ဒီရွာမှာဆရာ

တော်ပျံလွန်တော်မူခဲ့သည်။ သူလည်း ဒီမှာပဲအခြေကျသွားခဲ့၏။

သူရိန်ကတော့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သားနှစ်ယောက်ထွန်းကားခဲ့သည်။ ကလေးတွေကို ငယ်စဉ်ကမြင်ဖူးခဲ့သည့်တိုင် အဆက်အသွယ်မတွေ့ပြတ်တောက်ပြီး မသိမမြင်ခဲ့ကြတာလည်း ကြာပြီဖြစ်သည်။ ကိုယ့်မိသားစု မွေးချင်းညီအစ်ကိုဆိုတာလည်း အတိတ်နဲ့အတူ ကျန်ရစ်ပြီးဆုံးသွားခဲ့သလိုပင်.. ၊

ဒါပေမယ့် ခုလိုမျက်စိအောက် ပြန်ရောက်လာတော့ သွေးဆိုသည့်အတိုင်း ဇာတိကပြလာသည်။ ဆရာတော်တစ်ပါးမို့ ပိနည်းသိက္ခာတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေရသော်ငြား ချမ်းညွှန်မြင်လိုက်ရတိုင်း ချစ်ခင်ပျင်းနိုးမှုတွေ ခံစားရသည်။ မဆင်မမြင်ပြောတတ်နေတာကိုလည်း ဒေါသမဖက်သောဂရုဏာဖြင့်သာ.. ၊

“ဆရာတော်ဘုရား..”

“ဟေ..”

ခေါ်သံကြောင့် ဆရာတော်အတွေးစကို ဖြတ်၍လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးသူတော်က ဒီဘက်ကိုခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာရင်း.. ၊

“တပည့်တော် ရွာထဲသွားရတော့မလားဘုရား..ကပ္ပိယကြီးက မဆားပေါင်းမနပ်သေးဘူး ပြောလို့ပါ..”

“ရပါပြီ..ငါပြင်ပေးထားတဲ့ ပုလင်းထဲထည့်သွား၊ နောက်တစ်ပျမ်းတည့်မှ စားလို့ရမှာလို့ပြောခဲ့..”

“တင်ပါ့ဘုရား..”

“နေဦး..နင်သွားရင် ချမ်းညွှန်ပါ..”

ဆရာတော်စကားမဆုံးမီ ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက် မရောက်လာကာ.. ၊

“ယောအိမ်တော်က ငှက်သိုက်နဲ့ဂျင်ဆင်းမြစ်တွေ လာပို့တယ်ကား..”

“အဲဒါယူထားလိုက်ပေါ့..ကျောင်းပေါ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိအောင်လား..”

“အိမ်တော်ကမကြီးကိုယ်တိုင် လာတာဖား..သူကမရတော့

ကို ဖူးချင်လို့တဲ့၊ အဲ့ဒီမမကြီးက တအားလှတာပဲဖား...ပြီးကျသူက.."

"အောင်ကြီး..."

"ဖား..."

"နင် ဘုရားတောင်ဖြောင့်အောင် မထူးနိုင်ဘဲနဲ့..လှတာကျတော့ တဖွဲတဖွဲပါလား..."

"ဟီး...လှတာကိုးဖား..."

အောင်ကြီးက ခေါင်းတုံးဆံပင်တိုလေးတွေကို နှစ်ပတ်သုံးပတ် လည်အောင် ပွတ်နေရင်းရယ်၏။ အသက်က ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီဖြစ် သော်လည်း 'ဘုရား' ထူးတိုင်း 'ဖား' သံပဲထွက်သည်။ တစ်ခါတလေ 'ဖဲသံလေးပဲ လုံးကျစ်ထွက်လာတတ်သေးသည်။

ထို့ပြင် တခြားသောအခေါ်အဝေါ်တွေ စကားပြောတွေမှာလည်း မပီသတာတွေရှိသေးရာ မိဘတွေကရှင်ပြုပေးချင်သော်လည်း ဒီနေ့ ထိ အထမမြောက်နိုင်ပဲရှိခဲ့၏။

"သွား...ငါ့လုလင်ခွဲမယ်..."

"တင်ပါ့ဖား..."

"နင်တို့လည်းသွားတော့လေ..."

"တပည့်တော်က ချမ်းညကိုခေါ်သွားရမှာလား..."

"အေး...သူရောက်ဖူးအောင်လို့ ခေါ်သွား၊ ဒါပေမယ့် မောင်လူလှ တို့အိမ်ကိုပဲ တခြားဘယ်မှမသွားကြနဲ့..."

လိုက်ပါခွင့်ရသည်နှင့် ချမ်းညမျက်နှာပြုံးကြည်နေ၏။ သို့ သော် ဆရာတော်စကား ဒီမှာတင်ဆုံးသွားခဲ့လျှင် အားလုံးကတစ်နေ့ ရာစီ ဦးတည်ကြရင်း ပြီးသွားမှာဖြစ်သော်လည်း... ၊

"တော်သေးတာ...ယောမင်းသမီး ရောက်လာကာမှ ချမ်းညက လည်း အပြင်ထွက်ဖို့ကြံနေလို့..."

သွက်လက်စွာ ထွက်ခဲ့သည့်ချမ်းညခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ် သွားသည်။

"လာလေချမ်းည..."

"ဆရာတော်ဘုရား ပြောသွားတာ ဦးသူတော်ကြားလိုက်လား..."

"မကြားပေါင်..."

တကယ်မကြားလိုက်သည့် ဦးသူတော်မျက်နှာက ကြောင် ကောင်တောင်နှင့်... ၊

"ကျွန်တော်ကြားတယ်..."

"ဘာတဲ့..."

"အခု ဦးသူတော်နဲ့ကျွန်တော် မလိုက်တော့ဘူး..."

"ဘယ်နှယ့်..."

"အဟုန်း..."

ရယ်မောလိုက်ရင်း ပုဆိုးစနစ်ဖက်မ'၍ ကျောင်းပေါ်ကိုဦးတည် ။လသည်။ ထိုအပြုံးနှင့် ခြေလှမ်းကိုမြင်မှ ဦးသူတော်ဆက်စပ်တွေးမိ သွား၏။

ကြည့်စမ်း...ဒီကောင်လေးတော့... ၊

အခန်း(၉)

ကျစ်ဆံ့မြီးနှင့်ဆံပင်ရှည်တို့သည် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေစဉ် ကြမ်းခင်းနဲ့မထိတထိ ရှည်လျားစွာစင်းကျနေ၏။ ရွှေအိုင်ရောင်ခပ်ပိုင်းမှိုင်း လက်ရှည်ခါးရှည်ဝတ်စုံလေးနှင့် နောက်ကျောပြင်အလှက ပန်းပု သူဇာတစ်ပါးကဲ့သို့ ကွေ့ဝိုက်ရွိုက်ဝန်းလျက်.. ။

“အ..”

မြင်လာခဲ့သည့် သူမရဲ့အဆင်းရှုပါကို ပြန်တွေးမြင်ယောင်ရင်၊ ခလုတ်တိုက်မိတာ ကံကြီးလို့ဝမ်းလျားမှောက် မလဲခြင်းဖြစ်၏။ ချမ်းညရဲ့အဆိုသည့် ညည်းသံကြားလိုက်မှ ဦးသူတော်ကလည်း ဖျတ်မနဲလှည့်ကြည့်ကာ.. ။

“နောက်ကပါလာတာ ဘယ့်နာကြောင့်အသံမပေးတဲ့..”

“ဦးသူတော်ကို အသံပေးနိုင်ဖို့နေနေသာသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တောင် မေ့နေလို့..အား နာလိုက်တာ မြေမကွဲပြီထင်တယ်..”

ဦးသူတော်က ရှေ့ပြန်လှည့်လျှောက်ရင်း ပြုံးလိုက်ကာ.. ။

“မင်းသမီးလေးကို တွေ့ခဲ့ပြီဟုတ်စ..”

“သူ့ကိုမင်းသမီးလေးလို့ပဲ ခေါ်ကြတာလား..ကျွန်တော်ဒီရွာ ရောက်လာမှ ရာဇဝင်ထဲပြန်ရောက်နေသလိုပဲ။ ရွာကျတော့တစ်ခမ်းတစ်နားပါပဲ..လူတွေကတော့ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေတယ်..”

“ဘာဖြစ်လို့တဲ့..”

“အိမ်တော်တွေ သခင်တွေနဲ့ အခုကြားရတာမင်းသမီးတဲ့..မိန့်ကလေးတစ်ယောက်ဆိုပြီးတာပဲဗျာ၊ သူ့ကြီးသမီးဆိုလည်း သူ့ကြီးသမီးပေါ့.. မင်းသမီးဖြစ်ရတာက နာမည်မရှိလို့လား..”

“မရှိဘဲနေမလားချမ်းညရဲ့..ယောအိမ်တော်ကိုက ဂန္ထဝင်ဆန်တာကွ၊ ဟိုးအစဉ်အဆက် လက်ထက်တွေထဲက တော်ဝင်မျိုးနွယ်တွေလို့ပြောကြတာပဲ။ မြို့မှာလည်း ယောမင်းကြီးတွေမျိုးတွေရှိတယ်..။ ကယောမင်းကြီးတို့လည်း မြို့တက်နေလို့ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မနေရာက..တစ်ခုခုသစ္စာဆိုထားကြသလား၊ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနဲ့လဲ.. မယ်ကြပါဘူး..ဒီရွာကိုသူတို့ပဲအင်အားစု သူတို့ပဲတည်ထောင်ခဲ့တာ၊ ရွာသားတိုင်းကို မိသားစုဝင်တွေလို့ပဲ ကူညီတယ်..ထောက်ပံ့တယ် ညာတာတယ်..”

“ကြားရသမျှ မကောင်းတာဘာမှမရှိဘူး..”

ရွဲ့ပြောလိုက်တာလားဆိုသည့် မျက်လုံးတွေချမ်းညဆီရောက်လာသည်။ ချမ်းညက လမ်းဘေးကနေတိုးထွက်နေသော သစ်ကိုင်းများလေးတစ်စကို ပခုံးနိမ့်ရှောင်လိုက်ရင်း.. ။

“အဲ့ဒါသိပြီးသားတွေပါ..မင်းသမီးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့တဲ့..”

“မြပုခက်ကြီး..”

“ဟား..”

နာမည်ကြားပြီး မြေလှမ်းတောင်ရပ်မိမလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“မြလို့ပထမပေးခဲ့တာ..နောက်ထပ် သူဌေးကတော်က မြပုခက်လို့ပေးသတဲ့၊ အဲ့ဒီမှာ မင်းသမီးရဲ့နေနဲ့ဇာတာ တွက်ကြည့်ပြီး ကြိုးတစ်လုံး ထပ်တိုးလိုက်ကြတယ်..”

“မဆိုးပါဘူး..နာမည်တစ်ခါခေါ်ပြီး ရေသောက်လိုက်လို့ရတာပဲ..”

“ဟား ဟား ဟား..”

ဦးသူတော်ကသဘောကျစွာ ရယ်၏။ ချမ်းညက ဦးသူတော်ပိုက်ထားသည့် ပုလင်းကြီးကိုလက်ပြောင်းယူလိုက်ရင်း.. ။

“ဆရာတော်ကလည်း မင်းသမီးလို့ခေါ်တာပဲနော်..”

“အဲ့ဒါကတော့ တင်စားတာသက်သက်ပါ..ကြိုးလေးကလည်း မင်းသမီးတစ်ပါးလို လှတယ်လေ၊ မောင်မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း..”

“နောက်ကျောပဲမြင်ခဲ့တာ..”

“ဟေ..”

“ဘဘုန်းမြင်သွားမှာစိုးလို့ ခိုးကြည့်ရတာဦးသူတော်ရ..”
“ဪ..”

ဦးသူတော်က ခေါင်းညိတ်ရင်... ၊

“ကြီးလေးက တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးလည်းဖြစ်တယ်.. တောနဲ့မတန်အောင် နန်းဆန်အောင်လှလေတော့ သူနဲ့လိုက်ဖက်ရာ လေးခေါ်ကြရင်း မင်းသမီးဖြစ်လိုက် ကြီးလေးဖြစ်လိုက်ပေါ့..”

“ကြီးလေးဆိုတာ အဖျားဆွတ်ခေါ်တာလား..”

“ဟုတ်ပ..”

ထိုစဉ် ရွာထဲကနှစ်အိမ်ကျော်ရှေ့မှာ နွားလှည်းနှင့်ဖုန်လုံးကြီးကို မြင်လိုက်ရလျှင်.. ၊

“ဟိုရှေ့မှာ ဘာလုပ်နေကြတာတုံးဦးသူတော်..”

“အဲ့ဒီအိမ်ကချမ်းသာတယ်..ရွာထဲမှာရော တခြားရွာတွေကရော မြေပဲတွေဝယ်ပြီးလှောင်တယ်၊ အခုဟာကတော့ မြေပဲခွဲတွေနေမှာ ပါ..”

“ဘာလုပ်တာတုံး..”

“မီးဆိုက်တာလေ..ထင်းမီးသွေးသုံးသလိုပေါ့၊ ကြည့်ရပုံ ထောက်ရင် တခြားရွာက လာသယ်နေပုံပဲ..အမှုန်တွေဒီလောက်ထ နေတာ..”

သူတို့ထိုနေရာကနေ ဖြတ်သွားရမှာဖြစ်သည်။ ရွာလမ်းမကဖြူး ဖြောင့်သာယာနေကာ လူနေအိမ်ခြေတွေစပြီဆိုတည်းက လမ်း ဘေးခြံပုတ်တောင်မရှိအောင် ကျယ်ဝန်းပြောင်ရှင်းနေ၏။

နွားလှည်းနှစ်စီးလောက် အကျယ်ကြီးယှဉ်မောင်းလို့ရနေသည့် လမ်းကိုတောင် နွားလှည်းတွေပုံစံမကျစွာရပ်ထားပြီး ထောင်း ထောင်းထနေသည့် ဖုန်လုံးကြီးက တစ်ဖက်ကိုမမြင်ရ.. ၊

“ကျွန်တော်အကျီအသစ်လေးတော့ ဖုန်ကပ်ပြီဗျ..”

ချမ်းညက ခပ်တိုးတိုးညည်းရင်း အကျီကော်လံအတွင်းမှာ ထည့်ခံထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါကို သေချာအသားကျအောင် ပြန် ထိုးထည့်သည်။ ပြီးတော့ အိတ်ကပ်ထဲက နောက်တစ်ထည်ထုတ် လိုက်ပြီး နှာခေါင်းပိတ်လျှင်.. ၊

“လက်ကိုင်ပဝါတွေ များလှချေလား..မင်းကိုယ်ပေါ်မှာ..”

“ဆောင်ထားတာကိုး..”

“ကညာစစ်လိုက်တာချမ်းညရယ်..မိန်းမပျိုလေးကျနေရော..”

“ခိုလိုအရေးကြုံတော့ အကာအကွယ်ရတယ်လေ..မိန်းမပျိုလေး တွေပဲ ဆောင်ခွင့်ရှိတာလား..”

ပြောနေရင်း နွားလှည်းတွေနဲ့လှည်းပေါ်လှည်းအောက် အလုပ် ပျုပ်နေကြသည့် ရွာသားတွေကိုသေချာ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဦးသူ တော်ပြောနေသည့်အတိုင်း နွားလှည်းရဲတိုင်တွေကို ရိုင်ပတ်ထားကာ မထွင်းဝမ်းထဲမှာ မြေပဲခွဲတွေအပြည့်တင်ထား၏။

“လုပ်ပါ..အိတ်မသွပ်ရသေးလည်း ဒီတိုင်းကျုံးထည့်သွားပါ ယယ်၊ နောက်တစ်ခေါက်မလာချင်တော့လို့..”

“ဒါဖြင့်ရင် သန့်ပြီးသားတော့မရဘူးနော်..”

“ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတော်..”

အမျိုးသမီးတွေလည်း သယ်ချပိုင်းမ'နေကြကာ မြေပဲခွဲတွေ ကုတ်ရောင်းနေသည့် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးကလည်း ခြေတံရှည်သ မဟာကအကြီးကြီးပဲဖြစ်၏။ တစ်ရွာလုံးမှာ အိမ်ကြီးအိမ်ငယ်တွေ မျည်းမြင်နေရကာ မျက်စိတစ်ဆုံးမှာ အိမ်စုတ်စုတ်တစ်လုံးမှ မမြင် သေးပေ.. ၊

ခြေလှမ်းတွေ ခပ်နှေးနှေးဖြစ်လာရင်း ချမ်းညမျက်ခုံးတန်းတို့ မယိမသာ တွန့်ကုတ်နေကြသည်။ နွားလှည်းတွေနဲ့ တဖွားဖွားလွင့် ကက်နေသော ဖုန်မှုန့်တွေဘေးက ဖြတ်လျှောက်စဉ်.. ၊

“ဟာ..ဟေ့လူ..”

“အ..”

ပြုတ်ကျသွားသည့် လက်ကိုင်ပဝါကို တက်နင်းမိမှာစိုးလို့ ကျွန်းလိုက်ပေမယ့်.. ၊

“သွားပါပြီဗျာ..ခင်ဗျားဘာလုပ်လိုက်တာတုံး..”

“ဟာ..မင်းဟာမြေကြီးပေါ်ပြုတ်ကျတာ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့တုံး..”

“ချမ်းည..”

“ဦးသူတော်ဖယ်စမ်းပါ..”

လရောင်ကျူးရင်

ခရမ်းနုရောင်ထောင့်ကွက်တွေနှင့် လက်ကိုင်ပဝါက ဖိနပ်ရုကြီးထင်လျက် တစ်ခေါက်လိုက်တစ်ခြမ်းလုံး ပေကျဲသွားခဲ့၏။

“တောက်..”

ချမ်းညက ကောက်ယူပြီးနှစ်ချက်လောက်ခါလိုက်ရင်း.. ၊

“ကန်းနေလို့တက်နင်းတာ..”

“ဘာရယ်..”

နင်းမိသည့်လူကြီးက အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိပုံရကာ မျက်နှာပုံကလည်း ကြမ်း၏။

“ဟိတ်..မင်းကရိုင်းလှချေလား၊ သူ့ဟာသူရပ်နေတာကို မင်းဆွဲလိုက်မှ နင်းမိသွားတာ..”

လှည်းပေါ်ကတစ်ယောက်က လွှားခနဲဆင်းချလာပြီး နှစ်ယောက်ယှဉ်လျက် ချမ်းညကိုရင်ဆိုင်လျှင်.. ၊

“တူတော်မောင်တို့ကို ဦးသူတော်တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်.. ငယ်သူမို့ ပြောမှားဆိုမှားရှိတာကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ..”

“ဒါကို ငယ်သူလို့ပြောတာလား..”

“ဦးသူတော်..သူကဘယ်သူတုံး..”

ဧည့်သည်တွေက ဒေါသကြီးနေသည်။ ဦးသူတော်က ဖျန်ဖြေပုံကြိုးစားသလို မြေပဲခွံရောင်းသည့် အိမ်ထဲကရွာသား ဧနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်က ကမန်းကတန်းထွက်လာကြပြီး.. ၊

“ဦးသူတော်နဲ့ ပါလာတာလား..”

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးမေးတော့ ဦးသူတော်ကခေါင်းညိတ်ရင်း.. ၊

“ဟုတ်ပါတယ်..ခင်ရာတော်ကြီးရဲ့တူတော်မောင်ပါ။ ရောက်နေတာလည်း မကြာသေးပါဘူး..”

သူတို့ချင်းဖြေကြသံကို မြေပဲခွံဝယ်ကြသည့် ဧည့်သည်တွေက ကြားသွားကာ.. ၊

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသား..သူတောင်းစားက..”

“ဘာသူတောင်းစားလဲ..”

ချမ်းညက ဖျတ်ခနဲရှေ့တက်ပြီး ပုဆိုးစနစ်ဖက်ကိုအောက်ဖျား

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

မကနေ ခေါက်ချိုးကျသွားအောင် မ'လိုက်ရင်း.. ၊

“နင်တို့စားဦးစားဖျား အညွန့်အဖူးကိုစားနေတာ..အဲ့ဒါကို စားဖျားလို့ခေါ်တယ်၊ မသိရင်မှတ်..”

“ခွပ်..”

“ဟာ..ဒီကောင်..”

“ဟေ့..ဟေ့ တော်ကြတော့..”

ချမ်းညက ခွပ်ခနဲထိုးချလိုက်သည်။ ဟိုဘက်ကပြန်ထိုးဖို့အပြည့်မှာ ရွာသားတွေစုပြုံရောက်လာပြီး ဝင်ဆွဲကြ၏။ ထိုအခါကျမှ

ချမ်းညကို မြင်ဖူးကြသည့် ရွာသားတွေကတအံ့တကြဲ.. ၊ ဧည့်သည်တွေက ဘယ်လိုမှမကျေနပ်ကြဘဲ မြေပဲခွံတွေတင်

ထားသည့် နွားလှည်းကိုထားခဲ့ပြီး ရွာလူကြီးကိုတိုင်တန်းမည့်အကြောင်း ပြဿနာစလေသည်။

“သူကလည်းဧည့်သည်ပါ..နောက်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါနုနုလေးကို နင်းမိလိုက်တော့ ဒီအရွယ်က ဒီလိုပစ္စည်းလေးတွေကို ခင်တွယ်တတ်

ကြပါတယ်..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ခင်ဗျားတို့ကလူကြီးတွေပဲ နောင်ကြီးတို့ရာ၊ နှင့်လွှတ်သည်းခံလိုက်ပါ..”

“သူက ငါတို့ဆရာတော်ကြီးရဲ့တူပါ..”

“တို့ရွာကျောင်းက ကျောင်းသားပါ..ငါတို့လည်းတောင်းပန်နေတာပဲ၊ မကျေနပ်ဘူးလား..”

ရွာသားတွေက ချမ်းညနဲ့ဦးသူတော်ကို ကာကွယ်ထားပြီး မြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း.. ၊

"တစ်ပတ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်..ဆရာတော်ကြီးရဲ့တူ
ယံအရင်းပါ သူ့ဌေးကြီးရယ်.."

"တူငယ်ဆိုတာက တူအကြီးရှိသေးတယ်လို့ ဆိုလိုတာလားဦး
မျှတော်.."

"ဟုတ်ပါတယ်..တစ်ရွာတစ်ပါးမှာဒုက္ခရောက်နေလို့ ခိုလှုံဖို့
များကလာတာပါ.."

သူ့ဌေးကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေ ချမ်းညစ်ပြန်ရောက်၏။ ပြီးတော့
မျှတော်အရင်းဆုံး ကြည့်ပြန်သည်။ ထိုစဉ် အတွင်းတံခါးမကြီးနားမှာ
သူ့ဌေးကတော် ဒေါ်ရတနာလှိုင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အ
များများရောက်လာပြီး အိမ်ရှေ့ကအရေးအခင်းကို အကဲခတ်၏။

ချမ်းညစ်လည်း လှမ်းကြည့်ပြန်ပြီးရင် အရိုအသေပေးသလို
အရိုအသေပေးသလို သူ့ဌေးကြီးက သူ့နောက်မှာစနိုးသည်ရောက်နေ
ပြန်သလိုလိုက်ကာ ခပ်စောင်းစောင်းငဲ့ကြည့်၏။ သို့သော်အကြည့်မ
များကရင် ရှေ့ပြန်လှည့်လိုက်ရင်း..

"မောင်ရင် ဘာအလုပ်လုပ်တတ်လဲ.."

"ဘာမှမလုပ်တတ်ပါဘူးသူ့ဌေးမင်း.."

သူ့ဌေးကြီးမျက်နှာ အကျည်းတန်စွာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ အနားမှာ
သူ့ဌေးကြီးက ဧည့်သည်နှစ်ယောက်နှင့် အိမ်တော်ကလေးတွေရော ဦး
မျှတော်ပါ မျက်နှာတွေပျက်ကာ စကားသံတွေလည်း တိတ်ကျသွား
နေသည်။

"ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားမှီခိုရင်း သက်
တော်သက်သာနေဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာလား.."

ချမ်းညစ်က ဖြေရခက်သလိုရယ်သည်။

"ကျွန်တော်လား.."

ရယ်ရင်း လည်ဂုတ်တစ်ချက်ပွတ်လိုက်မိလျက်..

"ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာမိမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး.. အ
များကြီး.."

ရယ်လိုက်တော့ 'ဒီကောင်လေးချောသားပဲ'လို့ အသိအမှတ်မ
ရဘဲ မနေနိုင်အောင် ကြည့်ကောင်းသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့မလုပ်

အခန်း(၁၀)

'ဟောမင်းကြီးအိမ်တော်'ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြီးမားထည်
ဝါသည့် တိုက်ခံပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာချိတ်ထား
သည်။ အတွင်းပိုင်းဆိုပေမယ့် မျက်နှာစာတံခါးမကြီး သုံးပေါက်ဖွင့်
ထားသဖြင့် အိမ်ရှေ့မှာရပ်လိုက်တာနှင့် လှမ်းမြင်နေရ၏။

ပြဿနာဆိုသည့် အသံကြားတည်းက စိတ်ဆိုးလာပုံရသည့်
ယောသခင်ကြီးဆိုသော ဦးထည်ဝါ၏ မျက်ခုံးထူထူကြီးနှစ်ဖက်က
တွန့်ကုတ်လျက်သားပါလာသည်။ ထူပြည့်သောနှုတ်ခမ်းသားတို့ကို
တင်းနေအောင် ဖိကပ်စေပိတ်ထားသည်။

အဖြူရောင်ကော်လံကတုံးနှင့် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်သည် ရွှေကြိုး
တပ်ရွှေကြယ်သီးတို့နှင့် ရှေးဆန်၍ခန့်ညားနေ၏။ မီးခိုးရောင်ကွက်
ကျပုဆိုးကို ခါးပတ်နဲ့ချိတ်ပတ်ထားလျက် ဘယ်လက်မှာဆင်စွယ်
ရောင်ခိုင်ခွက်ပြားနှင့် နာရီတစ်လုံးရယ် နဝရတ်လက်စွပ်ကြီးရယ်..

ညာဘက်လက်မှာတော့ စိန်မြဲရံခြယ်လက်စွပ်ကြီးက ပြုံးပြက်
လက်နေသည်။ ထိုလက်မှာပဲ ဆေးတံကိုကိုင်ထား၍ မျက်နှာချပ်
ဆိုင်လျှောက်လာနေတည်းက မျက်လုံးတွေက အနည်းငယ်မျှတိမ်
ဖယ်မသွားခဲ့ဘဲ..!

"မောင်မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ.."

"ချမ်းညစ်ပါ.."

ဒါပဲမေးပြီး ဦးသူတော်ဆီအကြည့်ရောက်သွားကာ..

"ရွာဦးကျောင်းမှာ ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ.."

အကိုင်မရှိသော လူပေလူတေနဲ့လည်းမတူ.. ၊

ဒါပေမယ့် ဒီတိုင်းပဲဖြစ်နေသောအခြေအနေနှင့် အိမ်တော်တွင် ကို ရောက်လာသည်။ မရောက်ခင်တည်းက ပြဿနာပါလာသည်ကိုယ့်အဖြစ်ကိုလည်း သတိရပုံမပေါ်။ ဒါမှမဟုတ် မကြောက်တတ်တာလား.. ၊

“အဟမ်း..”

တိုင်တန်းဖို့ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ထဲက အကြီးလူက စကားစဖို့လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ရင်.. ၊

“ယောမင်းကြီးအိမ်တော်က သမာသမတ်ကျတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခံယူဖို့ ကျွန်တော်တို့လာခဲ့တာပါ..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ကျွန်တော်တို့ဒီရွာကို လာနေကျပါ။ တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဘူးပါဘူး..သူကဧည့်သည်ဆိုရင်လည်း ရောက်တာမကြာသေးပေမယ့် အမြဲနေသွားတော့မယ့် ရွာသားပဲ။ ဒီပြဿနာကို သူတစ်ဝန်ယူရမှာပါ..”

“လက်ကိုင်ပဝါကို တကယ်နင်းမိရင်တောင် ထိုးတဲ့ကြိတ်တဲ့အထိလုပ်တာ ဇော်ကားရှင်းပျလွန်းတယ်..”

“ သုံးလွန်းတောင် ရွာက အဲ့ဒီလိုမောက်မာရိုင်းပျတာပျိုတစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး..သူကလူသစ်ဆိုရင် အခုတစ်ခါတည်းနေထိုင်ဆက်ဆံတတ်သွားအောင် သင်္ခန်းစာပေးရမှာ မဟုတ်ပါလားသူ့ရှေ့ကြီး..”

သူ့ဌေးကြီးက သူတို့ဘက်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး.. ၊

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကိုပြန်သင်ပေးနေတာလား..”

“မဟုတ်ပါဘူး..ဒါပေမယ့် အခုကျွန်တော်တို့ရောက်လာကြတာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဖြစ်အောင် သူ့ထိုးလိုက်တဲ့ပြဿနာကို မကျေနပ်လို့လေ။ သူ့ဌေးမင်းကတော့ သူ့ရဲ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်တွေ ရည်ရွယ်ချက်တွေပဲမေးနေတာ..”

“ဟုတ်တယ်..သူ့ကိုစီရင်ဆုံးဖြတ်ရမှာကျုပ်အလုပ်မဟုတ်ဘူး..”

“ဗျာ..”

“ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံးကိုးကွယ်ကြတဲ့ ရွာဦးကျောင်းက ကျောင်း

ကားတစ်ယောက်ကို သူ့အုပ်ထိန်းသူဖြစ်တဲ့ ဆရာတော်ကပဲဆုံးမနိုင်ဖယ်..ဆရာတော်ကိုကျော်ပြီး ကျုပ်ဘက်ကဆုံးမပိုင်ခွင့်မရှိဘူး..”

“ဒါတော့..”

“ဦးသူတော် သူ့ကိုပြန်ခေါ်သွားလိုက်ပါ..”

တစ်ဆက်တည်းလှည့်ပြောလိုက်ပြီး ဧည့်သည်တွေဘက်ပြန်လှည့်၍.. ၊

“ခင်ဗျားတို့ဆရာတော်ဆီမှာ လျှောက်တင်ချေပါ..ဆရာတော်မိုးမပါလိမ့်မယ်..”

“ဒါဖြင့် ယောမင်းကြီးအိမ်တော်က ရွာအကြီးအကဲသူဌေးကြီးမရှိတာ ဘာမှစီရင်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူးပေါ့..”

သူ့ဌေးကြီးက တည်ငြိမ်သည့်အကြည့်နှင့်ကြည့်နေပြီး.. ၊

“ခင်ဗျားတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်..”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ..ဒါပေမယ့် လူကိစ္စကဆရာတော်နဲ့မှ မဆိုင်တာ..”

“ဒီမှာ..လေကြီးရွာကညီလေးတို့..”

အိမ်တော်ထဲက တစ်ယောက်ရှေ့တိုးထွက်လာပြီး လက်ညှိုးထိုးတာ.. ၊

“ကျွန်တော်တို့သခင်က အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့စကား ဘယ်တော့မှမပြောဘူးဗျာ..ကျွန်တော်တို့ရွာသားတွေကလည်း ဆရာတော်ကြီးက မသေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင်ကြတဲ့လူတွေ၊ ရွာဦးကျောင်းက ခုနှစ်နှစ်သားကျောင်းသားလေးတစ်ယောက် အပြစ်လုပ်သွားရင်တောင် ဆရာတော်ကို မလျှောက်ဘဲ လက်နဲ့မရွယ်ရဲဘူး..”

ဒီလိုအားကိုးနဲ့ မိုက်ရိုင်းရဲတာလား ဆိုသည့် အကြည့်နှင့်ဧည့်သည်လူကြီးက ချမ်းညက်လှည့်ကြည့်ပြီး အံ့ကြိတ်၏။ အထိုးခံထားရသည့်မျက်နှာက ခုထိယောင်နေတုန်း.. ၊

သူများကိုကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ခဲ့ပြီး နောက်ခံအားကိုးနဲ့မျက်နှာက တစ်ပတ်မညှိုး.. ၊

“ကိုင်း..ဦးသူတော်နဲ့ဒီကျောင်းသားနဲ့ ဧည့်သည်တွေနဲ့သာ ရရာတို့ညီအစ်ကို ရွာကျောင်းအထိ လိုက်ပို့လိုက်ကြ..”

“ဟုတ်ကဲ့သခင်..”

“ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်သွားလိုက်မယ်သခင်..”

နောက်ထပ် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ လူလတ်ပိုင်၊ နှစ်ယောက်ကလည်း ရှေ့ထွက်လာလျှင်.. ၊

“ရူပါပြီသူဌေးကြီး..ဆရာတော်ကြီးရှေ့ထိသွားပြီး မတိုင်တော့ပါဘူး..”

“တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ဗျာ..ပြဿနာတစ်ခုက ချက်ချင်းမဖြေရှင်းဘဲထားရင် ကြွေးတင်တတ်တယ်..”

ဒါက စိန်ခေါ်သည့်စကားဖြစ်သည်။ သူဌေးကြီးမျက်နှာမည်းညိုသွားကာ အိမ်တော်ကလူတွေရော ရွာသားတွေပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကုန်ကြ၏။ သို့သော် အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြီးပြောသွားသည့် စည့်သည်တွေကလှည့်ပြန်သွားလျှင်.. ၊

“ကျွန်တော်ကတော့ ကြွေးတင်မခံချင်ဘူး..”

ပြောလိုက်ရင် ချမ်းညကထိုလူတွေရှေ့ကနေ ကာဆီးရပ်နေလိုက်ပြီး.. ၊

“မပြောဘဲထွက်သွားရင်တောင် ဟုတ်သေးတယ်..အခု ဒီလိုပြောပြီးမှဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကငြိမ်သက်ကျန်ခဲ့ရင် ကြွေးကြောက်လို့ ဖြစ်သွားမှာပေါ့..”

“အဲ့ဒါဟုတ်တယ်..”

အိမ်တော်ကနေ ကျောင်းကိုလိုက်ကြမည့် နှစ်ယောက်က ထောက်ခံရင်း ချမ်းညဘေးမှာ လာရပ်ကြ၏။ စည့်သည်နှစ်ယောက် ခြေလှမ်းတုံ့သွားကာ သူဌေးကြီးကိုလှမ်းကြည့်ကြသည်။ ထိုစဉ် နောက်ထပ်ရွာသားနှစ်ယောက်ကစကာ အနီးမှာရှိသမျှလူတွေ ချမ်းညရဲ့ဘေးကို ရောက်ကုန်ကြလျက် စည့်သည်နှစ်ယောက်ကို ပိုင်းထားလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“သူဌေးကြီး ဒါဘာလုပ်တာပါလဲ..”

“သူဌေးမင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး..သူတို့နဲ့လည်း မပတ်သက်ဘူး..”

ချမ်းညက အများနဲ့ကွဲပြားအောင် ရှေ့ထပ်တိုး၍ရပ်လိုက်ရင်..

“ခင်ဗျားတို့နဲ့အချင်းများခဲ့တာ ကျွန်တော်ပဲလေ..အခုဒီတိုင်း

ပျဉ်မပြန်ဘဲ ဆရာတော်ကျောင်းကို လိုက်ခဲ့ရင်ပြီးတာပဲ..”

“ငါတို့ကလည်း ဗုဒ္ဓရဲ့သားတော်တွေပဲကွ..ဆရာတော်ရှေ့သွားပြီးဒေါသပြုဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ..”

“ဒါဆိုလည်း အခုပြလိုက်ပါ..ဒေါသဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်းချမ်းရေးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့..”

“အံ့မာကွ..”

“ဒါဆို မင်းကိုကျုပ်ပြန်ထိုးမယ်..”

အငယ်လူကပြောရင်း လက်သီးဆုပ်ပြင်လျက် ဖျတ်ခနဲရှေ့ကပ်သည်။

“ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ..”

အိမ်တော်ကလူတွေကလည်း ချမ်းညနဲ့သူတို့ကြားထဲ ဝင်ရောက်ကာဆီးလိုက်ကြပြီး ကျန်သည့်လူတွေက သူတို့ကိုပိုင်းချုပ်ထားတော့မလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတွေ ဖြစ်ကုန်လေသည်။

“နေကြဦး..”

သူဌေးကြီးရဲ့အောင်မြင်ခန့်ညားသည့် အသံနှင့်အတူ လှုပ်ရှားမြှုပ်တွေလည်း ရပ်တန့်သွားကြ၏။ သူဌေးကြီးကအနားရောက်လာကာ.. ၊

“ခင်ဗျားတို့ဗုဒ္ဓဘာသာကို လေးစားတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကလည်း ဆရာတော်ကို ကြည်ညိုလိုဆုံးဖြတ်တာပါ။ ခွေးကိုရိုက်ချင်ရင် ခွေးရှင်မျက်နှာကြည့်ရတယ်ဆိုတဲ့ စကားလည်း ခင်ဗျားတို့ကြားဖူးမှာပေါ့..”

“သူဌေးကြီး..ကျွန်တော်တို့က ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားခံရတာပါ..”

“မှားယွင်းခြင်းနဲ့တမင်တကာမှာ မှားခဲ့တာကိုပြင်ဆင်ပေးလို့ရတယ်..တမင်တကာကျတော့ အပြစ်ပိုကြီးတယ်..”

“သူဌေးကြီးကဘက်လိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်နေတာပဲ..”

“ဟေ့လူတွေ..”

သူဌေးကြီးကိုထိပါးတာနှင့် အိမ်တော်ကလူတွေ လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ရွှေ့ဖြစ်ကြ၏။ အခြေအနေသည် အမောဖောက်နေသော ရင်ဘက်ပြင်ကဲ့သို့ တက်လိုက်ကျလိုက်နှင့် စိတ်မော့ဖွယ်ရှိနေခဲ့လျက် မှောက်ဆုံး

မှာ ချမ်းညွှန်က တောင်းပန်လျှင်ကျေနပ်ပါမည်လို့ ပြောကြရာ.. ။

“ကျွန်တော်ကတော့ မတောင်းပန်နိုင်ဘူး..”

လို့ ချမ်းညွှန်ကအပြတ်အသတ်ဆို၏။ သို့သော်.. ။

“သူဌေးကြီးကခိုင်ရင်တော့ တောင်းပန်ပေးပါ့မယ်..”

တစ်ဖက်သားဘယ်လိုမှ ခံနိုင်ဖွယ်မရှိသော စကားကိုဆို၏။

ပြဿနာက ပြီးဆုံးသွားသော်လည်း သူဌေးကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေက ချမ်းညွှန်မျက်နှာထက်မှာ ပိုမိုစူးရှနေခဲ့ပြီ.. ။

“မင်းပြန်လို့ရပြီ..”

“ကျွန်တော့်ကို ထိပ်တုံးတွေဘာတွေ မခတ်ဘူးလား..”

သူဌေးကြီးနှုတ်ခမ်းစေ့သွားသည်။ ထိုစဉ် ဒေါ်ရတနာလှိုင်က ဘေးမှာရှိနေသည့်ဖို့ သူဌေးကြီးဘယ်လောက်ထိ အမျက်ထွက်နေပြီမှန်း ခန့်မှန်းမိလိုက်ပြီ.. ။

“ထိပ်တုံးခတ်ရအောင် ယောအိမ်တော်က ရွာသူကြီးအိမ်လည်း မဟုတ်ဘူး..အပြစ်သားတွေကို ဆုံးဖြတ်စီစဉ်ပေးတဲ့နေရာလည်း မဟုတ်ဘူး မင်းကိုအခြေပြန်ဖို့ပြောနေပြီ မဟုတ်ဘူးလား..”

ချမ်းညွှန် ဒေါ်ရတနာလှိုင်ကို အလွန်ရိုသေလေးစားသော ဟန်ပန်အမူအရာနှင့် ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုကာ.. ။

“ယောအိမ်တော်က သုံးလွန်းတောင်ရွာကြီးရဲ့ ရပ်မိရပ်ဖလို့သိထားလို့ အပြစ်ခံယူဖို့ ကျေနပ်ပေးတာပါ..ပြောမှားဆိုမှားဖြစ်သွားခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ..”

ပုံမှန်ထက်အနည်းငယ် တိမ်းစောင်းမှုရှိနေတာကို ခံစားမိနေသော်လည်း ငိုရခက် ရယ်ရခက်။ ဦးသူတော်သက်ပြင်းမချနိုင်အောင် ရင်မောနေခဲ့သမျှ အိမ်တော်ထဲက ပြန်ထွက်လာကာမှ ဆရာတော်ကျောင်းကပြန်လာကြသည့် သူဌေးကြီးသမီး မြပုခက်ကြီးတို့ လှည့်ယာဉ်လေးနှင့်ဆုံမိတော့ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ချမ်းည..သူဌေးကြီးသမီးကို မကြည့်နဲ့နော်၊ နောက်မှာသူဌေးကြီးတို့စနီးမောင်နဲ့ ရှိနေသေးတယ်..”

“ကြည့်ရုံပဲကြည့်တာ ဘာဖြစ်လို့တုံးဦးသူတော်ရာ..မျက်လုံးဆိုတာကြည့်ဖို့ထားတာပဲ..”

ဦးသူတော် ချမ်းညွှန်အနားကို ထပ်ကပ်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းမလှုပ်မောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားနှိမ့်ချ၍.. ။

“အေး..ဣန္ဒြေရကြည့်ဖို့ပြောနေတာ၊ ပြဿနာထပ်မလုပ်နဲ့..”

“တော်တော်လှတာပဲ..”

ပြောနေတဲ့ကြားက ချမ်းညွှန်မျက်နှာ မချိုမချင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဟော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်လာသည့်လှည်းယာဉ်ပေါ်က စွဲမက်ဖွယ် မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ဆုံမိလျှင် မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်တာ မဟုတ်နဲ့..”

ဗုဒ္ဓေါ.. ။

ဦးသူတော် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ချမ်းညွှန်ကိုဆွဲ၍ အိမ်တော်ဝင်းထဲကနေ အပြေးတပိုင်းထွက်လေသည်။ ချမ်းညွှန်လည်း တောင်းပန်မှ ပြောင်းဆန်၏။

လက်ဆွဲလိုက်ကာမှ ကြိုးလေးကိုသမင်လည်ပြန်ကြည့်၍ ခုထုတ်တောင် တိုက်လိုက်သေးသည်။ မြင်ကွင်းကို သေချာလှမ်းမြင်နေရသည့် သူဌေးကြီးနဲ့ သူဌေးကတော်နှစ်ယောက်စလုံး မျက်တောင်တစ်မျက်မှမခတ်မိကြ.. ။

ပြဿနာ ဤသို့စုစဲလေသည်.. ။

အခန်း(၁၁)

တောပန်းတို့ကြားမှာ သီးသန့်ပျိုးထောင်ထားသော သဇင်နဲ့
တွေက စိမ်းလန်းသန့်မာနေကြသည်။ ဒီဘက်မှာတော့ အင်ကြပ်
ပင်ကြီးတွေရှိနေလျက် တစ်ဆက်တည်းမှာတော့ နှင်းဆီအဖြူဖြူ
လေးတွေက ငွေစံပယ်လိုဖြူလျက် ပန်းနုရောင်ဝတ်ဆံလွှာတို့ဖြူ
နုလှလှပနေလေသည်။

သို့သော် ပန်းတွေရဲ့အလှတို့အပေါ်မှာ ကြိုးလေးရဲ့စိတ်က ပြို
သက်မနေခဲ့ပေ။ ညီညာသောသွားတန်းတို့နှင့် သူ့အပြုံးကို သတိ
နေသည်။ ရင်အုံဖွင့်ဖွင့် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ယောက်ျားပီသသောသွား
ပြင်ဟန်ပန်ကို မျက်လုံးထဲကမထွက်နိုင်.. ၊

စိမ်းညိုညိုနက်မှောင်နေသော မျက်ခုံးတန်းတို့သည် သူ့မျက်
ဝန်းတွေကို ပို၍စူးရှအောင်ထိန်းကွပ်ပေးထားသည့်နယ်။ မျက်လုံး
ချင်းဆုံမိချိန်မှာ အပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့် ဖတ်ခနဲမှိုတ်ပြသွားသည့် ညိုမျက်
ဝန်းတို့ကို စွဲလမ်းနေခဲ့၏။ ညကလည်း သူ့အိပ်မပျော်ခဲ့။ အိပ်ရာထဲ
ချိန်မှာလည်း သူ့မျက်နှာကိုပဲ သတိရနေသည်။ ပြောရလျှင် စိတ်နဲ့လှ
ကမကပ်နိုင်ဘဲ..!

“မမလေး..”
“ဟင်..”

လူရိပ်နဲ့အတူ ခေါ်သံကတစ်ဆက်တည်းမို့ လန့်သွားသည်။
“မိုးတွေခြိမ်းနေပြီ..အထဲဝင်ရအောင်လေ..”
“ဒီလိုပဲ ခြိမ်းပြီးရွာတာမှ မဟုတ်တာ..”
လုံမက စာဉ်ကိုလှည့်ကြည့်၍ မေးဆတ်သည်။ ပြီးတော့ ကြို

“...ရဲ့ခြေထောက်နားမှာ ထိုင်ချလိုက်ရင်း မျက်နှာကိုမော့ကြည့်၍..
“မမလေး တစ်ခုခုဖြစ်နေတာသေချာပါပြီ..ညကလည်း ခေါင်း
မူး၊ ငလသာပြတင်းမှာညဉ့်နက်အောင် ထိုင်နေတာ..”

“ခဏ ခဏပဲထနေတာပါ..ခါတိုင်းညတွေက မမလေးလောက်
ပြိုင်သက်သက်လေး အိပ်ပျော်သွားတတ်တာ မရှိဘူး..”

စာဉ်ကတော့ အငယ်ပီပီလုံမလိုမဟုတ်ပေ။ ကြိုးလေးရဲ့ခြေရင်း
မှပဲမမယ့် ပို၍ကပ်ထိုင်လိုက်ကာ ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် ကြိုး
မလေးကတစ်ခုလေးကို ဖွဖွလေးထိကိုင်လိုက်ပြီး.. ၊

“မမလေး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်..”
“ငါ..ငါ ဟိုတစ်ယောက်ကိုပဲ သတိရနေတယ်..”
“ဟင်..”
“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ..ည ညနေက ရွာဦးကျောင်းက ဟို..”
“အင်း..”
“အဲတော့..”
“အိ..အဟိ..”

အံ့ဩသွားကြပြီး ချက်ချင်းပဲပြုံးစိစိတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သို့
မျက်နှာတွေမှာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပုံတွေ ချက်ချင်းပြန့်ဖြစ်သွား
နှစ်ယောက်သားကြိုးလေးခြေထောက်ကို ဖက်ထားမတတ်တိုး
ကပ်လာကြ၏။

“ဟုတ်တယ်နော်..အတော်ချောတာ..”
“ကျွန်မတို့တောင် ခုမှမြင်ဖူးတာ..မမလေးကိုမျက်စိမှိတ်..”
“တော်..တော်..”

စာဉ်လက်ကို တင်းခနဲဖိဆုပ်လိုက်မိကာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိန်းခနဲ
သွားခြင်းကို ဘယ်လိုကာကွယ်ရမှန်းမသိ.. ၊

“ဟို..ကျွန်မတို့မပြောတော့ပါဘူး၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့မမလေးရယ်..”

“မဟုတ်ပါဘူး..ငါ ငါ့ရှက်လို့ပါ..”
ကြိုးလေးရဲ့ပါးပြင်လေးတွေ ပန်းသွေးစို့နေကာ လည်တိုင်ကြိုး
လက်ဖဝါးလေးထည့်၍ တွင်တွင်ဖိပွတ်ရင်.. ၊

“ငါလေ..ရှက်လည်းရှက်တယ်၊ အဲဒါကို မတွေးဘဲလည်း မပူ
နိုင်ဘူး..အဲဒါ အဲဒါကြီးက..”

“အဲဒါ မမလေးသူ့ကို ကြိုက်သွားတာနေမှာပဲ..”

“ဟဲ့..စာဉ်..”

လုံမက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနှင့် တားဆီး၏။ ကြီးလေး
လည်း မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ငဲ့ကြည့်ကာ.. ။

“ကြိုက်သွားတာ..”

ဟု ထပ်မေး၍.. ။

“ငါက..အဲ အဲဒီလူကို..”

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးက အဝတ်စနီကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်းအရေ
ရင့်လာရင်း.. ။

“ဟာ..မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ ခုမှမြင်ဖူးတာကို..”

“မြင်မြင်ချင်းစွဲလမ်းသွားလောက်အောင် ချောမောနေတာ
မမလေးရဲ့..နောက်ပြီးတော့လေ မမလေးနဲ့အဲဒီလူနဲ့ဆို ရှေ့သူ
နောက်လိုက် ညီလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်းနော်လုံမ..ဟီး ဟီး..”

“အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်..အဟွန်း..”

လုံမက မျက်လုံးမှာသာအပြည့်အဝ ထောက်ခံနေပေမယ့်
ကားကိုတော့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလေးပြောရင်း.. ။

“ဒါကဒီလိုရှိတယ်မမလေးရဲ့..နဖူးစာရွာလည်တဲ့၊ ကိုယ့်ဘဝ
တွက်ဖူးစာရှင်က နဖူးမှာစာပါပြီးသားလို့ ရှေးလူကြီးတွေပြော
တယ်မို့လား..သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း မမလေးရင်ထဲမှာ စွဲလမ်းနေတာ
ကိုယ့်ရဲ့နဖူးစာပဲပေါ့..”

“အမလေး..ဟုတ်လိုက်ချေပေါ့၊ ကိုယ့်ဖူးစာဖက်မှန်လို့ ကို
ရှေ့ရောက်လာတာပဲ..ဟောဒီတော့ရွာတစ်ရွင်မှာ ဒီလိုလူချောလူ
ဘယ်မှာတွေ့ဖူးလို့တုံး..”

“ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုမြို့က သူဌေးသားနဲ့ထိမ်းမြားပေးတော့
လေ..နှင့်တို့ပြောသလို မဟုတ်နိုင်ပါဘူး..”

“မမလေးက အဲဒီသူဌေးသားကို မေတ္တာရှိနိုင်လို့လား..မမမ
စိတ်ညစ်နေတာ ကျွန်မတို့သိပါတယ်..”

ကြီးလေးမျက်နှာမှာ ကြောက်ရွံ့စိတ်ထင်လာခဲ့သည်။ နေ့လည်
အံ့ပျက်ပျက်မိုးသက်လေနဲ့ ပန်းရနံ့တို့က သူမရဲ့စိတ်ကို
ညှပ်လင်လန်းဆန်းအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘဲရှိကာ.. ။

“တော်ကြစမ်းပါဟယ်..ဟိုလူကဖြင့် ရှုပ်ပွေတဲ့ရုပ်ရည်မျိုးပါ..”

“ရှုပ်ပွေပါစေဦးမမလေးရယ်..မမလေးလောက်လှတဲ့ မိန်းမ
ကယ်မှာရှိလို့တုံး..”

“ဟုတ်ပ..သူလည်း မမလေးလိုပဲ ခုလောက်ဆိုဖျောက်မရ မေ့မ
တိုင်ငိုင် တမိုင်မိုင်..ဟီ ဟီ..”

သူမတို့ရှိနေသော ခရေပင်အိုကြီးရဲ့နောက်မှာ သူဌေးကတော်
ရရှိနေတာကို ဘယ်သူမှသတိမထားမိကြပေ။ သူဌေးကတော်ကြီး
ရတနာလှိုင် အလွန်ရင်လေးသွားသော သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နှင့်
တစ်ဆိတ်စွာ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးက အံ့
ရိုဝေနေလျက် ကြားယောင်နေတာ ထိုစကား.. ။

“သူလည်း ခုလောက်ဆိုဖျောက်မရ မေ့မရနဲ့ တိုင်ငိုင်တမိုင်
မိုင်..”

အခန်း(၁၂)

“မောင်မင်းကတိုင်ဦးနဲ့ ဘာတွေများအတွေးနယ်ချဲ့နေတုန်း၊ မျက်ခုံးတွေတွန့်ကုတ်နေသည်အထိ အတွေးလွန်နေသောချမ်းညက အနားရောက်လာသည့် ဦးသူတော်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ ပြုံးနေလျက်.. ။

“ကျွန်တော်စဉ်းစားနေတာ..”

“အေး ပြော..ဘာတွေတုံး..”

“သူဌေးသမီးကို ဘယ်လိုမှမေ့ဖျောက်မရဘူးဖြစ်နေလို့..”

“ဟေ..”

“သူဒီလောက်ချောမောလှပနေတာ ကျွန်တော်လွန်သလား..”

“လွန်တာပေါ့ချမ်းညရာ..မင်းကို ငါတို့အတန်တန်မှာနေကြတာကို..”

“မေတ္တာစိတ်ကို ဘယ်အရာနဲ့တားဆီးလို့ရလို့လဲ..”

“တားမရမှန်းသိလို့ မတားရအောင် မီးကိုမလောင်ခင်ကတာရတာလေ..”

“ဒါပေမယ့် လောင်နေပြီ..အဲ့ဒါသေချာသလောက်ပဲ..”

နေ့လည်ခင်းအချိန်ဆို နေရောင်မကျအောင်အရိပ်ကောင်းသည်ပိနဲ့ပင်ကြီးတွေအောက်မှာ သူတို့ထိုင်တတ်ကြကာ ဒီနေ့တော့လည်စာစားပြီးတည်းက ချမ်းညပျောက်သွားခဲ့တာဖြစ်၏။

“ကိုင်း..မကောင်းတဲ့စိတ်ဆိုတာ အနိုင်တိုက်ပြီးပျောက်ပစ်တာတယ်။ လာ လာ..သုံးချက်တီးလောက်ရှိပြီထင်တယ်။ ကျောင်းသားတွေကို စာချပေးရအောင် ဒီနေ့ဆရာတော်မရှိဘူးဆိုတော့..”

ဒီအကြောင်းအရာကနေ လှိုင်းလှိုင်းကြီးစားရင်း ဦးသူတော်က ပျက်ပြားကာမှ ပြန်ထရပ်သည်။ ချမ်းညက မလှုပ်.. ။

“အပြစ်ဖြစ်အောင် တမင်လုပ်ပြီးအိမ်တော်ဝင်းထဲရောက်အောင် ဘာတာတောင် ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီတိုင်းပြန်လွှတ်လိုက်တာလည်း..”

“ဘူး..အဲ့ရော..”

“ဟင်..ဘယ်လိုချမ်းည..”

ဦးသူတော် မျက်လုံးပြူးနှင့် မျက်ခနဲပြန်ထိုင်၏။

“မင်းက တမင်လုပ်လိုက်တယ်..”

ချမ်းညက ခေါင်းငုံ့လိုက်ရင်း ဆံပင်တွေသပ်၍ရယ်၏။

“မင်းမရယ်နဲ့နော်..ဒါရယ်စရာမဟုတ်ဘူး..”

အားမလိုအားမရပြော၍ ချမ်းညလက်မောင်းကိုကိုင်လှုပ်ရင်း..၊

“မင်းဒါဆို လေကြီးရွာသားနှစ်ယောက်ကို တမင်ရန်စတာ..”

“သူတို့ကိုရန်မစပါဘူး..ရန်ဖြစ်ရုံပဲလုပ်တာ..”

“ကြည့်စမ်း.. ။

“ရန်ဖြစ်ရင် ယောသူဌေးကြီးဆီရောက်မယ်..သူဌေးကြီးကအပေးမယ်။ အိမ်တော်ထဲမှာ ကြာကြာနေရမှ မင်းသမီးနဲ့တွေ့ရမှာ..”

“သူ့ကို နောက်ကပဲမြင်လိုက်ရတာ အားမရနိုင်ဘူး..”

“မိုက်ပါကွာ..ချမ်းညဆိုတဲ့ကောင် ကျွတ်..”

ဦးသူတော်ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ချမ်းညတလုပ်ခဲ့သည်မှန်းသိလိုက်ကာမှ လက်ကိုင်ပဝါတမင်ပစ်ချပြီး သူ့ဖုန်းက နင်းမိသွားအောင် သူပဲတွန်းပစ်လိုက်တာကို မြင်ယောင်လာ

“ဟိုပြင် ဟိုရွာသားပြောတာကို သတိရမိသေးသည်။”

“သူ့ဟာသူရပ်နေတာကို မင်းဆွဲလိုက်မှ နင်းမိသွားတာ..” တဲ့..၊

ပြဿနာဒီထက်မက ကြီးထွားသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီကောင်လေး အကြောက်အလန့်လည်းမရှိ.. ။

“ဒီကောင် မဆင်မခြင်လုပ်ချလိုက်တာလို့တွေးပြီး ဦးသူတော်..”

“ဟိုနေတာလား..”

တွေးနေတာကို သူမြင်တဲ့အတိုင်း မေးချလိုက်ကာ..

“ဟုတ်ပါတယ်..အဲ့လိုမလုပ်သင့်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျောင်းမှာ မင်းသမီးရဲ့ နောက်ကျောအလှကိုမြင်လိုက်ရပြီး ကျွန်တော်လည်း..”

“အေး..နောက်ထပ်တစ်ခါတော့ ဒါမျိုးမလုပ်မိစေနဲ့၊ ဒီရွာသားချင်းက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး..တစ်ရွာနဲ့တစ်ရွာဖြစ်ကြရင် ပြဿနာကြီးသွားမှာ ငါပြောတာနားလည်ရဲ့လား..”

“ဗျာ..”

“ကျွတ်..မောင်ရင့်ကို နောက်ထပ်တစ်ခါ အဲ့ဒါမျိုးမလုပ်မိပါနဲ့လို့ ပြောနေတာ..”

“အဲ့ဒါမျိုးထပ်မလုပ်ပါဘူး..နောက်တစ်နည်းကြံမှာပါ..”

“ဘာ..”

“ဪ..ဦးသူတော်ကလည်း ဒီလိုပုံစံချည်းပဲ နှစ်ခါလုပ်ရင် များရိပ်မိသွားမှာပေါ့..”

“မင်းက..”

သူတို့စကားမဆုံးသေးခင် ကပ္ပိယကြီးရောက်လာသဖြင့် အဲဒါမပြောဖြစ်လိုက်ဘဲ.. ၊

“ချမ်းည..”

“ခင်ဗျာ..”

“မင်းကိုဇီးကိုင်တွေ ခုတ်ခိုင်းချင်တယ်..ကိုင်တတ်ပါမလား..”

“မကိုင်တတ်ဘူးလို့ပြောရင် ပျင်းလို့အကြောင်းပြတယ်ပြောမယ်..ကိုင်တတ်တယ်ဆိုရင်တော့ သေချာပေါက်လုပ်ရမှာပဲ..ဘယ်ဖြေသင့်လဲ ဦးသူတော်..”

ခုနစ်တည်းက စိတ်တိုနေသဖြင့် ဦးသူတော်ကမျက်စောင်းပျက်ပြီးကြည့်၏ ။

“ဘယ်လိုဖြေဖြေ နင့်ကိုပဲခိုင်းမှာ..”

“ဟား ဟား ဟား..”

သူတို့ဘာတွေပြောဆိုထားကြမှန်းမသိသော ကပ္ပိယကြီးကလည်း ရယ်နေကာ.. ၊

“ကလေးတွေကိုခိုင်းရင် မကိုင်တတ်မခုတ်တတ်နဲ့ ထိမိမိတတ်လွန်းလို့ နောက်ပြီးသူတို့ကိုခိုင်းရင် ကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်..”

“ရင်ကြည့်နေရတာ..”

“ရပါတယ်..ကပ္ပိယကြီးကလည်း ဇီးကိုင်ကအစိုလား အခြောက်လား..”

ပြောရင်း ထလိုက်လာခဲ့သည်။ ဦးသူတော်ကတော့ ပြောလက်ကားကလည်း မဆုံးသေးသည့်ပြင် နောက်ထပ်ပြဿနာထပ်ရှိလာဖူးပုံကို သိလိုက်ရတာမို့ မတင်မကျမျက်နှာကြီးနှင့် နောက်ကနေမကတမ်းပါလာခဲ့၏။ ဇီးကိုင်တွေဆိုတာက နည်းနည်းနေအေးအေးကြီးမဟုတ်သည့်ပြင် ကိုင်းဖျားအလက်တွေကတောင် ကလေးလက်ကောက်ဝတ်လောက် တုတ်ခဲနေတာတွေ ပါနေသဖြင့်.. ၊

“ကျွန်တော်မြင်သမျှတော့ ဇီးပင်တစ်ပင်မှမရှိပါဘူး..ဇီးကိုင်တွေက တောင်လိုပုံလို့ပါလား..”

“မောင်မင်းကဇီးပင်ကိုမြင်လည်း ဇီးပင်ကိုကျော်ပြီး မြင်ချင်ရာမှာပဲ..”

ဦးသူတော် အသံထွက်လာသည်။

“ဇီးပင်ကတော့ ဇီးပင်ရှိတဲ့နေရာမှာ ရှိမှာပေါ့..”

ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့အဆုံးသတ်၏။ ချမ်းညက ပြုံးလိုက်ပေမယ့် ကပ္ပိယကြီးက ဓားမကြီးတစ်ချောင်းသွား ယူလာပြီးပေးကာ.. ၊

“ဟောဟိုက မန်ကျည်းတုံးပေါ်မှာ သွားခုတ်ကွာ..ဆူးတွေထည်း မာတယ်နော်၊ သေချာလုပ်..ခပ်တုတ်တုတ် အရှည်တွေပါလာရင် ဖြတ်မပစ်နဲ့၊ ဆရာတော်ကစိုက်ခင်းထဲမှာ တိုင်တွေလျှော့နေရင် အစားထည့်တတ်တာ..”

“တိုင်တွေက ဘာလို့လျှော့ရတာလဲကပ္ပိယကြီး..”

“ဪ..ရွာထဲက ထင်းခွေလာတဲ့ကလေးတွေ နှုတ်သွားတာပေါ့ဗျာ..”

“လူကြီးတွေကတော့ နှုတ်မယူကြဘူးလား..”

“မယူဘူးကွ..တို့ရွာကမကောင်းဘူးဆို မသိနားမလည်တဲ့ ကလေးတွေပဲ ရံဖန်ရံခါလုပ်တာ၊ လူကြီးတွေက အပြစ်ကြောက်တယ်..”

ဦးသူတော်ကပဲ ဝင်ပြောလျှင် ချမ်းညက အသံထွက်အောင်နုပုံမည်။ ပြီးတော့ ဦးသူတော်နားကပ်၍.. ၊

“ရွာထဲကရေတွင်းမှာ ရေငင်နေတဲ့ကိုယ်လုံးလှလှနဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကို နောက်ကနေဦးသူတော်စူးစူးရဲ့ရဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တာလေ..”

ဦးသူတော် ကိုယ်ကြီးတုန်ခနဲဖြစ်သွား၏။
“အဟွန်း..ဖြစ်ပျက်ရှုတာတော့ မဟုတ်ဘူးမို့လား..”

ရုတ်တရက် ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့လူမိသွားသလို ဦးသူတော်ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် မျက်လုံးကြီးလည်းပြူးလာသည်။ ချမ်းညက ဦးသူတော် ပခုံးကို ဖက်ထားလိုက်သလို မျက်နှာချင်းနီးအောင်ရှုရှု

“မကောင်းမှုမှန်းသိရက်နဲ့ ကျူးလွန်တာပိုအပြစ်ကြီးတယ်မို့လား ဦးသူတော်..”

“မောင်မင်းအဲ့လိုပြောတာ ကျုပ်ကို..”

“ရှက်မနေပါနဲ့..ကျွန်တော်ကဘယ်သူမှ ပြန်မပြောပါဘူး၊ ဟားဟား ဟား..”

ကိုယ့်ကိုအပြစ်ထောက်လိုက်တာမို့ ပခုံးတွေလှုပ်အောင် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရယ်နေတာကိုက ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်တစ်စက်မှ မရှိ..

“ဟေ့..မင်းဘယ်ကိုတုန်..”

ချမ်းညက ဓားကိုင်ပြီးကျောင်းပြင်ကို ထွက်သွားတာမို့ ကပ္ပိယကြီးက လှမ်းမေးလျှင်.. ၊

“ခဏလေး ကပ္ပိယကြီး..ဒီနားလေးတင်..”

လိုပြောခဲ့ပြီး ပြန်လာတော့လက်ပံခေါက်တွေ ခွာထုတ်ယူလာ၏။ သူတို့ကြည့်နေကြစဉ် အခေါက်ကနေခွာထုတ်သည့် အမှေးသားပြားတွေကို ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးမှာ သေချာရစ်ပတ်တုတ်နှောင်ရှု..

“ဇီးသားကို ဘယ်လိုကိုင်ကိုင်လက်တော့ထိမှာပဲ..”

“ဘယ်သူကိုင်ကိုင် မင်းလိုလက်ပတ်နဲ့ကိုင်တာလည်း မတွေ့ဖူးဘူး..”

“ဒါကြီးက ချွဲနေတာကို ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ..”

ဦးသူတော်လည်း သူ့ကိစ္စကိုမေ့သွားပြီး အနားကပ်လာသည်။
“မရှိရှိတာယူလုပ်ရတာလေ..လက်ကိုတော့ အထိမခံနိုင်ဘူး.. ကြံကြံဖန်ဖန်တွေ လုပ်တတ်သည့်ချမ်းညကို ဦးသူတော်ကလှ

မျှဆန်းသဖွယ် မော့ကြည့်သည်။ မျက်နှာပြင်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အပျက်မှု မရှိသလိုထင်ရပေမယ့် တစ်ခုခုဆိုချက်ချင်း တုံ့ပြန်တတ်မည့်ညက်ကတော့ ချီးကျူးလောက်ပါသည်။

တချို့နေရာတွေမှာဆိုလည်း သူများသတိမထားမိနိုင်သော အကြောင်းကိစ္စ ဗဟုသုတတွေကို သိနေတတ်သူ.. ၊

“ဒါဆိုရပြီ..ကျွန်တော်တို့ဒီညစာ ဟင်းလေးချက်လောက်နဲ့ မကျ မရဘူးနော်..”

“အေးပါကွာ..ကိုင်း ငါးရုံခြောက်မီးဖုတ်ဆီဆမ်းနဲ့ ကျွေးပါမယ်..”

ချမ်းညက သစ်ခေါက်မှေးတွေနဲ့ ပတ်ထားသည့်လက်ကို မြေပြင်မှာ ဖုန်ကပ်အောင်လိုက်ပွတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ဇီးကိုင်းတွေကို စတင်ခုတ်ထစ်ရင်း.. ၊

“သူရရေ..မင်းငါ့ကိုလက်ကြောမတင်းဘူးပြောဦးမလား ဟွန်း.. မြင်စေချင်တယ်..”

အခန်း(၁၃)

“ဝ ဝ ဝ..”

ဖားအော်သံကို ကြားလိုက်တည်းက မြွေမျိုထားသည့်အသံမှန်ချမ်းညက်သိသည်။ ကျောင်းနားနီးလာကာမှ အသံကိုရှာရင်း လမ်းဘေးကိုဖွဲ့ဆင်းလာမိ၏။ သူတော်တော်နဲ့ ရှာမတွေ့ခဲ့ဘဲ အချိန်ကြာပြီးမှ.. ၊

“ဝ ဝ ဝ..”

“အံ့မာ..အကောင်ကသေးသေးလေးနဲ့ ချိုချမယ့်ဖားက မင်းကိုယ်လောက်မကဘူး။ လွှတ်ပေးလိုက်ရဲ့..”

ပြောရင်း သစ်ကိုင်းခြောက်ရှာပြီး သေချာကိုင်လိုက်သည်။ မြွေကအမည်းရောင်သမ်းနေပေမယ့် လက်မလုံးလောက်ပဲရှိသည်။ ဖားကိုခြေတစ်ဖက်နဲ့ ပေါင်တစ်ချောင်းလုံးမျိုထားကာ ဆက်လည်းမမျိုနိုင်။ လွှတ်လည်းမလွှတ်.. ၊

“ဟေ့ကောင် ပြောနေတာမကြားဘူးလား..ငါလည်မျိုဖြတ်ရိုက်မှာနော်..”

တုတ်နဲ့အယောင်ပြုပြီးပြောလိုက်တာနှင့် မြွေကချုံ့ပုတ်ထဲနောက်ပြန်လျှော့ဝင်၏။

“ဟေ့ကောင်..ဟေ့ကောင်..”

ကမန်းကတန်းလိုက်ပေမယ့် မတွေ့တော့ပေ.. ၊

“ဒီနေရာမှာကျင်းလည်းမတွေ့ဘဲနဲ့ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ..”

ဟိုရှာဒီရှာနှင့် သူမကျေမနပ်ဖြစ်နေစဉ် ဖားအော်သံကိုအတော်ဝေးဝေးမှာ ပြန်ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုနေရာကို သူချက်ချင်းပြေးသွားပါ

သည်။ သို့သော် အော်သံလည်းပျောက်သွားကာ မြွေနဲ့ဖားကိုလည်း မတွေ့တော့ပေ။ သူချက်ချင်းလှည့်မပြန်ဖြစ်ဘဲ တစ်ခါမှမချက်သေးသည့်နေရာမှန်း သတိထားမိကာ ဒီတိုင်းလျှောက်ကြည့်ရဦးမိစဉ်.. ၊

“ရွှေစာရေး..ငါတို့မမလေးကိုကြည့်စမ်း၊ ခုလိုရေစိုနေတော့ ခါးပင်ထွားဆိုင်အလှက ဘယ်လိုပန်းချီဆရာများ ရေးလို့မိပါမလဲ..”

“ရေစိုလည်း တို့မမလေးကလှနေတာပါပဲ..လူကကိုယ်တစ်ယောက်ရေမြုပ်နေပြီး ဆံပင်ရှည်တွေလွန်လူးရေကူးနေရင် ငါဖြင့်ကြည့်လို့မဝဘူး..”

“ကဲပါ..တော်ကြပါတော့၊ ငါ့ခြုံထည်ပေး..”

“ဟင်..ပြီးသွားပြီလား..”

“ဟုတ်တယ်..အရင်ဆိုရင် ဒီစမ်းလေးမှာ ရေချိုးခွင့်ရရင် သိပ်ချက်တာပဲ..”

“မမလေးက ဟိုအကြောင်းပဲတွေးနေတာကိုး..သူလည်းရောက်လာသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲမမလေးရယ်..”

ကြိုးလေးက လုံ့မဖြန့်ထားပေးသည့် အစိမ်းရောင်ကတ္တီပါခြုံကြည့်ကြီးထဲ ကိုယ်လေးကျုံ့ဝင်လိုက်ရင်း.. ၊

“နင်တို့ကတော့ ဘေးလူကိုး..ပြောအားရှိမှာပေါ့..”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့မမလေးရယ်..မမလေးမျက်နှာညှိုးနေရင် ကျွန်မတို့လည်း မပျော်နိုင်ပါဘူး..”

စာဉက ဖိနပ်လေးပြေးချပေးပြီး ကြိုးလေးရဲ့လက်ဖဝါးလေးကို သာဓာစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားကာ.. ၊

“သခင်ကြီးက စီစဉ်နေပေမယ့် မယ်မယ်ကြီးက စိတ်မပါတာကြောင့် သခင်ကြီးလည်းသိပါတယ်မမလေးရဲ့..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ကြားထဲမှာ အစီအစဉ်ပြောင်းချင်ပြောင်းသွားပါ။ အင်..ငြင်းဆန်လို့ရရင်လည်း ကောင်းသားနော်..”

“သမီးမှာ ရည်ငံနေတဲ့သူမရှိဘူးဆိုတာ အဖေတို့သိတယ်..”

ပတ်သက်ခဲ့ရင်ရော အမျိုးဂုဏ်မတူဘူးဆိုပြီး ခွင့်ပြုကြည်ဖြူမို့လို့လား... ။

“မမလေးဖိနပ်လဲလေ...”

ကမ်းပေါ်တက်ကာစ စီးသည့်ဖိနပ်ရေစိုသွားလျှင် နောက်ထပ်မွှေးပွကတ္တီဝါလေးတစ်ရံလဲပေးရတာမို့ စာဥကဖိနပ်လေး ထပ်ချမိ၏။ ကြိုးလေးက စီးထားသည့်ဖိနပ်ကို ချွတ်ကာနောက်တစ်ရံကစီးလိုက်ပြီးခြုံထားသည့် ကတ္တီဝါစကို ပို၍တင်းအောင်ဆွဲကပ်လိုက်၏။

နောက်ကနေ လိုက်ပါလာသည့်မိန်းကလေးတွေက ဖိနပ်ဖုတ်ကမ်းစပ်မှာ ကျန်ရစ်သမျှပစ္စည်းအတိုအထွာတို့ကို မြန်ဆန်စွာသိပ်ဆည်း၍ ကြိုးလေးတို့နောက်ကနေ လိုက်လာကြ၏။ အားလုံးတည်သည်က စမ်းချောင်းနှင့် မနီးမဝေးမှာစောင့်နေသည့် လှည်းယာဉ်ကျောဆီသို့ဖြစ်ကာ နွားလှည်းမောင်းမည့်လူကလည်း အသံစောင့်နေ၏။

သူတို့အားလုံးကို အပေါ်စီးကနေလှမ်းကြည့်နေသော ချမ်းညွှန်ကတော့ မင်းသမီးနဲ့စကားပြောချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်နေကာ သစ်ပင်ခွဆုံမှာထိုင်ရင်း အကြံအိုက်နေ၏။ ထိုစဉ်.. ။

“ဟ..”

လည်ဂုတ်မှာ ယားစိယားစိလာထိနေသော အရာကို လက်ပြုပုတ်ချလိုက်မိရာ.. ။

ဘာလဲ..ဒါ.. ။ မြွေ.. ။

လန့်ဖျန်သွားကာ ကိုယ်ကိုပြုတ်မကျအောင်ထိန်းရင်း လှည်းပင်းလိမ်ပြီး ကြည့်လိုက်မိ၏။ မြွေသည်အနက်နှင့် အဝါကွက်တို့ထင်းနေလျက် ကလေးလက်မောင်းလုံးလောက် တုတ်ခိုင်ကာ သစ်ကိုင်းကိုရစ်ပတ်ထားသည်။ ခေါင်းပိုင်းကသစ်ကိုင်းဖျားဘက်ရောက်နေပြီး အမြီးဖျားက သူ့ကိုယ်ပေါ်မထိတထိ ကျလာခြင်းဖြစ်၏။

သစ်ကိုင်းကသူ့နောက်အပေါ်မှာ နီးနီးလေးရယ်၊ အမြီးကိုလှူရိုက်သလိုလှုပ်လိုက်မိပြီမို့ မြွေကသူ့ဘက်လှည့်လာတော့မှာဖြစ်သည်။ မြွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ရုတ်တရက်ကိုယ်ကို လှည့်ထိုင်ဖို့ခက်

သူ့စဉ် သူထင်တာထက် ပို၍မြန်ဆန်စွာ မြွေကသူ့ဘက်ကိုလျှော့လာ၏။

“ဟေ့ကောင်..ဟေ့ကောင် မင်းကိုငါဘာမှမလုပ်...”

မြွေကပါးပျဉ်းထောင်၍ ပေါက်လိုက်စဉ် ချမ်းညွှန်ကျလှည့်သဖြင့် ရှောက်လိုက်သလိုဖြစ်သွား၏။ နောက်ထပ်ရှူးခနဲလှုပ်လာလျှင် လန့်ဖျန်သွားကာ လည်မျိုကိုဖမ်းဆုပ်၍ ရောက်ချင်ရာအရာကိုပစ်လိုက်မိ၏။

“ပိုး..ဘုတ်..”

မြွေသည်အရှိန်နှင့် မြောက်တက်သွားကာ ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကျကျသည့်နေရာသည် ကြိုးလေးတို့လှည်းယာဉ်ရှေ့မှာ ဖြစ်လာခဲ့ရာ.. ။

“ဒုန်း ဒုန်း..”

“အား...”

“အောင်မလေး..ကယ်ပါဦး..”

“အေးသောင်း..နွားတွေကိုထိန်းဦးဟ..”

“မရဘူး..ကိုတာကြီးလုပ်ပါဦး..”

နွားတွေက မြွေကိုလန့်ပြီး ဝရုန်းသုန်းကားတွေဖြစ်ကုန်ကြလျက် လှည်းပေါ်က မိန်းကလေးတွေရဲ့အော်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။

“ဒုတ်..ဒုတ် ဒုန်း..”

“ညိုကြီး..ဟဲ့ကောင် ဟဲ့ကောင်ကြီးငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း၊ နင် နဂန်စာမကျမယ်..”

“ဟေး..ရွှေကြီး၊ တော်ပြီ ဟေ့ကောင်ကြီး..”

ယောက်ျားတွေသုံးယောက်တောင်ပါပေမယ့် နွားတွေကိုလည်း လှည့်လို့မရ။ ပါးပျဉ်းထောင်နေသည့် မြွေအန္တရာယ်ကိုလည်း မြောက်နေရာ.. ။

“အား...”

“လုပ်ကြပါဦး..မမလေးပြုတ်ကျသွားပြီ..”

“အောင်မလေး...”

မိန်းကလေးတွေ ကြိုးလေးနားပြေးကပ်ကြပေမယ့် နွားလှူကလည်း နွားတွေကြောင့် ဝုန်းခိုင်းကြနေရာ.. ။

“မမလေးကို လှည်းနင်းမိတော့မယ်..ကယ်တော်မူကြပါ..”

ချမ်းညသစ်ပင်ပေါ်ကနေ ဘယ်လိုဘယ်ပုံဆင်းလိုက်မိမှတောင် မသိ။ မြေပြင်ပေါ်ရောက်သည့်နဲ့.. ။

“ဟေ့လူတွေ..ရှေ့ကဖယ်လိုက်..”

နွားတွေကိုထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် ယောက်ျားတွေအော်ဟစ်ဖယ်ခိုင်းလိုက်ကာ.. ။

“ဟိုင်း..”

“ဖြောင်း..”

အသံကျယ်ကြီးနှင့်ခြောက်လှန့်အော်ကာ နွားတစ်ကောင်ရဲ့တံပါးကို ကိုင်လာသည့်သစ်ကိုင်းခြောက်နှင့် ရိုက်ထည့်လိုက်၏။ ထိုခါကျမှ ရှေ့ကကားဆီးနေသည့် လှည်းသမားတွေလည်းမရှိတော့သည့်မို့ နွားတွေက ခြေဦးတည့်ရာထောင်ပြေးကြ၏။

“မမလေးရေ..”

“မမလေးကိုလုပ်ကြပါဦး..ခေါ်ကြပါဦး..”

နွားလှည်းကြိတ်ခံရမည့်ဘေးက လွတ်မြောက်သွားပေမယ့် ကြိုးလေးက သတိလစ်နေပြီဖြစ်သည်။ ချမ်းညသစ်မရဲ့ဘေးရန်ရောက်သွားကာ ကြိုးလေးရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီ..

“လှည်းဘီးနဲ့တော့ ဘယ်မှမထိမိပါဘူး..”

ဟု ကိုယ့်ဘာသာရေရွတ်သလို ဆိုရင်း.. ။

“ရေသွားခပ်မြန်မြန်..”

“ရှင်..”

“ဪ..ချောင်းရေသွားခပ်ချေလို့..”

“ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့..”

အမွှေးနံ့သာဘူးတွေ ထည့်ထားသည့်ငွေဖလားက တစ်ခုတည်းဖြစ်နေသဖြင့် စာဥကဖလားကို ပြေးကောက်ပြီး ချောင်းဆီပြန်မကြိုက်တော့ပါ။

“ဟေ့လူ..ဟေ့လူ မြွေကိုဘာလုပ်မလို့လဲ..”

တုတ်တစ်ချောင်းစီကိုင်ကာ မြွေကိုရိုက်ဖို့ချက်ကောင်းရွေးနေသည့်လူနှစ်ယောက်ကို ချမ်းညအလျင်စလို လှမ်းအော်လိုက်ရင်း..

“မြွေက နေရာကမရွေ့သေးဘူး..ခင်ဗျားတို့လုပ်တာနဲ့ ပြေးမပျောက်ဘူးပြီး ဒီဘက်လှည့်လာဦးမယ်..”

“ရိုက်သတ်မှတော့ ပြေးချိန်ရအောင်လုပ်စရာလား..”

“သတ်စရာမလိုပါဘူး..ခြောက်လွတ်လိုက်ပါ..”

ထိပ်တော်က လူနှစ်ယောက်မြွေတစ်ကောင်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြစဉ် ရေခပ်လာသည့် စာဥပြန်ရောက်လာ၏။ ချမ်းညက ရေကိုတစ်ဖန်ဖလှောက် သွန်ပစ်လိုက်သေးသည်။ ကျန်သည့်ရေကို ကြိုးလေးမျက်နှာဆီ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပက်ထည့်လိုက်လျှင်.. ။

“အယ်..”

“ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာတုံး..”

“ကျွန်မတို့မမလေးက လေစိမ်းတိုက်ရင်တောင် သွေးခြည်ညှစ်တတ်တဲ့ အသားအရေရှင်..”

ချမ်းညက ဖလားကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်လက်ထဲ ပြန်ပေးလိုက်ရင်း.. ။

“လေစိမ်းတိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး..ရေနဲ့ပက်တာ..”

သူမတို့ဘာမှပြန်မပြောနိုင်မီ ကြိုးလေးကမျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့မျက် လူးလွန့်လာ၏။ ပြီးတော့ မျက်ဝန်းလေးတွေပွင့်လာခဲ့ပြီ.. ။

ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရသည့်မျက်နှာသည် သူမရှေ့မှာရှိနေသော ချမ်းညဖြစ်နေခဲ့ရာ.. ။

“ရှင်..”

“မမလေး သတိရလာပြီ..အောင်မလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ..”

“မမလေး လိမ့်ကျသွားတာသိလား..ဘယ်နားနာသွားသေးလဲမသိ.. အခု ဘယ်ကမှမနာဘူးလား..”

ဖိုးရိမ်တကြီးမေးမြန်းသံတွေကို ကြိုးလေးအာရုံမထားမိဘဲ ချမ်းညက သူမရှေ့ကိုရောက်နေသည့် အပြစ်ကိုနားမလည် အံ့ဩစွာငွေဖလားကို မျက်.. ။

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်...အား...”

မေးရင်း အားယူထလိုက်တော့ ခါးရိုးထဲက အောင့်တက်သွားသဖြင့် ပွေ့ထားသည့်မိန်းကလေး ရင်ခွင်ထဲကို ပြန်ရွေ့ကျသွားသည်။ လိမ့်ကျသည့်အရှိန်ကြောင့် သူမဘယ်လိုမှမထနိုင်တော့ပေ။ နှုတ်လှည်းကိုလည်း နေရာအရောက် ပြန်မောင်းလာနိုင်ခဲ့သည့်တိုင်...

“ကိုကြီးအေးသောင်း...မမလေးမထနိုင်တော့ဘူး...”

“ဟင်..”

“ဒုက္ခပါပဲ..”

ဦးတာကြီးနဲ့အေးသောင်းတို့ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် အနားရောက်လာကြသည်။ သို့သော်ကြီးလေးကို မထိဝံ့မကိုင့်ဝံ့နဲ့ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းလည်းမသိ။ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း ခပ်ပိန်ပိန်ခပ်ပူပူတွေဖြစ်နေရာ..

“မမလေး မတ်တပ်ထရပ်ကြည့်ပါလား...”

“မရဘူး...ကျ ကျွန်မထထိုင်လို့တောင်မရဘူး...အရမ်းနာတယ်..”

“လာပါကွာ..ငါတို့နှစ်ယောက် ဝိုင်းပွေ့ကြတာပေါ့..”

“အို..ကိုကြီးအေးသောင်းတို့က ပြောတော့မယ်...နှစ်ယောက်ပွေ့တော့ မမလေးဘယ်လိုနေမလဲလို့..”

“မဖြစ်ပါဘူး...”

လုံမက ခေါင်းတခါခါနှင့် ချမ်းညဒီတိုင်းရပ်ကြည့်နေတာကို လက်ညှိုးလှမ်းထိုးကာ..

“ဟိုအစ်ကိုကို ပွေ့ခိုင်းလိုက်ပါလား...”

ပြောလိုက်တာနှင့် အားလုံးအကြည့်တွေ ချမ်းညဆီရောက်ကုန်၏။ ကြီးလေးနဲ့ချမ်းညလည်း မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြပြီး..

“ကိုယ်ကို တောင့်တောင့်ကြီးလုပ်မထားနဲ့နော်..”

ချမ်းညက ဘယ်သူထောက်ခံတာကိုမှမစောင့်။ ပယ်ချမယ့်အသံကိုလည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ ကြီးလေးနားလျှောက်လာသည်။ ၎င်း၍မပျံ့ယူလိုက်ရင်း သတိပေးစကားဆိုကာ ကိုယ်ကိုပြန်မတ်လိုက်တော့သူမကိုယ်လေးကသူ့လက်ထဲ ပေါ့ပါးစွာ..

ကြီးလေး ရင်ထဲမှာလှုပ်ခနဲအေးသွားကာ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်

မိလိက်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ခါးကိုဖက်၍ သူ့အင်္ကျီရင်ဘက်ကို မလန့်တကြားဆွဲဆုပ်ထားမိတာ သတိလက်လွတ်..

ချမ်းညက လှည်းယာဉ်ဆီကို ပွေ့ချီခေါ်သွားခဲ့သော်လည်း ရှေ့မကပ်မတိုးဘဲ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး..

“ကျုပ်ကိုမျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ဘဲနဲ့တော့ ဒီတိုင်းချပေးမှာမဟုတ်ဘူးနော်..”

ဟင်..

ကိုယ့်ကိုပြောလိုက်မှန်းသိကာ ကြီးလေးရဲ့ကော့နက်ရှည်လျားသော မျက်တောင်ဖျားတို့ ဖျတ်ခနဲပင့်တက်သွား၏။ လှပရွှန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းညိုတို့သည် ငုံ့မိုးစိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေထက်မှာ ခြေမခိုင်သောကလေးသဖွယ် မခိုင်တခိုင်အားတင်းရပ်နေချင်..

“ချ..ချပေးလေ..”

သူမရဲ့ အသံတုန်လေးကြောင့် ချမ်းညပြုံးသည်။ သွားတန်းတို့အောက် ရယ်လိုက်သောမျက်နှာချောချောသည် ကြီးလေးရဲ့ရင်ကို တိုက်ဒိတ်ဆောင့်ခုန်သွားစေလျက်..

“ကျွန်မကို ချပေးလို့..”

“ကျေးဇူးတင်စကားလေးတောင် မပြောတော့ဘူးလား...”

သူမ သူ့ရင်ဘက်ကအင်္ကျီစကို လှမ်းဆုပ်ဆွဲထားဆဲနှင့် ပြုံးပြုံးကြည့်တက်ရင်း ငေးကြည့်နေကြသော ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေကို လှည့် သတိမရခဲ့ဘဲ..

“ရှင်ဘယ်လိုလုပ် ဒီနားရောက်နေတာလဲဟင်..”

“မင်းသမီး လာချောင်းကြည့်တာ..”

“ဟင်..”

သူမရဲ့ပါးပြင်လေးတွေ ဖျန်းခနဲရဲတက်သွားသည်။ သူကတော့ မျက်ဖွယ်အပြုံးနှင့် သူမကိုလှည်းယာဉ်ပေါ်မှာ ညင်သာစွာချထားသူလိုက်ပြီး..

“ကျုပ်ကိုမမေ့နဲ့နော်..”

အခန်း(၁၄)

...ရန်သူငါးပါးထဲမှာ အလွန်မတန်ဆိုးရွာလှတာ...မညာမတယ်သူ့မှမထောက်ပါ...သူ့ခိုးဓားပြထက်ဆိုးတဲ့ရန်သူဟာ...

ဒီဇေဗာလခွင်မှာ...ယောသခင်ကြီးကို အစဉ်အမြဲသတိပြုပါ...ဟာ ဟာ..ဟာ အေ.....

ညနေခင်းမှာ ထန်းရည်မူးသမား၏ သီချင်းသံက စူးရှထွေဖောက်လာသည်။ ချမ်းညွှန်ဆွမ်းချိုင့်ကိုင်ရင်း သေချာလှမ်းကြည့်သည်။

“ဟေ့..မောင်ကျောင်းသားလာလေကွယ်၊ ကျုပ်ကိုဆွမ်းချိုင့်ဖမ်းခဲ့..”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ဘာဘကြီး..”

ခြံရှေ့မှာရပ်နေမိသဖြင့် ဆွမ်းချိုင့်အလွတ်ကို ကမန်းကတန်းက ပေးလိုက်ရသည်။ ဥပသံမနက်အရုဏ်ဆွမ်းချိုင့်ကို ရွာထဲကအလှူလောင်းလိုသူများက ကြိုတင်လျှောက်ထားကြတာဖြစ်သည်။

ရွာနဲ့ရင်းနှီးမှုမရှိသေးပေမယ့် သူ့ကိုဆရာတော်တို့အဖြစ် များမုန်းတန်းမိနေကြပြီမို့ ရွာထဲကိုဝင်ထွက်သွားလာခွင့်လည်း ရနေပြီဖြစ်သည်။ ဆွမ်းချိုင့်ထားခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့လည်း ထန်းရည်မူးသမား၏ သီချင်းသံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရဆဲဖြစ်ကာ လူကိုမမြင်ရ...

“မောင်ချမ်းည...ဘယ်ကပြန်လာတာတဲ့..”

အသက်လေးဆယ်အရွယ် ရွာထဲကနီးဖြာသော ဦးကြုတ်လမ်းမှာတွေ့တာနှင့် နှုတ်ဆက်၏။

“ကျွန်တော်ဆွမ်းချိုင့်လာပို့တာပါ..ဦးကြီးကရော..”

“ကျုပ်ကတို့စရာလေးလိုနေလို့ အကြော်သည်မဂျမ်းအိမ်ရှေ့က ချမ်းမကစော့သီးလေးတွေ နည်းနည်းသွားတောင်းလာတာ..”

အစသိမ်းထားသည့် ခါးပုံစခပ်ဖောင်းဖောင်းကို ပုတ်ပြပြီးပြော၏။

“ဦးကြီးတို့ ဟိုထန်းရည်သမားကြီး သီချင်းဆိုသွားတာ ကြားရဲ့ မားနဲ့ ဘာမှမပြောကြဘူးလား..”

“ကျားကြီးလား..သူ့ကိုတော့ဘေးမဲ့ပေးထားတော့တယ် မောင်ချမ်းညွှန်ရေ ရွာထဲမှာနေတုန်းကလည်း မူးလာတိုင်းဆဲတာ..ကိုယ့်မိဘတောင် ချမ်းသာမပေးချင်ဘူး..”

“ဟုတ်လား..”

“အေး..အဲ့ဒါကြောင့် သူ့ကိုရွာပြင်ထုတ်ထားတာပေါ့..”

“ဪ...သူကရွာပြင်မှာနေတာလား..”

“ဟုတ်တယ်..ဇနီးသည်လည်းဆုံးသွားပြီ၊ သားလေးက ဆရာကျောင်းမှာလေ..ကိုရင်အင်္ဂါဆိုတာသူသားပေါ့..”

ကြားရတာ စိတ်မချမ်းသာဖွယ်။ သို့သော် စိတ်ကထိုသူဆိပ်မုတ်နေတာမို့ စကားစဖြတ်ပြီး မိအောင်လိုက်လာခဲ့မိ၏။

...ဒီဇေဗာလခွင်မှာ...ယောသခင်ကြီးကို အစဉ်အမြဲသတိပြုပါ...ဟီ...ဟီ...

...ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလောက်အောင် တွေ့မြင်ရမှာ..အေ...မိမိအခြေမဲ့ ထန်းရည်မဲ့အောင်သာ...ဒီယောသခင်ကြီးကြောင့် မျှော်လင့်ထွက်ရတဲ့ မောင်ကျားကြီးမှာ...

“ကိုကျားကြီး..”

“ဟမ်..”

ဒီသီချင်းကိုပဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ဆိုနေသော ကျားကြီးရဲ့ အစိတ်စနဲ့ ပျောက်သွားသည်။ ခြေလှမ်းပါရပ်၍ နားစွဲ၏။ ပြီးမှ မျှော်ညွှန်ဘက်ကို ခေါင်းစောင်းပြီးလှည့်ကြည့်ကာ..

“ဘာကောင်တုံးနင်က..”

“ရှာဦးကျောင်းက ကျောင်းသားပါ..ကျွန်တော်ဆွမ်းချိုင့်လာပို့တာပါ..မင်ဗျားသီချင်းကို ကြားပြီးစိတ်ဝင်စားလို့..”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ဟား...ငါ့သီချင်းကိုစိတ်ဝင်စားတာ ဟီး ဟီး...ဟေ့..”

ကျိုထိုးပြီး ခေါင်းစိုက်လဲမတတ်ဖြစ်သွားသည်။ လဲကျမသွားအောင်ထိန်းရင်း ခြေနှစ်လှမ်းလောက် ဘယ်ညာနင်းရင်း ယိမ်းထိုသွား၏။ ချမ်းညက ကျားကြီးရဲ့လက်ကိုခွဲ၍ ထိန်းကိုင်ပေးလိုက်ပြီ။ ဘာမှသိမထားခဲ့သလိုမျိုး.. ၊

“တစ်ရွာလုံးက ကြည့်ညိုလေးစားနေကြတဲ့ သူဌေးကြီးကို ကျားကြီးက နာမည်တပ်ပြီးသီချင်းဆိုရဲတာ ကျွန်တော်အတော်အံ့ပြန်နေတာဗျ..”

“ဟား...ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျားကြီးကြောက်တာဘယ်ကောင်မှ...အဲဒါအဲဒါ ရှိတယ်၊ ငါကြောက်တာ ကျားလေး...အဲဒီကောင်တစ်ကောင်ပဲရှိတယ်..”

“ကျားလေးဆိုတာ ဘယ်သူတုံး..”

“ငါ့မိန်းမမွေးခဲ့တဲ့ ငါ့သား..”

တစ်ခုခုပြောတိုင်း အင်္ကျီမစေ့နိုင်သော ချွေးပြောင်ပြောင်နှုတ်သူးရင်ဘက်ကြီးကို တဖြန်းဖြန်းပုတ်ပြတတ်ပြီး.. ၊

“ခုတော့ ဆရာတော်ကြီးကျွေးထားတဲ့ ငါ့သားပေါ့ကွာ..ကိုရင်အင်္ဂါလေး...ဟီး ဟီး..”

“အခု ဘယ်ကိုသွားနေတာတုံး...ရွာထဲကတောင်ထွက်တော့မယ်..”

“ငါ့အိမ်လေ..ငါ့ကိုရွာပြင်ထုတ်ထားတာ အဲဒီသူဌေးကြီးပဲ..ဟီး...အေ့..”

ရယ်ရင်း ကျိုထိုးရင်းနှင့် ရယ်မှန်းငိုမှန်းတောင် မသိတော့... “ငါ့ဟာငါ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်ရိုက်တာကွာ..”

ပုလင်းကိုကိုင်ထားသည့် လက်ကြီးဟိုထိုးဒီထိုးနှင့် လူကယိုနေသေးသည်။ ထန်းရည်တစ်စက်နှစ်စက်လောက်ပဲရှိတော့သော ပုလင်းလေးကို ခဏခဏနှုတ်ခမ်းမှာ တော့မော့ပြီး ထိုတစ်စက်နှစ်စက်လောက်ကလည်း ကုန်ခမ်းသွားသည်မရှိ။ ဒီကြားထဲပုလင်းကို မြောက်ကြည့်လိုက် ထန်းရည်အကပ်ကို ခလောက်ကြည့်လိုက်..

“နင်စဉ်းစားစမ်း...ငါ့မိန်းမကိုငါရိုက်တယ်၊ ငါ့အမေ့ကိုငါအော်တယ်...အေ့ အဲဒါ..အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ မိန်းမဆိုတာ ခံရမှာပဲမဟုတ်ဘူးလား..”

ကျားကြီးစကားကြောင့် ချမ်းညပြုံးမိသည်။

“အမေဆိုတာလည်း...အေ့ အမေဆိုတာလည်း စော်ကားခံနိုင်တဲ့ပါရမီရင်သန်လို့ အမေဖြစ်နေတာ..”

“ဟား ဟား ဟား..”

“ဟင်..ရယ်တာလား၊ အေး ငါလည်းရယ်ချင်နေတာ..ဟား ဟား ဟား...ဟိုး ဟိုး...အေ့..”

ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားသဖြင့် အိမ်တန်းပြန်ငှက်တို့ ဖရိုဖရဲထယ့်ကုန်ကြ၏။ မူးတဲ့သူက ထင်ရာပြောသည်။ မမူးတဲ့လူကလည်း ကည်မတ်ပေးဖို့ မစဉ်းစား။ ကျားကြီးကို အမိလိုက်လာတာကိုက စပစ်စုစုတွေ မေးမြန်းကြည့်ဖို့ဖြစ်ရာ.. ၊

“ကိုကျားကြီးက ဘာလုပ်လိုက်လို့ ရွာပြင်ထိထုတ်ခံရတာတုံး..”

“အဟီး...ငါထန်းရည်သောက်ဖို့မရှိဘူးလေ၊ ရောင်းဖို့ပေးဆိုတာဘာပစ္စည်းမှ မရှိတော့ဘူးတဲ့..အဲဒါနဲ့ အမေခါးကထမီကို ငါ့ဘာသာချွတ်ယူတာ..”

“ဟင်..”

အံ့သြသွားသည်။ ပြီးတော့ ငိုရခက်ရယ်ရခက်နှင့် ရယ်ချင်လာတာ..

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

“ဟီး ဟီး ဟီး..”

နှစ်ယောက်သားအတူတွဲလျှောက်လာရင်း မြေစိုက်ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေးတစ်လုံးကို လှမ်းမြင်လာရသည်။ ထိုနေရာမှ ညာဘက်ချိုးချင် ‘မမ့အလင်းရောင်’ ရွာဦးကျောင်းကြီးရှိနေကာ ဘယ်ဘက်ချိုးချင်တော့ တောတန်းဖြစ်၏။ တောမဝင်ခင် မြေကွက်ကျယ်ကျယ်ကုန်ကြီးနှစ်စင်အပြိုင်ကြီးထွားနေသော ကျားကြီးတို့တဲလေးကလေးထီးကျန်စွာတည်ရှိနေ၏။ တဲထဲထဲ သူဝင်လိုက်သွားရင်း စတန်းစတည်ပြောဖြစ်ကြကာ ယောအိမ်တော်နဲ့ သူဌေးကြီးအကြောင်းတွေပဲ

လရောင်ကျွန်းရင်

ဖြစ်လျက်.. ၊

“ဒီအဘိုးကြီးက သူများလင်မယားလုံးထွေးတာလည်းပါ.. များသားအမိ ထမိချွတ်တာလည်းလိုက်ကြည့် အေး..အား အိပ်ချင်ကြာ..”

နီးကြော့ဖျာလေးကျောတစ်နေရာစာ ခင်းထားသောဝါးကွပ်ပုလဲမှာ ပစ်စလက်ခက် လှဲချလိုက်ပြီး ပုလင်းကိုတော့ မယိုင်လဲအေးကိုင်ထားဆဲနှင့်.. ၊

“ယောအိမ်ကိုမုန်းတယ်..အဲ့ဒီအဖိုးကြီးကိုမုန်းတယ်၊ ငါရိုက်လိုက်တိုင်း အော်တဲ့ဟိုကျီးကန်းမကိုလည်း မုန်းတယ်..နင်တွေးကြည့်စမ်းပါ။ သူ့ပါးလေးကို သုံးချက်လောက်ရိုက်တာ အော်စရာလာဟား အလကားမိန်းမ မယားစုတ် မယားပဲ့..မယားအောက်တုစား..”

တွေးစမ်းပါဆိုပြီး သူ့ဟာသူပက်လက်ကြီးကနေ စကားပြောရင်း အာတွေလျှာတွေ လေးလံလာသည်။ စကားသံတွေပြတ်တောက်ပြတ်တောက်နှင့် နောက်ဆုံးမှာတိတ်ကျသွား၏။ ချမ်းညူရယ်ရယ်တံကုတ်လေးထဲကနေ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုလည်း ရယ်ချင်မိ၏။

ပေါင်းသင်းစရာရှားလွန်းလို့ ထန်းရည်မူးသမားကို မဟာတရား လက်ဆွဲမိတ်ဆက်ရတဲ့အဖြစ်.. ၊

ဒါပေမယ့် ခဏတဖြုတ်လေးကလည်း ပျော်စရာ.. ၊

အခန်း(၁၅)

“အား..”

“ဝုစ်..ဘုတ်..”

“အား..နာတယ် အား..”

“နာအောင်ရိုက်တာ နာမှာပေါ့..”

ဆရာတော်ကြီးက ကြိမ်လုံးတဆဆနှင့် ဒေါသတွေကြီးနေ

ထာ..၊

“ပြောစမ်း..မုန်မှန်ပြောနော်၊ ဒီတစ်ခါမဟုတ်ပါဘူးထပ်ညာရင် တင်ပါးကို နှင်းနဲ့နှယ်ရအောင် ရိုက်မှာ..”

ကြိမ်ရိုက်သံတစိုးစိုးနှင့် ချမ်းညူ၏ အော်သံကြောင့် တစ်ကျောင်းမှာရှိသူများ ကိုရင်ကျောင်းသားတွေ အားလုံးအပေါ်ထပ်မှာ စုပြုံနေကြ၏။ ချမ်းညူကို တိုင်မှာဖက်ခိုင်းထားကာ.. ၊

“လက်ကိုနည်းနည်းမှ မလွှတ်နဲ့..တိုင်မှာပတ်ပြေးဖို့ မကြိုးစားတင်ပါးတောင် လွှဲမရောင်နဲ့..သေသွားမယ်” ဆိုသော ဆရာတော်ကြီးဝါးသံကြောင့် ချမ်းညူခြေတစ်လှမ်းတောင် မရွှေ့ရဲပေ။ သော်.. ၊

“တပည့်တော်က စကားပြောချင်လို့လိုက်သွားတာပါဘုရား..သူ့အိမ်ထဲထိခေါ်တာပါ။ သူမူးပြီးအိပ်ပျော်သွားတာနဲ့..”

“လာပြန်ပြီလားချမ်းညူ..”

“တပည့်တော်မစားဘူးဘုရား..သူ့တံထဲမှာ ဘာရှိမှန်းတောင်..”

“ပြော..စားတယ်လို့ပြောစမ်း..”

“ဝိုး..ဘုတ်..”

“အား...စားမှစားတာဘုရား..”

“တော်..တိတ်..”

“အရှင်ဘုရား..”

ကြိမ်လုံးကို ထပ်မြောက်လိုက်လျှင် ကပ္ပိယကြီးနဲ့ဦးသူတော်ပါရောက်လာပြီး လက်အုပ်ချီခေါင်းငုံ့လျက်.. ။

“တပည့်တော်လျှောက်တင်ပါရစေဘုရား..ကျားကြီးရဲ့ တဲကုလေးက လယ်စောင့်တဲထက်တောင် ယိုင်နဲ့ပါသေးတယ်..”

“အဲ့ဒီတော့ ဘာဖြစ်တုံး..”

“သူ့ဟာသူမှူးရူးနေတဲ့လူက တစ်နေ့ထမင်းတစ်နပ်တောင် ပုံမှမစားတာ သူ့ထမင်းအိုးထဲက ကောက်ကြီးဆန်ထမင်းနဲ့ဝက်ပျိုသားအချို့ချက်ကို ချမ်းညစားသွားပါတယ်ဆိုတာ လီဆယ်တာပဲဖြစ်ပါ..”

“ဒါလီဆယ်စကားဖြစ်နိုင်လား မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဆိုတာ ငါက သိဘူးမှတ်နေလို့လား..”

ကပ္ပိယကြီးက လက်အုပ်ချီထားသည့်လက်နှင့် မျက်နှာကွယ်ထားလျက် မရဲတရဲမော့ကြည့်ကာ.. ။

“ဒါ..ဒါဆိုလည်း ချမ်းညကို..”

“ရိုက်ရမယ်..သူများဝိုင်းထဲထိ အိမ်လိုက်လည်တဲ့ခြေထောက်ကို ကျိုးအောင်ရိုက်မယ်၊ နောက်မသွားရဲအောင် ဒဏ်ရာကြည့်မိတိုက်ကြက်သီးထနေမှ..”

“ထနေပါပြီဘုရား..”

“ဘာ..”

“နောက်ပြန်တွေးပြီးမှမဟုတ်ပါဘူး..ခုကိုပဲကြက်သီးရော သီးရောထနေပါပြီ..”

ကြည့်စမ်း.. ။

ချမ်းညအကျယ်ကြီး ထအော်သည်။ မျက်ရည်တစ်စက်မှ ထွက်ဘဲ ရှုံ့မဲ့အော်နေသည့်ပုံက ဆရာတော်ကြီးရဲ့ဒေါသကို အတော်မသတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေစေလျက်.. ။

“အေး..ကြက်သီးဘီးသီးတွေ ထနေပြီဆိုတော့ ဝက်သီးကျ

“တယ်၊ ကိုင်း..”

“ပိုး..ဘုတ်..”

“တယ်..ဒီတင်ပါးသံကြားရတာ ငါကြားနေမကျပါလား..ကပ္ပိ

“..”

“ဘုရား..”

“သင်းရဲ့ပုဆိုးသွားချွတ်စမ်း..”

“ဟာ..အဲ့လိုမလုပ်ပါနဲ့ဘုရား၊ တပည့်တော် ရှက်လို့ပါ..”

တိုင်ကိုဖက်လျက်သားနှင့် တစ်ပတ်လည်အောင် ဘေးတိုက်ရွှေကျောင်းသားတွေ သွားကြီးတွေအပြီးသားနှင့် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်တိုင်တုံ့သူကပိတ် နောက်ဆုတ်ကွယ်၍ တခါခါရယ်သံတွေလည်း ထွက်လာတာ။ ချမ်းည ဘယ်လိုမှ မရှောင်သာတော့ဘဲ ပိုင်းချုပ်ခံလိုက်ရတာပိုမိုထဲမှာ နောက်ထပ်ပုဆိုးတစ်ကွင်း ထပ်ခေါက်ခံထားခြင်းကို များတော်မြင်သွားလေသည်။

“လာစမ်း..လာစမ်း ဒီလောက်တောင်..”

“ပိုး..ရွမ်း..”

“အား..နာတယ် သေပြီဘုရား..အား..”

“ရွမ်း..”

“အား..”

ရိုက်သံတစ်ချက်မှာ အော်သံကသုံးကြိမ်လောက်ရောထွေးနေချက် နေ့လည်ပိုင်းမှာတော့ ချမ်းညမထိုင်နိုင်မထနိုင်ဖြစ်ရှာ၏။ “ကောင်းတယ်..ထန်းရည်မှူးသမားနဲ့သွားပြောချင်ဦးပေါ့..” မှောက်လျက်ကြီးညည်းညူနေသည့် ချမ်းညရဲ့ဒဏ်ရာတွေကို မှုတ်နဲ့ နလင်ကျော်လိမ်းပေးနေရင်း ကရုဏာဒေါသတွေနှင့် မကျစ်တောက်တောက် ပြောလိုမဆုံး.. ။

ရိုက်ခံရတာမြင်ကတည်းက စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေခြင်းသည် များသည့်အတွင်းသားပေါက် သွေးခြည်ဥဒဏ်ရာတွေကို မြင်ရတာပိုဆိုး၏။ ဒါတောင် မောင်မင်းကြီးသားက မျက်ရည်တစ်စက်မှ မကျသည့်ပြင် ရှုံ့မဲ့ပွတ်သပ်ရင်း ညည်းသာညည်းနေသည့် ရယ်လျှမ်း ရယ်နိုင်ပါ၏။

လင်္ကာရတနာ

“ဧကန္တဒီလူ သူ့စားချင်တာတွေစိတ်ကူးပြီး ကျွန်တော့်ကိုလဲ ကုန်းချောသွားတာ ဦးသူတော်သိလား...”

“ဘာတုံး...အရိုက်ခံရတာကို ပျော်နေတာလား...”

“အဟွန်း...”

ပြောကာမှ သွားကြီးအဖြီးသားနှင့် ရယ်လိုက်သေးသည်။ တကယ်ဆို ဒီလူကုန်းချောတတ်ပါဘိဆိုတဲ့ ဒေါသနဲ့ ‘နောက်မပတ်သက်တော့ဘူး စကားမပြောတော့ဘူး’စတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပြုလာသင့်တာကို..

“ပျော်လို့မဟုတ်ဘူးဦးသူတော်ရ...တကယ်တော့ သူ့အိမ်လိုက်သွားပြီး စကားပြောနေခဲ့တာက တမင်အချိန်ဖြုန်းနေတာပါ..”

“ဘယ်လို..”

ဦးသူတော်က ဆေးဖျော်ထားသည့်စဉ်အင်တုံသေးသေးလေးက ဘေးချထားလိုက်ရင်း ပေနေသည့်လက်ကိုဒီတိုင်းထောင်ပြီး ပေါ်ပေါ်တင်ထားလျက်နှင့်..

“ငါ့သိပြီ...သူဌေးကြီးက အုတ်ဖုတ်လုပ်သားစုနေတယ်ကြားလို့ မို့လား၊ မလိုက်ချင်လို့ ရောဂါရှာတာ..”

“အဟဲ့..”

“နင်ပဲ ရွာထဲမှာတရင်းတနီးဝင်ထွက်ချင်တယ်...သူဌေးကြီး၊ သားစုနဲ့လည်း ရင်းနှီးချင်လှဆို..”

“ဘာဆိုင်လို့တုံး...အုတ်ဖုတ်တဲ့ကွင်းကြီးက ရွာပြင်မှာလေ၊ အကန္တကိုယ်တော်တွေနဲ့ ဦးပဉ္စင်းတွေသီတင်းသုံးဖို့ဆောက်မှာက စေ့ဆောင်တွေမနည်းမနော အုတ်ချပ်တွေဘယ်လောက်ထွက်အောင် ဖုတ်ရမလဲပဲ..”

“အကုန်လုံးနင်တစ်ယောက်တည်း လုပ်ရမှာမှမဟုတ်ဘဲ..”

“ဟုတ်တယ်...ဒါပေမယ့် သူတို့ခုချိန်ထိ ရွှံ့မနှပ်ရသေးဘူး..”

“နပ်ပြီးပါပြီ...မနပ်သေးတာ၊ နေစမ်းပါဦး နင်ကဒါတွေလည်း သိတာပဲလား..”

“သိတာပေါ့...သွားကြည့်ထားတာကိုး..”

မဟုတ်သေးပါဘူးလို့ တွေးလိုက်မိသည်။ အလုပ်လုပ်မယ့်မ

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

ကုန်တစ်ချက်လေးသွားချောင်းကြည့်ရုံနဲ့ ဒီလိုအလုပ်စကားတွေ များနိုင်မလား..

“ငါတော့နှင့်လောက်ပျင်းပြီး နင့်လောက်လတ်လျားလတ်လျား နေချင်တဲ့လူမျိုး ဒီတစ်ခါပဲတွေ့ဖူးသေးတယ်..”

“ပျင်းတာမဟုတ်ပါဘူးဦးသူတော်ရာ..”

“ဒါဖြင့်ဘာတုံး..”

“မလုပ်ချင်လို့ပါ..”

“ဘာထူးတုံးချမ်းည...စကားတတ်တိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့..”

“ထူးတာပေါ့...မလုပ်တတ်တာနဲ့ မလုပ်ချင်တာကမတူဘူး...ပျင်းတာနဲ့ပျင်းတာနဲ့လည်း ကွာတာပဲ၊ မလုပ်တတ်တာရယ် မလုပ်ချင်တာရယ် ပျင်းတာရယ် ပျင်းတာရယ်အားလုံးထဲမှာမှ မလုပ်ချင်လို့မလုပ်တာ..”

“ဟေ့..မလုပ်ချင်လည်း လုပ်ရမယ်၊ ခုထွက်လာခဲ့တော့..”

ဟင်..။ ပြောရင်း အခန်းဝမှာပေါ်လာသည့် ဆရာတော်ကြီးကိုမြင်လိုက်ရလျှင် ဦးသူတော်ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။ ချမ်းညကပြောလျှော့နေသည့်ပုဆိုးကို ကမန်းကတန်းပြင်ဝတ်ပြီး သင်ဖြူးပေါ်မှာဝတ်ကုတ်လာထိုင်၏။ ပြီးတော့ဆရာတော်ကို ဝတ်ပြုလိုက်ရင်း..

“ဘာလုပ်ရမှာတုံးဘုရား..”

“သူဌေးကြီးအိမ်တော်ကလူတွေ ရွာထဲမှာတစ်အိမ်တက်ဆင်းလိုက်ခေါ်နေတယ်..တစ်အိမ်တစ်ယောက်အုတ်ဖုတ်တဲ့ကွင်းထဲကို လိုက်ဖို့၊ အဲ့ဒီတော့ ငါ့ကျောင်းကမင်းလိုက်ရမယ်..”

ချမ်းညမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ပြီးတော့ နားစပ်ကိုပွတ်ရင်း မျက်နှာပင့်လိုက်ကာ..

“တော်တော်ရက်စက်တဲ့ဘကြီးဘုန်းကြီး..”

“ဘာပြောနေတာတုံးဒါက..”

“တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့နားလို့ ပြောတာပါဘုရား...ယားလူနဲ့ ချမ်းညလို့..”

မဆိုင်းမတွလျှောက်တင်ပြီး နားကိုပို၍ပွတ်နေလျက်ရှိသည်။

ပြီးမှ ပြန်မော့ကာ.. ၊

“တပည့်တော်ခုထိ ဖင်နာနေတုန်းပဲဘုရား..”

“လက်နဲ့လုပ်ရမှာ နင့်ဖင်တွေသွေးစုနာပေါက်နေလည်း မလုပ်ဘူး..”

ပြောပြီး ဦးသူတော်ဘက်ကိုလှည့်ကာ.. ၊

“သူတော် သူ့ကိုကွင်းထဲလိုက်ပို့လိုက်..”

သူကောင်းသားက သိပြီးသားကို။ ဦးသူတော်က ငဲ့ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချကာ.. ၊

“အရှင်ဘုရား..ချမ်းညကိုခုပဲ ဒဏ်ရာတွေဆေးထည့်ပေးနေတာ ဘုရား..”

“ခုထည့်ထည့် မနေ့ကပဲထည့်ထည့် မသက်သာရင်ဟိုမှာ ထည့်လိမ်းလို့ရအောင် ဘူးနဲ့ထည့်ပြီး ခါးမှာချိတ်ပေးလိုက်..”

ဆရာတော်က ပြတ်ပြတ်ပြောပြီးလှည့်ထွက်သွား၏။ ဦးသူတော်က လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးမဲ့မဲ့ကြီးမေးဆတ်၍.. ၊

“ကြားတယ်နော်..”

“ကြားပါတယ်..ကျွန်တော့်ကိုအဖေတို့ရော သူ့ရော လက်နဲ့လှည့်ပေးခွင့်ပေးဘူး၊ ဘာဘုန်းကရိုက်လည်းရိုက်သေး..ခိုင်းလည်း..”

“ချမ်းည..”

“ဘုရား..”

ဆရာတော်အသံက အောင်မြင်ခန့်ညားစွာ ထွက်ပေါ်လာပြန်ကာ.. ၊

“ထမင်းမစားရသေးရင် စားထား..လူစုသံကြားတာနဲ့ လိုက်သွားရမယ်၊ သူတော့်ကိုငါခိုင်းစရာရှိတာ ခုမှအမှတ်ရလို့..”

ချမ်းညခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်နဲ့တဖျင်းဖျင်းကုတ်ဖွလုပ်ပေးရင်း ရှုံ့မဲ့လျက်.. ၊

“ရွာထဲက လူတွေကိုပဲခေါ်တာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကလူတွေလိုက်စရာကျလို့..”

“ဘာတုံး..ဘာပြောလိုက်တာတုံး..”

“ခုပဲသွားမယ်လို့ပြောတာပါဘုရား..”

ဆရာတော်က အပြင်ကွယ်ရပ်ကနေ ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ လက်တစ်ဖက်နောက်ပစ်ရင်း လှည့်ထွက်သွားခဲ့၏။ တစ်ခုခုမကျေမနပ်ပဲ သွားပြီဆို ပွစိပွစိရေရွတ်တတ်ကာ ဘာလဲကောက်မေးလိုက်တိုင်း မပြုံး ဆင်ခြေတစ်ခုခု မဆိုင်းမတွထွက်လာတတ်တာ ချမ်းည.. ၊

အခန်း(၁၆)

ကွင်းထဲရောက်သည်နှင့် ထန်းရည်မသောက်ရသေးသေး ကျားကြီးနဲ့ဆုံလေသည်။ နှစ်ယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်နှင့် ချမ်းညစိုက်ကြည့်လျှင် ကျားကြီးမျက်နှာလွှဲမလိုဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီးရယ်ပြကာ.. ၊

“မင်းရောလာလုပ်တာလား..”

“ခင်ဗျားကရော ဘာကိစ္စ..”

“ငါကအလုပ်လုပ်ဖို့လေ..သူဌေးကြီးက ဒီမှာလာလုပ်ခိုင်းတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အလကားမခိုင်းဘူး၊ ပိုက်ဆံပေးတယ်..”

ပြောပုံက မနေ့တုန်းက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်တွေအတင်းတုပ်နေတာ သူမဟုတ်သလိုလို.. ၊

“မင်းကဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အငြိမ်သားနေရရဲ့သားနဲ့..”

“အဲ့ဒါ ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်တုံး..”

“မင်းက ငါ့ကိုမကျေနပ်နေတာလား..”

“ထမင်းနှစ်ရက်လောက်မစားနိုင်အောင် ထိုးပစ်ချင်သေးတာ၊ ကျားကြီးက စပ်ဖြဲဖြဲဖြစ်သွားပြီး နှပ်ထားသည့် ရွှံ့ပုံကြီးဆိုတာ တူတူ လျှောက်လာကြရင်.. ၊

“ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ..အိပ်ရာကနိုးတော့ ငါတအားသာလာတာနဲ့ စားစရာကလည်းမရှိတော့ ကျောင်းကိုပြေးခဲ့တာ..”

“အဲ့ဒါ ခင်ဗျားတောင်းစားရင် ဆရာတော်ကမကျွေးမှာဖို့လဲလား..”

ချမ်းညစိုက်တိုနေမှန်းသိသောကြောင့် ကျားကြီးကရင်းနှီးသလို

ဟုတ် ရယ်သွမ်းသွေး၏။

“မင်းကလည်း..”

“ဟေ့..ဟိုနှစ်ယောက်ဘာလုပ်နေကြတာတုံး..”

ရွာသားတွေစုရုံးနေသည့် အရပ်ဆီမှ ခပ်ပုပုဖိုင့်ဖိုင့်အသားဖြူဖြူ ကျားကြီးတစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်၏။ ချမ်းညက လှည့်ကြည့်လိုက်

“အဲဒါဘယ်သူတုံး..”

“အိမ်တော်က အကြီးအကဲတစ်ယောက်ပဲ..ဒီမှာချမ်းည မင်းဘာမှ မသိဘူးမို့လား၊ အဲ့ဒီတော့ ငါ့ကိုဒေါသထွက်နေလို့ အကျိုးမရှိဘူး ခုနဲ့.. ဟီး ဟီး..”

ပြောပြီး သူ့လက်ကိုဆွဲလိုက်ကာ.. ၊

“လာပါ..အလုပ်သွားလုပ်မယ်..ဒီလိုနေ့မျိုးမှာမှ အိမ်တော် ကိုက်ပြီး ထမင်းစားခွင့်ရတာကွ..”

ဟင်.. ၊

ချမ်းညခေါင်းထောင်သွားသည်။

“အိမ်တော်မှာများကွာ အဆီစိုစိုအသားစိုစိုနဲ့ ဟင်းရွက်ကြော် စားစားတောင်မှ အညွန့်အဖူးလေးတွေနဲ့ ပုစွန်စိပ်လေးတွေ ငါးဥလေး တွေရောနေအံ့ပြီး..ရှလွှတ်..”

အားပါးတရပြောပြီး နှုတ်ခမ်းသပ်နေတာကို ချမ်းညစိတ်မဝင် စေမပေ.. ၊

“ပြောပါဦး..အိမ်တော်မှာ ထမင်းစားရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုး ဖြစ်လော့ကွာအိမ်တော်ထဲကို ဒီကအလုပ်သမားတွေ အကုန်လုံးဝင်နေရ တာ ဟုတ်လား..”

“အေးလေ..အိမ်တော်ကြီးထဲတော့ ဘယ်ဟုတ်မတုံး၊ ဘေးမှာ မျက်လောင်းစင်ကြီးရှိတယ်လေ..သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းဆေးအစ နဲ့ပြင် လျှာဒါနဲ့ဖို့ ဆွမ်းလောင်းစင်ပေါ့၊ ရွာမှာတော့ တို့ဆရာတော် ကျောင်းပဲရှိတယ်ဆိုတော့ ကျောင်းရှိသံဃာတွေပဲလေ..ဆွမ်းလောင်းစင် မရှိတာ အသုံးပြုရတယ် သိပ်မရှိဘူး..”

“အဲ့ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ထမင်းစားရမှာလား..”

“ဟုတ်တယ်..သူဌေးမိသားစုက အလှူအတန်းလုပ်ရင်လည်း ရွာသားတွေကို အဲဒီမှာပဲ ကျွေးမွေးတာ..”

ချမ်းညစ်တံဝင်စားသွားပါပြီ။ လူနှစ်ဆယ်သုံးဆယ်လောက် အားကျိုးမာန်တက် လုပ်ကိုင်နေကြပေမယ့် သူလုပ်ရှားမှုတွေက တစ်နေ့လျက် မြပုခက်ကြီးဆိုသည့် မင်းသမီးမျက်နှာလေးက တစ်ဝက် ရေတွေနဲ့စိုက်ပေးသည့် သူမရဲ့ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံးကို သူ့ပွေ့ပြုရသည်။ ပင့်သက်လွတ်ရုံမျက်နှာအကွာအဝေးနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံစကားတွေလည်း ပြောခဲ့ရသည်။

“မောင်မင်းက ဘာလုပ်နေတာတုံး..”

“ဗျာ..”

ပြုံးတုံတုံမျက်နှာကို မျက်မှောင်ကုတ်နှင့်မေးရင်း ကိုဘစိုးက အနားလျှောက်သွား၏။ ချမ်းညစ်ကိုသူမသိပေ။ ဒါပေမယ့် ရွာသားတွေထဲမှာ တစ်သွေးတစ်မွေးပေါ်လွင်နေသော မဟာနဖူးပြေပြေမှ ချမ်းညစ်က သန့်ပြန့်ကြည်စင်နေရာ.. ။

“မင်းက ဧည့်သည်လား..”

“မဟုတ်ပါဘူး..”

ဘစိုးမျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ.. ။

“မင်းကို ငါမမြင်ဘူးပါလား..”

ချမ်းညစ်ထံမှာ ချဉ်သွားသည်။ ဒီလူက အိမ်တော်ကတယောက်ယောက်လားလို့ တစ်ချက်တော့ စဉ်းစားမိပေမယ့်.. ။

“ဟုတ်မှာပေါ့..လူသစ်ရောက်လာတာနဲ့ သစ်ကိုင်းမှာချိတ်ပါရွာသားတွေလာကြည့်ဖို့ ယောသူဌေးကြီးက မောင်းထုသင့်တာ..”

“ပြောတော့ ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူးဆို..”

“ဧည့်သည်မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်ကဒီရွာမှာနေမယ့်သူ..”

ဘစိုးက အုတ်စီမယ့်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီရွာထဲမှာ ကြီးကြပ်သည့်ယောအိမ်တော်က လူကြီးတစ်ယောက်က လျှင် သူပဲလူကြီးလုပ်နေခဲ့တာဖြစ်၏။

“မောင်ရင်က စကားပြောတာဂျွတ်ဆတ်ဆတ်ပါလား..မင်းဒီအလုပ်ကြမ်းလုပ်ဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူးလား၊ ကျုပ်က ဒီကွင်းထဲမှာ

ခေါင်းဆောင်ပဲ..”

“ဟမ်..”

ချမ်းညစ်က တမင်ပြုပြီးတူးပြဲတံပုံစံကြည့်ကာ.. ။

“ကွင်းပိုင်ကြီးပေါ့..”

ဘစိုးမျက်နှာနီသွားသည်။ ချမ်းညစ်က ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ရုံနဲ့.. ။

“ကျုပ်တို့ရွာလူကြီးတွေ အရက်နဲ့ကြက်သားဟင်းနဲ့ တင်ပို့ပေးတာ သရဲကြီးမှတ်လို့..ခုတော့..”

“ဟိတ်ကောင်..”

ဘစိုးက ချမ်းညစ်ရင်ဘက်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ နောက်ပြုတစ်လှမ်းယိုင်သွားပေမယ့် ချမ်းညစ်ကရယ်လိုက်ရင်း ရင်ဘက်လက်ဖျားနဲ့ခါထုတ်နေလျက်.. ။

“ပါးစပ်နဲ့မနိုင်ရင် လက်ပါတတ်တာ ဘာနဲ့တူလဲသိလား..”

“ဘာပြောတယ်..မင်းဘာပြောလိုက်တယ်..”

“ဟေ့..ဟိုမှာ..”

“ဘစိုးရေ..”

“ဟိုကောင်လေးနဲ့တော်ရေ..ဆရာတော့်တူ..”

ကွင်းထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားသည်။ ဘစိုးကတက်ခေါက်ကောင်နဲ့အတူ မလုပ်ချင်ဘူး’ ဟု ကြိုးဝါး၏။ အုတ်စီသူက မကျေကြီးဆုံးမို့ တခြားလူတွေက ဘစိုးကိုပဲဖျောင်းဖျတောင်းပန်နေကြတာ.. ။

“ချမ်းညစ်..ပြဿနာမရှာစမ်းပါနဲ့၊ အုတ်စီမရှိလို့ သူ့ကိုမနည်းမိယားရတာကွ..”

ရင်းနှီးနေသည့် ရွာသားတချို့က သူ့နားလာသည်ကြောင့်..

ချမ်းညစ်က အောက်မေးဖျားခပ်လှုပ်လှုပ်နှင့် မထိတထိပြုံးကာ.. ။

“ငကန်းသေရင် ငဆွေပေါ်လာမှာပဲ..”

“ဟော့..ဟော့ ပြောနေရင်းရန်စကားနဲ့ ထောက်ပြန်ပြီ..”

ထိုနေ့က ဘစိုးအစောကြီးပြန်သွားကာ ကျန်သည်ရွာသားတွေအပူပျက်မှာပါ ကြောက်နေကြ၏။

လရောင်ကျူးရင့်

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

“အုပ်စီတဲ့လူက ဒီနေ့လာဖို့မှမလိုတာ..ဒီလူကကျွန်တော်နဲ့ ရှိ ဖြစ်အောင်တမင်လာတာ..”

ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ ဦးသူတော်ကထမင်းစားလာခေါ် သည်။ ဖြစ်ခဲ့သည့် ပြဿနာကိုကြားတော့ သူ့ကိုပဲအပြစ်တင်၏။

“မင်းဘယ်လိုတုံ့ပြန်လိုက်တယ်ဆိုတာလည်း ငါမကြားလိုက် ပေမယ့် သိတယ်ချမ်းည..မင်းဟာက ကြက်ခေါင်းဆိတ်မှ မခံဘဲ..”

“ဦးသူတော်နော်..မညစ်ပတ်နဲ့..”

“ဟင်..”

“ခေါင်းဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် မခံနိုင်တဲ့နေရာကိုဆိတ်ရင် ဘယ် သူမှ မခံဘူး..”

ကိုယ့်စကားကို ကိုယ့်ဘာသာတောင်ဘယ်လိုပြောလိုက်မိမှန်း ရှုတ်တရက်မသိ။ တွေးမိလိုက်ကာမှ..

“ငါဆိုးရိုးကိုပြောတာ ဘာလို့အထအနကောက်နေတုံး..လူဆို တာ သူများရွာမှာ ကြက်..”

“သူများရွာမှာကြက်မ..ကိယ့်ရွာမှာကြက်မလို့ ပြောမလို့လား။ အဲ့ဒါ လုံးဝမှားတယ်ဦးသူတော်..လူကြီးတွေပြောဖူးတယ်လေ ‘မ’ဆို တာခံဘက်ကချည်းပဲတဲ့၊ သူများရွာသွားကာမှ ကြက်မဖြစ်ရရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမတုံး..”

“ဟာ..ဒီကလေးတော့..”

“ဦးသူတော်ပဲစဉ်းစားကြည့် ‘နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက် ထောင်ပြရတယ် ဆိုတဲ့ စကားကျတော့ဘယ်သွားထားမလဲ..ကဲ..”

“နင်အဲ့ဒါတွေ တန်းစီရွတ်ပြမနေနဲ့လေ..ရှေးဆိုရိုးဆိုတာ..”

“အခြေအနေ အချိန်အခါအလိုက် သတိမလစ်အောင် ဆုံးမသ တိပေးခဲ့တာတွေပါ..”

“အေးပါ..နင်ပဲပြော..”

“ဟုတ်တယ်လေ..အမြဲတမ်းပဲ၊ သူများရွာသွားတိုင်း ကြက်မဖြစ် နေရရင်..”

“ကဲ..ကြက်မကိစ္စကြီး တော်ပါတော့..”

“ဒါဆို ထမင်းစားလာခေါ်တဲ့ကိစ္စကို ဆက်မယ်..”

“ဘာရယ်..”

ကွင်းထဲက အလုပ်သမားတွေ တစ်ဝက်လောက်ကျောင်းကိုပါ ကြည့်သည်။ ထိုတစ်ဝက်လောက်ထဲမှာ ချမ်းညပါလာခဲ့ခြင်း မရှိဘူး..

“ကျွန်တော်က ယောအိမ်တော်က ထမင်းဟင်းမစားထိုက်လို့..”

“အေး..အဲ့လိုပဲမှတ်လိုက်တော့..”

ဦးသူတော်က ခပ်ငေါ့ငေါ့ဖြေပြီး လမ်းမြန်မြန်လျှောက်၏။ ချမ်း ညက အမီလိုက်၍..

“ဦးသူတော် အခုကျွန်တော့်ကိုယောအိမ်တော် ပါသွားမှာစိုးတာ ကိုလူတွေကိုပါ ‘မ’လာရတာလား..”

စိတ်မရှည်တော့သလို လှည့်ကြည့်လာသည့် မျက်လုံးတွေနှင့်အ တူ..

“ဘာမှမသိဘဲ ထင်သလိုတွေးနေပြီးလျှောက်မေးနေတယ်.. မျက်စိတိုပြီဆိုရင် ယောအိမ်တော်က အလုပ်လုပ်တဲ့လူတွေကို ကျွေး မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်ကလည်း ကျောင်းမှာဆွမ်းကွမ်းတွေ ပြုနေတာမို့လို့ တာဝန်မျှယူတယ်..တို့ရွာမှာ လူကြီးတာဝန် ရွာသား တာဝန်ဆိုတာ မခွဲထားဘူး..”

‘တော်ပါတော့ အဲ့ဒါတွေလည်း နားရည်ဝနေပါပြီ’ဆိုသည့် စကားသံကို မျက်လုံးကနေပို့လွှတ်ပြီး ချမ်းညခေါင်းတစ်ချက် လှက်၏။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ တွေးနေတာက နောက်နေ့မှာယောအိမ် တော်ကို အပါလိုက်နိုင်ဖို့..

အခန်း(၁၇)

“ရှဲ့တွေမကိုင်ချင်ဘူး...”

“ဒါဆို ကက်သယ်ဖို့တာဝန်ယူလိုက်..”

“ကက်သယ်ရတာလည်း တစ်မနက်လုံးပဲ...”

ဒီရှဲ့တွေမကိုင်ချင်လို့ ရှောင်ရှားနေခဲ့တာကို ဒါပဲပြန်ကိုင်ရဖို့ဖြစ်လာတော့ ချမ်းညအပြတ်အသတ်ငြင်းသည်။ အုတ်ရိုက်သည့်မတင်ဝင်းနဲ့ဦးညွန့်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကြ၏။

ဒီကောင်လေး ဒီတစ်မနက်လုံးဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် ဟိုဟာလေးကိုင်ပြန်ချ ဒါလေးကိုင်ပြီးခေါင်းခါနှင့် ဘာမှလည်းမယ်မယ်ရရလုပ်တာမမြင်။ ဒါပေမယ့် တခြားလူတွေအပြစ်မြင်မှာစိုးလို့ သူတို့လင်မယားဘာမှမပြောဘဲကြည့်နေခဲ့တာပါ။ မတင်ဝင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း သမီးအမွှာပူးလေးပဲရှိခဲ့တာမို့ သားယောက်ျားလေးဆို ရူးသွပ်ရှာ၏။

ချမ်းညဆိုတဲ့ကောင်လေးကလည်း ‘မင်းသရုပ်(မင်းသားရုပ်)လေးတော် ချောလိုက်တဲ့ကလေး’လို့ ချမ်းညကို လှမ်းကြည့်မိတိုင်း ပြောနေတတ်သည်။

“ယောမင်းသမီးရဲ့ ဖူးစာရှင်လာနေပြီဆိုတာ ဘယ်လိုကြင်အင်လက္ခဏာမျိုး ရှိမလဲတော့မသိဘူး...မင်းသမီးနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ဖူးစာရှင်ကတော့ ဒီကလေးမျိုးပဲဖြစ်သင့်တာ...”လို့ ရှေ့ရေးနောက်ရေးတွေပါ တွေးပေးနေသေးသည်။

“ချမ်းညရေး..ဒီကိုလာဦးဟေ့...”

မခိုင်းရက်သည့်ဇနီးမောင်နှံနှင့် မလုပ်ချင်သည့်ချမ်းညတို့ ပြိုင်

လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မနက်ဆယ့်တစ်နာရီနေက အပူရင့်ပြုဖြစ်ကာ အုတ်လှန်းသည့်နေရာက ရွာသားကလက်ယပ်ခေါ်လိုက်ရင်... ၊

“လာ..ဝိုင်းလှန်းပေးပါဦး...”

ချမ်းညက နေပူပြင်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မဆိုင်းမတွခေါင်းခါ၏။

“ကျွန်တော်ကနေပူထိရင် ခေါင်းမူးတတ်တယ်ဗျ..”

“အောင်မလေးကွာ..ပင်ပန်းလာရင်တော့ ခေါင်းမူးကြတာပါပဲ။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်နဲ့ကြည့်ပြီး မင်းသားလုပ်နေလို့မရဘူး...လာပါနဲ့ကွာ..”

“အေးလေ..ချွေးထွက်များလာရင် ခေါင်းမူးကြတာပဲဟာ..”

“ကျွန်တော်က ချွေးမထွက်လည်းမူးတယ်..မပင်ပန်းလည်းမူးတယ်။ နေပူပူတော့ မခေါ်နဲ့ဗျာ..”

ယောက်ျားတန်မယ့် လက်ကြောမတင်းရခြင်းအကြောင်းတွေကို မကျယ်တဝင့်အော်ပြောနေသဖြင့် အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ရွာသားတချို့က ချုပ်ကြ၏။ သူ့ကိုတော့ ဒေါသထွက်ဖို့ထက် ရယ်စရာဟာသမြောက်ဟာသလို့ပဲ ယူဆကြကာ ပြောဆိုကဲ့ရယ်တဲ့သူ မရှိသလောက်ရှားသွားတာဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဒီကွင်းထဲမှာ အမျိုးသမီးဆိုလည်း အပျိုရွယ်လေးမပါ။

ဇနီးမောင်နှံတွေ စုံတွဲလိုက်လာလုပ်ကြတာမျိုးသာရှိကာ၊ အားပျက်နီးပါးက ချမ်းညကို အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာပဲ နားလည်ပေးနိုင်တာဖြစ်သည်။

ဒီကောင် ဘာကောင်လဲ.. ၊

အုတ်စီသည့်နေရာက ဘစိုးကတော့မကျေနပ်ပေ။ ချမ်းညဆိုတဲ့ မဟာဝါ ဘယ်နေရာမှာဘယ်လိုချစ်မွေးပေါက်ရောက်နေသလဲ မသိပေမယ့် သူကတော့မချစ်နိုင်.. ၊

“တွေလားဘစိုး..ဒီကောင်လေးချစ်မွေးကို ပါတာကွ..”

ဒါတိုတွေးပြီး စိတ်တိုနေတုန်း ကိုချမ်းသာကအနားရေညှိပြီး ပြောလိုက်တော့ မီးလောင်ရာလေပင့်.. ၊

“သူဟာသူဘာမွေးပဲပါပါ..ကျုပ်ကတော့ ကြည့်လို့မရပါဘူး၊

ကလေးကချေ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ကများ ဆရာတော်အားကိုးနဲ့..
 “ကလေးကချေတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ..ငါလည်း သူတို့နဲ့တူ
 ရွာတည်းနေခဲ့ဖူးပါတယ်။ မိဘနဲ့အိမ်ရာ ကျွဲနွားနဲ့ပါ..သူတို့အရွယ်
 ရောက်ခင် မိဘမဲ့ခဲ့ကြတာကွ။ သူ့အစ်ကိုကသူနဲ့လုံးဝမတူဘူး..
 တိုတိုမည်းတဲတဲပုံစံက မနိမ့်မမြင့်လို့ပြောရမလား ခပ်သေးသေး။
 လူပျိုတွေဖြစ်ကာမှ မမြင်ဘူးတော့ပါဘူး..ဒီကောင်က မွေးတည်း
 က ဘုန်းကံပါရမိနဲ့မောင်..”

“ဘာဘုန်း ဘာကံလဲ..”

စိတ်တိုတာက အုတ်စီနေသည့်လက်တွေမှာပါ ဒေါသတွေ
 လာသလားမသိ။ ဆောင့်တင့်မိလိုမိ ပြန်လွတ်ကျလိုကျ။ တကယ်
 အလုပ်က တစ်ခုပြီးမှတစ်ခုလုပ်ရမှာဖြစ်သည်။ ရွံ့တွေကို သုံးရာ
 လောက်နှပ်ထားပြီးမှ အုပ်ခွက်ထည့်ရတာဖြစ်ကာ အစိုတွေကိုခြေ
 အောင် လှန်းရသေးသည်။ ပြီးမှ အုတ်စီပြီးဖိုတင်ရတာဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် အခုကအရေးကြီးနေတာမို့ ရွံ့နှပ်ခြင်းနဲ့ အခြောက်
 ခြင်းမှာ ကြန့်ကြာခဲ့သမျှ နောက်ထပ်တစ်ခုအတွက် ပြိုင်တူ
 နေရတာဖြစ်သည်။ ဒီကြားထဲမှာ မိုးကမကြာမကြာဒုက္ခပေးသည့်
 မိုးကြောင့်ထင်းကမကောင်းနိုင်ဘဲဖြစ်ကာ အလုပ်ကအမျိုးမျိုးကြ
 ကြာခဲ့၏။

ရှင်တစ်ရာပြုပြုကြီးအတွက် တစ်ရွာလုံးအင်တိုက်အားတို
 ကြီးပမ်းနေကြတာမို့ အာဂန္တုကိုယ်တော်တွေအတွက် အုတ်ထော
 လေးတွေ ပြည့်စုံအောင်ဆောက်နိုင်ဖို့သာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်
 ကြ၏။ ဘုန်းကလည်း စေတနာရောပညာရော ထည့်သုံးပြီးကြီး
 နေတာပါ။ ချမ်းညရဲ့ အချိုးမပြေပုံတွေကိုသာ မမြင်မကြားရ
 ဆိုလျှင် အားလုံးကအေးဆေး ကျော်ဖြတ်ရုံသာ။ သို့သော်..

“ဘုန်း..”

“ဘာတုံးဗျာ..”

“မင်းကလည်း ဒေါသတွေပဲထွက်နေ..”

“ခင်ဗျားကလည်း သိရင်ဆင်ခြင်ပေါ့ဗျာ..”

“အေး..မိတ်ဆွေကောင်းဆိုတာလည်း ခင်မင်ပျက်ရချည်

“တော်ရာမှာတိတ်တိတ်မနေရဘူးကွ။ မတော်တာတွေရင် အ
 ပြီးတားရတာပဲ..”

“ကျုပ်က ဘာတွေမတော်တာ လုပ်နေလို့တုံး..ခင်ဗျားနော်ကို
 ဟိုသတ္တဝါလေးကို ခင်ဗျားရဲ့ဇာတိချက်ကြောက ကောင်
 သို့ပြီး..”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ..ငါပြောတာက မင်းအတွက်ပါ။ သူဘာ
 လုပ်နေနေ မင်းကြည့်နေလို့ မြင်တာလေ..”

“ဘာဗျ..”

ဘုန်းအော်လိုက်တော့ ချမ်းသာကရယ်ကြဲကြဲနှင့် မျက်နှာချို
 ရှိကာ..

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကုသိုလ်အတက်ခံပြီး မကြည့်နဲ့လို့ပြောချင်
 ပါကွ..ဒါနဲ့ မင်းကိုမနက်ပိုင်းတုန်းက သခင်ကြီးခေါ်ပြီး ဘာခိုင်း
 ကလဲ..”

ဘုန်းက ရုတ်တရက်မဖြေဘဲ အုတ်စီနေသည်။ ထိုင်ရာကထပြီး
 မျော့ရွှေတော့ ချမ်းသာကလည်း လိုက်ကူပေးရင်း..

“ဟင်..ဘာခိုင်းတာလဲလို့..”

“ကြီးလေးရဲ့ခင်ပွန်းလောင်းမိသားစုလာတဲ့အခါ သွားကြိုပေး
 ပြောတာ..”

“ဟာ..တကယ်လာတော့မယ်ပေါ့။ ကျွတ်..”

ချမ်းသာကို ဘုန်းကလည်းကြည့်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး
 သိပ်ထောင်သည်တွေဖြစ်ကာ အသက်တွေလည်း သုံးဆယ်နား
 တွေပဲ ဖြစ်ကြ၏။ ကြီးလေးအပေါ်မှာ မတော်တရော်စိတ်နဲ့
 တုတ်ကြပေမယ့်..

“ရှုမျောစရာကြီးကွာ..”

“ဘာကိုတုံး..”

“မင်းသမီးရဲ့ခင်ပွန်းလောင်းက သိပ်မချောဘူးလို့ငါကြား
 ပြန်..ငါတို့အိမ်တော်က အချောအလှလေးပါသွားတော့မှာကို မင်
 မနဲ့မျောဘူးလား..”

“ရှုမျောတော့လည်း ကိုယ်တားနိုင်မှာကျလို့..”

လင်္ကာကျမ်းရင်

“ငါပြောတာကကွာ မြပုခက်ကြီးဆိုတဲ့ ငါတို့ရွာက အချော အလှမင်းသမီးလေးကို ချမ်းညလို့လူချောလေးနဲ့..အဲ..”

ပြောနေကာမှ သတိရသည်။ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်တော့ ဘုန်း၏ ဒေါသမျက်လုံးတွေက ကိုင်ထားသည့်အုတ်ခဲကိုတောင် ပစ်မှု လိုက်ပြီးဖြစ်လျက်.. ၊

“မင်းတို့မှာ အဲဒီသတ္တဝါလေးမပါရင် မပြောတတ်တော့ဘူးလား..”

“ယောင်သွားလို့ပါကွာ..”

ချမ်းသာမျက်နှာလွှဲရင်း ရယ်နေမိကာ. ၊

‘ငါကလည်း ငါ့ပဲဟု အသံတိတ် ရေရွတ်လေသည်။

အခန်း(၁၈)

“မင်းကငါနဲ့လာထိုင်လေကွာ..”

“မထိုင်ချင်ပါဘူး..”

ကျားကြီးက သူ့အတွက်နေရာပေးသည်။ ချမ်းညက ခေါင်းခါ ။ ။ ပြီးတော့ ပုဆိုးနှစ်ဖက်မကိုင်ထားရင်း ပြင်ပေးသည့်ထမင်းစားပွဲ ကြီးကြီးတွေမှာ ဘယ်မှာထိုင်ရမလဲလိုက်ကြည့်နေ၏။ မသိရင် ထိုင် နေရာရွေးနေတာနဲ့မတူဘဲ တည်ခင်းကျွေးမွေးထားသည့် အလှူ ပျိုက ပြင်ဆင်ထားတာတွေ ပြည့်စုံရဲ့လားလိုက်ကြည့်နေတာလိုလို..

“ချမ်းည..”

စားပွဲမှာ နေရာယူပြီးနေသည့်တစ်ယောက်က ထိုင်လျက်ကနေ သူ့ပုဆိုးစကို လှမ်းဆွဲ၏။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ကွင်းထဲမှာအလုပ်လုပ် နေကာမှခင်ကြသည့် ရွာထဲကပိုးဖြူ.. ၊

“တော်ကြာ သူဌေးကြီးတို့စင်ပေါ်ရောက်လာကြတော့မယ်ကွ.. ဟိုင်လေ..”

“ရောက်တော့ဘာဖြစ်တုံး..ထမင်းစားဖို့က..”

“ဟာ..ဟိုမှာတက်လာကြပြီဟ၊ ထိုင်ပါဆိုကွာ..”

“လာ လာ..ငါ့နားမှာလာထိုင်..”

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အနားနားထိလာဆွဲခေါ်သူက အများကြီး မှီသည်။ လက်ကိုပြန်ရုန်းလိုက်ပေမယ့် ပြန်ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး.. ၊

“ချမ်းည..ပြီးမှ မင်းငါ့ကိုကျေးဇူးတင်နေလိမ့်မယ်၊ မင်းရှာမကကို ငါပြမလို့နော်..”

ထဲ.. ၊

ဒါကျတော့ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ကိုကျားကြီးက ကယ်သိတာလားလို့ တွေးလိုက်မိစဉ် ကျားကြီးနဲ့အတူထမင်းစားပွဲဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ပြီးဖြစ်ကာ.. ၊

“ခင်ဗျားက ဘာသိလို့ဒီလိုပြောတာတုံး..”

“သိလွန်းလို့ နှစ်ဘူတာသုံးဘူတာတောင်လွန်သေးတယ်..ဟီး..ကြိုးလေးကိုမင်းရှာနေတာ..”

ချမ်းညကျက်နာ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားသည်။ ဟုတ်တယ်မို့လား၊ မေးဖို့မလိုအောင် သေချာသွားသဖြင့် ကျားကြီးကသူနားနားကက.. ၊

“မင်းထိုင်နေတဲ့နေရာကနေ မင်းမျက်လုံးကိုအပေါ်ဘက် လွယ်ခတ်လောက်ကို ပင့်ကြည့်လိုက်..”

ကြည့်လိုက်တော့ အဝါနုရောင်ခန်းဆီးစလေး တလွင့်လွင့်နဲ့ တံခါးချပ်လုပ်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူသေချာကြည့်နေပေမယ့် ဘာမှလည်းမထူးခြား.. ၊

“ပြတင်းပေါက်ကိုပြတာလား..ဘာလဲ ဘာမှ..”

“မင့်ခေါင်းကြီးကိုပြန်ငုံ့ပြီး ထူနေရကြည့်လေ..ဟိုမှာ သူ့ကြိုးနဲ့ သူဌေးကတော်တက်လာကြပြီ..”

ထမင်းကျွေးသည့်ကြမ်းခင်းရဲ့ အထက်မှာခြေဆင်းခုံတစ်ထပ် စာခန့်ပိုမြင့်၍ ကျယ်ပြောသောစင်မြင့်တစ်ခုရှိနေသည်။ စင်၏ခေါင်းရင်းပိုင်းမှာ တစ်ထွာသာသာ ပိုမြင့်သည့်စင်ငယ်တစ်ခုထပ်ရှိမလျက်.. ၊

“သူတို့ကဘာဖြစ်လို့ စင်ပေါ်ကနေတက်ကြည့်တာတုံး..သူ့မျက်စိတွေ စားသောက်နေတာကို..”

ချမ်းညကျက် ဖျာခင်းထားသည့် ကြမ်းခင်းခုံနိမ့်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည့် အဖြစ်ကိုမကျေနပ်နိုင်။ သူဌေးကြီးဇနီးမောင်နှံက လူယုံတော်ကြီးနဲ့အတူတူလျက် စင်မြင်ထက်မှာလက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ရပ်ရုံ၊ ထမင်းစားကြမည့် ရွာသားတွေကို စီးမိုးကြည့်နေ၏။

“ကျွန်တော်ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ..”

“ဘာတုံး..”

“အလကားဗျာ..လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ရှိတဲ့ ရွာလူစုလေးကို မပူကမ်းစာနဲ့ချုပ်ကိုင်ပြီး ‘ဘုရားထူးခံနေတာ..’

“ဟာ ဟေ့ကောင်..မင်း မင်းအသံကြီးတိုးတိုးလုပ်စမ်းပါ။ ဒါတွေမှာပဲ..”

ကျားကြီးက ဘေးစားပွဲကိုကြည့်ပြီး သေလုမျောပါးမျက်နှာကြီးနဲ့ တားဆီး၏။ သူ့စကားကိုကြားသွားသည့် ဘေးစားပွဲက လူတစ်ယောက်ကြည့်တာကိုလည်း ချမ်းညမြင်သည်။ သို့သော်.. ၊

“ခုပ်ကြည့်လေ..ထမင်းစားရုံဆောက်ထားပြီး အပေါ်စီးကလာတာကိုကြည့်တာ အဲလိုကြည့်နိုင်အောင် တမင်စင်ထိုးထားတာပဲ..”

“ဟကောင်ရ..အဲဒါအပေါ်စီးကကြည့်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ သူဌေးကြီးကိုရပ်နေတာ အဲဒါတရားစင်မြင့်ကွ..အလှူရစေတံချရင် အဲပေါ်မှာပဲ စားဖတ်ရော တရားနာပရိသတ်ရော အတူထိုင်ကြတာပါ။ ဒုက္ခပါပဲသိဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ..”

“ဒီမှာဟေ့လူ..”

သွားပြီဟု ကျားကြီးကရေရွတ်မိ၏။ ဘေးကတစ်စုံတစ်ခုထက်က ချမ်းညကိုလက်တို့လိုက်ပြီး.. ၊

“သူဌေးကြီးတို့အနေနဲ့ စင်ပေါ်ကပဲကြည့်ကြည့် တာဝတိံသာကကြည့်ကြည့် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ရိုသေလေးစားထိုက်တဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေပဲနော်..လာမစော်ကားနဲ့ ဒီရွာဖြစ်လာတာ သူဌေးကြီးတို့ကြောင့်ပဲဟုလို့ ချမ်းညကြွယ်ဝနေတာလည်း သူဌေးကြီးတို့ခေါင်းဆောင်ကောင်းလို့ပဲ..”

“ဟုတ်တယ်..”

“အဲဒါဟုတ်တယ်..”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းညီညွတ်စွာ ထောက်ခံလာကြတော့ ကျားကြီးမျက်လုံးပြူးနေသည်။

“ပြောရရင် အိမ်တော်ကလူတွေလိုပဲ..ငါတို့အားလုံးလည်း သူ့ကြီးလိုခေါ်ဖို့သင့်တာ၊ တို့အားလုံးရဲ့ကျေးဇူးရှင်..”

“ဟုတ်တယ်..တို့ရွာချမ်းသာနေတာ သခင်ကြီးတို့ခေါင်းဆောင်ကောင်းလို့၊ မွဲတေနေတဲ့ရွာတွေ နင်မတွေ့ဘူးလား..ခေါင်းဆောင်မ

ကောင်းလို့ အဲဒီကရွာလူကြီးတွေလို ငါတို့သူဌေးက ကိုယ့်ဘက်ကိုယ် ယက်တာ မဟုတ်ဘူး...သူ့အိမ်ထဲကစိုက်ပြီး ရပ်ရွာကျိုးလုပ်တဲ့ သူ တော်ကောင်းတွေ..

“နကန်းတစ်လုံးမသိလို့ ပြောနေတာပါကွာ..သူ့ကိုယ်တိုင် တောင် သူ့ရွာမှာငတ်ပြတ်ပြီး ဘကြီးဘုန်းကြီးဆီ လာကပ်နေတာ ကို...”

“ဟာ..ဟေ့ ခင်ဗျားအဲဒါတော့လွန်ပြီနော်..”

“ချမ်းည..”

ချမ်းညက ပြောနေသူရဲ့အင်္ကျီခါးစပ်ကို နောက်ကနေဆောင့်မိ လိုက်လျှင် ကျားကြီးကထိုလက်ကို ပုတ်ချပြီး ရယ်ရယ်မောမောပေး ပါးစေလျက်..

“ဟုတ်တယ်..ဒီကောင်ကအဲလိုပဲ မသိဘဲလျှောက်လျှောက်ပြော တတ်တာ ထားလိုက်ပါကွာ။ သူ့ဘယ်ရွာကပဲလာလာ နောက်ဆို ငါတို့တွေ တစ်ရွာတည်းသားချင်း ဖြစ်သွားကြမှာပဲ..”

အင်္ကျီဆွဲခံထားရသည့် ရွာသားက မကျေမနပ် လှည့်ကြည့်ရင်း အင်္ကျီစကို လက်နောက်ပြန်ဆွဲချပြုပြင်၍..

“ဒီရွာမှာ ခင်ဗျားလိုထန်းရည်သမားတစ်ယောက်ကိုပဲ ထင်ရ လျှောက်ပြောခွင့်ပေးထားတာနော်..ထင်ရာပြောချင်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် အမူးသမားဇာတ်သွင်းလိုက်ဦး..”

“အံ့မာကွာ..”

“ဟေ့ ဟေ့..ဟိုမှာနင်တို့ကို သူဌေးကြီးတို့ကြည့်နေပြီနော်.. ကျားကြီး ရင်ခုန်သံတွေမြန်လာသည်။ သူမူးနေတဲ့အချိန်မှာ ရင်ထဲမှာမကျေနပ်သမျှ အကုန်ပြောရဲသည်။ ရွာပြင်ထုတ်ခံထားရ သည့် သူ့အဖြစ်ကို ကရုဏာထားကာ ရွာသားတိုင်းကလည်း ဘာမှမ ဟန်တား ရိုးမယ်ဖွဲ့ပြောကြတာလည်း မရှိ..

အမူးပြေသည့်အချိန်ဆိုရင်တော့ မကျေနပ်တာလည်းဘာမှမ ပေါ်။ သူပြောလည်း မပြောဝံ့ပေ။ ပြောရဲနေသည့် ချမ်းညကတော့ ဒီပုံပန်းကြီးနဲ့ ဒီရပ်ဝန်းထဲမှာ ပြောချလိုက်တာ။ တုတ်ဓားဆွဲ၍ ခေါ်ထုတ်နေတဲ့အတိုင်း။ ခက်တော့တာပဲ..ဒီထမင်းပွဲတွေသိမ်း

ကျ သူဌေးကြီးတို့ ချမ်းညကိုမုချခေါ်ပြီး မေးမြန်းတော့မှာပါ.. ၊ “ထမင်းစားလို့ရပြီဟေ့..”

စားသောက်ပွဲတွေလိုက်လံ တည်ခင်းသည့်လူတွေထံမှ ခပ် ကျယ်ကျယ်လော့ဆော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရန်ထဲဖြစ်တော့ စလား ကိုယ့်ဒေါသကိုယ်သိမ်းရမလားနှင့် ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ်အ လုပ်ရပ်ရင်း ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ဘယ်ဟင်းလျာတွေရှိနေခဲ့မှန်း တောင် မကြည့်မိခဲ့..

အဖြူရောင်ကြွေရည်သုတ် သံပန်းကန်ပြားတွေမှာ ထမင်းဖြူ စားအပြည့်နှင့် ဆူးပုတ်ကြီးဟင်းချိုအကျတစ်ခွက် ငရုတ်သီးဆား ထောင်းပန်းကန်ကြီးတစ်လုံးက စားပွဲအလယ်မှာ ဟင်းချိုပန်းကန် ပြုမပြိုင်။ ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ဘဲဥမွှေကြော်ဟင်းကလည်း ဆီလေး ပြုပြန်နှင့် မွှေးပျံ့ဝင်းထိန်နေလေသည်။ ပြီးတော့ ကန်စွန်းရွက်ပြုတ် ကိုစရာနှင့်..

“ဟီး...ဟီး သူဌေးကြီးအိမ်မှာ စားရမှပဲဆီပြန်ဟင်းလေး စားရ တော့တယ်..”

“လိုက်ဖက်အောင်စီမံချက်ပြုတ်ထားတာများ ကိုယ့်အိမ်ရှင်မနဲ့ ကြာပါဘိ..”

စားသောက်ကြပြီဆိုသည့်နှင့် ရွာသားတွေခေါင်းမဖော်ကြတော့ ပါ။ ချမ်းညရန်ဖြစ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသေးပေမယ့် အားလုံးကရန်ပွဲကို မျှသွားကြသည့်အခါ..

“အငက်တွေကျနေတာပဲ..”

“ချမ်းည..”

“အ..”

ကျားကြီးက စိတ်မရည်တော့သလို ချမ်းညရဲ့ခါးကိုခပ်ဖိဖိဆွဲ လိမ်လိုက်၏။

“ငါကတစ်ရွာလုံးက ဖယ်ကျဉ်ထားတဲ့ငမူးနော်..”

“သိတယ်လေ..အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့မထိုင်ချင်တာပေါ့..”

“ဟေ့ ခင်ဗျားက ကြမ်းပိုးကိုလိပ်ဖြစ်အောင်ပြောတဲ့လူ..”

“အေး...အဲဒီလူက အခုမင်းကိုလိုက်ထိန်းကျောင်းနေရတာ

ကောင်းလား..”

“မကောင်းဘူး..”

“မကောင်းရင်ငြိမ်ငြိမ်နေ..”

“ဘာလို့ခင်ဗျားအမိန့်ပေးတာ လုပ်ရမှာလဲ..”

“ဘာလို့ဆို ပုပ်ပြတင်းပေါက်မှာ ကြိုးလေးရောက်လာလို့ပဲ..”

“ဟင်..ဟုတ်လား..”

“မကြည့်နဲ့..”

လူညံ့ကြည့်မယ့်မျက်နှာက ရှေ့တူရှုကသူ့ဌေးကြီးဇနီးမောင်နှံဆီ လမ်းပြောင်းပြီးဝေးသွားခဲ့၏။ ကျားကြီးကမန်းကတန်းတားဆီရှာတာလည်း အဆိုးမဆိုသာဟု တွေးလိုက်မိရင်း ထမင်းပန်းကန်အိမ် မျက်နှာမူလိုက်ရသည်။ သို့သော်စိတ်ကပြတင်းပေါက်ဆီကိုပဲရောက်နေခဲ့၏။ ခုနစ်ကားများနေတုန်းကလည်း သူပဲဖြစ်ကာ.. ။

ခုလည်းပြတင်းပေါက်ရှိရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ဘယ်လိုမှ မသိမသာခိုးကြည့်ဖို့မလွယ်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူချည်းပဲပြဿနာတစ်ခု ပြီးတစ်ခုလုပ်နေသည့်အဖြစ်ကို ရောက်သွားမှာဖြစ်သည်။ ဒါတွေ့ရတော်နားထံပေါက်ကြားသွားရင်မလွယ်ပေ။

ထမင်းပွဲကိုကြည့်ပြီး မင်းသမီးရဲ့မျက်နှာကိုပဲမြင်နေသည့် ဒုက္ခက မသေးပါလား။ မသိမသာမျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာကတော်ကြီးဒေါ်ရတနာလှိုင်၏ အကြည့်တွေက သူ့ထံမှာစူးစိုက်လာသဖြင့် ကပျာကယားမျက်လွှာချလိုက်ရသည်။ သူမဘာကြောင့်ကြည့်နေပါသနည်း...။

ထို့ကြောင့်စိတ်ထွက်ပေါက်ရှာရင်း ကန်စွန်းရွက် ပြုတ်တို့စပန်းကန်ဆီရောက်သွားခဲ့လျှင်.. ။

ကောင်းတယ်..အကြံကောင်းတော့ တစ်သက်.. ။

ချမ်းညမျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားသည်။ ထမင်းစားခြင်းကို ပျော်ရွှင်စွာ စတင်လိုက်ပြီး ကန်စွန်းရွက်တို့စရာကို ယူ၍ထမင်းထဲမှာပြုတ်သည်။ ကန်စွန်းရိုးကိုခပ်ရှည်ရှည်ချိုး၍ ရေခွေးပျောကာ အပင်လိုက်ထည့်ထားတာမို့ တစ်ပင်ယူပြီး အကုန်လုံးထည့်မြုပ်လိုက်တော့ ထမင်းလှတ်က အကြီးကြီးဖြစ်နေ၏။

ဒီတိုင်းပဲပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်ပေမယ့် မဆံ့မပြဲသွတ်သွင်းရခြင်း

သူ့ဌေးကတော်ကြီးမြင်သာအောင် တမင်ပြသည်။ နောက်ထပ်တိုစရာယူလိုက်တော့ ဒီတိုင်းခွေလိပ်ပြီး ထမင်းထဲထည့်တော့ဘဲ ကန်စွန်းရိုးကို အစတစ်ဖက်ကကိုင်ပြီး မျက်နှာရှေ့မှာ တန်းလန်းမျှောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာမော့၍ ကန်စွန်းရိုး၏ အထက်ဖျားစကို တစ်ထစ်ချင်းကိုက်ဖြတ်ချနေလျှင်.. ။

“မောင်ရင် စားသောက်တာစည်းကမ်းရှိမှပေါ့..”

ဘေးမှာ လူရိပ်ကျလာတာနှင့် ပြဿနာစပြုကိုသိလိုက်သည်။ ပေမယ့် မင်းသမီးမြပုခက်ကြိုးကိုတော့ သူတစ်ဝကြီးရှုစားပြီးပြီတာ..။

“ခင်ဗျာ..”

ကိုင်ထားသည့်လက်ရင်းထိ တိုတက်နေပြီဖြစ်သော ကန်စွန်းရိုးကို ပန်းကန်ထဲပြန်ချပြီး မသိနားမလည်သလို ပျာပျာသလဲ.. ။

“ကျွန်တော့်ကိုလား..”

အနားရောက်လာသည့် လူယုံကြီးဦးညဘာက စိုက်ကြည့်နေရာက ခေါင်းညိတ်ကာ.. ။

“ကန်စွန်းရိုးတို့စရာကို ဖြတ်တောက်ချခင်းထားရင် အဆင်မလှတဲ့အတွက် ဒီတိုင်းပဲတမင်လုပ်ထားတာပါ..”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ..ကန်စွန်းရွက်ဆိုတာ လိပ်တို့ ဝက်တို့လည်း စားတယ်လေ၊ ဖြတ်တောက်လိုက်ရင် ဝက်စာနဲ့တူသွားမှာပေါ့.. ဘာဘပြောတာမှန်ပါတယ်..”

ဂရုမစိုက်စွာ တမင်ပြောလိုက်မှန်းသိပေမယ့် လူယုံကြီးကကြည့်မူပြီး ခေါင်းညိတ်ပြန်၏။

“အဲ့ဒီတော့ မောင်ရင်ကပိုပြီး အဆင်မလှအောင်မလုပ်ပါနဲ့..”

“ကျွန်တော်..”

“တိရစ္ဆာန်လည်း စားပေမယ့် လူစားရင်လူစာပေါ့ကွ..မောင်ရင်ကလည်း လူလိုစားဖို့ပြောချင်တာ..”

ထမင်းတွေ ပလုတ်ပလောင်းထည့်ထားရင်း မျိုမချရသေးသည့်မျက်နှာတွေ ဒီဘက်ကိုအားလုံးလှည့်လာကြသည်။ အပူပေးလေတွေ

လရောင်ကျူးရင့်

အားလုံးလည်း တိတ်ကျသွား၏။

“အဟွန်း...ဘာကလည်း လူ နတ် ဗြဟ္မာသတ္တဝါပါပဲ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ပိုင်းဖြတ်စားလိုက်ရင် အဆင်မလှမှာစိုးလို့ တိရစ္ဆာန်ကြားနားအောင် တစ်ပင်လုံးတစ်ခါတည်း မျိုချဖို့ကြိုးစားတာပါ..”

ဦးဩဘာရဲ့အကြည့်တစ်ချက် စင်ပေါ်ကိုစေ့သွားတာကို သူ့မြင်သည်။ ဒါပေမယ့် ချမ်းညက ကန်စွန်းရိုးတစ်ပင်ထပ်လှူပြီး ရှေ့ကအတိုင်း အရိုးဖျားကနေ တန်းလန်းမြောက်၍ ဒီတိုင်းစား၏။

“မင်းစားသောက်ပြီးရင် အိမ်တော်ထဲကိုလာခဲ့ပါ..”

“ခင်ဗျာ..ကျွန်တော်လာရမှာလား..”

- ထွက်သွားဖို့ခြေလှမ်းပြင်ရင်း ဦးဩဘာက သူ့ထံမရောက်သေးအကြည့်တစ်ချက်နှင့် ခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးတော့ ဒီတိုင်းဆက်လျှောက်မလိုပြင်ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာကိုတည့်တည့်ကြည့်လိုက်တာမို့ သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်ချလိုက်သောချမ်းညရဲ့ သွားကြီးအဖြီးသားနှင့် ပက်ပင်းတိုးလေသည်။ ရယ်လက်စရာချမ်းညမျက်နှာသည်.. ။

ရယ်မိတာက အနိစ္စ.. ။

ကိုယ့်သဘောတိုင်း မရယ်ရတာကအနတ္တ.. ။

အခန်း(၁၉)

“သူ့ကိုဘာဩဆူနေတာလား မသိဘူးစာဥ..”

“ရှင်..”

စာဥတို့နှစ်ယောက်က ခန်းဆီးစလေးနဲ့ မစို့မပို့လှယက်ကွယ်ပြီး ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြည့်ကြသည်။ အပေါ်စီးကနေ မြင်နေရသည့် ခေါင်းထဲက ဆွမ်းလောင်းစင်ရုံထဲမှာ ကွင်းမှာအလုပ်လုပ်နေကြသည့် မှာသားတွေ ထမင်းစားနေသည်။ ထိုအထဲမှာ ချမ်းညပါလာတာလည်း မြင်သည်။

ခါတိုင်းနေ့တွေမှာလည်း ရွာသားတွေထမင်းစားလာကြပြီဆို ပြုတင်းတံခါးဖွင့်၍ ကြိုးလေးရပ်ကြည့်နေကျပါ။ ဒီနေ့ကျမှ ချမ်းညမြင်လိုက်ရတော့ ရင်ဟွေလည်းခုန်ကာ ပျော်လည်းပျော်သွားပါသည်။ ထမင်းစားရင်း မျက်နှာမော့ပြီး တို့စရာကိုက်စားနေတော့ ကလေးလိုပဲဆိုပြီး ရယ်မိသေး၏။ လူယုံကြီးရောက်သွားပြီး တစ်ခုခုပြောနေမှန်းသိလိုက်တာမှ သူမမျက်နှာပေါ်က အပြုံးတွေပျောက်ပျောက်ကုန်ရတာ.. ။

“သူ့ကိုဆို အိမ်တော်မှာအကောင်းပြောတာတစ်ခါမှ မကြားဖူးဖူးနော်..သူကဘယ်လိုလူမို့လို့လဲ..”

“ဒါများမမလေးရယ်..လူချောလူလှမို့ပေါ့၊ အိမ်တော်မှာသာ အကောင်းပြောတာ အိမ်တော်ဝင်းထဲမှာတော့ ဟိုတစ်ခါလေကြီးရွာကနေ နှစ်ယောက်နဲ့ဖြစ်တဲ့ပြဿနာမှာ တို့ရွာကဘုန်းကြီးကျောင်းသားတို့က ပါဘိဆိုပြီး ကိုကြီးတာဝံတို့ ဗညားတို့အားပါးတရကြီးစွာ ပြောနေကြတာ..”

“အဲဒါ ဟုတ်တယ်မမလေး..လူလေးကဖြူဖြူချောချောနဲ့ သူ့ ကောင်းချက်များ သူများကိုမျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်ပြီး စိန်ခေါ်ရတာတဲ့..”

“တကယ်..”

“တကယ်ပါဆိုမှ..”

ချမ်းညဆိုတဲ့လူကို အထင်ကြီးချီးကျူးနေသည့်စကားတွေကို ကိုယ့်ကိုပြောနေသလိုလို ကြိုးလေးရှက်ကိုးရှက်ကန်းပြုံးကာ လူ့ပင်းလေးပွတ်မိရင်း မလုံမလင့်သွားတော့ စာဉတို့ကရယ်ကြ၏။ စဉ် ကြိုးလေးရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေက အိပ်ဆောင်အောက်ကငှက်ပျံတောအစပ်ဆီရောက်သွားလျှင်..

“ဟင်..ဟို ဟိုမှာ..”

“ဘာလဲဟင်..မမလေး၊ ဟယ်..”

“အယ်..”

လုံမနဲ့စာဉတို့အသံတွေထွက်ကုန်ကြကာ ကြိုးလေးအလန့်တကြားငေးကြည့်နေပြီးမှ..

“သူဒီထိလာတယ်..ဒုက္ခပါပဲ..”

ကြိုးလေးမြင်သွားမှ ချမ်းညကရှေ့ကိုတိုးလာသည်။ ကြိုးလေးကလည်း ပြတင်းပေါက်ကနေ ခန်းစီးစလေးသိမ်းဖယ်၍ ငုံ့ကြည့်တာကိုယ်လေးတစ်ပိုင်းအပြင်ထွက်လှဖြစ်နေကာ..

“ရှင်..ဒီထိဘာလို့လာတာလဲ၊ ပြန်ပါရှင်..ဖေကြီးသိရင် ဒုက္ခများတော့မှာပဲ..”

“မင်းသမီးကရော ကျုပ်ကိုရှာနေတာမဟုတ်ဘူးလား..”

ဘုရားရေ..

အော်ပြောလိုက်တာအကျယ်ကြီး..

“ကျုပ်ကလည်း မင်းသမီးကိုတွေ့ချင်လို့လာတာပါ..”

“ဪ..ပြောလေကလေ၊ စာဉရေ..လုပ်ဦးလေ..”

“ကိုကြီးချမ်းညပြန်ပါရှင်..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ကိုကြီးကိုသခင်ကြီးအပြစ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ဒီမရာကိုယောက်ျားပျိုတွေမလာရဘူး..”

စာဉနဲ့လုံမတို့ပြတင်းတံခါးကနေ ပြန်ဖို့ပြောနေကြတာ လက်

ပျံပါဝါနေကာ စာခြောက်နေတဲ့အတိုင်း။ ချမ်းညက အပြုံးမပျက်ဖြူလျက်ကြည့်ဆဲနှင့်..

“လာတော့ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ..ကျုပ်က ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေရှိတဲ့နေရာ လူလာတာဘာထူးမှန်းလို့လဲ..”

“ထူးဆန်းတာပေါ့ကွ..ငါတို့ရွာမှာ ငါတို့သခင်နဲ့ငါတို့အရိပ်ကတော်ပဲ၊ တို့ရွာကိုရောက်လာရင် ရွာကသတ်မှတ်ထားတဲ့စည်းကမ်းကို လိုက်နာရမှာပဲ..”

ရောက်လာတဲ့လူတွေက ချမ်းညကိုရှာဖို့ လူယုံကြီးဦးညဘာမှမဟုတ်သည့်လူတွေဖြစ်ကာ အိမ်ဝင်းတစ်ခုလုံးမှာ နှံ့အောင်လိုက်ရှာနေရသဖြင့် စိတ်တိုသည့်မျက်နှာတွေလည်းဖြစ်နေလျက်..

“မင်းကိုထမင်းစားပြီးရင် အိမ်တော်ထဲလာခဲဦးလို့ခေါ်ထားတာပဲ၊ ပတ်ပြေးနေတာတဲ့..”

ကြိုးလေးတို့ထိတ်လန့်နေကြပေမယ့် ချမ်းညကမိဘမသိအောင် နှုတ်ဆာသည့်ကလေးလူမိသွားသလို ရှုံ့မဲ့တစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်မှ ပျက်..

“ကျုပ်ကစားသောက်ပြီးရင် အိမ်သာတက်တတ်တယ်..”

“ဟေ့ကောင်..အိမ်သာကဟိုဘက်ထောင့်မှာ..”

“ဒီဘက်မှာရှိတယ်လို့ပြောလိုက်လို့..”

“ဒီဘက်မှာက သခင်ကြီးတို့တက်တဲ့အိမ်သာတွေပဲရှိတာကွ..”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး..ဒီကောင်အိမ်သာတွေကိုကျော်လာတာ၊ ဒီကိုမမင်လာတာအသိသာကြီး..အလကား အကန်းရေတွင်းကျစကားပြောတာ..”

“အကန်းရေတွင်းကျပြောတာမဟုတ်ဘူးဗျ..ဟိုအိမ်သာတွေကြည့်တာပဲ၊ ညစ်ပတ်နေလို့..”

“အံ့မာကွာ..”

“မင်းကပြောလိုက်ရင် လူနဲ့မလိုက်ပါလား..လူကလက်သီး

တက်..ပြောတဲ့စကားကဆင်ခေါင်းလောက်..”

ချမ်းညပါသွားတာနှင့် ကြိုးလေးရင်ဘက်လေးဖိနေခဲ့လျက်..

လင်္ကာကျားရင်

“သူ့ကိုဖေကြီး ဘာလုပ်မလဲမသိဘူးနော်..”

“ဘာမှမလုပ်လောက်ပါဘူးမမလေးရယ်..သခင်ကြီးက ဘယ်သူ့ကိုများ ပြင်းထန်တဲ့အဖြစ်တွေ ပေးဖူးလို့လဲ..”

“ဒါကရွာသားတွေ အမှားအယွင်းဖြစ်တာမျိုးကိုစာဥရဲ့..ခုဟာက..”

“ဟုတ်တယ်နော်..မမလေးအဆောင်နားထိ သူကလည်းရဲတပ်လိုက်တာလွန်ရော..”

လုံမပြောလိုက်တော့ စိတ်ပူသည့်အခြေအနေက ရေဆူအမှတ်ထိတက်သွားသည်။ သူ့နဲ့သူမဆုံခဲ့သည့်အကြိမ်ရေတွေမှာ ဖေကြီးတို့နဲ့ရင်ဆိုင်မိတာတွေလည်း ရှိသည်။ မှတ်မိသလောက်ဆိုလျှင် သူ့ဘဝတင်းကြားရတိုင်း သူ့ကိုဖေကြီးမြင်လိုက်ရတိုင်းမှာ ဖေကြီးမျက်လုံးထဲမှာ အမြင်တော်ခဲ့တာမရှိသလောက်ပင်.. ၊

ခုနထမင်းစားသည့်ပုံစံကိုပဲကြည့်..။ ကြီးလေးရင်တွေပူနေသည်။ အကယ်၍ သူ့ကိုရွာထဲသွားခွင့်မပေးတော့ဘူးဆိုလျှင်..

အခန်း(၂၀)

“မင်းရှေ့ကဝင်သွားလိုက်..သခင်ကြီးတို့စောင့်နေတယ်..”

အိမ်တော်ထဲကိုဝင်လိုက်ပြီဆိုတည်းက အားလုံးကခေါင်းငုံ့ရှိနေဟန်တို့နှင့် အမူအရာတွေပြောင်းသွားကြသည်။ ချမ်းညွှန်ကတော့ ပုလဲသည့်လူတွေကိုကျော်၍ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာရှိနေသမျှ အရာဝတ္ထုပစ္စည်းတို့ကို တစ်ခုချင်းစီသဘောပေါက်အောင်ကြည့်သည်။ အိမ်အပြင်မှာရှိနေသော နတ်သမီးရုပ်ထုက ကလေးငယ်တစ်ရပ်စာလောက်ကြီးက အစိမ်းရောင်ကျောက်သားကို ထုဆစ်ထား၏။

ပါပေမယ့် စိမ်းမှောင်နေသည့်ကျောက်သားအရောင်က ရုပ်ထုအပေါ်မိုးလေးတွေ နဖူးပြင်နဲ့လက်ခုံလေးတွေမှာ ကြည့်လို့နေလျက် အစိမ်းရောင်ကလည်း ဖျော့၏။ ပြီးတော့ ဖက်ဖူးစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူလှိုဝတ်စုံမှာ ပဝါသည့်ကျောက်မျက်ရတနာရောင်စုံတို့ဖြင့် အနားပြုကာမျှထားသဖြင့် ပဝါကိုသေချာကိုင်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့.. ၊

“ဟွန်း..အတူကိုအစစ်လို့ထင်အောင် လုပ်ဖို့မလွယ်ပေမယ့် အတူကိုအတူလို့ထင်အောင်ကျတော့လွယ်သား..ဒီတိုင်းချထားလိုက်ရဲ့ပဲ..”

ပဝါကိုကိုင်ကြည့်ပြီး ချမ်းညွှန်ရေရွတ်လိုက်တော့ ထိုင်နေကြသည့် သူဌေးကြီးဇနီးမောင်နှံနှင့် လူယုံကြီးတို့မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည်။

“ထင်တော့ထင်ပါတယ်..လူလူချင်းအတူတူပဲကို 'ဘုရား'ထူးနေကြတာ၊ ဒီရွာသားတွေ တော်တော်တုံးတာပဲလို့..”

“မောင်ရင်စကားပြောတာ ရဲတင်းလွန်းတယ်..ဘယ်လိုပြောတာနဲ့

ကိုယ်ပြောမယ့်စကား အရိပ်သုံးပါးမကြည့်ရတာလဲ..”

“ခင်ဗျာ..”

ချမ်းညက လူယုံကြီးရဲ့စကားကြောင့် အံ့ဩသွားသလိုပြုကြည့်လျက်.. ၊

“ဘယ်လိုအရိပ်သုံးပါးလဲဘာဘ..အသက်ဉာဏ်စောင့်ဖို့ အရိပ်သုံးပါးလား၊ အပယ်မလားဖို့အရိပ်သုံးပါးလား..အဲ့ဒါတွေ ကျွန်တော် သိပါတယ်..”

“လောကအရိပ်သုံးပါး..”

“လောကအရိပ်သုံးပါးလား..အဲ့ဒါကတော့ မသိတာပဲကောင်မတယ်..”

ပြောပုံက သူငယ်ချင်းချင်းပြောသလို.. ၊

“အများကြီးသိရင် အများကြီးစောင့်ထိန်းနေရမယ်..ကာလကလေးပဲ ပယောဂလေတဲ့၊ နည်းတာတွေလား..”

ယောသခင်ကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်နေလျက်နှင့် ခေါင်းညှိသည့်။ ပြီးတော့.. ၊

“အေး..မင်းနားမလည်တာဖြစ်ဖြစ် နားမလည်ချင်တာဖြစ်ဖြစ် အဲ့ဒါတွေထားလိုက်တော့၊ အခု အိမ်တော်ထဲကိုမောင်ရင်ပါလာဖို့ အကြောင်းပြောစမ်း..”

“ထမင်းစားဖို့လိုက်လာတာပါ..”

“ကွင်းထဲကလူတချို့ကို ဆရာတော်ကျောင်းမှာကျွေးတယ်..အခု နေ့တွေကလည်း မင်းမပါဘူး၊ ပါလာစရာအကြောင်းလည်းမရှိဘူး၊ ကျုပ်ကိုမှန်မှန်ဖြေပါ၊ မင်းတမင်လိုက်လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလား၊ ချမ်းညက ဆတ်ခနဲခေါင်းညှိတံ့၏။

“ဟုတ်ပါတယ် သူဌေးမင်း..”

ယောသူဌေးဦးထည်ဝါရဲ့ မျက်နှာကြီး ထင်သွားသည်။ စကားသည်ပြောသည့်အခါပွယ်ချင်း တူသော်ငြား.. ၊

“ဘာကြောင့်လဲလို့ ကျုပ်ကမေးရင်လည်း မင်းမှာဖြေဖို့အစား သင့်ရှိမှာပါ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..ထမင်းစားဖို့ပါပဲ၊ အဲ နည်းနည်းလောက်ပိုတာ..”

“တော်ထဲကို မရောက်ဘူးလို့ပါ..”

ဦးထည်ဝါက ခပ်ဖြည်းဖြည်းခေါင်းခါ၏။ ပြီးတော့.. ၊

“မင်း ကျုပ်အကြောင်းပြောနေတာပါ..”

ချမ်းညမျက်နှာ တစ်ချက်တော့ပျက်၏။ ဒီလိုတည့်တည့်မေးတာမည်မထင်ခဲ့သဖြင့် ရင်တစ်ချက်ခုန်သွားတာဖြစ်ကာ ထိုမျက်နှာကလည်း ခဏအတွင်းမှာပဲ ပျာပျာသလဲခေါင်းညှိတံ့လိုက်ကာ ဝမ်းသာမာရဖြစ်လျက်.. ၊

“ဟုတ်ပါတယ်..ယောသခင်ကြီးရဲ့ကောင်းကြောင်း အိမ်တော်ရဲ့ကောင်းကြောင်းတွေ ကြားပဲကြားနေရပြီး မြင်လည်းမမြင်ဘူး ရောက်မလား၊ မရောက်ဘူးတာနဲ့ ကျောင်းမှာထမင်းလိုက်မစားဘဲ ဒီမှာလာတာပါ..”

“ခုံမြင့်ဖူး ရောက်ဖူးပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုသိသွားလဲပြောစမ်း..”

“ဘာမှမထူးခြားပါဘူး..”

ယောသခင်ကြီးမျက်မှောင်ကုတ်ထားတာထက်ပို၍ ကျည်းမျက်နှာနားသွားသည်။ လူယုံကြီးဦးဩဘာက စိတ်တိုသည့်မျက်နှာကြီးနားသွားလျှင်.. ၊

“အဲ..ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်ကထမင်းစားတဲ့နေရာကိုပဲ မြင်ရတာမို့ပါ..ဒီထဲမှာတော့ အင်မတန်မှခမ်းနားလှပါတယ်..”

“သခင်ကြီးကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မင်းပြောနေတာတွေကရော..”

“ကျွန်တော်ပြောတာက..”

ချမ်းညအနည်းငယ်တုံ့ဆိုင်းသွားသော်လည်း.. ၊

“သူဌေးကြီးကို ဒုတိယတစ်ခါသေချာမြင်လိုက်ရမှ အံ့ဩသွားတာကို...သူဌေးကြီးကအင်မတန် ဩဇာညောင်းပြီးမင်းစိုးရာဇာကြင်မာလဲလက္ခဏာအပြည့်နဲ့ ထည်ဝါလွန်းပါတီလို့ ချီးမွမ်းစကားပြောနေတာပါ..”

“အဟမ်း..အဟမ်း..”

ယောသူဌေးကြီးရဲ့မျက်ခုံးအစုံ ပို၍ကုတ်ကျသွားသော်လည်းလူယုံကြီးရဲ့မျက်ဝန်းတွေမှာ ရယ်မြူးရိပ်ဆင်၏။ မျက်လုံးချင်းအုပ်မိတာမကောင် တစ်စက်မှမတွေ့နဲ့မရွံ့ဘဲ မကောင်းရှုတ်ချတွေ့ရတာနေတာ

အခန်း(၂၁)

“ဟဲ့..ချမ်းည..”

“ဗျ..”

“ထစမ်း...ထစမ်း။ ဟိုမှာသူများတွေ သွားကြပြီ..”

“ဟာ..ဦးသူတော်ကလုပ်ပြီ၊ နေရောင်တောင်ကောင်းကောင်း၊ မြင်ရတဲ့နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်အုတ်ပုံလှမ်းမှာတုံး..သွားလည်းဘာမှမထူးဘူး..”

“ထူးတာမထူးတာ နင်ပြောဖို့မလိုဘူး..ထွက် ခုချက်ချင်းလိုက်သွား..”

ဆရာတော်ဘုရားအသံကြားလိုက်ကာမှ ချမ်းညသင်ဖြူးပေါ်ကနေ လူးလဲထထိုင်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးဝကိုလည်ပင်းရှည်ကြည့်ပြီး ပုဆိုးပြင်ဝတ်သည့်မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့်.. ၊

“မလုပ်ချင်ဘဲလုပ်နေရတာလည်း ဒုက္ခ..”

ဦးသူတော်နဲ့နှစ်ယောက်တည်း ကြားရုံညည်းမိသော်လည်း..၊

“နင်လုပ်ချင်တာ ဘာရှိလို့တုံး..”

“သက်တောင့်သက်သာအလုပ်ဆို တပည့်တော်လုပ်ချင်ပါတယ်..”

“သယ်..ဒီကလေး ငါဝင်လာရရင်ကြိမ်လုံးစာ မိတော့မယ်..”

သေချာတာက ဆရာတော်ကြီးလက်ထဲမှာ ကြိမ်လုံးကိုင်ထားပြီးဖြစ်နေပြီ။ တကယ်ပဲဆရာတော်က ကြိမ်လုံးကိုင်လျက် တံခါးတစ်ဖက်ကနေ ရပ်စောင့်နေခဲ့လျက် ခဏကြာတဲ့အထိထွက်မလာတော့ စိတ်မရှည်ဘဲအထဲဝင်သွားပြီး.. ၊

“ဟဲ့..သူတော်..”

“ဘုရား..”

“ဘယ်မတုံး..ဒီကောင်..”

“အဝတ်စားလဲနေပါတယ်ဘုရား..”

“မနက်ကဝတ်ထားတာ ဘာဖြစ်လို့တုံး..အသစ်တွေလဲပြီးဘယ်လျှင်လိုက်မှာမို့လဲ..”

ထိုစဉ် ချမ်းညကထွက်လာလျက် အင်္ကျီကိုကြယ်သီးတပ်နေ

ဟန်.. ၊

“အပြင်ထွက်ရင် လူနဲ့ခြောက်..အိမ်ကိုလာရင် အိမ်နဲ့ခြောက်တဲ့ဘုရား..”

“ဘာနဲ့ခြောက်ခြောက် နင်ကချမ်းညပဲ..ငါ့ကျောင်းမှာနေတဲ့ကျောင်းသား၊ ဘာတွေထပ်ရှိလာမှာတုံး..”

“ရှိပြီရောဘာဘုန်းရယ်..ကွင်းထဲမှာ တပည့်တော်ကိုဆို ချိုးဖဲ့နှိပ်ပျုပ်ချင်နေတာ..”

“ငါကြားတာတော့ နင်ချည်းဗီနှိပ်ကွပ်နေတာတဲ့..”

ချမ်းညမျက်နှာစပ်ပြဲပြဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ရှေ့မှာထိုင်ပြီး ဦးသုံးကြိမ်သေချာချပြီးမှ.. ၊

“ဒါကတော့ဘုရား..”

“ယောသူဌေးကိုတောင် ချန်မထားတာနင်..”

“ဟာ..အဲ့ဒါတော့မဟုတ်ပါဘူးဘာဘုန်းရာ၊ သူဌေးကြီးကိုက ဆီလိုအပေါက်ရှာပြီး..”

“ဟေ့ ဟေ့..တော်တော့..”

“အဲ့ဒါပဲ..အဲ့ဒါ..”

“ဘာ..”

“သူဌေးကလေးလေလည်တော့ ‘ကလေးကလေးလည်ရင်လည်း ကျန်းမာရေးကောင်းတာဟဲ့ဆိုတာမျိုး..ဆင်းရဲသားကလေး လေလည်တာကျတော့ ‘သေနာလေး နံလိုက်တာ..ဒါမျိုးကျတော့ လက်လားမသေဘူး..တဲ့..”

ချမ်းညက တစ်ခုခုပြောပြီဆို ဥပမာလေးတစ်ခုခုလေးပေးပါလား

တတ်လျက်.. ၊

“ဘာနန်းတောင်မှ သူ့ဌေးကြီးပြောတာကျပြောပေစေ..တပည့်တော်ကိုကျတော့ တော်တော့တဲ့၊ မျက်နှာလိုက်တာ မသိမသာလေး။ ဟုတ်ဘူး..”

“အဲမာ..ကြည့်စမ်းဒီကောင်လေး..”

“ဟာ..မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ဆန်ရင်းနာနာဖွတ်..ဖွတ်တာကိုသိပါတယ်ဘုရား၊ သိပါပြီလို့..”

ဆရာတော်ကြိမ်လုံးရွယ်လိုက်တာနှင့် ချမ်းညအော်ပြေးပြေးလေသည်။ ဦးသူတော်လည်း ချမ်းညကြိမ်လုံးစာပြီထင်ကာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားခဲ့သော်.. ၊

“တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ကောင်..”

ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြစ်ကျန်ရစ်သည့် ဆရာတော်မျက်နှာကြောင့် သူပါရောယောင်ပြုံးမိပြီ.. ၊

“ဟုတ်တယ်ဘုရား..ယောသူဌေးကြီး ဘာမှအပြစ်မပေးနိုင်တော့အောင်လည်တာ၊ အဲဒီကလေး..”

ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လူတွေပြုံးနေခဲ့သလား၊ မဲ့နေကြလားဘာမှမသိဘဲ ကျောင်းဝင်းအပြင်ထိလှည့်မကြည့်စတမ်း ပြေးထွက်ခဲ့သည့် ချမ်းညတစ်ယောက် ဟောဟဲဆိုက်နေ၏။

“သွားပြီ..ဘာမှမလုပ်ကသေးဘူး၊ ချွေးကရေတစ်ပုံးစာလောက်ထွက်နေပြီ..”

လမ်းသွားရင်း လည်ပင်းကြားထဲမှာခံထားသည့် လက်ကိုင်ပစါကို ဆွဲထုတ်၍ မျက်နှာနဲ့လည်ပင်းကြားမှာ စိုစိစိဖြစ်လာတာတွေကို လိုက်ပုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အရှည်လိုက်လေးပြန်ခေါက်၍ အောက်ဖျားလေးချန်၍ ကော်လံနဲ့လည်ပင်းကြားထဲပြန်ထည့်သည်။

တောမှာအသန့်အပြန်ကြိုက်သည့်ယောက်ျားလေးတချို့ဒီတိုင်းပဲလုပ်ကြကာ ချမ်းညကတော့ ကိုယ့်ချွေးကိုတောင် ရွံသည့်လူမျိုးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ချွေးထွက်မည့်အလုပ်မျိုးဆို ဝေးဝေးကရှောင်တတ်ကာ.. ၊

“အေး..မင်းလိုကောင်မိန်းမရရင် ဘယ်လိုနေမလဲကြည့်ချင်သေး၊

“ကိုကျားကြီး..”

“ဘာတုံး..”

“မဆိုင်တာတွေ ထည့်မပြောနဲ့..”

“ဆိုင်တာပေါ့ကွ..”

လုပ်လုပ်ဖို့ကွင်းထဲရောက်နေကာမှ ရှုံ့မဲ့ညည်းညူနေသည့် ချမ်းညကို ကျားကြီးကနားနားကပ်၍.. ၊

“မင်းမိန်းမရရင်..”

“ဟေ့လူ..”

“သူများသားသမီးကို ရှာဖွေကျွေးမွေးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား.. ကလုပ်လုပ် တစ်ခုခုလုပ်ပြီဆိုရင်တော့ ချွေးကထွက်မှာပဲ၊ မြင်ဖောင်သေးတယ်..”

“လာပြန်ပြီ..”

“ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ဆိုရင်တော့ ထမင်းအိုးတစ်လုံးကို အမြောက်နဲ့ပစ်ရမှာလို့..အဲဒါပြောတာ..”

“ကျုပ်ဘာသာ အနုမြူဗုံးပဲပစ်ချချ..”

ကျားကြီးကရယ်ကာ.. ၊

“ချွေးထွက်မခံချင်ရင်တော့ အနုမြူဗုံးနဲ့လည်..”

“ချမ်းညရေ..ဟေး..”

ကိုသာခိုကလှမ်းခေါ်ရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်အပြေးတပိုင်းလာကာ.. ၊

“မင်းကို ဘရီးခေါ်နေတယ်..”

“ဒီမှာရွံ့နဲ့ပဲနေတာ သူ့မမြင်ဘူးလား..ခေါ်တိုင်းသွားရအောင်..”

“ချမ်းည..ဟိတ်ကောင်..”

ကိုဘရီးက ခါးနှစ်ဖက်ထောက်လျက်အသံကျယ်ကြီးဖြင့် လှမ်းအော်နေတာ.. ၊

“ပိုးရိပ်တွေလာတယ်..ဒီမှာလာဝိုင်းကူစမ်း၊ ဘာလုပ်နေတာတုံး”

“ဟဲ့..”

“ရွံ့နဲ့ပဲနေတယ်မအားဘူး..”

ချမ်းညလှမ်းအော်တော့ ကိုယ်စီအလုပ်လုပ်နေကြသူလူအား

လုံးက လှည့်ကြည့်ကြ၏။ ဘစိုးမျက်နှာက တင်းမာနီရဲသွားလျှင် တက်ခေါက်လိုက်ပြီး..

“ချမ်းည..”

ချမ်းညဘေးကို ချက်ချင်းရောက်သွားခဲ့၏။ ရွံ့နှပ်နေတာ ကျားကြီးတို့လူစုဖြစ်ကာ ကွင်းစပ်မှာမို့ စကားတပြောပြောနှင့်အလှ လုပ်လို့ကောင်းသည်နေရာဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်အလုပ်လုပ်ယောင်ပြု ရေသာခိုနေသူအတွက် အလွန်အဆင်ပြေသည့်နေရာလည်းဖြစ်လျှင်

“အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ဘေးမှာ ဒီတိုင်းငုတ်တုတ်ထိုင်နေပြီး နှပ်နေတယ်တဲ့..မင်းတော်တော်အပါးခိုတဲ့ကောင်ပါလား..”

“အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ဘေးမှာပဲထိုင်ထိုင် လုပ်နေတဲ့လူတွေပဲ ပဲစာကထိုင်ထိုင် ဒီအဖွဲ့ကရွံ့နှပ်တဲ့အဖွဲ့ပဲ..ရှိနေတဲ့လူတွေအကျ ခေါင်းမဖော်တမ်းလုပ်နေရမယ်လို့ သူဌေးကြီးကသတ်မှတ်ထား လား..”

“ဒီနေရာမှာသူဌေးကြီးရဲ့အမှာစကားနဲ့မဟုတ်ဘူး..ငါအုပ်ချုပ် နေတာ..”

“ဘာရယ်..”

သူ့ဟာသူပြောပြီးမှ ဘစိုးမျက်နှာပျက်သွားသည်။ ချမ်းညက သပ်ပြောတတ်တာ သူမေ့သွားခဲ့သဖြင့်..

“ငါပြောတာက ငါကအုပ်စီတဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက် အကြီးမားမား တာဝန်ယူထားရတာ..”

“အဲ့ဒါနဲ့ပဲအုပ်ချုပ်သူဖြစ်သွားတာလား..သူဌေးကြီးရဲ့စကား အရေးမပါဘူးဆိုတော့..အင်း..”

“ဟေ့..ဟေ့ ငါအဲ့လိုပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းနော်..”

“ဒီတိုင်းကြားလိုက်တာပဲဟာ..ဟုတ်တယ်မို့လား..”

ကျားကြီးတို့ကို ပြန်မေးလိုက်တော့ အားလုံးခေါင်းညိတ်ရမယ့် ခေါင်းခါရမလိုဖြစ်ကုန်ကြကာ..

“ပြောတာကတော့..အဲ့..”

“အဲ့လိုသဘောမျိုးလားတော့မသိပါဘူး..ဒါပေမယ့်..”

“ကြားတော့ကြားလိုက်တယ်..အဲ သူဌေးကြီးရဲ့စကားကဘာမှ

“..”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ပြောကြသော်လည်း စ အားလုံးရဲ့အဆုံးသတ်က မလုပ်နိုင်သည်မို့ ဘစိုးမျက်နှာပျက် ျက်..

“ဟိတ်ကောင်..မင်း မင်းငါ့ကိုချောက်တွန်းဖို့မကြိုးစား..ခင်ဗျား ကျောဘာလဲဗျ၊ ကျုပ်ပြောချင်တာက..”

“ကံပါကွာ..အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်တွေဖြစ်ကုန်ပါမယ်၊ အလုပ်ကိုယ်လုပ်ကြတော့..”

အိမ်တော်မှာ သဘောအကောင်းဆုံးလူကြီးဖြစ်ကာ လူကြီးပိုင်း မှာလည်း အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်သောဦးကျောက်လုံးက ကြားဝင် မပြုပြီး လူစုကွဲစေသည်။ သို့သော်..

“အဲ့ဒါကြောင့် ကိုယ့်အပိုင်းနဲ့ကိုယ်တာဝန်ယူ..ကိုယ့်အကန့်နဲ့ ကိုယ်နေလိုက်ရင် ပြီးပြီ..”

“ချမ်းည..အဲ့ဒါကိုငါကပြောရမှာကွ..”

ဒီနှစ်ယောက်ပဲရင်ဆိုင်မိပြန်ကာ ချမ်းညကသူများစွေစွေခုန် မှာပြောတတ်သူဖြစ်ကာ ဘစိုးကလည်း စွေစွေခုန်တာထက်ဆိုး ပြုလျက်..

“မလိုချင်ဘူးကွာ..မင်းဟိုမှာမီးလာထိုး..”

“ကျုပ်ကမီးပူဟပ်ရင် အဖျားဝင်တတ်တယ်..”

“မြန်မြန်ဖျားတော့ မြန်မြန်ပြန်ရတာပေါ့..ငါလည်းပြောရသက် တာပဲဟယ်၊ ဟိုမှာထင်းကမလောက်ငဘူး..ရှိတဲ့ထင်းကရေထိုင်းနေ နယ်၊ အဲ့ဒီရွံ့ကနောက်အသုတ်မှလိုမှာ..ဖို့ပေါ်ကအုတ်ခဲတွေ အရင် မျက်ဖို့အဓိက..”

ပြောတော့လည်းဟုတ်နေသည်မို့ ဦးကျောက်လုံးလည်း ချမ်းည ကျော့မော့သလိုကြည့်ကာ..

“ဟုတ်သားပဲ..ဟိုမှာလူလိုနေတာ သွားဝိုင်းလုပ်လိုက်ဖါကွာ၊ အရေးကြီးတာ အရင်လုပ်လိုက်ပါ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..”

ချမ်းညကလည်း ဦးကျောက်လုံးပြောလိုက်တာနှင့် ချမ်းညကချင်း

ထရပ်သည်။ သို့သော် မီးဖိုနားရောက်တော့ စိတ်အပျက်ကြီးပျက် သွားမိကာ.. ၊

“အဲ့ဒါပဲ..ကုသိုလ်တစ်ဝက် ငရဲတစ်ဝပ်သာဆိုတာ..”

“ဟမ်..ဘာတုံးချမ်းည၊ ဘာလို့တုံး..”

ရွာသားကိုဖိုးဖြူက စိတ်ဝင်တစားလှမ်းမေး၏။ သူပွေလှ သည့် ထင်းတွေကိုလည်းပစ်ချလိုက်ကာ.. ၊

“ဟာ..ဟုတ်သားဟာ..”

ချမ်းညငဲ့ကြည့်နေတာကိုလာကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အုတ်ဖုတ်ဖိုမှာထည့်ထားသည့် သစ်ကိုင်းခြောက်တွေသစ်ချောင်းတွေ မှာ ပုရွတ်ဆိတ်တွေထွက်နေကြတာ နည်းတာမဟုတ်.. ၊

“ဒါတောင်အပြေးနောက်ကျပြီးသေကုန်တာ ရာနဲ့ချီပြီးရှိချင် နေမှာ..”

“အေးလေ..ကိုင်လိုလည်းမဖြစ်တော့ဘူး၊ ကိုက်မှာစိုးလို့ထို ထည့်လိုက်ရင်လည်း သေကုန်တော့မယ်..”

“ထိုးထည့်ဖို့ပဲစိတ်ကူးသေးတယ်ကိုဖိုးရာ..”

ချမ်းညကပြောနေရင်း ထင်းစတွေကိုပုရွတ်ဆိတ်အကိုက်ခံပြု ကိုင်သည်။ ကိုင်ပြီးဆွဲထုတ်ပစ်တာ တစ်ချောင်းမှမကျန်.. ၊

“ဟာ..အဲ့ဒါဘာလုပ်တာတုံး၊ ဟိတ်ကောင်..”

“ဘယ်နယ်..ဟိတ်ကောင် ဟိတ်ကောင်နဲ့တော်တော်ခံတွင်းတွေ နေတဲ့ပုံပဲ..”

ချမ်းညမျက်နှာက ချဉ်တူးတူးအကြည့်တွေဖြစ်နေပြီမို့ ဘစိုးက လည်း တလွှားလွှားလျှောက်လာသဖြင့် အားလုံးစိုးရိမ်သွားကြသည်။ ခုချိန်မှာ အလုပ်ပြီးဖို့ထက် ဘာမှအရေးမကြီးပေ။ အလုပ်ပြီးဖို့က လည်း ဒီမီးဖိုကြီးကပဲ အရေးကြီးနေသည်မို့ မီးဖိုကိုကိုင်တွယ်မယ့် ဘစိုးကိုမလွန်ဆန်စေချင်။ သို့သော်.. ၊

“မင်းဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲချမ်းည..”

“ဒီကွင်းထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ဟိတ်ကောင်ပဲခေါ်နေတာ ခင်ဗျားပဲရှိတယ်..”

“ခေါ်တော့ဘာဖြစ်တုံး..ဒေါသထွက်ရင်ထွက်တဲ့အသံဖြစ်မှာ..”

“လို့ပြောမရတဲ့သူကို ရသလိုပြောရမယ်..”
မျမ်းညက မျက်နှာတည်သွားပြီးမှပြုံးကာ.. ၊

“ဒီလိုလည်းရတာပဲကိုး..ဟုတ်မှာပေါ့၊ လူတိုင်းကကြားဖူးနေကျ နားပဲလိုက်ပြောတတ်တာ..ကျုပ်တို့ကလူလို ပြောတာတွေပဲကြား ကရတော့..”

“ချမ်းည..မင်း..”

“ဟေ့ ဟေ့..တော်ပြီ..တော်ကြတော့..”

“ဟား ဟား..”

“ခစ်..ခစ်..”

ပုဆိုးမလိုက် တက်ခေါက်လိုက်ဖြစ်သွားကာ ဘေးကအမျိုးသ မီးပွေလည်း ရယ်ကုန်ကြ၏။ ဘစိုးကိုအားနာပေမယ့် တခြားလူတွေ လည်း ပြုံးစိစိတွေဖြစ်ကုန်ကြလျှင်.. ၊

“တော်ပြီဗျာ..ကျုပ်ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူး..”

“ဟင်..”

“ဟာ..ဘစိုး မင်းအဲ့လိုတော့မလုပ်နဲ့လေ..”

အခြေအနေက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြတ်သန်းခြင်းကနေ လေးနက် ပျော်ရွှင်ပြောင်းလဲသွားခဲ့လျက် ဘစိုးနဲ့ချမ်းညကိုလည်း ဘယ်သူမှရင် မြားစေပေးလို့မရဘဲဖြစ်သွားကြသည်။ ချမ်းညကလည်း သူ့ကိုစ ကာတင်မခံသလို ဘစိုးကလည်းချမ်းညပြောသမျှ စွေစွေခုန်လျက်..

“ရတယ်..ကျွန်တော့်ကိုမီးထိုးခိုင်းရင်တော့ အကုသိုလ်တွေလုပ် ပါ၊ ယောသူဌေးကြီးကိုပါရမိမပြည့်နိုင်ဘူး..အခုရွာထဲခဏသွားမယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့လူသုံးယောက်ခေါ်သွားမယ်..”

“ဘာကိစ္စလဲ..”

ဘစိုးမေးတာကို ချမ်းညအဖြေတဲ ဦးကျောက်လုံးဘက်လှည့်၍..

“ဘာ ကျွန်တော့်ကိုခဏပဲအချိန်ပေးပါ..ဒီထင်းတွေနဲ့ကျွန် တော်မလုပ်ချင်လို့..”

“မလုပ်ချင်တော့ မင်းကထင်းသွားခွေမလို့လား..”

“မဟုတ်ပါဘူး..ထင်းအစားလောင်စာရှိပါသေးတယ်၊ ပြီးမှ ခုလိုကုတ်ဖိုထိုးရာမှာ အုတ်အရောင်ပိုလှတယ်..အလုပ်ထုတ်တယ်၊

လင်္ကာကျေးဇူး

ကျွန်တော့်ကိုခဏပဲအချိန်ပေးပါ..”
 ဘစိုးဒေါသတွေထွက်ကာ တစ်ခုခုပြောမိမတတ်ရှိစဉ်.. ၊
 “အေး...အေး မင်းခေါ်ချင်တဲ့လူတွေခေါ်သွား၊ ဒီမှာအလုပ်
 တယ်..မြန်မြန်တော့ပြန်ခဲ့ကြ..”
 ထွက်သွားကြတော့ ဘစိုးကတက်ခေါက်လျက်.. ၊
 “လူကလက်မလောက်..”
 “ပြောတဲ့စကားက ငါ့ခေါင်းလောက်..”
 သူ့စကားကို ဘေးကရွာသားတစ်ယောက်က ဝင်ဆက်ပေးကာ
 လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပြုံးတုံ့တုံ့မျက်နှာကြီးနှင့်.. ၊
 “နင်ပြောနေကျမို့လို့ သိနေလို့ပါ..ဟဲ ဟဲ..”
 ပြောပြီး ချမ်းညတို့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရင်.. ၊
 “မင်းချမ်းညကို ဘယ်တော့မှနိုင်အောင်မပြောနိုင်တာ အဲ့ဒါပဲ၊
 စိုးရ..နှင့်ကကိုယ့်စိတ်ကိုမှမထိန်းနိုင်တာ၊ ပြောချင်ရင်ပြောစရာရှိလား၊
 ပေမယ့်အချိန်ကိုစောင့်ရတယ်.. အဆောတလျင်ပြုတတ်သူဟာ ပညာ
 မဲ့သူသာတဲ့..”
 “ဘာဗျ..”
 “ဪ...ကိုင်..”
 “ပြောပြန်ရင်လည်းမကြိုက်..”
 တစ်ယောက်တစ်ခွန်းမထိခလုတ် ထိခလုတ်ပြောနေကြသဖြင့်
 ဘစိုးမျက်နှာကြီးသုန်မှုန်လျက် ထိုနေရာမှလှည့်ထွက်သွား၏ ။ ထို
 ခါ ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရယ်သံတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့လျှင်.. ၊
 “ရွာကလူတွေရှူးကုန်ပြီ..မနေ့တစ်နေ့ကမှရောက်လာတဲ့ ဆော့
 ကြားကြားကောင်ကို အထင်တကြီးနဲ့ဘက်လိုက်ပြောနေကြတာ၊
 အလုပ်က ငါမရှိရင်ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်ထင်လို့လဲ..”

အခန်း(၂၂)

“ဘယ်လို..ဘယ်လို မီးစေ့တွေဟုတ်လား..”
 “ဟုတ်တယ်သခင်..ဒီနားမှာလည်း မီးကွဲသီးတွေကများတော့
 ဖောက်အဆင်ပြေသွားတာ၊ ဒီကလေးဗဟုသုတကြွယ်ချက်တော့ အံ့
 လှလောက်တယ်သခင်..ဒီတစ်ပိုစာတော့ အေးဆေးရသွားပြီ၊ မီးနေ
 မောင် ထင်းရှာရသက်သာသွားပြီ..”
 “သက်သာတာမှ အချိန်ကုန်လူသက်သာသွားတာပါဗျာ..ရွာ
 ယယ်က မုဆိုးမဒေါ်တုတ်ကြီးဆိုရင် သူကမီးခွဲခြမ်းတွေပဲမီးဆိုက်နေ
 ကလေး..ငါနဲ့ဘယ်သူအကြံတူနေတာတုံးဆိုပြီး မျက်စိမှုန်မှုန်နဲ့ထွက်
 ကြည့်တာဗျာ..”
 “ဒါတောင် ဘစိုးကသဝန်တိုပြီး ကိုယ့်ဘာသာတတ်နေကြရင်
 လုပ်ကြလို့မို့ပြောနေသေးတယ်..သူ့ဘာပြောပြော ချမ်းညကဖြင့်မျက်
 နှာကစ်ချက်လေးမပျက်ဘူး..”
 “ဟိုသင်းလိုပေါ့..ခွေးလေးခုန်လို့ဖုန်မထ..”
 “ကျုပ်တို့ရွာမှာဖုန်ကိုမရှိတဲ့ဥစ္စာ..ဘယ်လိုလုပ်ဖုန်ထမတုံး..”
 “အေးလေ..ဒါကြောင့် မှုံ့ပေါက်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာများ..မ
 ပြောချင်ဘူး..”
 “ကိုင်..ကိုင် ငြိမ်ကြစမ်းပါဦး..”
 လူယုံကြီးကခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်မှ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း
 စကားသံတွေတိတ်ကုန်ကြသည်။ အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေက ယေ
 သူ့ရွေးထံမှာ စုပြုံသွားခဲ့၏။
 “ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့နောက်ထပ်လိုတဲ့အုတ်ရေအတွက် အစင်ပြေ

ပြီပေါ့..”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြေပြီသခင်၊ ကျွန်တော်တို့တွက်ထားသလိုပဲ... တစ်ရာပြုမတိုင်ခင်ပြီးစီးမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်..”

“ရပါတယ်...ကျုပ်တို့အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ အာဂျင်တိုက်တော်တွေအတွက်ကို ဆရာတော်ကအဆင်ပြေအောင်စီစဉ်ပေးမယ်လို့ပြောတယ်...ခုပြောဖို့ရှိတာက မောင်မင်းရဲသွေးကိုအကြံလျှောက်ဖို့ကိစ္စ..”

ယောသူဌေးကြီးက ချမ်းညနဲ့ပတ်သက်သည့်အပိုင်းကို သိပ်ပြောချင်ပုံမရပေ။ အံ့ဩစရာကြားလိုက်သဖြင့် အံ့ဩသလိုဖြစ်သူ့ပေမယ့် အကြောင်းအရာကိုနောက်ထပ်မပြောချင်တော့သလို တဖြာခေါင်းစဉ်ပြောင်းသွားကာ..

“ကိုကျောက်လုံးတို့မနက်ဖြန်အတွက် ဆိုင်းခွဲပြီးလူခေါ်ဖို့စီစဉ်ပါ..နေ့စဉ်ဒီလူတွေချည်းဆိုရင် ပင်ပန်းပါတယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့သခင်..”

အနားမှာရှိနေသည့်လူတွေကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးမှ ဧည့်ခန်းမှာသေချာပြန်ထိုင်လိုက်ကာ..

“ညီမကဘယ်လိုစီစဉ်ချင်တုံး..”

ထိုင်နေသည့်ဒေါ်ရတနာလှိုင်ကိုမေးသည်။ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက်ဆို အမြဲတမ်းတိတ်ဆိတ်နေတတ်ကာ ပြောဆိုအကြံပြုဖို့ရှိလာရတတ်ကြမှုနည်းတတ်သည်ဖို့ ယောသူဌေးကြီးကဂရုတစိုက်မေးလိုက်ရင်း..

“ကိုဩကလည်း ငါတို့မိသားစုပါပဲ...ဒီနေရာမှာဘာဖြစ်ဖြစ်ကိုပင်ကြတာပေါ့၊ မမမြတို့ဆီကလည်း အခြေအနေတွေကိုပြောပြထားပြီးသား...ဒါကြောင့်..”

“ဒါကြောင့်နည်းနည်းတော့ စိတ်လေးမိတယ်အစ်ကိုထည့်မောင်မင်းရဲသွေးက သမီးကိုလက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတာ သူ့ရင်ထဲကကားဟုတ်ရဲ့လား...အကယ်၍လူကြီးတွေ မြန်မြန်စီစဉ်ပေးချင်လို့ ကျွန်မတို့စိတ်ချနိုင်အောင်ပြောတဲ့စကားဆိုရင်..”

ဆက်မပြောဘဲ ခင်ပွန်းဖြစ်သူမျက်နှာကိုကြည့်သည်။ ဘာမှ

ပြောတော့မှ..

“ကျွန်မကမင်္ဂလာကိစ္စကို သိပ်သဘောမကျလို့ ရွေးချယ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး...မောင်မင်းရဲသွေးက ရုပ်ရည်လေးလည်းရှိ ပညာတတ်သဘောကောင်းလေးပါ၊ ဒါပေမယ့် ဒါကြောင့်သူ့ကိုပိုပြီး စိတ်မချနိုင်ပါ..”

“ညီမက မင်းရဲသွေးမှာချစ်သူမိန်းကလေးရှိနေမှာကို စိုးရိမ်တာပါ..”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို...မမမြတို့သမီးနဲ့မင်္ဂလာကိစ္စကို ဒီမှာအလှူပေးတဲ့ရက်မှာပဲ စီစဉ်စေချင်နေတာက ကျွန်မစိတ်ကိုတစ်ခုခုသတိပေးနေသလိုပဲ..”

သူဌေးကြီးကသက်ပြင်းမျှင်းမျှင်းချ၍..

“အလှူရှိနေတုန်းမှာပဲ မင်္ဂလာကိစ္စလုပ်ဖို့က ငါတို့ကိုယ်တိုင်စီစဉ်တာပဲညီမရယ်..”

“မဟုတ်ဘူး..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်က ပိုင်နိုင်စွာပြော၍ သူဌေးကြီးကိုကြည့်ကာ..

“အဲ့ဒါကိုမမမြတို့ဆီက စကားသံထွက်လာလို့ အစ်ကိုထည့်မောင်မင်းရဲသွေးက...နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ညှိနှိုင်းကြတာမဟုတ်ပေမယ့် သူတို့စီစဉ်စေချင်တဲ့အတိုင်း အစ်ကိုထည့်ကလိုက်လျော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာပါ.. ကျွန်မအဲ့ဒါကိုကြိုသိနေလို့ ဒီကိစ္စအတွက်စိတ်မပါသလိုနေခဲ့တာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး..”

“ညီမကိုအဲ့လိုမထင်ပါဘူး...ဒါပေမယ့် ငါတို့တွေကဆွေမျိုးတွေပဲလား၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်အတွင်းသိ အစင်းသိချင်းလို့ပြောဖူးလား...သူတို့ကလေးကို တခြားမိန်းကလေးနဲ့မငြိစွန်းချင်လို့ ဒီမှာလက်ထပ်ဖို့အမြန်ကြိုးစားတယ်ဆိုရင်လည်း ခေါင်းခါလို့မဖြစ်ဘူး...ဒါငြိုငြင်စရာလည်း မဟုတ်ဘူးမို့လား..”

“ငြိစွန်းမှာစိုးလို့ကာကွယ်တာကိုနားလည်လို့ရတယ်...ငြိစွန်းနေတာကို ဇွတ်အတင်းဖျက်ချပြီး ဒီဘက်မှာဆက်ဖို့ကြိုးစားတာဆိုရင်... မျှုပ်နှံမှာသမီးလေးပဲနစ်မွန်းမှာ..”

အားလုံးအသံတွေ တိတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ပြီးမှ..

“ဒါဆို ညီမကဘယ်လိုစီစဉ်ချင်လို့တဲ့...ပြောပါဦး..”

“သူတို့လည်းလာနေပြီအစ်ကို..အစီအစဉ်ကိုပြောင်းဖို့လည်းမလွယ်ဘူး...တစ်ခုပဲ ကျွန်မတောင်းဆိုချင်တာ..”

“အင်းပြောလေ..”

“စေ့စပ်ဖို့ပဲလုပ်ပြီး မောင်မင်းရဲကိုအကဲခတ်စေချင်တယ်.. ငယ်ချင်းလည်း ရင်းနှီးတာပေါ့..”

သူဌေးကြီးခဏငြိမ်သွားသည်။ လူယုံကြီးဦးဩဘာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းခေါင်းညိတ်၍..

“အေးပေါ့..ဒါသင့်မြတ်ပါတယ်၊ အခုလည်း လူကြီးစုံရာနဲ့ထည့်ကြမှာမဟုတ်သေးတော့ ပြောရလွယ်မှာပါ..လက်ထပ်ပွဲနဲ့ခါလှူမယ့်အစား ဒီမှာစေ့စပ်ပြီး သမီးလိုက်သွားမှပဲ ဟိုမှာလက်ထပ်ပွဲပေါ့..”

သမီးလိုက်သွားမည်ဆိုသည့်အသံကြားတာနှင့် ဒေါ်ရတနာလှိုင်က မျက်နှာလွှဲပြီးဖြစ်ကာ..

“ကျွန်မခဏဝင်နားဦးမယ်အစ်ကို..”

ခွင့်ပြုသံကိုမစောင့်ဘဲ နေရာမှထထွက်လာခဲ့မိသည်။ တို့ပြည်စိတ်ထိခိုက်နေခြင်းက သမီးလေးနဲ့ရင်ဆိုင်တိုးမိလိုက်တော့ ပိုမိုခွဲရပြီ..

“သမီးဒီနားမှာရှိနေတာလား..”

ဧည့်ခန်းကနေချိုးကျွေ့တစ်ခုနားမှာ ကြိုးလေးကမျက်လွှာလေးချရင်း ရပ်နေလျက်..

“သမီးကိုမယ်မယ်ခေါ်ထားလို့ လာတာပါ..မယ်မယ်ဧည့်ခန်းမှာရှိနေတယ်ဆိုလို့ သမီးလိုက်ခဲ့တာ..”

“ဒါဆိုကြားပြီးပြီပေါ့..”

ခေါင်းညိတ်ရင်း မျက်နှာလေးမော့လာတော့ မျက်ဝန်းမှာမျက်ရည်စတိုခိုတွဲလျက်..

“မယ်မယ်..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်ခါးကိုသိမ်းကျုံးဖက်ထားလိုက်ပြီး ရင်ခွင်မှာမျက်နှာလေးကပ်မိရင်း..

“အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကိစ္စကြီးကို မဖြစ်မနေထမ်းဆောင်ရမယ့်တာပေါ့..”

ကြိုးတစ်ခုလို ဘာဖြစ်လို့လုပ်နေရတာလဲဟင်..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်မဖြေနိုင်ပေ..

“ပြီးတော့လေ သမီးကလက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ မယ်မယ်တို့နဲ့ဒီရွာထဲသွားရဦးမယ်..အဲ့ဒါဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သမီးကအဲ့ဒီအရပ်ဒေသကလို့လက်ထပ်ရတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ..သမီးတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကျမှ ပြန်တာရွာသားတွေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ခြားနားနေရတာပဲ..ပြောပါဦးမယ်မယ်..”

“ရွာသားတွေက ယောအိမ်တော်ကမိသားစုတွေမဟုတ်လို့ပေါ့..မိရယ်..သမီးရဲ့ဖေကြီးကို သူတို့ဘာဖြစ်လို့သခင်လို့ခေါ်ကြတာပဲ..အဲ့ဒါမယ်မယ်တို့က..”

“ငွေကြေးပြည့်စုံလို့ပါမယ်မယ်..သမီးတို့ထောက်ပံ့နိုင်တဲ့သူတွေပဲ..ဒါပေမယ့် လောကကြီးမှာဆင်းရဲတဲ့သူနဲ့ချမ်းသာတဲ့လူတန်းတိုက်တာ ရှိခဲ့တာပဲ..သမီးတို့ကျမှ ဘာဖြစ်လို့သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်မကလို့ တခမ်းတနားကြီးနေနေသေးတာလဲ..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်က ကြိုးလေးရဲ့မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ကိုင်ပြီး စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့..

“သမီး ဘာဖြစ်လို့ခုကျမှ ဒီစကားတွေပြောနေရတာလဲ..သုံးယူနဲ့ထောင်ရွာကြီးဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာ မယ်မယ်တို့ရဲ့ဘိုးဘေးတွေထူထောင်ခဲ့တာ..ဘာလို့ထူထောင်ခဲ့တာလဲဆိုတော့..”

“ကိုယ့်အရိပ်မှာနေ ကိုယ့်ခြေမှာပဲခြေချချင်လို့ပါ..သမီးကျမှ..”

“သမီးကျမှမဟုတ်ပါဘူး..သမီးဦးလေးလက်ထပ်ကစခဲ့တာပါ..အဲဒါဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့မျိုးနွယ်တွေက မြို့ပြကိုခွဲထွက်သွားကြလို့..”

“သူတို့သွားကြတာ သူတို့ဘဝနဲ့သူတို့ပဲနေပါစေလားမယ်မယ်..အဲဒါကိုဒီလိုလာစေတာမကောင်းသလို သမီးတို့လည်း ဟိုကိုရောက်ရင် အတောင်ကျိုးတဲ့ငှက်ဖြစ်ရမှာ..”

“မဖြစ်ပါဘူး..”

စကားသံနှင့်အတူ သူဌေးကြီးကဧည့်ခန်းဘက်ကနေ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာပြီး..

လရောင်ကျူးရင်

“သမီးလက်ထပ်ဖို့အတွက်ပဲ ဆွေပြုမျိုးပြသွားရမှာပါ..မောင်မင်းရဲသွေးနဲ့သမီးကို ဒီကိုပြန်ပို့ပေးကြလိမ့်မယ်..”

ဖခင်ဖြစ်သူအနားရောက်လာတော့ ကြိုးလေးမျက်ရည်ကိုက မန်းကတန်းသုတ်ပစ်ကာ ဒေါ်ရတနာလှိုင်ရင်ခွင်ထဲကနေ မတ်မတ်စန့်စန့်လေးပြန်ရပ်၏။ သူငွေကြီးက မျက်ရည်စတိုဖေးတင်နေခါ ကြိုးလေးရဲ့မျက်တောင်ရှည်တို့ကိုကြည့်၍ ချောမော့သလိုပြုံးကာ..

“သူတို့တွေမြို့ကြီးပြကြီးကို ခွဲထွက်နေကြတာလည်း ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်မဟုတ်ကြဘူးသမီး..ဖေကြီးတို့တွေ တောမှာနေထိုင်ကြပေမယ့် မြို့ပြနဲ့အလှမ်းဝေးအောင် အသိပညာမျက်ခြေမပျက်အောင်လို့ပါ..အထူးသဖြင့် တောမှာမရနိုင်တာတွေကို ဖေကြီးတို့အလွယ်တကူရနေကြတယ်။ တိုက်တာမော်တော်ကားဆိုတာ ထိတွေ့ရင်းနဲ့ နေကြတယ်..”

ပြောနေရင်း နောက်ကိုတစ်ချက်လှည့်ကြည့်၍.. ၊
“ကိုင်း..သမီးစိတ်ချမ်းသာအောင် မယ်တော်ကြီးကရှင်းပြလိုက်ပါဦး။ ကိုသန့်ကျပ်မနက်ဖြစ်ညီသည်ကြီးဖို့ကိစ္စတိုင်ပင်လိုက်မယ်။ ဒေါ်ရတနာလှိုင်က ကြိုးလေးလက်လေးကိုဆွဲ၍ ထွက်သွားတာနောက်ကိုတစ်ချက်မှ ပြန်မကြည့်တော့ပေ။ စိတ်ထဲကသိနေသည့် သမီးရဲ့ဇာတာကိုစစ်ကြည့်ပြီးပြီ။ သမီးနဲ့မင်းရဲသွေးတို့လက်မထပ်မီ သို့မဟုတ် လက်ထပ်ပြီးသည်နှင့် ဆိုးရွားတာတစ်ခုခုဖြစ်တော့မည်။ ထိုဆိုးရွားမှုတွေဟာ သမီးလေးအပေါ်မကျရောက်ပါစေနဲ့လို့သာ.. ၊

အခန်း(၂၃)

“မမ..မမလေး ထမင်းစားလာကြတာ အစ်ကိုချမ်းညပါလာလိမ့်တော့..လာ လာ..”

“ဟုတ်လား..”

ကြိုးလေးလှုပ်ခနဲပျော်သွားသည်။ သို့သော် မတ်မတ်စန့်စန့်သွားသည့်ကိုယ်လေးက စိတ်ဓာတ်ကျစွာပြန်လည်လျှော့ကျသွားပြီ.. ၊

“ဝေဒနာတိုးပါတယ်ဟာ..ငါလည်းစေ့စပ်ရတော့မယ်၊ သူနဲ့ငါ..”

“ဪ..မမလေးကလည်း ကိုယ်သဘောကျနေတဲ့သူကို မြင်နေရတော့နည်းလား၊ လာပါ..မမပဲဟိုနေ့တွေကတော့ တမျှာနဲ့..”

စာညွန့်လုံမက ကြိုးလေးကိုပြတင်းတံခါးနားထိ အတင်းဆွဲခေါ်ကြ၏။ ဒီတစ်ခါချမ်းညနေရာယူထားသည်က ကြိုးလေးရှိသည့်တိုင်းပေါက်ဆီတကူးတကမော့လိမ့်ကြည့်ဖို့မလိုသော အဆင်ပြေစွာနေရာဖြစ်နေ၏။ ပြတင်းပေါက်မှာကြိုးလေးရပ်လိုက်တာနှင့် ချမ်းညကရယ်ပြသည်။ ကြိုးလေးသူ့ကိုလွမ်းမောတမ်းတရင်း ဝေးပြန်နေမိ၏။

ပြန်ပြုံးပြဖို့တောင်သတိမရဘဲ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ဆုံဆည်းခွင့်မရှိဘဲအပြစ်ကိုတွေးမိရင်း ရင်ထဲမှာနှင့်နေ၏။ ဒီယောက်ျားရဲ့အပြစ်တွေအပြုံးတွေမှာ သူမဘာကြောင့်ခွဲလမ်းစိတ်တွေဖြစ်လာလိမ့်၊ ဒီလူရဲ့ရင်ခွင်မှာ ဓဏလေးဖေးတွယ်ခိုင်ခဲ့ဖူးပေမယ့်သူအ

ကြောင်းတွေ့လိုက်တိုင်း ရင်ခုန်သံတွေကသောင်းသောင်းဖျူဖျူဖြစ်လာသည်။

နေ့နေ့ညညသတိရနေသည်။ သူနဲ့ပတ်သက်လာတိုင်း မိမိသားဆီသည့် ကျွန်ုပ်တို့ကွာကွာလည်းမေ့သည်။ ခုမှတွေ့ဖူးတာ တာကျက်တာတွေကိုလည်း ဂရုမစိုက်ချင်အောင် ရင်းနှီးနေခဲ့သလိုပိုပြီးရင်းနှီးချင်သည်။ ဒီလိုဖြစ်နေမိတာ ကိုယ်ချည်းပဲတစ်ယောက်တည်းလာ... ၊

“အယ်..မမလေးကိုသူတစ်ခုခုပြနေတယ်၊ မမလေး..”

“ဟင်..”

“ဟဲ့..ဘာလဲလုံမ၊ ဘာပြတာလဲ..စိတ်ဝင်စားစရာကြီး..ဟီး..ဟီး..”

“ဪ..နင်ကတစ်မျိုး၊ ဖယ်စမ်းပါ..”

လုံမနဲ့စာဥနေရာလှနေရင်း နဖူးချင်းတိုက်မိ ခြေထောက်ကုန်နင်းမိတွေဖြစ်ကုန်၏။ ကြိုးလေးသူ့ကိုသေချာကြည့်မိလျှင် ချမ်းချမ်းရဲ့ဘေးကို လှည့်ကြီးရောက်လာတာမြင်လိုက်သဖြင့် ကမန်းကတကွယ်လိုက်ရကာ.. ၊

“နင်ကလည်း ကံကောင်းလို့ငါ့ကိုဘာသြမြင်တော့မလို့..”

“ဟုတ်လား...ဒါ ဒါဆိုသူဒီဘက်ကိုအချက်ပြနေတာ ဘာကြောင့်မြင်သွားလို့ထင်တယ်..”

ဟင်.. ၊

ကြိုးလေးမျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ခြင်းတွေပြည့်သိပ်သွားသည်။ စကားသတိထားမိကာ.. ၊

“မပူပါနဲ့မမလေးရယ်..ကိုချမ်းညက စကားပရိယာယ်ကြွယ်ဝတယ်၊ သူ့ကိုဘယ်သူမှတရားခံဖမ်းလို့ မရပါဘူး..ဟုတ်နေရင်တော့ သူ့ကိုယ်သူအလွတ်ရုန်းနိုင်မှာပါ..”

ကြိုးလေးမျက်ရည်တွေစေ့နေပါပြီ။ လုံမနဲ့စာဥတို့ တအံ့တဖြစ်သွားကြပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်းလည်း မသိအောင်ဖြစ်ကုန်၏။ ကြိုးလေးက ရွာသားတွေထမင်းစားနေကြသည့် အမိုးနဲ့အဆောင်လေးဆီ မသိမသာချောင်းကြည့်ရင်း မျက်တောင်တွေတဖျတ်ခတ်နေခဲ့လျက်.. ၊

“သူတစ်ခုခုဖြစ်မလားလို့ထင်လာရင် ငါအရမ်းငိုချင်တာပဲ..သူ့မဟုတ်ဘဲတန်သလို မေကြီးတို့ပြောဆိုနေတာကြားရင် ငါ့ကိုပြောနေသလို..”

“အဲ့ဒါ မမလေးနဲ့အစ်ကိုချမ်းညတို့က ဘဝချင်းနီးစပ်ခဲ့လို့ဖြစ်တာ..”

“အရင်ဘဝတည်းက အရမ်းချစ်တဲ့ချစ်သူ..ဒါမှမဟုတ် အကြင်မယားတွေဖြစ်ခဲ့လို့နေမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် မြင်မြင်ချင်းသဘောတူနှစ်သက်နေကြတာ..”

“အဲ့ဒါကိုပဋ္ဌာန်းဆက်နီးတာလို့ခေါ်တယ်..အရင်ဘဝက သားမိမိတော်ခဲ့လား၊ မောင်နှမလား၊ ချစ်သူလား..တစ်ခုခုတော်စပ်ခဲ့ဖူးလို့ပေါ့၊ ဘုရားဟောတဲ့ထဲမှာ လူတွေကတစ်ချိန်ချိန်က ပတ်သက်တော်မူပြီးတဲ့သူတွေချည်းပဲတဲ့..တိရစ္ဆာန်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေထဲမှာလည်း..”

“ကဲဟယ်..မမလေးစိတ်ဆင်းရဲနေပါတယ်ဆို သူကတရားရှည်ကြီးဟောနေပြန်ပြီ..”

“မမလေးရေ..မမလေး..”

သူတို့တွေစကားပြောနေရင်း ခေါ်သံကြောင့်ပြတင်းပေါက်နားထဲက ကမန်းကတန်းခွာလိုက်ကြရကာ.. ၊

“ဘာလဲမြကြည်..ဝင်လာခဲ့..”

မြကြည်က ဝမ်းသာအားရဝင်လာပြီးမှ ကြိုးလေးမျက်နှာမကောင်းတာကိုတွေ့တော့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ မရဲပဲရဲနင့်.. ၊

“ဟိုလေ..ဟိုဥစ္စာ..”

“ပြောလေ..ဝင်လာတုန်းကတော့ ကဆုန်ပေါက်ဝင်လာပြီးတာ..”

အိမ်တော်မှာ ကြိုးလေးရဲ့ဘေးမှာနေရသည့်မိန်းကလေးတွေက မြကြားလူတွေထက်ပိုပြီး ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသလိုဖြစ်နေကာ စာဥကအော်လိုက်သဖြင့် မြကြည်လန့်သွားသည်။

“ဟို..မြ့..ကစည့်သည်ကိုသွားကြိုတဲ့လူတွေ ပြန်လာကြပြီ..”
ဟင်.. ၊

“ဘယ်လို..”

မြို့ကသတို့သားလောင်းကို မြင်ချင်နေကြသဖြင့် သွားကြိုပြီး ဆိုသည့်အဖြစ်က တခြားသူတွေအတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်နေကြ၏။ သို့သော် ကြီးလေးမျက်နှာပျက်သွားကာ.. ။

“တစ်ညတော့အိပ်ရမှာပဲဟာ..ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ..”

“မသိဘူးမမလေးရဲ့..ဟိုဘက်ကစဉ်းသည်တွေကြိုရောက်နေလို့ ဖြစ်မယ်တဲ့..မယ်တော်ကြီးပြောနေတယ်၊ အဲ့ဒါ ဟိုလေ..”

“လာပြန်ပြီ..ဟိုလေ ဒီလေနဲ့..”

“ပြောမလို့ပါမလဲမကလည်း..အဲ့ဒါ စဉ်းသည်တွေ ဒီညရောက်မယ်ထင်တယ်လို့ပြောနေကြလို့၊ အဟံ..နေရာထိုင်ခင်းတွေ စားစရာတွေပါ အပူတပြင်းပြင်နေကြရတယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ကျနေတာပဲ.. အောက်မှာပျော်စရာကြီး..”

ပြောလိုက်ရယ်လိုက်နှင့် ကြီးလေးကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာလေးပြုတ်တည်သွားတာလည်းရှိသည်။ သို့သော် အပျော်လွန်နေတာကို ဖုံးပိတ်ရက် ပါးစပ်ပိတ်ရယ်လျက်.. ။

“မင်္ဂလာပွဲနဲ့ရှင်ပြုပွဲနဲ့ဆက်တိုက်ကြီး..ငါတို့ပျော်ရမှာသိလား၊ ဟိဟိ..”

“ဟိဟိမနေနဲ့..အဲ့ဒါလာပြောတာလား..”

“အင်း..အဲမဟုတ်ပါဘူး၊ မယ်တော်ကြီးကမမလေးကို ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနားနေပါစေတဲ့..တော်ကြာစဉ်းသည်တွေလာမှ ညဉ့်နက်မိုးချုပ်ဖြစ်နေရင် ထွက်မကြိုနိုင်ဘဲဖြစ်မှာစိုးလို့တဲ့..”

မြကြည်ပြောသွားသည့်စကားတွေက ကြီးလေးအတွက်မီးစပီးပွားတွေမှန်း ဘယ်သူမှသိမှာမဟုတ်ပေ။ လုံမတို့ကတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြကာ.. ။

“စေ့စပ်တာပဲမမလေးရယ်..မငိုပါနဲ့နော်..”

“ဟုတ်ပါတယ်မမလေးရယ်..မြို့ကြီးသားရောက်လာလို့.. တော်ကြီးခန့်ညားချောမောနေရင်လည်း မမလေးသိပ်တော့ကံမဆိုလှပါဘူး..”

“စာဉ်ရယ်..ချစ်တာကြိုက်တာက လှတာချောတာနဲ့မဆိုင်ပါဘူး..”

“အဲမယ်..နင်ကချစ်ကြိုက်ဖူးလို့လား၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့..”

“မချစ်ဖူးသေးပေမယ့် ငါလည်းကြားဖူးနားဝတော့ရှိပါတယ်ကယ်..နောက်ပြီး အစ်ကိုချမ်းညကိုကြည့်ပါဦး၊ ယောက်ျားလည်းပီသချာလည်းချော ရယ်လိုက်ရင်မျက်လုံးလေးတွေ မှေးသွားပြီးသွားဖမ်းလေးတွေက စီနေတာပဲ..မျက်တောင်တွေကလည်း မရှည်ပေမယ့် ထူထူသိပ်သိပ်နဲ့ မျက်တောင်ခတ်တာတောင် ကြည့်လို့ကောင်းတာ..”

လုံမပြောနေတော့ ကြီးလေးမျက်ဝန်းလေးတွေ ငေးစိုက်ငြိမ်မက်သွားခဲ့၏။ လုံမပြောသမျှ မျက်လုံးထဲမှာမြင်ယောင်နေသည့်အလို့ငှာ.. ။

“စကားပြောတဲ့အသံကလည်း ထူးခြားရှားပါးတဲ့ကရုဏာသံမျိုးပဲ၊ ပြောပြောပြောသားတာမျိုး၊ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာနဲ့သူ့အသံက လိုက်ဖက်တယ်..လမ်းလျှောက်သွားရင် တအားကြည့်ကောင်းတယ်၊ မြို့ထဲမှာရောက်လာမယ့်သတို့သားလောင်းက လူမကနတ်တမျှချောနေရင်ကောင်း ငါသူ့ကိုမေ့နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး..”

“မမလေးရယ်..”

“ဟုတ်ပါတယ်မမလေးရယ်..စေ့စပ်ထားတဲ့ကာလမှာ မယ်မယ်ကြိုက်မမလေး..”

“စေ့စပ်ပြီးတာနဲ့ ငါတန်းလိုက်သွားရမှာ..”

ဟင်.. ။

ပြောရင်းမျက်ရည်တွေ ပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ်ဖြစ်လာတော့ စာဉ်မြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိတွေဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ထို့ပြင်ကြီးလေးကြီးတင်ငိုချလိုက်ပြန်ကာ.. ။

“ငါ့ရဲ့လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုတွေက ဒီနေ့ကစပြီး အဆုံးသတ်ပြီ..”

အခန်း(၂၄)

“ဖက်..”

ခြင်တစ်ကောင်က လက်တစ်ဖျစ်စာမရှိပေမယ့် နားနားကပ်နပ် ဒုက္ခပေးနေတာ တစ်ကျောင်းလုံးကိုထပြီး မီးပုံရှိပစ်ချင်လော့အောင် ဒေါသထွက်လာတဲ့အခါ.. ၊

“တောက်..”

“ဖက်..ဖျန်း ဖျန်း..”

“ဟာဗျာ..ကိုကြီးချမ်းညကလည်း..”

“ဒီမှာခြင်ကိုက်နေလို့ကွ..”

“ဒီလိုပဲညတိုင်းအိပ်နေတာကို..”

ကလေးငယ်လေးက ပွစီပွစီရေရွတ်နေတော့ ချမ်းညငေါက်ထထိုင်လိုက်မိကာ.. ၊

“နေစမ်းပါဦး..မင်းနဲ့ငါအတူအိပ်တာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရုတင်ပေးမှာ မင်းကကြမ်းပေါ်မှာ..”

“အဲ့ဒါဘာဖြစ်တဲ့..”

ချာတိတ်ကခုမှ ခုနှစ်နှစ်သားရယ်.. ၊

“ငါညညစာဖတ်နေရင်လည်း မီးရောင်ကပူလို့..”

“ပူတာမဟုတ်လို့လား..ရေနံဆီမီးဖြစ်ဖြစ် မှန်မီးအိမ်ဖြစ်ဖြစ် ကမီးပဲဥစ္စာ..”

“ငါဟာငါလွတ်လပ်ချင်လို့ ကျက်သရေဆောင်နောက်ကျောလာအိပ်တာနော်..ငါ့နားလာအိပ်တာမင်းပဲ..”

“ကျွန်တော်လည်း သူများတကာနဲ့ရောသောမအိပ်တတ်ပါ..”

..”

“အဲ့ဒီတော့ အရင်ရောက်နေတဲ့လူကဗိုလ်ပဲ..”

“ဟာ..မရပါဘူး၊ ကိုကြီးချမ်းညအိပ်မပျော်ရင် အပြင်ထွက်ဗျာ”

“ဘာ..”

“ကိုကြီးချမ်းညခြင်ရိုက်နေတာနဲ့ ကျွန်တော်အိပ်လို့မရဘူး..”

“အဲ့ဒါကြောင့်မင်းထွက်..”

“ကိုကြီးပဲထွက်..”

“အံ့ဗာ..”

ဘာဆက်ပြောရမှန်းလည်းမသိ။ ဘယ်နှယ့်ဒီကျောင်းက ကိုရင်တွေရော ကိုရင်မဝတ်ရသေးတဲ့ချာတိတ်ပေါက်စတွေရော အထူးလုံး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လေးတွေပါလား.. ၊

ဘယ်မှာဘယ်လိုပြောခဲ့ နိုင်ခဲ့ပါစေ။ ဒီကလေးတွေနဲ့တွေ့ရင် ချမ်းညတို့ခံရပြီး.. ၊

“အေး..ဒါဆို ဆေးရိုးမီးအုံးမယ်..”

“ဟာဗျာ..”

“ခြင်ကိုက်တယ်ကွ..”

“ဟေ့..စကားပြောနေကြတာ ဘယ်သူတွေတုံးကွ..”

ကပ္ပိယကြီးအသံကြားတော့ အေးကိုဆိုသည့်ကလေးက အသံမကတိတ်ကျသွားပြီး ထောင်နေသည့်ခေါင်းလေးက အိပ်ပျော်နေသလို ဆတ်ခနဲလှဲကျ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းနဲ့ရောက်လာတာ.. ၊

“ချမ်းည ဒီထဲဘယ်တုန်းကရောက်နေတာတဲ့..”

“မနေ့ညတည်းက..”

“စကားပြောနေတာမင်းလား..”

“ဟုတ်ပဲ..ဒီမှာပြောမကောင်း ဆိုမကောင်းလေးတွေနဲ့..”

“ကိုကြီးချမ်းညနော်..”

ခေါင်းသည်ဆတ်ခနဲပြန်ထောင်ကာ စွာတာတာစူးရှရှအသံထွက်လာကာ တစ်ခွန်းမှမခံ.. ၊

“ကပ္ပိယကြီး..ကိုကြီးချမ်းညရယ် ခြင်တွေကိုသတ်ပေးတာခြင်

လည်းသေတယ်၊ ကျွန်တော်လည်းနားငြီးလို့ အိပ်မရဘူး...ကျွန်တော် ပြောတာမှားသလား၊ သူ့ခြင်သတ်နေတာမှားသလား...အဲ့ဒါကပွဲကြီး ပြောဦး.."

"အံ့မာကွာ.."
"ကိုင်း...တော်ကြ.."

ကပွဲကြီးက ချမ်းညကိုအပြင်ထွက်ခဲ့ဖို့ လက်ယပ်ခေါ်ထုတ် လျက်.. ၊

"မင်းလိုက်ခဲ့.."
"ဟာ..ကပွဲကြီး.."
"ကဲပါ...ထွက်ခဲ့စမ်းပါ.."

"ကပွဲကြီးတကယ်ကျွန်တော့်ကိုလား...အဲ့ဒါငတ်လေးချွန်တာ နော်၊ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်တော့မလို့ ပျော်လှပျော်ခင်ဖြစ်နေပြီကို.."

"အခု မပျော်သေးဘူးမို့လား.."
"ပျော်နေပြီ.."

"ခုပြောနိုင်သေးတယ်..ငါနဲ့လိုက်ခဲ့.."

'ကောင်းလိုက်တာ'လို့ပြောပြီး အေးကိုတခေါင်းချသည်။ ခုပဲ ဟန်ကျပန်ကျအိပ်ရတော့မည့်ပုံစံနှင့် စောင်ခေါက်လေးကိုဖြန့်နှံ့ ခေါင်းမြီးဆွဲခြုံ၏။ ချမ်းညက စောင်ကိုခြေထောက်တစ်ဖက်နဲ့လှမ်း ချိတ်ပြီး ဆွဲချသည်။

"ဟာ..ဟောဒီမှာကိုကြီးချမ်းည.."
"ဘာဖြစ်တာတဲ့...မမြင်မစမ်းနဲ့ ခလုတ်တိုက်တာကို.."
"တကယ်ကန်းပါစေဗျာ.."

ကလေးလေးဒေါသကြီးနေတော့ ချမ်းညတစ်ခွံခွံရယ်သည်။ ကပွဲ ကြီးက သူ့ခေါင်းကိုနှောက်စေ့ကနေ ပုတ်ထည့်လိုက်ပြီ.. ၊

"မျက်နှာတစ်ပတ်မညှိုးဘူး...နင်.."
အရိုက်ခံရပေမယ့် ချမ်းညအရယ်မပျက်ရှိလျက်.. ၊

"အဲ့ဒီကောင်လေး ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကထက် ဇီဝကြော့ တယ်ဗျာ..ဟား ဟား ရယ်ရတယ်၊ မိန်းကလေးသာဆို ဘယ်လောက် ရန်တွေကောင်းမယ့်ကောင်လဲဆိုတာ.."

"မင်းကိုလည်းမပြောချင်တော့ဘူး...ထားသလိုမနေ ကျွေးတာ လည်းမစားနိုင်.."

"ကျွန်တော်က လဲဖို့ထူထူမွှေ့ ရာနဲ့အိပ်လာခဲ့တာကပွဲကြီးရ.. မာမင်းဆိုလည်း ဆန်မကောင်းရင်တောင် ဖွဲ့နဲ့နဲ့တဲ့ဆန်မျိုးဘယ်တော့ ပူမစားဘူး.."

"လာသေးတယ်.."

"ကြားတယ်မထင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်အစ်ကိုက သူ့ကိုယ်သူ မပင်ပန်းခံပြီး ကျွန်တော့်ကိုတော့ကောက်ကြီးဆန်နဲ့ ငါးကျည်းကြပ် ကိုက်ပဲကျွေးတာ.."

"အဲ့လိုရှာကျွေးနေတာကို မောင်မင်းကမိမိရှိရှိ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြား ဝါးမျိုးစားသောက်နေသပေါ့.."

"မိမိရှိပေမယ့် ဂုဏ်တော့မယူပါဘူး.."

"ဪ...ဪ.."

"ဂုဏ်မယူပေမယ့် ကိုယ့်ဘုန်းကိုယ့်ကံမြင့်မားပါတီလို့တော့ မွေးမိတာပေါ့.."

"အဲ့ဒါကိုဘုန်းကံကြီးတယ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်တာလား.."

"ဟုတ်တာပဲကပွဲကြီးရ..အားလုံးကကံတရားအတိုင်းဖြစ်လာ တာပေါ့.."

ညသည်ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်မနေဘဲ ကြယ်ရောင်ဖျူဖျူနှင့် ခပ် ပျိုပျိုလင်းနေခဲ့သည်။ ကပွဲကြီးနဲ့စကားပြောရင်း ကျောင်းရဲ့ မျက်ဘက်ကိုထွက်လာခဲ့ရင်း မီးဖိုထားတာမြင်လိုက်မှ.. ၊

"ဘာလုပ်မလို့တဲ့...မီးဖိုက.."

"ဘာမှမလုပ်ပါဘူး...ဒီညသည်းကိုးဖြာလေပ်ကြီးပွင့်မယ်ထင် လို့.."

"သည်းကိုးဖြာက လပြည့်ညမှပွင့်မှာပါ.."

သည်းကိုးဖြာလေပ်ကြီးသည် တံခွန်တိုင်လိုဝတ်ဆံတိုင်တစ် ကျောင်းနှင့် အဖြူရောင်ကတ္တီပါလို့ပွင့်ဖက်က ထမင်းအုပ်ဆောင်ရာ မှတ်လက်လှန်ထားသည့် သဏ္ဍာန်ရှိ၏။ ပွင့်ခါနီးမှ တစ်ပထမလို့မ ကြိုက် နှစ်ပတ်လောက်ထိမွှေးနေတတ်ကာ တစ်ခါတရံလောပြီးမှ

ပြန်ပျောက်ပြီး ပျောက်နေပြီးမှပြန်မွေးတတ်၏။

မွေးရနဲ့ သည်တရုတ်စကားပန်းနဲ့နဲ့ဆင်ဆင်တူကာ ဗမာအေးရွက်ကြီးကဲ့သို့ အနံ့ပြင်းလေးမွေးရနဲ့နဲ့ မတူလေ ခံစားရတတ်သည်။ သူ့ကိုပွင့်ပြီးသုံးရက်အတွင်းခူး၍ ဝတ်ဆံတိုင်ကိုဖယ်ကာ ရိုးတံနုပျိုဖက်ကိုသစ်ခေါင်းပျားရည်နဲ့စိမ်ထားလျှင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီမြဲတော့နှင့် အရည်ပျော်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ထိုအရည်ကို ပုလင်းထဲမှာဝါဂွမ်းနဲ့အိနေရုံထည့်ပိတ်ထားသည်။ မြွေကိုက်ခံရလျှင် အစွယ်ရာပေါ်မှာ ထိုဆေးရည်စိုရုံပွတ်ပေးလိုက်ပါက အဆိပ်တွေထိုနေရာမှာစုလာ၏။ အညိုကွက်ဖြစ်လာတာ မြင်သည်နှင့် အဆိပ်ကိုထုတ်ပစ်လိုက်ရုံသာ။ ဘယ်လိုမြွေမျိုးဖြစ်ဖြစ်သည်ကိုးဖြာလုပ်ကြီးက နိုင်၏။

ထိုပန်းပွင့်ကို သေဆုံးပြီးစ မီးနေသည်၏နို့ရည်နှင့်သုတ်လိမ်းပြီး ပီယဆေးဖော်ကြတာလည်းရှိသည်လို့ ဆရာတော်ကြီးမိန့်တကြားဖူးသည်။ ဒီရွာမှာတော့ မစမ်းသပ်ခဲ့ဘူးပေ.. ၊

ထို့ပြင် သည်းကိုးဖြာဆိုသည့်အတိုင်း အမျိုးမျိုးနှင့်ရောစပ်ကာ စွမ်းပကားတွေထွက်လာသမျှ ထူးခြားအံ့ဖွယ်တွေဖြစ်သည်လို့လည်းဆို၏။ ဒါကိုဒီဒေသတစ်ဝိုက်က လူတိုင်းသိကြသည်။ ဒါပေမယ့် ပန်းကတော့ ရှား၏။ အပင်က ပြောင်းဖူးပင်ကဲ့သို့ ရိုးတံရှိကာ အရေကလည်း အမြင့်ဆုံးရှိမှ နှစ်ပေနီးပါးလောက်ပဲရှိသည်။

အရွက်အတက်မမြင်ရဘဲ အပွင့်ပွင့်ခါနီးအချိန်မှာ လက်နှစ်ဖက်တွဲရရွဲကျနေသကဲ့သို့ ရှည်မျောမျောအရွက်နှစ်ရွက်က မြေပြိုပေါ် ခပ်ရိရိတွဲကျနေတာရှိသည်။ ဒီပြင်သစ်ရွက်သစ်ခက်ဘာမှမပေး။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုတော်ရုံနဲ့သတိမထားမိကြပေ.. ၊

ထို့ပြင် တစ်နှစ်ကျော်တစ်နှစ်မှာမှ တစ်ပင်လောက်ပဲတွေ့ရကာ အပွင့်ကိုခူးပြီးသည်နှင့် အပင်ကဝါးချောင်းကဲ့သို့ကျန်ခဲ့ပြီး ခြောက်သွေ့ကျိုးကျသွား၏။ ထို့ကြောင့်သိပ်မရှားပေမယ့် ရှိလည်းမရှိပေ။ ရှိနေပေမယ့် မပွင့်မချင်းသိဖို့လည်းမလွယ်.. ၊

ကပ္ပိယကြီးကတော့ အနံ့ရနေသည်လို့ပြောတာငါးရက်လောက်ရှိပါပြီ။ ဒါ့အရင်က အနံ့ထွက်နေတာလည်းဖြစ်နိုင်ကာ ခုမှစပြီးပျောက်

လာတာလည်းဖြစ်နိုင်၏။

“ခုမှလဆန်းဆယ်ရယ်ပဲရှိသေးပေမယ့် ငါအနံ့တွေ့ရနေတယ်လို့ ဆရာတော်ကလည်း ထူးခြားနေပြီလို့ပြောတယ်..”

ကပ္ပိယကြီးက ဘုရားကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံးကို လက်နှိပ်ခတ်ပြီး လှည့်ပတ်ထိုးရင်း ဝါးရုံပင်တွေပိနဲ့ပင်ကြီးတွေပေါ်ထိ ထောင်ကတ်ထိုးကြည့်လျက်.. ၊

“ကျုပ်တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီပန်းနဲ့ကိုခုလိုလူနားနီးနီးမှာ တစ်မျှပရဖူးဘူး..”

“လူနားနီးနီးခုမှလာပေါက်လို့ပေါ့ကပ္ပိယကြီးရာ..ကြံဖန်အံ့ဩတာပဲ..”

“ဘယ်ကကြံဖန်အံ့ဩရမှာလဲ..ကျုပ်ရှာနေတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ။ ဒီနားမှာသည်းကိုးဖြာလုံးဝမရှိဘူး..”

“ကပ္ပိယကြီးမျက်စိလျှမ်းနေတာနေမှာပေါ့..”

“အနံ့ရတဲ့နေရာလိုက်ရှာရတာ..လျှမ်းစရာမလိုဘူးချမ်းည။ ဆရာတော်ကို ငါပဲရှာပေးခဲ့တာတွေ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ..”

ချမ်းညကလည်း ငြင်းပြီဆိုအလျှော့မပေးတတ်သူဖြစ်ရာ.. ၊

“အဲ့ဒီတုန်းက ရှာလို့တွေ့ခဲ့ပေမယ့် အခုမတွေ့လို့ပဲ မရဘူးဖြစ်တာပေါ့ကပ္ပိယကြီးရယ်..ကံပါ။ ဒီည ကျွန်တော့်ကိုရှာစေချင်တာလား..”

“အေး..ဒါကျတော့ မင်းအကင်းပါးတာ ချစ်စရာကောင်းပြန်တာပဲ..”

ချမ်းညက ကပ္ပိယကြီးလက်ထဲက ဓာတ်မီးကိုပြောင်းယူလိုက်ပြီး.. ၊

“မချစ်ပါနဲ့..ကပ္ပိယကြီးချစ်လို့ ဘာမှရလာမှာမဟုတ်ဘူး..”

“မင်းကဘာရချင်လို့တုံး..”

“မြပုခက်ကြီး..”

“ဟာ..ဒီကောင်..”

“ဟား ဟား ဟား..”

ကပ္ပိယကြီးမျက်လုံးပြူးနှင့်အော်ပြီးမှ အသံတိုးကျသွားတော့

လရောင်ကျူးရင့်

ချမ်းညက ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရယ်သည်။

“သတိထားသွားနော်..ပန်းပင်ကလည်း ညမှအနံ့စူးတတ်တော့ ခက်သား..”

“ခိုင်းတုန်းကခိုင်းပြီး ဥပါဒ်လွတ်ရုံပူပန်ပြမနေပါနဲ့..ကျွန်တော့် အိပ်ရာဘေးမှာ ဆေးရိုးမီးခွက်လုပ်ပေးထားပါ။ အပြန်ကျရင်တန်းအိမ် ချင်တာ ခြင်တွေ့အများကြီးပဲ..”

“စိတ်ချသွား..”

ပြောလိုက်ရပေမယ့် ထူးဆန်းနေတာကိုပဲတွေးမိပြီး ကပ္ပိယကြို ခေါင်းခါနေမိသည်။ ညကိုးနာရီတောင်မထိုးသေးပေမယ့် ခါတိုးချမ်းညမိုးချုပ်တာနှင့် အိပ်ရာဝင်ပြီ။ ကျောင်းမှာညနေခင်းတည်းက ဆေးရိုးမီးအုံးတွေ ထွန်းထားတတ်သဖြင့် ခြင်မြင်ရတယ်ဆိုတာ ခပ်ရှားရှားပင်.. ၊

တစ်ခါတလေမိုးလေးတစ်မိုးစိမ်နေမှ မိုးလင်းခါနီးခြင်သံကြားရ၏။ ဘယ်သူ့ဆီကမှလည်း ခြင်ကိုက်လို့အိပ်မရဘူးဆိုတာ မကြားမှ ရပေ။ ဒီည ချမ်းညဟိုထိုင်ဒီထိုင်နှင့် စကားတွေလိုက်ပြောနေကာ ဆရာတော်ဆုလိုက်မှ အိပ်ရာဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ ခြင်ကိုက်လို့ အိပ်မရပါဘူး ထဖြစ်နေ၏။

ပြီးတော့ ဒီညချိန်ခါမဟုတ်ဘဲ သည်းကိုးဖြာပန်းနဲ့ကို လိုင်လို့ကြီးရနေတာဘာလဲ..။ ပန်းကိုဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ မတွေ့တာသိရက်ချမ်းညကိုလွတ်လိုက်တာ မှားများမှားသွားပြီလား.. ၊

လူငယ်ဆိုတာ စွန့်စားချင်ကြသည်။ ရှာဖွေရင်း တောစပ်ကို ရောက်သွားရင် ခက်ရချည်။ တွေးမိပြီး ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာပဲရှာဖို့ပြောမည့်စိတ်ကူးနှင့် ကမန်းကတန်းပြန်လှည့်လာပေမယ့် ချမ်းညက ကျောင်းဝင်းအပြင်ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။

အခန်း(၂၅)

“အူ..အူ..”

ညဉ့်မနက်သေးဘဲ တောခွေးအူသံတွေကို ကြားနေရသည်။ ရွာထဲက ခွေးတွေဤသို့ဆွဲဆွဲဝင်ဝင်ဆူညံအောင် အူတာသိပ်မကြားဘူး။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဘယ်တုန်းကမှ ညဉ့်နက်အောင်မနေခဲ့ဘူးလို့မကြားဘူးတာလားမသိ.. ၊

ကျောင်းရဲ့ခြေရင်းဘက်ကသစ်ပင်ကြီးတွေများပေမယ့် အောက်မြေရှင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းရင်းဘက်ကိုပြန်ပတ်ပြီး ဝင်ခဲ့သည်။ မည်းကိုးဖြာ၏အရွယ်အစားနှင့် ပေါက်တတ်သောနေရာက သစ်ပင်ထဲတွေရှိနေတတ်သောနေရာဖြစ်သည်။

အမှောင်ကိုဓာတ်မီးနဲ့ထိုးရင်း ညဉ့်နက်နက်လမ်းလျှောက်ရသည့်အရသာကို သဘောတွေနေမိသည်။ သူရကလည်း ညမူညတာမှသာသွားလာလည်ပတ်တတ်ပေမယ့် ချမ်းညလိုက်မလားလို့ တစ်ဖုတ်မှမမေး။ လိုက်မယ်ပြောလည်း လက်မခံ.. ၊

“ငါကလူကောင်းမဟုတ်ဘူး..လူဆိုးသူခိုးလေးလို့ပဲ လူတိုင်း မျှော်နေကြတာ။ မင်းပါသိက္ခာကျတယ်..ကိုယ့်ဘာသာနေစမ်းပါ..” လို့ပြောပြီး ထားခဲ့မြဲ.. ၊

သူကလည်းမတွဲချင်လို့လည်းမဟုတ်။ တွဲချင်လွန်းတာလည်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် သူရဦးဆောင်နေသည်ဆိုသည်အသိနှင့် တော်တော်ပြန်နေခဲ့၏။ နေ့ဘက်ဆိုလည်ချင်ရာလည် သွားချင်ရာသွား မျှော်တိုင် ညဘက်ရောက်တာနှင့်အိပ်ချင်တာလည်း သူ့အဖေ့ပုံပုံသည်။

လရောင်ကျူးရင်

ဒါပေမယ့် ဒီညသူမအိပ်ချင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ ခြေလှမ်းရပ်သွားကာ ဓာတ်မီးနဲ့လျှောက်ထိုးကြည့်ရင်း အနံ့ခံနေမိသည်။ ပန်းနံ့ပြုရတော့ သူ့ခြေလှမ်းတွေအတော်ခရီးပေါက်နေပြီဖြစ်ကာ..

“ဒီဘက်ကပဲ..”

ပန်းရနံ့ကပို၍စူးရှနိုးကပ်လာသည်။ ချမ်းညခြေလှမ်းတွေလည်တက်ကြွမြန်ဆန်လာ၏။ သို့သော်..

“အဲ့ဒါပြဿနာဟာ..”

ကိုယ့်ဘာသာမချင့်မရဲညည်းမိကာ သန်းသားတချို့ပျဉ်တိုင်တွေတချို့နှင့် ခြံတံတိုင်းကြီးကို ဓာတ်မီးထိုးကြည့်ရင်းခေါင်းခါမိ၏။

ဒါယောအိမ်တော်ကြီးရဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးပဲ..

ပန်းကဒီထဲမှာဆိုရင်တော့ သူလှည့်ပြန်သွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်တော့မှာဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် နားထဲမှာရှိကံသံသဲ့သဲ့လေး တိုးဝင်လာ၏။

မဟုတ်သေးပါဘူး..။ သူနားကြားမှားတာလား..

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဓာတ်မီးမထိုးဘဲဒီတိုင်းဝေကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်တော့ မှုန်ပျူအလင်းရောင်နှင့် တောတန်းညှို့ညှို့ကပဲအကျည်တန်စွာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ မိန်းကလေးငိုသံလိုလို ခိုညည်းသံလိုလို ဒီလိုအသံတွေနဲ့ တောခြောက်တတ်ပါတယ်လို့တွေးမိရင်း နေရာမှ လှည့်ထွက်လိုက်လျှင်..

“ဥျတ်..”

“အ..”

ဟင်..

ချမ်းညခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ ညည်းလိုက်တာ မိန်းကလေးသံ..

“ကျွီး..အီး..အီး..”

တစ်ဖက်မှာ အာရုံစိုက်နေတုန်း နွားလှည်းမောင်းလာသံတွေကြားလိုက်ရသည်။ ညဉ့်နက်သံမို့ပီပြင်စွာကြားနေရပေမယ့် ဒါက ကယ်တော့ ရွာလယ်လမ်းမကနေသွားနေသော လှည်းသံပဲဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ စကားပြောသံတွေပါလာသည်။

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

ထို့ပြင် ဥယျာဉ်တော်ထဲက အိမ်တော်အလုပ်သမားတို့နေသော ကုန်းလျားတွေမှာ မီးအိမ်မီးစာတွေမြင့်လိုက်သဖြင့် အလင်းရောင်တွေ ဝင့်တက်လာတာမြင်လိုက်ရကာ..

“တောက်..နေပူစေတော့၊ ကံ..”

“ဖက်..ဘုတ်..”

သူဒီဘက်က အသံကြားရာဆီပြန်လှည့်လိုက်သည်နှင့် သူ့ခြေထောက်ရှေ့မှာ ဘုတ်ခနဲပစ်ကျလာတာ ဘာမှန်းမသိ။ ဓာတ်မီးထိုးကြည့်လိုက်တော့ မိန်းမစီးဖိနပ်အညိုရောင်ကတ္တီပါလေးတစ်ဖက်က မည်းကြီးပြတ်လျက်..

ဒီနားမှာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိနေပြီကိုသိလိုက်ကာ ကြားလိုက်သည့်စကားသံအရ သူမသည် မြပုခက်ကြီး..

စိတ်တွေကသောင်းကနင်းထဖြစ်ကုန်သည်။ စိုးရိမ်သွားတာပဲဟာ..ဝမ်းသာသွားတာလားမသိလိုက်ခင် အသံကြားသည့်ဘက်ကို အပြေးတပိုင်းသွားမိ၏။ ထိုစဉ်..

“အမေ့..”

“ဟာ..”

သူ့ခြေလှမ်းတွေပိုကြသွားသည်။ ထို့ကြောင့်တစ်စုံတစ်ခုပေါ်က မှုန်ပျူလိုက်သည့်ကြိုးလေးရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးက သူ့ကိုဘေးတိုက်တွန်းမှုလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး..

“အား..”

“ကြိုးလေး..”

သိလိုက်သည့်အချိန်မှာပဲ နှစ်ယောက်စလုံးဘေးကခြံပုတ်ကြီးပေါ်ကို လုံးလုံးလျားလျားလိမ့်ဝင်သွားလေသည်။ ချမ်းညလူကိုမထိန်းလိုက်နိုင်ပေမယ့် ဓာတ်မီးကိုတော့ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်လျက် ထိုဓာတ်မီးကသူမရဲ့ခါးအောက်မှာရောက်နေသဖြင့် မြေပြင်နဲ့ထပ်ဖိခံထားရသလိုရှိကာ..

“နည်းနည်းလောက်ခါးကော့ပေးပါလား..”

“ဟင်..ဘာပြောတာလဲ..”

“ကျုပ်နာနေပြီ..”

“ရှင်ဖယ်ပေးလေ..”

“ကျုပ်..အဲ ဟာမရဘူးလေ၊ ခင်ဗျားကော့လိုက်မှ ဒီမှာလက်ထုတ်လို့ရမှာပေါ့..”

သူမကိုယ်လေးထက်မှာ အုပ်မိုးသလိုဖြစ်နေသည့်ကိုယ်က ဘေးလွှဲပစ်ချင်ပေမယ့် လက်ကထုတ်လို့မရ။ ကြိုးလေးလည်း လက်ကိုဖိမိနေမှန်းသိပေမယ့် သူ့ခိုင်းသလိုလုပ်လိုက်လျှင် ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေနိုင်သည့် ကိုယ့်ခန္ဓာအနေအထားကြောင့် ဘာလုပ်ရမှ မသိ.. ၊

ချမ်းညသူမခါးနာမှာစိုးကာ ကိုင်ထားသည့်ဓာတ်မီးကိုလွှတ် ထုတ်လိုက်ပြီး.. ၊

“ခင်ဗျားအဆင်ပြေပြီလား...လုပ်လေဗျာ..”

“ကျွန်မ..”

သူမတစ်ခုခုပြောဖို့ပြင်မိလျှင် ချမ်းညကရှူးခနဲလုပ်၍ မီးရောင်တွေဝင်လာတာကို ပြလိုက်၏။ ရုတ်တရက်စကားမပြောရဲတော့မယ့် ကိုယ့်ရင်ဘက်ပေါ်မှာယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်စီးမိုးလျက် ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကလည်း ကိုယ့်ခါးအောက်မှာ.. ၊

လူချင်းခွဲပြီး လက်ကိုဆွဲယုတ်ဖို့ကလည်း လူတွေဘယ်လိုလုပ် ဝင်လာမှန်းမသိသော်လည်း ခြုံကထူပိတ်နေတာ ခေါင်းတော့ ကောင်းကောင်းထောင်လို့မရ။ ထိုပြင်.. ၊

“ခဏလေး...ငြိမ်ငြိမ်နေ..”

ချမ်းညက သူ့တွန်းလွှတ်လိုက်သည့်ကြိုးလေးရဲ့ဘေးကဓာတ် မီးကို လွှတ်နေသည့်လက်နဲ့ လှမ်းကောက်လျှင်.. ၊

“ရှင်..ရှင်ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ..”

“တိတ်တိတ်နေဆိုမှ..”

ကိုယ့်ပခုံးပေါ်မှာ သူ့မေးဖျားတင်နေလျက် ပါးချင်းကပ်နေ သည့်။ ရင်ဘက်ချင်းဖိကပ်နေတာလည်း အသက်ရှူလို့မရ။ ရှက် ရှက်နှင့် အတင်းရှုန်းကာတစ်ခုခုပြောမလိုပြင်ကာရှိသေးသည်။ ၊ လင်းရောင်လေးက ဖျတ်ခနဲမှောင်ကျသွားကာ.. ၊

“ဓာတ်မီးပွင့်နေတာ သူတို့မြင်သွားမှာစိုးလို့..”

ပြောလိုက်ကာမှ သူ့ဓာတ်မီးပိတ်ဖို့ကြိုးစားတာမှန်းသိပြီး အ ပြန်အပါးအရှက်ပြေ၏။ သိပ်မကြာလိုက်ခင်.. ၊

“မင်းပြောတော့ ဒီဘက်ကြားထဲမှာဓာတ်မီးရောင်တွေဆို..”

“ဟုတ်တယ်..”

“ဘာလဲ..သရဲမီးလုံးလား..”

“ဟာကွာ..တကယ်မြင်လိုက်တာပါ။ မီးရောင်ကပြေးသွားတာ ပြန်..အပေါ်တွေဘေးတွေဝေရမ်းသွားတာ..”

“တော်ပြီကွာ..မင်းသမီးက ဒီကိုထွက်ပြီးဘာလုပ်မှာတုံး၊ မျက်မှာလမ်းကောင်းမှမရှိတာ..”

“အေးလေ..တစ်ယောက်တည်းထွက်သွားတဲ့ဥစ္စာ..”

ဓာတ်မီးရောင်တွေက အနားရောက်မလာပေမယ့် စကားသံတွေ ကြားနေရ၏။ ပြီးတော့မီးရောင်သည် ဟိုဒီပတ်ဝေသွားလျက် မှက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားကြသည်။ ခဏကြာအောင်နားစွဲနေပြီး တစ်ယောက်သားခြုံထဲကနေ တွားသွားထွက်လိုက်ကြရင်.. ၊

“ခင်ဗျားက ဒီအချိန်ကြီးဥယျာဉ်နောက်ကို ဘာထွက်လုပ်တာ လဲ..”

“ရှင်ကရော..”

“ကျုပ်ကယောက်ျားပဲ..ဘယ်အချိန်ဘယ်မှာရှိနေနေ ခိုးဖို့ဝှက်ဖို့ မျှင်မို့နေတာမဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲ..”

“ကျွန်မလည်းကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ပေါ့..”

“အဲ့ဒီအကြောင်းကိုမေးနေတာပဲလေ..ကျွန်မဆိုတဲ့ခင်ဗျားက မကသူဌေးကြီးရဲ့သမီး၊ မင်းသမီးဖြစ်နေလို့မေးနေတာ..ခုနလည်း မပျော်လာတာ မြို့ကသတို့သားလောင်းကို ကြိုလာတဲ့လည်းတွေ ပြေးတာ..”

“ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့..”

မေးတာမကြိုက်သလိုဖြေကာ သူမကထရပ်လိုက်သည်။ ချမ်း နှစ်ဓာတ်မီးကိုမလင်းစေချင်သည့်ဘက်ကို လက်နဲ့ကာထားပြီး မှောက်ကြားမှာကပ်ကွယ်၍ ခလုတ်ဖွင့်၏။ ထိုအခါ ကြိုးလေးပိတ် နားသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံလေးကိုမြင်လိုက်ရပြီး ဖားပျားပြေ

လစရာကဏ္ဍရင့်

ကျနေသည့်ဆံပင်တွေမှာ သစ်ရွက်ခြောက်တွေအမှိုက်တွေ ကပ်တွယ်နေကာ.. ၊

“အမှိုက်တွေကပ်နေတာ ပန်းပင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ..ဟား ဟား.. ရှင်ဘာလို့ရယ်တာလဲ..”

ကြိုးလေးထိပ်ထိပ်ပျာပျာဖြစ်သွားကာ ဟိုဒီလှည့်ကြည့်ရင်.. “ညသံကိုဘာများမှတ်နေလို့လဲ..ဖယ်စမ်းပါ။ ပဝါနဲ့ချည်ထားတာ ဘယ်မှာပြေကျသွားလဲမသိဘူး..”

လဲကျခဲ့သည့်ခြုံနားမှာ ဒူးထောက်လေးထိုင်ချလိုက်ပြီး ပြင်ကာမှ ချမ်းညကမီးပိတ်လိုက်၏။

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ..”
“ဟင်..ဘာလဲ..”

“ရှင်နော်..ဒီမှာပဝါရှာမလို့ပါဆိုမှ မီးမှိတ်ပစ်လိုက်တယ်..”
“ပြောလေ..လို့ချင်ရင်တောင်းပေါ့..”

“ကျွတ်..စိတ်ပျက်လိုက်တာ..”
ချမ်းညက သူမဘေးမှာဒူးတစ်ဖက်ထောက်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ယောက်နဲ့ကပ်တွယ်၍မီးဖွင့်ကာ.. ၊

“ဘာကိုစိတ်ပျက်တာလဲ..ခိုးချောင်ခိုးဝှက်လုပ်နေတာက ပျားရယ်..”

“အဲ့ဒါကိုရှင်သိလို့ အခွင့်အရေးယူနေတာမို့လား..”
“အဲ့ဒီတော့ ကျုပ်ကဘာရမှာမို့တုံး..”
“ဘယ်သီမလဲ..”

ကြိုးလေးစိတ်တိုနေမှန်းသိကာ ချမ်းညကပြုံးလိုက်ပြီး.. ၊
“ပဝါကလက်တစ်ဝါးလောက်လား..လက်နှစ်လုံးလောက်လား.. ကလစ်လောက် ချိတ်လောက်လေးလား..”

“ပဝါဆိုမှ ကလစ်လောက်ချိတ်လောက်ကပါမလား..ရှင်လျှောက်စိတ်တိုအောင်မလုပ်နဲ့နော်၊ ကျွန်မသွားစရာရှိသေးတယ်..။ နောက်ဆုတ်..”

“လုပ်ပြန်ပြီ..”
လူကိုတွန်းလိုက်တော့ ထိုင်လျက်ကနေလဲပြိုမလိုဖြစ်သွားကာ

ယက်နောက်ပစ်ထောက်လိုက်ရ၏။ ပြီးတော့မှ ထိုင်နေရင်းခြေထောက်တွေရွေ့ဖယ်ပေးရင်း.. ၊

“ခင်ဗျားရဲ့ပဝါကိုကျုပ်ပြန်ပေးမယ်..အခုဘာလုပ်ဖို့ထွက်လာတာလဲဆိုတာပြော..”

“ဘာ..”

ကြိုးလေးမျက်နှာလေးမော့လာသည်။ သူ့လည်ပင်းကြားက ယက်ကိုင်ပဝါစထွက်နေတာကို သေချာကြည့်ပြီး သူ့လက်တွေထိသူမတာသာကြည့်ရှုရှာဖွေပြီးမှ.. ၊

“ဘယ်မှာလဲ..”

“မေးထားတာကိုဖြေလေ..”

မီးအလင်းရောင်က နှစ်ယောက်အလယ်မှာမို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်နီးကပ်ပီပြင်စွာ မြင်နေရကာ ကြိုးလေးရဲ့မျက်တောင်ပေါ်တို့က မီးပင့်ထားသည့်အလင်းရောင်ကြောင့် မျက်ခွံပြေပြေမှာ ယပ်တောင်ဖြန့်ထားသလို အရိပ်ထင်နေ၏။

ချမ်းညရဲ့အကြည့်တွေက စေ့စပ်သို့သိတ်စွာစုန်ဆင်းသွားခဲ့ပြီး သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းလွှာလေးတွေဆီ ရောက်သွားခဲ့လျှင် ကြိုးလေးတစ်ကိုယ်လုံးကျင်ခဲတုန်ယင်သွားလျက်.. ၊

“သွားတော့မယ်..”

ရှင်တွေအဆမတန်ခုန်လာခဲ့လျက် ကြိုးလေးရှောင်ပြေးဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူမရဲ့ခြေထောက်တွေခလုတ်မတိုက်ဘဲ ယိုင်ပုံခဲ့၏။ ချမ်းညကသူမပခုံးလေးကို အသာလေးဖမ်းထိန်းပေးလိုက်ရင်း.. ၊

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းဘယ်ကိုသွားမှာလဲ သိချင်လို့ပါ.. ဘာဖြစ်လာတာလဲ..”

ကြိုးလေးသူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ကိုင်ထားသည့်လက်တွေကိုဖယ်ချပစ်ကာ.. ၊

“ကျွန်မမရှိမှဖြစ်မှာ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“နောက်နေ့ဆို ကိုမင်းရဲသွေးနဲ့..”

သူမဆက်မပြောပေမယ့် ချမ်းညသဘောပေါက်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှာပျော်သွားသလိုလို စိုးရိမ်သွားသလိုလိုနှင့်.. ။

“သူ့ကိုမယူချင်လို့ထွက်ပြေးမယ်ပေါ့..ဘယ်ကိုပြေးမှာလဲ။ ဒီမချိန်ကြီး အနီးအနားမှာဘယ်သူရှိလို့လဲ..”

“ဒီအချိန်ကြီးပြေးမှ ကျွန်မကိုအဝေးကြီးပြေးမှာမဟုတ်ဘူးထင်ပြီး မလိုက်မှာပေါ့..”

“ဟုတ်ပါပြီ..ဘယ်ကိုလဲလို့..”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ..ကျွန်မဘာသာဘယ်ရောက်ရောက်..”

“ဟာ..ခင်ဗျားတော်တော်သတ္တိကောင်းပါလား..”

“ကောင်းတယ်..ကောင်းမှဖြစ်မှာ၊ ကျွန်မမချစ်တဲ့သူကိုတော့မယူနိုင်ဘူး..”

ပြောရင်း သွားဖို့ပဲပြင်နေပေမယ့် ချမ်းညဆွဲထားနိုင်တော့တဲ့ သူမရှေ့ကပိတ်ကာထားလိုက်ပြီးမှ.. ။

“အဲ့ဒါမဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်..ခင်ဗျားတို့က အစဉ်အဆက် ဆွေမျိုးချင်းလက်ဆက်ခဲ့ကြတာမို့လား၊ သူဌေးကြီးကဒါကို..”

“ကဲ..ခရီးဖင့်လိုက်တာရှင်၊ ပြောပြပြီးပြီ..ဘယ်မှာလဲကျွန်မပေါ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင့်ဆီရောက်သွားတာလဲ..”

“ကျုပ်ဆီမှာမရှိပါဘူး..ဟိုမှာ..”

“ဘယ်မှာ..”

ပြန်မေးသည့်စကားမဆုံးခင် သူပြသည့်နေရာကိုမျက်လုံးရောက်သွားသည်။ သူမဥယျာဉ်ခြံကိုကျော်ထွက်ဖို့ ခြံတောင်ပိုက်ကြိုပေါ်ကနေ ခြံတိုင်တွေဖြိုပြီးခုန်ချခဲ့တာဖြစ်ကာ ပဝါကအဲ့ဒီမှာပဲသေကိုင်နဲ့ငြိကျန်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ပဝါကမ်းခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ပါးပါးလေးပေမယ့် မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ဖြူလွလွလေးမြင်နေရ၏။

“ဒီမှာနေ..ခင်ဗျားမိမှာမဟုတ်ဘူး..”

သူတဓာတ်မီးကို သတိထားဖွင့်ပြီး ခြံနားပြန်ကပ်သွားသည်။ ကြိုးလေးရှေ့ကိုခပ်စမ်းစမ်းတိုးပြီးကပ်လိုက်၏။ ဒီမှာနေဆိုပေမယ့် သူ့ကိုမြင်လိုက်ကာမှ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့်သတ္တိတွေ

ပယ်ရောက်ကုန်သည်မသိ။ ထိုစဉ်.. ။

“ဥယျာဉ်နောက်ကိုထပ်သွားရှာကြ..သေချာတယ်၊ အိမ်တော်ထဲမှာမရှိတော့ဘူး..”

ဟင်.. ။

ဦးဩဘာ.. ။

“ကိုဩ..လူခွဲပြီးနဲ့ အောင်လိုက်ခိုင်းစမ်းပါ..”

လှမ်းပြောနေသည့်ယောသူဌေးကြီးရဲ့အသံ။ ပြီးတော့ ညာဘက်ကတောင်ဝင်းလွင့်လာသည့်မီးတုတ်ရောင်တွေ ဓာတ်မီးရောင်တွေ

“သူတို့..သူတို့လာကြပြီ..”

“လာ..သွားမယ်..”

ချမ်းညပဝါကိုဖြစ်သလိုဆွဲဖြုတ်လိုက်ကာ တစ်ဖက်ကကြိုးကလေးလက်ကိုဆွဲ၍ တောထဲဘက်ကိုပြေးသည်။ ပြီးတော့ ပဝါကိုသစ်တိုင်းဖျားတစ်ခုမှာချိတ်လိုက်ပြီး နောက်ကိုပြန်ပြေးလျှင်.. ။

“အို..မလိုက်ဘူး၊ ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ..ကျွန်မလုံးဝမပြန်ဘူးလို့..”

“မပြန်ရပါဘူး..သူတို့ကိုလမ်းလွဲလိုက်တာ၊ ကျွတ်..တိတ်တိတ်စမ်းပါ၊ ခင်ဗျားပြန်ချင်ရင်တောင်ပြန်မလွတ်ဘူး..ရှင်းပြီလား..”

“ဘာ..”

“ကျုပ်ကကြံရာပါဖြစ်နေပြီလေ..အမှုပတ်မခံနိုင်ဘူး..”

သူမအသံလေးတိတ်သွားတော့ ချမ်းညပြုံးလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ သူမလက်လေးကိုမလွှတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း တခြားတစ်ဖက်ကို ချိုးဖောက်ပြေးခဲ့၏။

ဒီည သည်းကိုးဖြာပန်းနဲ့တွေ့ ဘာကြောင့်ရသလဲ.. ။ ပန်းဆီကိုမရောက်ဘဲ မြပုခက်ကြိုးဆီ သူ့ဘာလို့ရောက်လာတာလဲ.. ။ တိုက်ဆိုင်ခဲ့သည့်အရာရာဟာ ကံကြမ္မာရဲ့တမင်တကာညွှန်ကြားချက်တွေပဲဆိုလျှင်.. ။

အခန်း(၂၆)

“သူတော်..”

“ဘုရား..”

“နေမွန်းတည့်လုပြီလား..”

“တင်ပါ့..နေကတော့ မွန်းတည့်ပါပဲဘုရား..”

ဆရာတော်ကိုလျှောက်တင်ရင်း ခါးကြားမှာလိပ်ကျစ်ထားသူကြီးမပါသောကြေးဒိုင်ခွက်နှင့်နာရီလေးကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကမန်းကတန်းပြေးလိုက်တာ.. ၊

“မှန်ပါ့ဘုရား..နေမွန်းတည့်ဖို့အကွက်သုံးကွက်လိုပါသေးတယ် ဘုရား..အဲ တစ်ကွက်ငါးမိနစ်ဆိုတော့..”

“ဟဲ့..သူတော်..”

“ဘုရား..”

“နင်ဘယ်လောက်သင်သင် ဘာလို့အမှတ်သညာမရှိတာတုံး.. ဒီနာရီကိုခုထိကောင်းကောင်းမကြည့်တတ်ဘူး၊ လမ်းမှာမို့နော်..ပါ နှင့်ခေါင်းကိုလက်ဆစ်နဲ့နာအောင် ခေါက်ပစ်ချင်တာ..”

ဦးသူတော်ပြုံးမဲ့မဲ့ကြီးဖြစ်ကာ ဆံပင်မရှိသည့်ခေါင်းကိုလက်မဝါးနဲ့သာမကဘဲ လက်တစ်ချောင်းလုံးကွေးတဲ့ထည်၍ တိုးလျှံပွတ်သပ်ရင်း.. ၊

“တပည့်တော်လည်း မှတ်တာပဲဘုရား..သုံးကွက်သုံးကွက်လေး စိတ်ခွဲမှတ်ထားတာ၊ အဲ့ဒါကို သုံးကွက်ကို..”

“တော်တော့..တော်တော့၊ ရွာကျောင်းကိုပြန်မရောက်ခင် အရိုက်ခံရတော့မယ်..ငါ့ကိုရေတစ်ခွက်ပေး..”

“မှန်ပါ့..”

ဆရာတော်ကြီးက အိုးပုံရွာကိုသွားတိုင်း ဟိုကျောင်းမှာပဲညီတတ်ကာ ဒီတစ်ခါကျမှမနက်လေးနာရီကနေထလာရပြီး ဆွမ်းပေးပြီးတာနှင့် ချက်ချင်းပြန်ကြွဖို့လုပ်တော့သည်။

“အရှင်ဘုရား..ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီးကာမှ လမ်းကြမ်းကြမ်းမပျောက်သင့်ပါဘူးဘုရား..”

စပ်ပိုင်ပိုင်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကိုယ်ကာယရှိသည့် ဆရာတော်ကြီး၏ ခြေလှမ်းကို ပိန်ပါးပါးခပ်ပုပုရှိသောဦးသူတော်ဘယ်လောက်ပူပူအောင်မလိုက်နိုင်ဘဲ နောက်ကနေအမောတကောလျှောက်တင်ပြီး ဆရာတော်ကြီးက ပုံမှန်အတိုင်းလျှောက်နေလျက်က ခြေလှမ်းမပျက်ဘူး.. ၊

“ရွာမှာသာမဏေလောင်းတွေက ထိန်းရခက်တယ်ကွယ့်..ရဟန်းခံရှင်ပြုအလှူပွဲကလည်း နီးနေပြီ၊ သာမဏေလောင်းတွေ စာမကျသေးဘူး..ဒါကြောင့် ဘယ်သွားလို့မှနောက်ကြောင်းအေးနေလို့မဖြစ်ဘူး..”

ဆရာတော်ကြီးက ရွာနီးချုပ်စပ်ကျောင်းတွေရှိသမျှ ကျောင်းကိုတွေ့ထံမှာလည်း အသက်ဝါအကြီးဆုံးဖြစ်ကာ အသက်ဝါငယ်မည့်ဆရာတော်တွေထက်လည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းလေသည်။ သုံးကျွန်းတောင်ရွာက ဘယ်ရွာနဲ့မှမနီးစပ်ပေမယ့် ဆရာတော်ကြီးတော့မယ်ရွာဖြစ်ဖြစ် တောလမ်းကနေခြေလျင်ကြွတာပဲများ၏ ၊

သံဃာကိုစွန့်ကြဲရသည့်တိုင် သံဃာကိုလာကြို ပြန်ဖို့တာတွေကြောင့် တခြားရွာတွေကနေ လူဝင်လူထွက်ရှုပ်လာမှာကို မလိုချင်တာလည်းပါသည်။ သုံးလွန်းတောင်ရွာကြီးတစ်ရွာလုံးက မိသားစုတစ်စုတည်းလိုဖြစ်နေတာမို့ ရွာအတွက်လုံခြုံရေးစည်းကမ်းဆိုတာကို အထူးတလည်ချမှတ်ထိန်းချုပ်နေဖို့မလိုပေ.. ၊

ရွာသည်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တစ်မိန့်တစ်အာဏာပဲဖြစ်ကာ ရွာရှိသူရေးနာရေးစီးပွားရေးအစစအရာရာကို ယောအိမ်တော်ကတော်တော်တင်ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခဲ့၏။ ဆရာတော်ကြီးက ကိုယ့်ရွာနဲ့ပတ်သက်စေတိုင်တာများကို တွေးနေရင်း စိတ်ရှုပ်လသသလိုရှိလျှင် ရွာမှာသူတော်

ကိုရွတ်၏။ ဦးသူတော်မေးစရာရှိသည်ကို မေးဖို့အခွင့်မသာတော့ပါ။ ဆရာတော်ကြီးရွတ်နေသော မေတ္တာသုတ်ကိုနာရင်း တိတ်ဆိတ်ဖျူဖျူလိုက်ရခြင်းသို့ရောက်လေသည်။

ထိုစဉ် လယ်သုံးကွက်ဆိုင်နှင့်မန်ကျည်းပင်ကွေ့နားရောက်လာကာ.. ၊

“ဟာ..ဒီမှာအကြော်ဆိုင်ထွက်နေပါလား၊ အတော်ပဲ..”

“နင်ဘာလုပ်ချင်လို့တဲ့..”

“မလုပ်ပါဘူးဘုရား..ထန်းကြောဖျာလေးနဲ့သောက်ရေအိုးစင်ဖို့အကြော်ဆိုင်ကလည်း ရေနွေးပူပူလေးနဲ့ဆိုတော့..”

“မနားနဲ့တော့..နားလိုက်ရင် ပိုပင်ပန်းတယ်..”

ဟင်.. ၊

ဦးသူတော်အသံတိတ်သွားတော့လည်း ဆရာတော်ကြီးဖြေလှမ်းနေေးသွားကာ.. ၊

“ရွာနားလည်းနီးနေပါပြီ..ကိုင်း ရေလေးဘာလေးဝင်သောက်ချင်သောက်၊ ကျုပ်ဟောဟိုသစ်တုံးမှာ တအောင့်ထိုင်မယ်..”

“တင်ပါဘုရား..”

အကြော်ဆိုင်သည် ဝါးတိုင်ထူ၍သစ်ခက်တွေမိုးထားပေမယ့် အတော်ကျယ်၏။ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က အကြော်ကြော်နေကာ အဘိုးအိုတစ်ယောက်က အကြော်ဆယ်လိုက်မီးထိုးလိုက်။ ရေမှာ ဝါးကြမ်းစားပွဲလေးနစ်လုံးနှင့် ထန်းကြောဖျာကြမ်းတွေခင်းထားသည်။ ဖျာဆိုပေမယ့် ဖျာပုံမပီပြင်တော့အောင် ထောင့်တွေမှာဖျာထွက် စုတ်ပြဲနေကြကာ.. ၊

“ဒီနေ့ရောင်းရပါးသလားဘကြီးဖြိုး..”

“မပါးပေါင်ကွယ်..နေ့တိုင်းဒီလိုပါပဲ..”

“တော်သေးတာပေါ့ဘကြီးဖြိုးရာ..ဘကြီးဖြိုးတို့သားအဖအရပါပြုတ်သွားပြီဆိုတဲ့အသံ မကြားပါရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေရတယ်မှာ..”

“ဟုတ်တယ်..ဒီနားမှာဘကြီးဖြိုးတို့အကြော်ဆိုင်လေး ထွက်ကာမှ ခရီးတစ်ထောက်နားခွင့်ရတယ်၊ နောက်ပြီး ဈေးဆိုင်ဆိုတာ

မယွားလူလာစုံတယ်လေ..လူစုံတော့ သတင်းစုံကြားရတာပေါ့နော့..”

“ကဲ ပြောလိုက်တော့မဦးရေ..သူများကသတင်းပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ နင်ကပဲပြောချင်နေတာမို့လား..”

“ဟုတ်လား..မမဦး ဘာသတင်းများတဲ့..”

အကြော်ကြော်နေသည့်အမျိုးသမီးကပါ လှမ်းမေးတော့ သူမအရယ်လိုက်ပြီး.. ၊

“ဒါကတော့ တကယ့်သတင်းထူးပါင်းမရယ်..သုံးလွန်းတောင်မှက သူဌေးကြီးသမီးလေ..”

ရေအိုးစင်မှာနီးအုပ်ဆောင်းလေးကို ဖွင့်နေသည့်ဦးသူတော်ရဲ့ မှုတ်တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အတော်လှမ်းလှမ်းက သစ်လုံးကြီးလှဲနေကျပေါ်မှာ ထိုင်ဖို့သွားနေသည့် ဆရာတော်ခြေလှမ်းတွေလည်း များကျသွားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ထိုစကားဆက်လာမည့်အရေးကို စိတ်စောစွာနားစွဲလိုက်မိစဉ်.. ၊

“ညတုန်းကသူဌေးသမီး ပျောက်သွားလို့တဲ့..”

“ဟင်..တကယ်လား..”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို..အဲ့ဒါကိုသေချာကြားခဲ့တာ၊ မနက်ကမှ အဲ့ဒါပဲနေ ငါ့ရဲ့မတ်ပြန်လာတာပါ..”

“ကိုလှဌေးလား..ဟုတ်တယ် သူကရှင်တစ်ရာပွဲအတွက် အာဂျင်တင်ဆောက်ဖို့ အလုပ်သမားတွေခေါ်တုန်းက လိုက်သွားလုပ်တာမနား..”

“အေးလေ..ဒီရက်ပိုင်းဟိုမှာပဲ နေ့ရောညရောနေပြီးလုပ်နေရတာ ငါးရက်ရှိပြီဥစ္စာ၊ မနက်ကပြန်လာတော့ ညကကိစ္စတွေဖြစ်သွားတာ သူတို့တောင် ဝိုင်းရှာပေးခဲ့ရသေးတယ်တဲ့..”

“ဒါနဲ့သူတို့က ဆွေမျိုးချင်းလက်ဆက်မှာဆို..အလှူနဲ့အတူတူပဲလာဆောင်မှာလို့ကြားတာကို..”

“သတို့သားလည်းမရောက်သေးပါဘူး..ဒါပေမယ့် ငါ့မတ်က ပျောက်တာတော့ သူဌေးကြီးသမီးက ချစ်သူနဲ့ပါသွားတာဖြစ်မှာတဲ့၊ နှစ်ယောက်တည်း ညဘက်ကြီးသွားရုံစရာအကြောင်းမုမရှိတာပဲ..”

“ဟုတ်ပါ့မလားမမဦးရယ်..သူဌေးကြီးသမီးကို ရွာသားကလေး

စိတ်ကူးပုံပါမလား၊ နောက်ပြီး အဲဒီသူ့ဌေးသမီးလှချက်က လက်မ
ခါလောက်တယ်ဆိုပဲ...လူတိုင်းတောင်မြင်ဘူးတာမဟုတ်ဘဲနဲ့..

“ကဲ...ကဲ မိန်းကလေးတို့သတင်းထူးတာလည်း ထူးတာမ
ကိုယ်မသိတဲ့အကြောင်းပြောတာ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြောကြ

အဘိုးအိုကသတိပေးရင်း ရေခွေးပန်းကန်လုံးလေးနဲ့ ရေခွေး
ပြီး နေရာမှထရပ်လိုက်လျှင်.. ။

“အဖေကဘာလုပ်မလို့တုံး..”

“ဒီမှာဆရာတော်ဘုရားကို..ဟင်..”

ဆရာတော်နဲ့ဦးသူတော်တို့က အကြော်ဆိုင်နဲ့အတော်ဝေ
ကို ရောက်သွားခဲ့ပြီးဖြစ်ကာ.. ။

“ဆရာတော်ဘုရား..”

“စကားမများနဲ့သူတော်..မြန်မြန်လျှောက်စမ်း..”

“တင်ပါ့ဘုရား..”

ဦးသူတော်ကလည်း ခုနကခြေလှမ်းမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ သူ
တော်ကိုအမိပြေးလိုက်ရင်း.. ။

“အရှင်ဘုရား...တပည့်တော်တို့မနက်အုန်းမောင်းခေါက်ပြီးတ
က ထွက်လာမိလို့ထင်တယ်နော်၊ အဲဒီကိစ္စကြီးကို မကြားခဲ့ဘူး
ရား..”

“ညတုန်းကဆိုတော့ ဒီကိစ္စကသေးသေးကွေးကွေးဟုတ်ဟုတ်
တူဘူး..”

မိမိဘာသာရေရွတ်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရသွားကာ ဆရာ
တော်ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဦးသူတော်လည်း ဘုမသိဘဲ
ရပ်လိုက်မိကာ ရုတ်တရက်မေးလည်းမမေးရဲ့.. ။

“အရှင်ဘုရား...ဘာ ဘာဖြစ်..”

“မနက်ကအရှုဏ်ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီးတော့..”

တွေးမိလိုက်ပေမယ့် ဆက်မပြောဖြစ်ခဲ့ပေ။ ပြီးတော့ ကပ္ပိယ
မေးခဲ့စဉ် ကပ္ပိယပြန်ဖြေပုံက.. ။

“ကပ္ပိယ..ချမ်းညဘာလုပ်နေတုံး..”

“ချမ်းည အိပ်ရာကတော့ထသွားပြီဘုရား..”

“အေး...သူမနက်စာစားရင် ဒီမနက်သက်သတ်လွတ်စားရမှာ
ပျားပုစွန်..”

“တင်ပါ့..”

“သူမေ့နေမယ်..သတိပေးလိုက်ဦး..”

“တင်ပါ့ဘုရား..သူ့အတွက် ကင်းမဲ့သီးနှံမျှစ်စပ်လေးကြော်ထား
ကပ္ပိပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုညတုန်းက သည်းကိုးဖြာရှာ

ရပ်လိုက်တာ ဘယ်အချိန်ပြန်ဝင်အိပ်သလဲမသိဘူး...ခုလည်းထွက်
တာလား ပြန်မအိပ်သေးတာလားပဲ..”

“ချမ်းညကိုနေရာတကာ မခိုင်းနဲ့..ဒီကလေးက ပြဿနာကိုမ
ကြောက်တတ်ဘူး..”

ဆရာတော်ကြီးတွေးနေရင်း စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်လာခဲ့သည်။ အ
ကြောင်းအရာကို ဘာကြောင့်အလေးအနက်ဆက်မတွေးမိဘဲ ကိုယ်

ကျင့်ရာကို ပြောခဲ့မိမှန်းမသိ.. ။

ချမ်းညကို သည်းကိုးဖြာပန်းပင်ရှာခိုင်းလိုက်သည်။ ညကပြန်
လာလား မအိပ်ဘူးလားဆိုတာ ကပ္ပိယကြီးသေချာမသိသေးသည့်

ပြုစီမှာ အရှုဏ်ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီးတာနှင့် သူတော်ကိုခေါ်၍ကျောင်း
ထွက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

မင်းသမီးလေးညကပျောက်သွားသည်ဆိုတာ ချမ်းညနဲ့ပတ်
ပတ်နေနိုင်သလား.. ။

ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်လာသည်အထိ တစ်ခါမှမလှုပ်ရှား
ပျားပုစွန်သော စိတ်ထဲမှာပူလောင်မှုတွေပါနေမှန်း မိမိဘာသာသိနေ၏။

ခက်ပြီကော. ။

ချမ်းည မင်းသမီးလေးကိုမြင်ပြီး ဒါပဲတမ်းတမ်းစွဲပြောနေတတ်
ဆရာတော်ကြားလည်းကြားသည်။ ကပ္ပိယကြီးလျှောက်တင်ခဲ့

တာလည်း ရှိ၏။

မဟုတ်မှလွဲရော ဒီကလေး မင်းသမီးကိုများ.. ။

အခန်း(၂၇)

ရွာပြင်ညောင်အိုကြီးနားမှာနေသော ပန်းပုဆရာကြီးဦးချစ်တင်ထံ ဒီညနေဆွမ်းလှည့်ကျသည်ဖြစ်ကာ ကျောင်းကကျောင်းသာ၊ နေယောက်က ဆွမ်းချိုင့်ကိုကိုင်ပြီး ဦးချစ်တင်အိမ်ခြံထဲဝင်သွား၏။ ဆရာတော်ကြီးက ဒါကိုလှမ်းမြင်ကာ..

“ဟဲ့...သူတော်..”

“ဘုရား..”

“ဒကာချစ်တင်အိမ်ထဲ တောက်တဲ့နဲ့ကံကောင်းတို့ဝင်သွားကြတယ်..”

“မှန်ပါ..ဒီညနေဆွမ်းလှည့်..”

“သူတော်..”

“ဘုရား..”

“နင့်ကိုသူတို့ဘာကြောင့်ဝင်သွားတာလဲလို့ မေးနေတာမဟုတ်ဘူး..ငါ့ရှေ့ကမြန်မြန်သုတ်သုတ်လျှောက်ပြီး သူတို့ထွက်လာတာကိုစောင့်..”

“တင်ပါ..”

“ကျောင်းမှာချမ်းညရှိနေလားမေးစမ်း..”

“တင်ပါဘုရား..”

“သွား..အုပ်မိအောင်သွားစမ်း၊ ငါ့ယောအိမ်တော်ရှေ့ကမဖြတ်ခင် သေချာသိရမှဖြစ်မယ်..ပြေးမြန်မြန်..”

“ပြေးပါပြီဘုရား..”

ဦးသူတော်လည်း အသက်အရွယ်နဲ့မမျှအောင် အပြေးတိုက်

မျက်ရေတင်လေသည်။ ဒါတောင် တောက်တဲ့နဲ့ကံကောင်းတို့ပြန်မျက်တာကြတာကို မိရုံလေး.. ၊

ထိုအချိန်လေးမှာပဲ ညောင်ပင်ကြီးရဲ့တစ်ဖက်က ရွာတောင်နတ်ပျက်ကနေ ထွက်လာကြသည့်ဒေါ်ရတနာလှိုင်နှင့် သူဌေးကြီးတို့ရဲ့ ယာဉ်ကျော့က ဆရာတော်နောက်ကိုရောက်လာပြီဖြစ်ရာ.. ၊

“အရှင်ဘုရား..နေပူကျဲကျဲမှာ ဘယ်ကပြန်ကြွလာတာတုံးဘုရား..”

ဟင်.. ၊

ဆရာတော်ကိုယ်ကြီး မတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ ပြန်လှည့်လှည့်လိုက်တော့ သူဌေးကြီးတို့က လှည်းယာဉ်ပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်ပြုတ်လျက်.. ၊

“ကျောင်းထိလိုက်ပို့ပါမယ်..လှည်းယာဉ်ပေါ်ကြပါဘုရား..”

“မောင်မင်းတို့ကရော ခုနစ်တုန်းကတော့ ဒီနားမှာကျုပ်မမြင်မိလား..”

ဆရာတော်အမေးကြောင့် ဒေါ်ရတနာလှိုင်က ခပ်ရို.ရို.ရှေ့တိုးပြီး လက်အုပ်ချီ၍.. ၊

“တပည့်တော်တို့က ရွာတော်အရှင်နတ်နန်းကို လာကြတာပါဘုရား..သမီးမိုက်က သူ့ဘိုးတော်လိုအမိုက်ဇာတ်ခင်းလေသလား၊ ကုန်းမသိရဘဲ ပျောက်နေလိုပါ..”

ဆရာတော်ကြီး မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူဌေးကြီးကိုအကြည့်ရောက်ကာ.. ၊

“နတ်ကွန်းကိုမိန်းမသားက ရောက်လာတာထားလိုက်ပါတော့.. မောင်မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့တုံး..”

“တပည့်တော်က..အဲ..”

သူဌေးကြီးမျက်နှာပျက်သွားကာ ဆရာတော်ဘာကြောင့်မေးကြိုက်တာကိုလည်း နားလည်သည်ဖြစ်ရာ.. ၊

“ဒီလိုရှိပါတယ်ဘုရား..ဇနီးသည်ကလည်း သမီးအတွက်ပူဇော်ပေးနေတာတော့..”

“အဲ့ဒါနဲ့ပဲ နင်တို့သမီးဘယ်ရောက်နေသလဲလို့ နတ်ကွန်းက

မေးတယ်ပေါ့..”

“အဲ..အဲ့ဒါ..”

“ပြောပြလိုက်လား...ရွာတော့်အရှင်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က..”

ဆရာတော်က ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ အခါကျမှ သူ့အရေးကြီးနေသည့်ကိစ္စကို သတိရစေသည့်အကြောင်း သည်.. ၊

“အရှင်ဘုရား...ချမ်းညလည်းပျောက်..”

“တန်တော့..တန်တော့..”

ဆရာတော်အသံတွေဘာတွေပါ ပျက်ကျသွားကာ သူ့မျှော်စင်နဲ့ပြောနေဆဲအကြောင်းအရာတွေလည်း ပျောက်ရုက္ခနီ၏။

“အရှင်ဘုရား...အရှင်ဘုရား...”

“ဟဲ့...ဘာတုံး...”

“လှည်းယာဉ်ပေါ်ကြွပါဘုရား...ငတိုးရေ လှည်းယာဉ်မဟုတ်ဘူးဟဲ့..”

“နင်တို့လိုတဲ့ခရီးကိုသွားကြပါ...ငါ့အတွက်မလိုပါဘူး..”

ဆရာတော် ဒီတိုင်းသုတ်သုတ်လျှောက်နေသမျှ သူ့ဌေးကြီးမောင်နှံလည်း လက်အုပ်ချီရင်းအပြေးတပိုင်းလိုက်နေရကာ.. ၊

“လှည်းယာဉ်ပါနေရက်နဲ့ အရှင်ဘုရားကခြေလျင်ကြနေတာမသင့်တော်ပါဘူးဘုရား..”

ဒါဖြင့် ဒီဇနီးမောင်နှံကအိမ်တော်မှာဝင်နေခဲ့ကြပြီး ငါ့ကိုလှည့်ပေးပြန်ပို့ပေးမပေါ့.. ၊

ဆရာတော်ခြေလှမ်းတုံ့ပြီး ပြန်ငဲ့ကြည့်လျှင်.. ၊

“တပည့်တော်တို့လည်း ကျောင်းကိုလာကြမို့ပါ..”

“ဟင်..”

“အရှင်ဘုရားလှည်းယာဉ်ပေါ် ကြွပါ..တပည့်တော်တို့ဒီတိုင်းဘေးက..”

“နေ..နေ ငါဒီတိုင်းပဲလျှောက်နေကျ..”

လှည်းယာဉ်ကော ဇနီးမောင်နှံပါ ဒီတိုင်းကပ်ပါနေကြသည့် ဆရာတော်ခြေလှမ်းတွေ ကျသထက်ကျလာ၏။ သူ့ဌေးကြီးကျောင်း

ဘာလိုက်လုပ်မည်မသိ။ ချမ်းညဘယ်လိုပျောက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေတာလည်းမသိရ.. ၊

ထို့ကြောင့် သူ့ဌေးကြီးဇနီးမောင်နှံထက်ကိုယ်ကအရင်ဦးအောင်ရောက်မှဖြစ်မည်။ ချမ်းညနဲ့မင်းသမီးတစ်ခုစုပတ်သက်နေနိုင်သလို စံစားမိနေပေမယ့် ဒါကိုကာကွယ်ဖို့သာစိတ်ကဖြစ်နေကာ.. ၊

“ဆရာတော်ဘုရား...ဒါဆိုလည်းဖြည်းဖြည်းလျှောက်တော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော်တို့လည်း လှည်းယာဉ်ထားခဲ့ပါတော့မယ်..” ရော်.. ၊

ကိုယ်အရင်ရောက်သွားဖို့ဆို ပြေးမှဖြစ်တော့မယ့်ကိန်းပါလား.. “ဘယ်နှခုကြောင့် ကျုပ်ကိုထားဆီးနေတာတုံး..”

ဆရာတော်မျက်နှာပေါ်ကဒေါသအငွေ့အသက်ကြောင့် သူ့ဌေးကြီးခြေလှမ်းတုံ့သွားပြီး အံ့အားသင့်နေ၏။ ဦးသူတော်ကလည်း အလိုက်တသိအရင်သွားနှင့်ဖို့ မကြိုးစားသဖြင့် ဆရာတော်စိတ်တိုနေတာ.. ၊

“နင်တို့ဘယ်သွားသွား လှည်းယာဉ်နဲ့သွားနေကျမဟုတ်ဘူးဟား..”

“ဒါပေမယ့် အခုဆရာတော်ခြေလျင်ကြွနေတာမြင်သားနဲ့ တပည့်တော်တို့က လှည်းယာဉ်နဲ့လိုက်ပါစရာလားဘုရား...ဒါမသင့်တော်တဲ့ကိစ္စပါ..”

နောက်ထပ်ငြင်းဆိုဖို့မသင့်တော်ပြီဖြစ်ရာ ကြက်သွေးရောင်ရင့်ပျိုကတ္တီပါကော်ဇောကြီးခင်းထားသော လှည်းယာဉ်ပေါ်ကိုထိုင်လိုက်ရလေသည်။

“သူတော်..”

“ဘုရား..”

“ကျောင်းကိုမြန်မြန်သွား..”

စိတ်ရှိတဲ့အတိုင်းလွတ်ခနဲပြောမိပြီးမှ.. ၊

“အဟမ်း..အဟမ်း နေပူရင်ပြောပါတယ်..”

ပြောပြန်တော့လည်း သူ့ဌေးကြီးနဲ့ဇနီးသည်တို့ ဒီတိုင်းလှည့်ပတ်လိုက်လာကြမှာကို သတိရကာ.. ၊

လင်္ကာကျေးဇူး

“ဒကာမကြီးက အိမ်တော်မှာဝင်နေခဲ့လို့ ရရဲ့ မဟုတ်လား..”

“ဘုရား..”

“ဒကာမကြီးနေပူလို့ပြောတာပါ..”

“ဟုတ်တယ်..အစ်ကိုထည်လည်း လှည်းယာဉ်ပေါ်ကလိုက်ရသွားလိမ့်မယ်၊ တင်ပါ့ဘုရား..တပည့်တော်နေခဲ့ပါတော့မယ်၊ ဖော်..နင်ပါဆင်းခဲ့.. ၊

လှည်းယာဉ်ပေါ်မှာ လူအပြောင်းအလဲတွေဖြစ်နေကြစဉ် ယောပေပေရပ်နေသည့်ဦးသူတော်ကို ကျောင်းကိုသွားနှင့်ဖို့ ဆရာတော်ချက်ပြရင်း ဒေါသများပါတွက်လျက်.. ၊

ကျောင်းမှာသာဆို ဒီသူတော်ကြိမ်လုံးစာမိနေပြီ..သင်း.. ၊

အခန်း(၂၈)

ကျောင်းကိုဦးအောင်ပြန်စေချင်တာ ဘာကြောင့်မှန်း ဒီသူတော်ပဲပီမည်လည်းမထင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းဝင်းထဲကိုလှည်းယာဉ်ပါလာတာနှင့် ဆင်းဖို့ပြင်ထားရကာ သေချာရပ်လိုက်တာနှင့် ဆရာတော်ဆင်း၏။ သို့သော်သင်္ကန်းကိုဆွဲထားလိုက်သဖြင့်.. ၊

“ဟဲ့..ထည်ဝါ ဘယ်နှခုကြောင့်ငါ့ကိုပဲတားဆီးနေသတုံး..”

“တပည့်တော်မတားပါဘူးဘုရား..ဒီမှာနဖားကြီးချည်နေတုံးပါ..”

“ဟေ့..”

ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ သင်္ကန်းကလှည်းယာဉ်အောက်တန်းနဲ့ မနုတာဖြစ်လျှင် သူဌေးကြီးလှည့်မကြည့်ခင် ကမန်းကတန်းလှည့်မဟုတ်ရသည်။ ထိုစဉ် အိမ်တော်ကလှည်းယာဉ်နဲ့ဆရာတော်ရောမကသခင်ကြီးပါပါလာတာမြင်ကာ ကပွဲယကြီးနှင့် ကျောင်းသားလေးတွေ ကမန်းကတန်းထွက်ကြိုကြရာ.. ၊

“အရှင်ဘုရား..”

“ဘုန်းဘုန်းဘုရား..”

“ဟေ့..ဟေ့ မလိုဘူး၊ သွားကြ..ပြန်ဝင်ကြစမ်း..”

“နေပါစေဦးဘုရား..ကျောင်းအတွက်လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေပါလာ..”

“အဲ့ဒါတွေပြီးမှသယ်ခိုင်းပါမယ်..ကျောင်းထဲရောက်နေမှပဲ..”

“ကောင်းပါပြီဘုရား..ဒါဖြင့်လည်း တပည့်တော်တစ်ခါတည်း..”

“လိုက်ခဲ့ပါတော့မယ်..”

ဟေ့.. ၊

လင်္ကာကျုံးရင့်

ကပ္ပိယကြီးနဲ့ကလေးတွေကို မေးမြန်းစပ်စုနေမည်စိုး၍ ပစ္စုပ္ပန်
မသယံခိုင်းကာမှ သူဌေးကြီးလှည်းယာဉ်ပေါ်ကဆင်းလိုက်လာတော့
ဆရာတော်ချာခနဲပြန်လှည့်သည်။ ကျောင်းပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းလာ
သည့် ဦးသူတော်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုးလျှင်..

“ဟဲ့..ချမ်းညရှိရဲ့လား..”

“အခုမရှိဘူးဘုရား..”

“သယ်..အခုတွေ တော်ကြာတွေနှင့်ကိုခွဲခြားကြည့်ခိုင်းလိုက်တာ
လား၊ နင်တော့လေ..”

ဒီနေ့ဘယ်သူပြသဒါးနေ့ဖြစ်နေသည်မသိ။ ကျောင်းပေါ်မှ
အေးဆေးဟန်နဲ့ထိုင်နေပေမယ့် အနားကိုတစ်ယောက်မှမလာကြပါ။

“အဟမ်း..အဟမ်း ကိုရင်ဥက္ကာ..”

“ကွင်မရှိပါဘူးဖား..”

“မရှိဘူးပြောတဲ့လူက ဘယ်ကနေပြောနေတာတုံး..ခုထွက်လာ
စမ်း..”

အနားမှာစကားမပီတဲ့ အောင်ကြီးပဲရှိနေတာလည်းမတတ်မှီပဲ
ကိုရင်ခေါ်တာကိုစကားမပီတော့ ‘ကွင်’ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်
ကျောင်းမှာအမြဲတမ်းရှိနေတာသူပဲမို့..

“ဟဲ့..အောင်ကြီး လာစမ်းမြန်မြန်..”

ဆရာတော်ခေါ်ထုတ်ပေမယ့် သူဌေးကြီးရောက်လာပြီးမှ အောင်
ကြီးကနောက်ကရောက်လာကာ..

“ရောက်ပါပြီဖား..”

ရောက်လာပေမယ့် သူဌေးကြီးရှေ့မှာ ပြောရခက်မေးရခက်ဖြစ်
နေခဲ့ဆဲ..

“အရှင်ဘုရားကိုလမ်းမှာတည်းက မေးချင်တာဘုရား..အရှင်ဘု
ရားအတော်ဝေးဝေးက ကြွလာတယ်ထင်လို့ မောပန်းဟန်လည်းပြ
ရတာနဲ့..”

“မေးစမ်းဘာတုံး..”

မကြားချင်သည့်စကားပေမယ့် မြန်မြန်ဆန်ဆန်သိချင်နေသ
ဖြင့် ကြားဖြတ်မေးမိကာ..

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

“ကျုပ်ကတော့နားလိုက်မှ ပိုပြီးပမ်းတတ်တဲ့လူမျိုး..မောင်မင်း
အရှင်တာမေးလေ..”

နားချင်နေပြီဆိုတာသိစေလိုက်ပေမယ့် ယောသူဌေးကလည်း
“ကိုဆုံသြသင့်နေသည့်အကြည့်တို့ဖြင့်..”

“ကြီးလေး ညဉ့်နက်တုန်းကအိမ်တော်ကထွက်သွားတာ အရှင်
ဘုရားသိပြီးရောမှတ်တာ..”

“ကျုပ်ကဒီမနက် အရုဏ်ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီးတည်းက လက်ပံနီ
ကျောင်းကိုကြွနေတာ..ဒါပေမယ့် အခုပြန်လမ်းမှာတော့ ကြားခဲ့ပါ
လား။ နို့ မောင်မင်းတို့ကဘယ်နှခုကြောင့် ကိုယ့်သားသမီးရဲ့သဘော
ကို မစူးစမ်းမမေးမြန်းဘဲ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုတွေ လုပ်ရတာ
ပါ..”

“မှန်ပါ့ဘုရား..ဒါကြောင့် ထွက်သွားမှန်းသိကာမှ မှားပြီဆိုတာ
မိပါ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်ခေါင်းညှိတ်နာခံခဲ့လို့ ဒီအခြေ
နေထိုင် စီစဉ်ခဲ့တာပါ..ခုလိုလုပ်သွားရလောက်အောင် မနှစ်သက်
ဖြစ်နေမယ်လို့ တကယ်ကိုမထင်ခဲ့ပါဘူး..”

“မိဘဆိုတာ သားသမီးမျက်နှာကို အရိပ်လိုကြည့်နေကြတာ
ပါ..ဒါတောင် မောင်မင်းတို့မှာမထင်ခဲ့တာတွေ မသိခဲ့တာတွေရှိနေ
လားတာလား..ဆိုးပါ..”

“အရိပ်လိုကြည့်နေတာလည်း မျက်နှာကိုပဲမြင်ရတာကိုးဘုရား..
သူ့ရင်တွင်းခံစားချက်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေသလဲဆို
တာတော့ အလုံးစုံသိနိုင်ဖို့မလွယ်ပါဘူး..တခြားမိဘတွေလည်း တ
ကယ်တော်လိုပဲ ရှိကြမှာပါ..”

ဒီတိုင်းမေးမြန်းလျှောက်ထားနေရင်း ဖြေရှင်းငြင်းခုံရဖွယ်ရှိလာ
တာ ဆရာတော်ကြီးကပြုံး၏။ သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာပြုံးခြင်းတော့
မဟုတ်ပေ..

တကယ်ဆို ဆရာတော်တစ်ဖြစ်လဲ မောင်သီဟဆိုသည့်ကိုးနှစ်
ကျယ်ကိုရင်လေးရယ် မောင်ထည့်ဝါဆိုသော ယောအိမ်တော်ရဲ့ မှီခို
အကဲသွေးလူငယ်လေးရယ်ဟာ ငယ်စဉ်တောင်ချေးကလေးဘဝပုန်း
က အလွန်အဆော့သန်သည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။

ဒီရွာကိုသီဟရောက်လာတော့ ကိုရင်ဝတ်လေးနဲ့ဖြစ်သည်။ ဟာနုနုကျယ်ကျယ် မျက်နှာပြည့်ပြည့်နှင့်မာနကြီးသည့်မျက်ဝလေးတွေပိုင်ဆိုင်ထားသောသီဟကို ယောအိမ်တော်ကသူ့ဌေးမိသစုကလည်း ချစ်ကြသည်။

ကျောင်းကိုရောက်လာကြရင်ဖြစ်စေ ယောအိမ်တော်ကိုကျောက်ကပ်စွာ ဆရာတော်ကြီးကိစ္စနှင့်သီဟကရောက်သွားခဲ့သည်ဖြစ်စေ ကိုရင်လေးနဲ့ထည့်ဝါတို့တွေကြပြီဆို ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ဆော့ကြပေသည်။

ပြီးတော့ ငြင်းလည်းငြင်းသည်။ ထည့်ဝါက ဒေါသကြီးလောက် သီဟကအငြင်းသန်သည်။ သီဟကိုမှခင်နေခဲ့သည့် ထည့်ဝါကပဲအလျှော့ပေးလာခဲ့ရတာဖြစ်ကာ ဆော့နေရင်းအမြဲတမ်းငြိမ်ချန်အနိုင်လု၏။

- “ငါကကိုရင်..နင်ကငါ့ကိုရှိခိုးရမှာ..”
- “မဟုတ်ဘူး...ဘုန်းဘုန်းကိုပဲ ရှိခိုးရတာ..”
- “ဘုန်းဘုန်းနဲ့ကိုရင်အတူတူပဲ...အားလုံးသံဃာတော်ပဲ..”
- “မတူဘူး...ကိုရင်က ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ..”
- “ငယ်ငယ်လေးလည်း ငါကကိုရင်..နင်ကလူ..”
- “ကိုရင်ကို ရှိမခိုးရဘူး..”

နှစ်ယောက်ခဏခဏအငြင်းပွားနေကာ သံဃာတော်ဖြစ်နေအတူတူပါပဲလို့ လူကြီးတွေကရှင်းပြကြပေမယ့် ကိုရင်ရှေ့ကျယ်ထည့်ဝါက ခေါင်းခါငြင်း၏။

- “ဥသြငှက်က အထီးမရှိဘူး..”
- “ရှိတယ်..”
- “မရှိဘူး..”

စသဖြင့် ငြင်းခုံမိပြီဆို ထိုညနေမှာ စိတ်ဆိုးလျက်လမ်းခွဲရတမ်းများကာ အစသန်တာကျတော့ တက်ညီလက်ညီ.. ။

“ကိုရင်ကုလားကပေါချာချာရယ်..ငါတို့သူ့ကိုစရအောင်..”

ကိုရင်ဘဝနဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်အရွယ်ဖြစ်လာလျှင် ခုနှစ်နှစ်စွယ်ကိုရင်ငယ်တစ်ပါးကို စနောက်ဖို့အကြောင်းရှာတတ်လာ၏။ ။

ကျတော့ ကိုရင်သီဟကအသက်ပိုကြီးပေမယ့် ထည့်ဝါကလက်တိုင်း ခေါင်းညိတ်တတ်တာသူပဲဖြစ်ကာ.. ။

- “ကိုရင်ကုလား..လာဦး ခုနကအပျိုကြီးကျောင်းပေါ်တက်သွားမြင်လိုက်လား..”
- “အင်း..မြင်တယ်..”
- “အဲ့ဒါဘုန်းဘုန်းကို ဖောင်ထင်လှူသွားတာ..”
- “ဖောင်ထင်ဆိုတာ ဘာမှန်လဲ..”
- “ငါတို့လည်းမသိဘူး..အဲ့ဒါဘုန်းဘုန်း သိမ်းထားလိုက်ပြီ၊ ကိုရင်ကိုရင်ဘုန်းဘုန်းက ထုတ်ကျွေးမှာပါ၊ သွားတောင်းချေသွား..”
- “သွားမယ်..”

ကိုရင်ကုလားလေးက သင်္ကန်းစီးကာစမှာ စကားလည်းမပီ။ ကာတွေလည်း မရှိကြသဖြင့် ဆရာတော်ကကရုဏာပို့သည်။ အစစအရာရာကရုစိုက်တာလည်း တစ်ကျောင်းလုံးသိကြသည်။ သို့သော် ကျောင်းကတော့ ကရုဏာတွေပါပျောက်ကုန်တဲ့အထိ ဆရာတော်မျက်ကြီး နီမြန်းနေလျက်.. ။

- “ဘာ..ဘာပြောတယ်ကိုရင်၊ ပီအောင်ပြောစမ်း..”
- “အပျိုကြီးဖောင်တင်လှူသွားတာ..စားချင်လို့ပါဘုရား..”
- “သယ်..ကိုရင် ဘာတွေလာလျှောက်နေတာတုံး၊ သွား..သွား..”
- ကျောင်းဝင်းမုန်ဝပြင်ဖို့ ရောက်လာကြသည့် ပန်းရံအလုပ်သမားတွေနှင့် ဒကာတွေရောက်နေကြသဖြင့် ဆရာတော်မျက်နှာကြီးနီမူကာ တွင်တွင်နှင့်ထုတ်သော်လည်း.. ။
- “ကိုရင်ကောဝိဒ သေချာပြောပါတယ်ဘုရား..အပျိုကြီးဖောင်လှူသွားတာ တပီတော်သီတယ်ဖျား..”
- “ကိုရင်ကုလား..”
- “ဖျား..”
- “နင်မသွားရင်ငါရိုက်မိတော့မယ်..”
- “ဖောင်ထင်မှန်စားချင်လို့ဖျား..”
- “ကိုင်း..ကြိမ်လုံးပေးစမ်း..”
- ကိုရင်ကုလားကလည်း ဇွဲသန်သည်။ ဖောင်ထင်မှန်စားချင်

လင်္ကာကျမ်းရင်

တာထက် ဘာမှန်လဲဆိုတာသိချင်နေကာ.. ၊

“ရွမ်း..”

“အား..ဟီး ဟီး ဟီး..ဖောင်ထင်မှန်စားချင်လို့..”

“စားချင်ဦး..”

“ရွမ်း..”

“အား.. ဟီး ဟီး..ဖောင်ထင်မှန်ပေး..”

ကိုရင်ကလားအရိုက်ခံရသည့် ကြိမ်လုံးမွှေးသံကြားနေရုံထည့်ဝါနဲ့ကိုရင်တို့ကျောင်းအောက်ကနေ တခွီခွီရယ်နေကြလေတာ။ ညနေမစောင်းခင် သူတို့အလှည့်ရောက်လာခဲ့လျှင်.. ၊

“အောင်မလေး..အဲ့ဒါထည့်ဝါအကြံပေးတာပါဘုရား..”

“တပည့်တော်က ပြောပြတာပါဘုရား..ကိုရင်ကလားကို သူ့တာပါ..”

“ရွမ်း..”

“ရွမ်း..”

“အား..နာပါတယ်ဘုရား..”

“ကြောက်ပါပြီဘုရား..ဖေကြီးရေ မယ်မယ်ရေ..”

ဆရာတော်ဆုံးမလိုက်ပြီဆိုရင်လည်း ဘာလို့ရိုက်လိုက်တာမမေးဘဲ သားကဘာသွားလုပ်ခဲ့တာတုံး လို့မေးသည့် မိဘတွေဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဆိုလျှင် မျက်မွှေးထော်၍ကြည့်၍ကြတာမဟုတ်။ အတိတ်ကပုံရိပ်တွေ ဟိုတစ်စခီတစ်စပြန်ပေါ်လာရင်း တည်တင်းမလိုဖြစ်သွားကြသည့်မျက်နှာတွေနှင့် ခဏတဖြုတ်တိတ်သံသွားခဲ့သည်။

အသက်တွေရလာကာမှ လူနဲ့ဘုန်းကြီးအငြင်းပွားဖွယ်မလည်း ရှိမလာရအောင် သူဌေးကြီးကလည်း တော်ရုံကိစ္စလောက်ကျောင်းကိုမလာ။ ဆရာတော်ကလည်း ယောအိမ်တော်ကိုရောက်တောင် မိုးတိုးမတ်တပ်ကြည့်ရှုမှာကြားပြီး ပြန်ကြွတတ်သည်ပဲ။ ငယ်ပိုင်းထဲက ရွာသားတွေဆို ဆရာတော်ကြီးနဲ့သူဌေးကြီးတို့ငယ်က သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာမသိကြပေ.. ၊

မထင်မှတ်သည့်အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ဒီနေ့မျက်နှာချင်းဆို

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

ပွားဖွယ်ဖြစ်လာခြင်းသည် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တို့ကို သတိမထားမိစေခဲ့လျက်.. ၊

“အရှင်ဘုရားကဒီရွာရဲ့မိဘသဖွယ် လေးစားအားထားရတဲ့ ဆရာတော်တပါးပါ..”

ဟင်.. ၊

ရှုတ်တရက်ပြန်ပြောလာသည့်သူဌေးကြီးရဲ့စကားသံက ဟိုအထက်ကလို အတိုက်အခံမာနတွေပါလာသဖြင့် ဆရာတော်အံ့ဩသွားသည်။ ဘယ်နှယ့်ကိုယ့်အတွေးတွေက သူ့ခေါင်းထဲခုန်ဝင်သွားတာလဲ.. ၊

ဖြစ်နိုင်သည်က ကိုယ်လိုပဲသူလည်း ငယ်စဉ်ကာလအခါသမယတို့ကို သတိရသွားတာဖြစ်နိုင်လျက်.. ၊

“ရွာသူရွာသားတွေကို ကိုယ့်ရဲ့ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ သဘောထားရလို့သောကများနေတဲ့အချိန်မှာ ပြစ်တင်ကဲ့ရယ်တဲ့စကားမျိုးမပြောသင့်ပါဘူးဘုရား..”

“နေပါဦး..ကျုပ်ကတာများပြောမိလို့တုံး..”

ပြောရက်ပါဘိဆိုသည့်အကြည့်တစ်ချက် သူဌေးကြီးမျက်လုံးက မှုတ်ပေါ်လာပြန်သည်။ ပြီးတော့ လက်အုပ်ချီမပျက်နှင့်.. ၊

“မမှားပါဘူးဘုရား..ထားလိုက်ပါတော့ဘုရား..”

“နို့..မောင်မင်းလေသံက မကျေမနပ်အောင့်သက်သက်ပါလား..”

“တပည့်တော်က..”

သူဌေးကြီးလည်း မျက်တောင်တွေပဲဖိခတ်နေလျက် နှုတ်ခမ်းစုံကဖွင့်လိုက်ပြန်ပိတ်လိုက်နှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးပုံဖြစ်နေရကာ.. ၊

“အရှင်ဘုရားကို ဘယ်သူမှမရှိတုန်း တပည့်တော်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးချင်ပါတယ်ဘုရား..”

ဘေးမှာကလေးရှိနေသဖြင့် လက်အုပ်ချီသည့်လက်တို့နဲ့ နှုတ်ခမ်းကိုကွယ်၍ အသံခပ်အုပ်အုပ်လျှောက်လေသည်။ ဆရာတော်က ကျည်း ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်၍.. ၊

“မေးပါလို့မင့်ကို ကျုပ်ပြောပြီးပါပကော..”

“အရှင်ဘုရားရဲ့ကျောင်းသား မောင်ချမ်းညလည်းကျောင်းမှာ

မရှိဘူးလို့ကြားပါတယ်...အဲဒါဘယ်အချိန်တည်းက မရှိတာလဲ။ မရှိဘူးလား...ဘာကြောင့်မရှိတာလဲဆိုတာ..

“ကျုပ်ကျောင်းသား ကျောင်းမှာရှိနေတာ ရှိမနေတာကို မေးမင်းကဘယ်တုန်းကစိတ်ဝင်စားသွားတာတုံး...”

မေးခွန်းထွက်လာပြီဆို အဖြေမပေးဘဲ မေးခွန်းပြန်ထုတ်တာတုံး အကျင့်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်အတူတူပဲမို့ သူဌေးကြီးမျိုးရုံးထုထုကြီးတွေ ဆတ်ခနဲကုတ်သွားသည်။

“တပည့်တော်ကမေးတာပါဘုရား...”

“ကျုပ်ကလည်း မရှင်းလို့မေးတာပါ...ချမ်းညကိုမောင်မင်္ဂလာစိုက်...”

“ဂရုမစိုက်ပါဘူးဘုရား...ဒါပေမယ့် သမီးကြီးလေးပျောက်တုန်းချိန်မှာ ချမ်းညလည်းဒီမှာမရှိဘူးလို့ ကြားလိုက်ရတော့..”

“မောင်မင်းရဲ့သမီးက ပျောက်ရအောင် ပစ္စည်းမှမဟုတ်ဘဲ သူဌေးကြီးရယ်...သူ့ခြေထောက်နဲ့သူထွက်သွားချေတာမဟုတ်ဘူးလား... သူဌေးကြီးမျက်နှာညိုသွားသည်။

“ချမ်းညကျောင်းမှာမရှိတိုင်း မောင်မင်းဟိုလိုဒီလိုထင်ရအောင် မင်းသမီးနဲ့ချမ်းညက ချစ်ကြီးသွယ်ခဲ့ကြတာလည်းမဟုတ်...”

“ဒါကဒီလိုရှိပါတယ်ဘုရား...”

“ဘယ်လိုရှိသွားတာတုံး...”

မေးတော့လည်း ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ သမီးကိုဒီသူငယ်တိတ်ခိုးမေတ္တာရှိနေတာသိနေပါလျက် ပြောရခက်၏။ တစ်ဖက်ကပြောရာနာဆိုမနာ ငြင်းခုံနေကျကိုယ့်သူငယ်ချင်းမို့ စိတ်ထဲရှိသလိုပြောပြတော့လည်း ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်နေပြီမို့ ပြောမှားဆိုမှားမပြုရ။

“ကျုပ်မေးတာဖြေပါဦး...မင်းသမီးထွက်သွားတာနဲ့ကျုပ်ကျောင်းသားအခုမရှိတာက ဘယ်လိုမျိုးပတ်သက်သွားရတာတုံး...”

“ဒါကတစ်ခုခုတော့ ပတ်သက်မှုရှိနေနိုင်တာပဲဘုရား...ချမ်းညက ချမ်းညကသမီးအပေါ် မရိုးမသားကြည့်တာတွေ တပည့်တွေကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့ဖူးပါတယ်...”

“ဒါကိုမောင်မင်းက...”

“သူကအိမ်တော်မှာ မကြာခဏဝင်ထွက်နေတာပါ...တစ်ခါက ထမင်းစားဆောင်ကနေ သမီးတို့အဆောင်အောက်ရောက်နေသူ့ကိုခေါ်ဆူရသေးတယ်...”

“နဲ့ပေသိ...အပြစ်မယူသာလို့သာ မောင်မင်းကျုပ်နားထဲမရောက်တာမဟုတ်ဘူးလား...”

ဒီလိုသာမဟုတ်လျှင် မတိုင်တန်းဘဲနေပါ့မလားထည်ဝါ...လို့ မေးလိုက်ချင်တော့သည်။

“ချမ်းညကလည်း ရဲရင့်တဲ့စရိုက်လက္ခဏာရှိတယ်...ဒါပေမယ့် မိဖုရားထားတာကိုတော့ တမင်ကျူးကျော်စော်ကားမယ့်ကလေးမဟုတ်ပါဘူး...”

“တပည့်တော်ပြောချင်တာက တမင်တကာမဟုတ်ရင်တောင် ကျုပ်တို့ချင်းအကူအညီပေးဖို့ ချိန်းချက်ပြီး...”

“သယ်...ဘယ့်နယ့်မောင်မင်းထင်ရာဆွဲတွေးနေရတာတုံး...”

“အာဟာ တပီတော်တိလယ်ဖား...”

ဟင် .. ၊

ကောင်းပုံကောင်းရဲ့အသံတိတ်ထိုင်နေပြီးမှ ဒီကလေးထမ္မေအောက်ပြီ.. ၊

အောင်ကြီးကလက်အုပ်ချီပြီး ဆရာတော်ကိုမျက်နှာမူ၍ ထိုင်နေတာလည်း မျက်နှာကသူဌေးကြီးဘက်ကို လှည့်မော့၍.. ၊

“မီးတမီးလေးရ ကိုကြီးရှမ်းညနဲ့..”

“ဟဲ့...တော်စမ်း...”

ဆရာတော်ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ တားဆီးလိုက်မိကာ.. ၊

“သူတို့ချင်းသင့်မြတ်ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး...ကလေးကကလေးလိုနေ၊ ဘာမှမသိဘဲနဲ့...သွား ကျောင်းအောက်မှာကပ္ပိယကိုသွား...”

“တပီယကြီးက အကြီးရှိန်ကိုအာဟာတွားမေးနေတာဖား...ကိုကြီးရှမ်းညနဲ့ မီးတမီးလေးကို အကြီးရှိန်တို့..”

“ဟဲ့...သူတော်..”

“ဘုရား...”

ဆရာတော်အသံကျယ်ကျယ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဦးသူတော်လည်း အုပ်ချီလျက် ရောက်လာ၏။

“အောင်ကြီးကိုအင်တုံပြည့်အောင် ရေဖြည့်ခိုင်းစမ်း...ဒီကလေးကို ငါကြိမ်လုံးစာကျွေးမိတော့မယ်..”

သူဌေးကြီးက ဆရာတော်ကိုင်းကြည့်ပြီး မချင့်မရဲရှုံ့တွတ္တုမျှ နှာကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ရွာထိပ်မှာလည်းယာဉ်နဲ့လိုက်ဖို့ပျံ့တည်းက ဆရာတော်ပုံစံထူးခြားနေတာကို သတိထားမိခဲ့သည်။

ကျောင်းရောက်တော့လည်း လှည်းပေါ်ကဆင်းဖို့ကို တာရှည်တာ ဘာတွေအလျင်လိုနေမှန်းမသိ။ ခုကျတော့ သူဌေးကြီးရင်ထဲသံသယတွေက ပိုမိုပြန့်ကားကြီးထွားလာခဲ့လျက်..

“နေပါဦး...နေပါဦး ကလေးကိုစကားဆုံးအောင်ပြောပါစေ။ ပည့်တော်က သမီးပျောက်လို့သောကဗွေနေရတဲ့သူပါဘုရား..”

“ကလေးဆိုတာ အရိပ်သုံးပါးနားလည်တာမဟုတ်ဘူး၊ ထင်စွတ်ပြောတာ..”

“ကလေးကမညာတတ်ဘူးဘုရား..”

ဆရာတော်ကြီး မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်လျက်..

“အဲ့ဒါကြောင့် ခက်တာပဲသူဌေးကြီး...ဒီမှာလူနှစ်ယောက်စလုံး မရှိနေတုန်း ဒီကလေးရဲ့စကားကြောင့်ယုန်ထင်ကြောင်ထင်တွေ ကုန်တော့မယ်..”

ဦးသူတော်လည်း ဆရာတော်ကိုကြည့်လိုက် သူဌေးကြီးကြည့်လိုက်နှင့် အောင်ကြီးကိုတွန်းလွှတ်လိုက်ရမလို ရှေ့ပြန်ပို့ရမဖြစ်နေလေသည်။ ဆရာတော်ကြီးကတော့ ဦးသူတော်အကင်းမပါတာကြောင့် မချင့်မရဲဖြစ်နေရကာ..

“ချမ်းညကိုကျပ်က..”

“ဟုတ်ပါတယ်သူဌေးကြီး...ချမ်းညကညတုန်းထ သည်းကိုရှာဖို့ထွက်သွားတာပါ..”

ကပ္ပိယကြီးရောက်လာပြီး ဆရာတော်ပြောမည့်စကားထောက်ခံလိုက်တာဖြစ်သည်။ သို့သော်..

“မင်းသမီးလေးနဲ့ ချမ်းညအတူတူပျောက်သွားတာမဟုတ်ပါဘူး..”

“...မင်းသမီးလေးကိစ္စကို သူသိတောင်သိမယ်မထင်ပါဘူး..”

“ဒါဖြင့် ချမ်းညဘယ်အချိန်ထွက်တာတုံး..”

သူဌေးကြီးမေးလိုက်တော့ ဆရာတော်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“...မိယကြီးကလည်း ဒီဘက်ကိုတစ်ချက်မှလှည့်မကြည့်သဖြင့် အမျက်ပြဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်..

“ချမ်းညကိုညက..”

“ချမ်းညတစ်ညလုံးရှိနေတာမဟုတ်ဘူးလားကပ္ပိယကြီး..”

“အဲ...ညက..”

“ညကငါတောင် နင်းခိုင်းနေသေးတာ..ပြီးတော့ သူတော်..”

“ဘုရား..”

“နင်နဲ့ညဉ့်နက်တဲ့အထိ စကားပြောနေဆို..”

“အဲ့ဒါ မဟုတ်..အဲ မှန်ပါ..”

ဦးသူတော်နဲ့ကပ္ပိယတို့ ဆရာတော်အရိပ်အကဲကို နားလည်ပျားသည့်အချိန်မှာ စကားတွေလွန်ကျွဲကုန်ပြီဖြစ်ရာ မရိုးသားသည့်စကားသံတို့က အနှုတ်အသိမ်းမညီဘဲ အိုးနင်းခွက်နင်း၊ ထိုစဉ်..

“ဘုန်းဘုန်းဘုရား..”

ကိုရင်အဂ္ဂါ ကျောင်းပေါ်တက်လာပြီး..

“တောင်ညိုတောင်ရွာက မုန့်ဖတ်ထုတ်သည်ကကြွေးလာကောင်းနေတယ်ဘုရား..”

“ဟေ..”

ဆရာတော်ကြီးပေါင်ပေါ်လက်ပြန်ထောက်လျက် လည်ပင်းပျံ့ကြည့်၏။ ကြည့်နေတုန်းဈေးသည်က ခေါင်းခုလုပ်ထားခဲ့သောပုလဲပျံ့ဟောင်းကိုဖြည့်ချရင်း ပခုံးတစ်ဖက်မှာတဘက်လိုတင်၏။

“...တော့ ခါးညွတ်လက်အုပ်ချီလျက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာကျုံ့ကျုံ့လေးလို့လှိုလှိုလိုက်ကာ..

“အရှင်ဘုရားထံမှာ ကြွေးတောင်းတာမဟုတ်ပါဘူးဘုရား...တပည့်တော်လည်း ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာလေးတွေ သန့်စင်လှူပူဖို့လို့ မြင်မြင်ချင်းချစ်မိတာနဲ့..”

“ဟဲ့..လိုရင်းကိုပြောစမ်း၊ ဒကာမကြီးဆီက ကြွေးယူဖို့လိုက်

လကျောင်းကျောင်းရင့်

တာ ကျုပ်ကျောင်းကကျောင်းသားလား..”

“မှန်ပါ...နှစ်ယောက်ပါဘုရား..”

“ဟုတ်ပြီ..ကိုင်း ကပွဲယ...ကျောင်းသားတွေရှိသမျှ ခေါ်တု...
စမ်း၊ ဒီကလေးတွေဘယ်လိုအကျင့်စရိုက်တွေ ရှိနေကြတာတုံး...
ပါဘိတော့..”

ကလေးတွေဈေးသည်ဆီမှာ ကြွေးဝယ်စားတာကိုတော့ ဘယ်
သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ဘယ်တုန်းကမှလည်း ခွင့်မလွှတ်ခဲ့ဘူးပါ။ ဒါပေမယ့်
ဒီနေ့ကျတော့ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး တခမ်းတနားစီရင်ဖို့စိတ်ကူးလို့
၏။ အကြောင်းမှာ သူ့ဌေးကြီးရဲ့နောက်ဆက်တွဲမေးခွန်းတွေကို
လိုတော့ခြင်းသာဖြစ်လျက်.. ၊

“ဒါမျိုးကိုငါမကြိုက်ဘူးဆိုတာ သိရက်နဲ့..ဘယ်သူတုံး...
အားလုံးခေါ်ထုတ်ခဲ့..”

“အရှင်ဘုရား..သူတို့က ကလေးတွေမဟုတ်ပါဘူးဘုရား..”

“ဟင်..”

“ကျောင်းကကျောင်းသားချည်းပဲလည်း မဟုတ်ပါဘူး..ဒီ
ကျောင်းသားဖြူဖြူချောချော ယောက်ျားလူပျိုလေးရယ်..အင်မတန်
လှတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရယ်ပါ..”

“ဟေ..”

ဆရာတော်အံ့အားသင့်လျက် ဒီလိုမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်း
ခဲ့သမျှသည်.. ၊

“ဒါ..ဒါဆို..”

သူ့ဌေးကြီးရဲ့လျက်ညှိုးကဘယ်ရယ်မဟုတ်ဘဲ ဟိုဒီညွှန်ရဲ့
ကတုန်ကယင်နှင့်.. ၊

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးသူ့ဌေးကြီးရယ်..သေချာကဃနဏမေးပါဦးမယ်..
ဘုန်းတော်ကြီးမတန်မယ့် ဒီလိုမဟုတ်ဖို့စိတ်ထဲက အတိုက်အခံ
ဆုတောင်းနေမိကာ.. ၊

“ဒကာမကြီးက ကျုပ်ကျောင်းကကျောင်းသားကို သေချာသိမ
လို့လား..ဒီဘက်ပိုင်းကို ဒကာမကြီးသိပ်မလာတတ်ပါဘူး..”

“ဒါပေမယ့် ဈေးသည်ပဲဘုရား..တစ်ခါတလေတော့ ရောက်လာ

ပေါ့ပဲ၊ နောက်ပြီး အဲ့ဒီကျောင်းသားလိုလူချောလူလှက ဒီနားမှာ
ပျော်ရုံသာ တပည့်တော်မှတ်မိတာပေါ့..သူနဲ့ရှိနေတဲ့မိန်းကလေးကို
မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သူကအစိမ်းရောင်လေးလည်း ဝတ်
တော့ ရုတ်တရက်ဥစ္စာစောင့်မလေးထင်ပြီး တပည့်တော်ပြေးမ
ပျံ့ဖို့နပ်တောင်ချွတ်လိုက်မိသေးတာ..”

သေချာလေပြီ.. ၊

ဆရာတော်ကြီး ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်လျက် နှုတ်ခမ်းတလှုပ်
ပျံ့ပျံ့နှင့် အသံတိတ်သွား၏ ။ သူ့ဌေးကြီးရဲ့မျက်နှာကြီးနီရဲတက်လာ
တာကို..

“အမှိုက်မ..”

“ပြောစမ်းပါမြကြည်ရယ်...အရေးထဲမှာ စကားလာထစ်နေပြန်

မြကြည်သည် သိထားပေမယ့်မပြောရဲဘဲ အတန်ကြာထစ်ငေါ့
မူ့၏။ ပြီးမှ စိတ်စောနေရှာသည့် သူဌေးကတော်ကြီးရဲ့ မျက်နှာ
မပုံမရဲကြည့်၍.. ၊

“ဟိုဟာလေ..မမလေးက ဘုန်း..ဘုန်းကြီးကျောင်းက ချမ်းည..”

“ဘာ..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်သတိလက်လွတ်အော်လိုက်မိ၏။ ရုတ်တရက်
ထက်ရှုမြန်လာသဖြင့် နိုင်ချိမြင့်ချီလှုပ်ရှားနေသော ရင်ဘက်က
ပြည်းဖြည်းပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“ချမ်းည..”

နှုတ်မှတ်တိုးရေရွတ်ရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်ကနေ ဆင်းရပ်လိုက်
မရှိကြတာကို ရိပ်မိနေခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်သမီးကိုတော့
ထင်ကြီးယုံကြည်ခဲ့မိသည်။ ဒီကလေးနဲ့သမီး ချစ်ကြီးသွယ်ကြတဲ့
ထင်ထိတော့ မဟုတ်ကြသေးတာ သေချာပါသည်။ ဒါဖြင့် ဘာ
ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ.. ၊

မနက်က ဆရာတော်ကြီးရေးကြီးသုတ်ပျာ သွားလာနေတာကို
တည်းက ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ စိတ်ကလေးနေခဲ့တာတွေပါ။
မလိုကာမှ အစ်ကိုထည်နဲ့ဆရာတော်ကြီးက အငြင်းဝါဒတွေနဲ့
ကုန်းတည်းက မသင့်မြတ်ခဲ့တဲ့သူယေချင်းတွေ.. ၊

ဆရာတော်ကိုတစ်မျိုးထင်ပြီး အစ်ကိုထည်ပြောမှားဆိုမှားတွေ
ကုန်ရင် ခက်တော့မည်။ မနက်ကဆရာတော်ကြီးအစောကြီး
ကျောင်းကထွက်ပြီး တခြားရွာကိုကြွနေသည့်အဖြစ်မှာ အစ်ကိုထည်
မူ့ကလွဲတွေးတော့မှာပါ.. ၊

သမီးနဲ့ချမ်းညတို့ တကယ်တမ်းအတူတူထွက်သွားတာမှန်လျှင်
ကိစ္စမှာတစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းမှုရှိကိုရှိလိမ့်မည်။

“ညီမ..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်အပြင်ထွက်မည်ပြင်ကာမှ သူဌေးကြီးကနာ
မယာယာနှင့် အခန်းဝမှာပေါ်လာ၏။

အခန်း(၂၉)

“မယ်တော်ကြီး..မမလေးသတင်းစုံစမ်းလို့ရပြီတဲ့..”
ဟင်.. ၊

ဒေါ်ရတနာလှိုင်မျက်လုံးတွေမှိတ်၍ တိတ်ဆိတ်စွာနေခဲ့တာ
ကြီးလေးထွက်သွားပြီးတည်းကဖြစ်သည်။ စိုးရိမ်တာပဲလည်း
ဟုတ်။ ဒေါ်သသည်လည်း ကရုဏာဒေါသဖြစ်ကာ စိုးရိမ်တာတွေ
ဒေါသတွေကြားမှာ စားချင်စိတ်လည်းမရှိ။ စကားပြောလိုစိတ်လည်း
မဖြစ်ခဲ့ပေ.. ၊

မနက်က ရွာတော်အရှင်နတ်ကွန်းကို သွားခဲ့တာလည်း စိတ်
ပဲလေးလံနေလို့လားမသိ။ အိမ်ကထွက်တည်းက မကောင်းသည့်
မိတ်တွေပဲ မြင်နေကြားနေခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် နတ်ကွန်းကပြန်
တော့လည်း ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့မိလျက်.. ၊

“မယ်တော်ကြီးသိလား...သခင်ကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းက
ရောက်လာတည်းက အဲ့ဒါပဲပြောနေတာ..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်ကနေ ငုတ်ဟူ
ထထိုင်လိုက်ရင်း ကိုင်ထားသည့်စိတ်ပုတီးကို လက်လောက်ဝတ်
ရစ်ပတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့.. ၊

“ဘုန်းကြီးကျောင်းကနေ တစ်ခုခုသိလာတာလား..”

“အဲ့ဒါတော့မသိဘူးမယ်တော်ကြီး..ဒါပေမယ့် ဝင်လာတည်း..”

ဦးကြီးကျော့ကိုခေါ်ပြီး ပြောနေတာ..”

“ဘာတွေလဲ..”

“တောင်ညိုတောင်မှာတဲ့..ဟိုလေ ဟို..”

“ညည်းသမီးသတင်းတော့ ရပြီ..”

စကားသံက မာထန်နေခဲ့ပြီ.. ။

“ယုန်ကတိုးတာလား...ပိုက်တာတိုးတာလားမသိဘူး၊ သေမျှတကတော့ ခိုးရာလိုက်တာပဲ..”

“ကျွန်မလည်း ခုမှသိတာပါ..”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးမိန်းကလေးတစ်ခုခု မှားယွင်းပြီဆိုရင် မိမိသည်သာ မျက်နှာငယ်ရသည်ဖြစ်ကာ.. ။

“သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ယောက်ျားလေးနဲ့မိန်းကလေး ခုလိုမတူသွားကြတော့ ခိုးရာလိုက်ပြေးတယ်ပဲ ထင်စရာဖြစ်တာပေါ့...တကယ်တော့ သမီးဘက်က ဒီလိုလုပ်သွားတာမဟုတ်မှန်း..”

“ငါတို့သိနေရုံနဲ့မရဘူးညီမ...ခိုးရာလိုက်ပြေးတယ်လို့ ထင်စရာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သူ့သိရမှာ၊ သူပဲဆင်ခြင်ရမှာ..”

“ဒါကတော့အစ်ကိုထည်း..”

“သမီးဘက်က ဖြေဖြောင့်မနေနဲ့တော့လို့...ဒီကိစ္စမှာ ငါတို့က မစိုက်မိလိုက်တာမှန်တယ်၊ သူခေါင်းညှိတိုလို့ စီစဉ်ခဲ့ကြတာပဲ...တကယ်တမ်း လက်မခံနိုင်ပါဘူးဆိုရင်တောင် ဟိုကလေးမယ့်ကာလမှ ရောက်ခင် ငြင်းလို့ရသေးတယ်...ခုလိုအဆင်ဆိုးအောင် လုပ်သွားရလို့သလား..”

“ဟုတ်ပါတယ်...လူငယ်ကတော့..”

“လူငယ်တွေမှားတတ်ရင်လည်း ငါ့သမီးမှားတာကိုတော့ မှုတ်လွတ်ပေးလို့မရဘူး...ဒီရွာမှာ ဆရာတော်ကြီးကလွဲရင် ငါ့စကားငါ့ဝါဒအတိုင်း နာခံတည်မြဲလာခဲ့တာ၊ ဘယ်နှယ်ငါ့သမီးကျမှ..”

သူဌေးကြီးအသံတွေပါ တုန်လာသည်။ အဆင့်အတန်းကွာပြားနေတာကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်လည်းဒီရွာမှာနေသည်။ ဒီရွာကလူနဲ့နီးစပ်သွားခဲ့သည်ဆိုတာလည်း မဖြစ်စေချင်ပေမယ့် ဖြစ်သွားပြီဆိုရင်တော့ မတတ်နိုင်.. ။

ခုတော့ ကိုယ့်ရွာသားလိုသတ်မှတ်ဖို့လည်းခက်သည်။ ကိုယ့်အမိနဲ့ကိုယ့်စကားကိုလည်း တစ်ချက်လေးမှနာခံခဲ့တာမရှိသည်ဖြစ်ပေမယ့် ကျေးဇူးလည်း မရှိသော.. ။

“ချမ်းညနဲ့သမီးက စကားတောင်ပြောဖူးကြတာ မဟုတ်ပါဘူး..”

တွေးနေတုန်းမို့ ဒေါ်ရတနာလှိုင်ပြောလိုက်သည့်စကားက ဒေါ်ယုကိုဆွပေးလိုက်သလိုပင်.. ။

“ဘယ်လိုတွေနားလည်ဖို့ ကြိုးစားနေသေးတာတုံး...စကားပြောဖူးလို့ပဲ ခုပါသွားပြီလေ၊ သားသမီးအကြောင်းဆိုတာ မိဘက ပတ်ဝန်းကျင်နားမဆံ့မှ ကြားရတာ...ငါတို့ကတော့ ကြားလိုက်ရတဲ့အဆင့်တောင်မရောက်လိုက်ဘူး၊ အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံး...မင်းရဲသွေးကလည်း ကားမှောက်လို့ခြေထောက်ဒဏ်ရာရနေတယ်၊ ဒီမှာလည်း သမီးကမရှိတော့ဘူး..”

တကယ်တော့ မင်းရဲသွေးကဘူတာကို တစ်ဆင့်လာတဲ့လမ်းမှာ မမြေ့ကျွံပြီး ကားမှောက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သွားကြိုကြသည့်လူတွေ ဒီတိုင်းပြန်လာကြရသည်။ အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲကုန်တာကို ပြောပြချိန်တောင်မရလိုက်ဘဲ ကြိုးလေးကထွက်ပြေးသွားခဲ့၏။

“သမီးကိစ္စနဲ့မင်းရဲသွေးနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူးအစ်ကိုထည်း...သမီးက သူဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာလည်း သိခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး သူတို့ဒီလိုဖြစ်သွားတာလည်း သူတို့ဘက်နဲ့နီးလို့ သူတို့ဆီပြန်ရောက်ဖူးတာ၊ ကျွန်မတို့က ကားမှောက်တဲ့နေရာကို ပြေးကောက်လို့ရတာ မဟုတ်တာ..”

“ငါကလည်း မင်းရဲသွေးကို တာဝန်မယူရလေခြင်းဆိုပြီး ညည်းကားနေတာမဟုတ်ပါဘူး...ဒါပေမယ့် အချိန်ကတိုက်ဆိုင်နေတော့ ဟိုကလေးဒုက္ခတွေနေကာမှ ဒီကမိန်းကလေးက ယောက်ျားနဲ့လိုက်ပြေးပေးလို့မျိုး..”

“ခုကျမှ သူများအထင်လွဲမှာကို အစ်ကိုဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်တောင် စိုးရိမ်နေမှန်းမသိဘူး...ကျွန်မကတော့ ကိုယ်မမှားဘူးထင်ရင် ခုလိုဆိုင်မှာပဲ..”

သူဌေးကြီးက ဇနီးသည်ကို အံ့ဩသလိုဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ခပ်စူးစူးကြည့်နေပြီးမှ.. ။

“ဒါဆို ငါတို့ကဘာလုပ်ဖို့ ရှိသေးလို့တုံး..”

“ကားမှောက်တဲ့လူနာက သူ့ဘက်မှာဖြစ်လို့ သူ့ဘက်ကပြန်

ခေါ်သွားကြပြီ..သမီးကလည်း သူနဲ့လက်မထပ်ချင်ဘူးဆိုတာ သူ့ဆန္ဒကိုထုတ်ပြသွားပြီလေ၊ မင်္ဂလာကိစ္စကို ပျက်သွားပြီပဲသဘောထားရမှာပေါ့..”

“ညီမစကားကို ပြက်ရယ်ပြုသလို ဖြစ်သွားမှာစိုးပေမယ့် ရုပ်တော့ရယ်ချင်တယ်..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ခိုးရာလိုက်သွားတဲ့နောက်တော့ ဒီကမင်္ဂလာကိစ္စကိုဘယ်လိုသတ်မှတ်လို့ရဦးမှာတုံး..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်က ခိုင်မာသည့်မျက်နှာနှင့် ခေါင်းခါလိုက်ရုံပဲ သူ့ဌေးကြီးရှေ့ထိ လျှောက်လာကာ... ၊

“သမီးနဲ့ချမ်းညွှန်းပြေးကြတာ မဟုတ်ဘူးအစ်ကိုထည်း..အဲဒါက ကျွန်မအခိုင်အမာပြောရတယ်..”

“လာပြန်ပြီလို့..ညည်းသမီးနဲ့ချမ်းညွှန်း နှစ်ယောက်တည်း။ သွားတည်းက ဘာကိုပြင်ဆင်ချင်သေးတာတုံး၊ ငါတို့ကမဗာပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ်တွေ..ဟီရိသတ္တပုတရားနဲ့ နေထိုင်ကြတာ..”

“ဒါကတော့အစ်ကိုရယ်..ဒါကျွန်မတို့ရွာပဲ၊ ရွာသားတွေကလည်း ကျွန်မတို့ရဲ့မိသားစုတွေချည်းပါ..လူတွေအထင်လွှဲစရာပြုတာနဲ့ပဲ ပေးစားလိုက်တာမျိုးလုပ်စရာမလိုပါဘူး..”

“ဘယ်လို..”

“နားထဲမှရိုင်းချင်ရိုင်းသွားလိမ့်မယ်..ကျွန်မကတော့ သူတို့ကယ်ခိုးပြေတာမဟုတ်ဘဲ ခရီးလမ်းသင့်လို့အတူသွားဖြစ်တာမျိုးပဲရင် ဒါကိုအားလုံးသိအောင်ရှင်းပြမယ်၊ ပြီးရင်တော့..”

“ပြီးရင်ဘာဖြစ်မှာလဲညီမ..ဘာကိုရှင်းပြမှာလဲ၊ ညဉ့်နက်သန့်ခေါင် အတူတူထွက်သွားကြတာကို ခရီးလမ်းသင့်လို့ အတူတူသွားဖြစ်ကြတာပါလို့ မင်းပြောမှာလား..”

“ဒါဆိုအစ်ကိုထည်းက ဒီတိုင်းထားလိုက်မှာလား..ချမ်းညွှန်းဘောတူနိုင်လို့လား..”

“လုံးဝမတူဘူး..”

သူ့ဌေးကြီးဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်နေပုံနှင့် ပြတ်သားစွာပြောသည်။ ။

“အခန်းထဲဝင်လာပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေရင်း.. ၊
“ချမ်းညွှန်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီကလေးမျိုးကိုသမက်မတော်နိုင်ပဲ..”

ထိုစဉ် အပြင်ကနေ တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး.. ၊

“အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီသခင်..”

“အေး..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်နားမလည်သလို လိုက်ကြည့်နေလျက်.. ၊

“ဘာတွေအဆင်သင့်ဖြစ်နေတာလဲအစ်ကိုထည်း..”

“ငါတောင်ညိုတောင်ရွာကိုလိုက်မလို့..”

ဟင်.. ၊

ဒီတစ်ခါမယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားခဲ့သည့် အံ့ဩခြင်းသည် ကိုယ့်ရဲ့မင်္ဂလာပွန်းဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် တွေးမိရတဲ့အထိ။ ၊ ဂုဏ်ပကာသနမထင်အတန်းတွေကို သူမတို့ဒီလောက်ထိရှေ့တန်းမတင်ခဲ့ဘူးပါ။ ၊

ဘာမှာနေထိုင်ကြမည်။ မြို့မှာလည်း ငါတို့ရှိကြမည်ဆိုသည့် ညီမတို့မူများနှင့် တောနဲ့မြို့ပြနဲ့ကျက်ပြီး ဆွေမျိုးစုအခြေချခဲ့ကြသည်။ ၊ ဒါကြောင့် ဖိတ်ချင်ဖိတ်ကိုယ့်အိတ်ပဲဖြစ်ရမည်။ ၊ ငါတို့မျိုးရိုးကပြားသွေးတိုးဖို့မလိုဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုအတည်ပြုခဲ့သည်။ ၊

ပါကလည်း ကိုယ်ပိုင်အေးချမ်းမှုရှာခဲ့တဲ့သဘောနဲ့ပါ.. ၊ ခုတော့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ဒေါသမောဟတွေက အလွန်အက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ၊

“အစ်ကိုထည်း..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်က သေချာအနားကပ်ခေါ်လိုက်လျက်.. ၊

“အစ်ကိုထည်းလိုက်သွားပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်..”

သူ့ဌေးကြီးကမမြေဘဲ အပြင်ထွက်သွားခဲ့၏။ ၊ ဒေါ်ရတနာလှိုင်

“ဘေးကနေလိုက်ပါသွားကာ.. ၊

“သူလည်းဒီရွာသားဖြစ်နေပါပြီ..ကိုယ့်သမီးနဲ့ပတ်သက်ကာမူ ကျားစီးဖားစီးလိုက်လုပ်လိုက်လျှင် ကျွန်မတို့ကိုလေးစားအားထားမှုမရှိပါ။ ၊

“ရွာသားတွေဘယ်လိုမြင်ကုန်မလဲ..”

သူ့ဌေးကြီးခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ ၊ ဒါပေမယ့် ရုပ်ရည်သွားတာ

လရောင်ကျူးရင်

လည်း မဟုတ်ပေ။ ခြေလှမ်းနှေးသွားမှ ဒေါ်ရတနာလှိုင်သက်ပြိုင်ချလိုက်မိကာ.. ။

“မင်းရဲသွေးရဲ့ကျန်းမာရေးသတင်းလည်း မေးရဦးမှာဆိုတော့ အစ်ကိုထည့်သွားမယ်ဆိုရင် အဲဒီကိစ္စကိုပဲ အဓိကရည်ရွယ်လိုက်ပါ။ သမီးဆီကိုဝင်မယ်ဆိုရင်လည်း..”

“ဝင်မယ်ဆိုတဲ့စကားက အိမ်ထောင်ရက်သားကျနေတဲ့ သားသမီးဆီမိဘက အလည်တစ်ခေါက်သွားတာမျိုးကိုပြောတာ.. ဒီလိုလူစားလေးနဲ့ မိဘမျက်နှာအိုးမည်းသုတ်ပြီးလိုက်သွားတဲ့ သမီးဆီ ငါက ဘာဝင်လုပ်ရမှာတုံး..”

“ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်မပဲ..”

“မသွားရဘူး..”

“ဟင်..”

“ငါပဲသွားမယ်.. ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာ ငါသိတယ်။ မင်းဘာမှမပူနဲ့.. ချမ်းညနဲ့ ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်ဘူးလို့ ငါပြောလည်။ ချမ်းညဆိုတဲ့ကောင်လေးအကြောင်းသိထားတဲ့ ရွာသားတွေနားလည်ကြလိမ့်မယ်..”

လူကိုမျက်နှာရှေ့ထားပြီး ‘ဘုရားထူးခံရအောင် ရွာသားတွေကို ပိုက်ဆံပေါတိုင်းထောက်ပံ့နေတာပါ’ လို့ ပြောရဲခဲ့တဲ့လူ။ မေးခွန်းတစ်ခုရောက်သွားတိုင်း မျက်နှာကိုသေချာကြည့်ပြီး မတွန့်မရွံ့ဖြေရဲတဲ့ကောင်လေး.. ။

ဒါကသတ္တိလား.. ရိုင်းပျတာလား.. ။

ရိုင်းပျခြင်းကို ကိုယ့်စိတ်ကတိုက်ရိုက်ခံစားမိချိန်မှာ ဒီကောင်လေးရဲ့ အမူအရာအပြောအဆိုတိုင်းက နားဝင်မချို့တော့ပေ။ ဒီလိုလူဟာ ကိုယ့်မိသားစုဖြစ်လာဖွယ်ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို ဘယ်လိုလက်ခံရမလဲ.. ။

ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စ.. ။

အခန်း(၃၀)

“ဟင်.. ဆရာတော်ဒီကိုကြွလာတာလား..”

“အေး..”

ဆရာတော်က အံ့ဩသွားပေမယ့် အကြည့်တစ်ချက်သာဖြစ်ကာ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ သူ့ဌေးကြီးမျက်မှောင်ကုတ်လျက် ကျန်ခဲ့ကာ။ ပြီးမှ.. ။

“ဆရာတော်ဘုရား..”

နောက်ကခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ခဲ့ရင်း.. ။

“ဆရာတော်က ချမ်းညဒီမှာရှိတယ်ကြားလို့လားဘုရား..”

“မောင်မင်းကရော..”

“တပည့်တော်က သမီးကိုပြန်ခေါ်ရအောင်ပါဘုရား..”

“ငါလည်း ငါ့ကျောင်းသားကိုပြန်ခေါ်မလို့..”

နောက်တစ်ခါလည်း သူ့ဌေးကြီးကျန်ခဲ့ပြန်၏။ သို့သော်တောင်တောင်ရွာ၏ ရွာလူကြီးအိမ်က ရွာအဝင်ဝမှာပဲရှိနေတာမို့ နောက်ပတ်ဝန်းကျင်ကားမဆက်နိုင်တော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ရောက်သွားခဲ့ကြပြီ.. ။

“ဪ.. ထိုင်ပါဦးခင်ဗျာ၊ သုံးလွန်းတောင်ရွာကသူ့ဌေးကြီးကိုယ်တိုင်ရောက်လာတာကို..”

“ဆရာတော်ကြီးဘုရား.. ဒီမှာထိုင်ပါဘုရား..”

ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးမှာ ချည်စောင်ကြီးတစ်ထည်ကမန်းကမန်းခင်းပြီး ဆရာတော်ကိုနေရာပေးသည်။ သူတို့စုံစမ်းသည့်ကိစ္စကို ပြောရာမှ ရွာလူကြီးနှင့်အနီးအနားက လူတချို့အံ့ဩတကြီးဖြစ်နေကြတာ.. ။

“ဪ...သိပြီ၊ မနက်အစောကြီးက ဖြတ်သွားကြတဲ့ဖြူဖြူမျှမျှ ချောလူငယ်လေးနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပြောတာထင်တယ်။

“ဟုတ်တယ်...ရောက်လာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရွာလယ်ကက ဟောင်းနားဇရပ်မှာ ခဏပဲနားကြတာပါ...”

“ဟုတ်တယ်...သူတို့ကိုလူတွေ့ပိုင်းကြည့်နေကြတော့ ရှက်နေကြ ပုံပဲ။ သိပ်အကြာကြီးမနေဘူး...ထွက်သွားကြတာ...”

“ပထမတုန်းက ကလေးတွေကဥစ္စာစောင့်တွေဖူးပြီဆိုပြီး မိန်းကလေးကိုအော်ပြီးပြေးသွားကြတာ...အဲဒီမှာ ကျုပ်တို့ပါပါပြီး ဇရပ်မှာလူတွေ များသွားတာပေါ့...”

“ပြောစရာပဲလေ...မိန်းကလေးကလှလိုက်တာမှ ဆံပင်တွေ ကောင်းမှကောင်း...”

“ဟဲ့...တိုးတိုးပြော၊ အဲဒါ သုံးလွန်းတောင်ကယောသူဌေးကြီး၊ သမီး...”

“ဟုတ်လား...မသိဘူးလေ...”

စကားသံတွေက ကျယ်ကျယ်တချို့ တိုးတိုးတချို့ထွက်လာကြတာ ကြားရသည့်ကိုယ့်သမီးလေးရဲ့ဂုဏ်သတင်းကို ကြားရလေ နာလေ။ ဒီလောက်ရွှေရည်ပန်းစက်လေးလို ယုယမျိုးထောင်ခွဲရတာ သင်းကလေးမိုက်လုံးကြီးပါတီ... ၊

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားနဲ့ချစ်ရည်မျှပြီး ဘဝကိုဘယ်လို ထောင်ကြမလဲ။ မိန်းမတစ်ယောက် မိသားစုတစ်ခုရဲ့ဘဝကို လှူမူပေးနိုင်ဖို့နေနေသာသာ သူ့ဘဝသူ့တောင် ဘယ်ခြေပြီးညာခြေလှမ်းဖို့ အင်အားမရှိတဲ့သူ... ၊

“အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံးကိုသြ...”

“သခင်ဆန္ဒအတိုင်းဆုံးဖြတ်ပါ...သူတို့ဘယ်ကိုဦးတည်သွားကြ တယ်ဆိုတာ သိနေပြီဆိုတော့ နောက်ပြန်လှည့်ရင်လည်း...”

သူတို့တိုင်ပင်နေကြသည့်အချိန်မှာ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ဦးသူတော်က ရွာထဲဝင်သွားကြသည်။ ဘုန်းကြီးမိုးဘုန်းကြီးကျောင်းသား၊ တအောင်တစ်ဖြတ်နားဖို့ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ သူဌေးကြီးကတော့ နားထိတ်မကူးပါ။ ထို့ပြင် ဆရာတော်ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း သိချင်စိတ်

မရှိတော့ဘူး... ၊

“ဆရာတော်က ဒီရွာထိလိုက်လာပြီး ဘာလုပ်တာများလဲ...တွေ့ ပြုလုပ်စမ်းကိုသြ...”

“သူလည်း ချမ်းညအတွက်စိတ်ပူလို့ပဲဖြစ်မှာပါသခင်...ဆရာ တော်က ကျောင်းကခွေးနဲ့တခြားခွေးနဲ့ကိုက်ရင်တောင် ကိုယ့်ခွေးနိုင် ပြုကြတာ သခင်လည်းသိပါတယ်...”

ပိုသိတာပေါ့လို့တော့ မပြောဖြစ်လိုက်ပါ။ ဆရာတော်ကို ဟို ကျောင်းက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့မျက်လုံးနဲ့လည်း သူမကြည့်ခဲ့ပေ။ ခုမကြောင့် ဆရာတော်လည်း ကိုယ့်လိုပဲသီးခြားစီမြင်စေချင်သည်။ သာကီရေးရာကိစ္စတွေအတွက် လူတွေပင်ပန်းနေသလို ဆရာတော် ကို မဖြစ်စေချင်ပေ... ၊

“ဒါဖြင့်ရင် ကျုပ်တို့ဆက်သွားကြတာပေါ့...ကသစ်ကုန်းဘက် ကို သွားတယ်ဆိုတော့ အဲဒီဘက်ကိုသိပ်တော့ မသွားခဲဖူးဘူး၊ ဒါ ပေမယ့် သွားလာရင်းမိုးချုပ်သွားရင် ရောက်တဲ့ရွာမှာပဲ ပြောဆိုပြီး မှတ်ညတလေတည်းလိုက်တာပေါ့...”

“ကောင်းပါတယ်...ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင် ကတော်ကြီး ပြောသလိုပဲဖြစ်မှာပါ။ မင်းသမီးလေးခက်ခဲနေတဲ့အခြေအနေမှာ ချမ်း ညကကူညီနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်...ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းသမီး လေးကမိုက်မဲမယ့် မိန်းကလေးမဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ကို မလိုလားတဲ့စိတ်က ကြီးမားနေလို့သာ ရုတ်တရက်ဆင်ခြင်မဲ့ဖြစ် သွားတာပါ...”

လူယုံကြီးဦးဩဘာစကားကြောင့် သူဌေးကြီးခေါင်းညိတ်က မားတက်သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် နေညိုချိန်ကိုမှန်းဆမိသည်နှင့် မှာက ထွက်ဖို့ချက်ချင်းပြင်တော့သည်။ တောင်ညိုတောင်ကနေထွက် ပါသည်နှင့် ထင်းခုတ်သမားတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်လျှင်... ၊

“ကသစ်ကုန်းကဒီကနေသွားရင် ကွမ်းတစ်ရာညက်လောက် မလျှောက်ရဦးမှာ...”

“ကွမ်းတစ်ရာညက်ဆိုတော့ ကွမ်းဝါးကြပုံချင်းမှမတူဘူး... ခရီးမမှန်းတတ်သလို ဦးဩကထွက်နေလျှင် သူ့မေးကြားက

ခေါင်းခါ၍.. ၊

“ပိုပြီးထွက်ကြည့်လိုက်တာပေါ့..ဖြစ်ပါတယ်၊ ဟိုရောက်တောင် မိုးချုပ်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး..သွားမယ်ကိုသြ..”

“နွားလှည်းနဲ့သွားမလားသခင်..သခင်ခရီးပမ်းမှာစိုးလို့ပါ..”
“မလိုပါဘူး..ခရီးကြန့်ကြာပါတယ်၊ ကျုပ်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး.. ထင်းခုတ်သမားကလည်း ဓားမရှည်ကို နောက်ခါးကြာထားထည့်နေရင်း ရယ်ကာ.. ၊

“ဒီခရီးလောက်လေးကို ဦးလေးကလည်းဗျာ..စောနုတုနဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့သူတော်တို့တောင် ခြေလျှင်ကြွသွားကြတာပဲဟင်.. ၊

အားတက်သရောလှမ်းလိုက်သည့်ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဦးသိန့်မျက်လုံးချင်းဆုံမိတော့ ထင်းခုတ်သမားက ထင်းစူးကြီးကို ပခုံးပေါ်ကောက်ထမ်းပြီး ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။

“ကျုပ်တို့ဆရာတော်ကိုပြောသွားတာလား..”

“ဒါပဲရှိမှာပါ..ဆရာတော်ကြီးက သခင်လိုက်လာတယ်ဆို စိတ်ပူပြီး ထွက်လိုက်လာတာထင်တယ်..”

“မဟုတ်လောက်ဘူး..သူတို့ကျုပ်တို့ရှေ့ကနေ ထွက်လာကြတယ်သေချာတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လို့ထင်လဲ..”

စကားပြောနေရင်း တောလမ်းကိုဆက်ထွက်လာခဲ့ကြသည့် ဆရာတော်ဘာကြောင့်ထွက်လာသည်ဖြစ်စေ တစ်ခရီးတည်းသွားပြီးပြီဆိုရင်တော့ ရည်ရွယ်ချက်ချင်းလည်း တူနေမှာပင်.. ၊

ဒါမှမဟုတ် ချမ်းညကိုသူတို့ဘာလုပ်မယ်ထင်လို့လဲ..။ ဒါ့အပြင် လိုက်လာခြင်းအားဖြင့် ဆရာတော်တစ်ပါးအနေနဲ့ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချမ်းညအတွက်ဆရာတော်ရတက်မအေးနိုင်တော့တာကိုတော့ သိရပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးနဲ့သူတို့ကြီးတို့ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်ငြင်းခုံရဖွယ်တွေရှိလာပြီဖြစ်ကာ.. ၊

“ခက်တော့တာပဲ..ဆရာတော်နဲ့တော့..”

သူဌေးကြီးခပ်တိုးတိုးညည်း၏။ မျက်နှာကတော့ အလွန်အမင်းရှုံ့မဲ့နေခဲ့ပြီ.. ၊

“ရွာမှာဆရာတော်မရှိ ကျုပ်တို့မရှိနဲ့..ခက်ပါ..”

“ဟုတ်တယ်..ချမ်းညကလည်း အပြင်ရောက်နေသေးတယ်..”

“ဘာရယ်ကိုသြ..”

“ဪ..ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကလေးက ညဏ်ကောင်းရယ်..ရုတ်တရက်အခက်အခဲဖြစ်လာရင် ရှန်းထွက်တတ်တယ်၊ သူ့ကိုပဲ..”

“ဒီလိုလူကို ဘာကြောင့်အားကိုးတကြီးထည့်ပြောနေတာတုံး.. ဖြစ်ပါဘိခင်ဗျားမှာ..”

စိတ်တိုသွားတာ သေးသေးလေးမဟုတ်။ ဦးညကလည်း ပျားနုလဲရုန်းပြရင်း မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်.. ၊

“ဆရာတော်ကြီးကိုပြောရင်း သတိရသွားလို့ပါသခင်..တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး..”

“ဒီကလေးမှာဘယ်လိုအရင်းအချင်းတွေပဲရှိနေနေ ဒါကြောင့် ချစ်တက်နေတာလို့ပဲ ကျုပ်မြင်တယ်..သမီးနဲ့ဘယ်လိုပုံစံပတ်သက် ဖြစ်ဖြစ် နောက်ထပ်ဆိုတာ လုံးဝမရှိစေရဘူး..”

ဦးညဘာမှမပြောတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် အလှူအနေနဲ့တော့ မိဘလိုရင်ပူလောင်မြိုက်နေတာမဟုတ်သည့် ဆရာက နားလည်နေသည်။ ဆန်းကြယ်သည့်ဖူးစာရေစက်ကိုက ချားစွာလွှဲဖယ်တွေ့ဆုံပေးခဲ့ပြီမို့ ဒီလူငယ်နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လို ချာက ကွဲကွာစေနိုင်မှာလဲ.. ၊

ကိုယ့်အရှင်သခင် စိတ်ဆင်းရဲပူပန်နေရသည့်အဖြစ်ကို မြင်ရုံပဲမမြင်ရက်ပါ။ ဒါပေမယ့်လည်း မတတ်နိုင်။ နေဝန်းနီသည် မျက်နှာကောက်တောတောင်ညိုညိုဆီ ငိုက်ဆင်းလျက် စွမ်းအင်ရှိသလို ထုတ်လွှတ်ပေးဆပ်နေဆဲရှိလေသည်။

သို့သော် ကမ္ဘာမြေကိုတစ်နေ့တာအထွတ် နှုတ်ဆိတ်လက်ပြဖို့ များနေပြီဖြစ်သည်။ ကွမ်းတစ်ရာညက်ဆိုသည့် ခရီးအကွာအဝေးကို နေအတော်စောင်းမှ ရောက်ကြသည်။ ထို့ပြင် ကသစ်ကုန်းက လှည်းလမ်း၏ညာဘက်မှာရှိနေကာ လမ်းနှင့်တစ်မိုင်ခန့်က ဝေးဝေးနေသေး၏။ ၊

သူတို့ရွာထဲကိုဝင်ဖို့ လမ်းကနေဘေးလမ်းလေးကို ဖွဲ့ဆင်ပြီး အတော်လျှောက်လာကာမှ.. ၊

“ဗျိုး...ဆရာကြီးတို့၊ ဟေ...”

နောက်ကနေ လှမ်းအော်ခေါ်သံနှင့်အတူ ပြေးလိုက်လာကာ... “ဘယ်ကိုသွားမှာတုံး...ခင်ဗျားတို့ကိုထင်တယ်၊ ခုနှင့်ကဆရာတော်ကြီးနဲ့ဖိုးသူတော်လာရှာသေးတယ်..”

“ဟင်...အခု ရွာထဲမှာလား..”

ဦးဩဘာကမေးလိုက်တော့ အသက်လေးဆယ်ခန့်လူကြီးက ကြီးရွေးကိုင်ထားသည့်လက်ကိုပင့်၍ မေးဖျားကရွေးတို့ကို ပွတ်သုတ်လိုက်ရင်... ၊

“ကျုပ်လည်းခုတင်ပဲ အင်းထဲကတက်လာတာဗျ..သူတို့ရွာထဲဝင်မဝင်တော့မသိဘူး၊ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ဒီရောက်နေသလား၊ မေးသံကြားလိုက်တာ..”

“ကြာပြီလား..”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး..နောက်ပြီး သူတို့မှာ..”

ထိုသူဘာပြောချင်သည်မသိသေးခင် သူဌေးကြီးလှည့်ထွက်သွားသဖြင့် ဦးဩဘာလည်း မိအောင်လိုက်ခဲ့ရသည်။ အားနာစိတ်နှင့် ထိုသူကိုလက်ပြလိုက်တော့ အံ့ဩနေသည့်မျက်လုံးတွေနဲ့ဆုံ၏။ ဦးဩလည်း သူဌေးကြီးကိုအံ့ဩနေတာပဲဖြစ်သည်။

သမီးအတွက်ရတက်မအေးဖွယ်ဖြစ်လာကာမှ တစ်ခါမှမပြုဘူးခဲ့သည့် စိုးရိမ်ပျာယာခတ်ခြင်းကို သူဌေးကြီးမှာမြင်လိုက်ရသည်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကတော်ကြီးထက်ပင် ပို၍စိတ်လှုပ်ရှားပူပန်နေခဲ့၏။ ချမ်းညအပေါ်မှာ ဒီလောက်ထိစိတ်ပျက်နေခဲ့မှန်းလည်း မှုပဲသိရတော့သည်။ ကလေးတွေကိုများ ခုနေတွေ့လိုက်လျှင် ဘာလုပ်မည်ဆိုတာမသိ.. ၊

“သခင်မိုးချုပ်တော့မှာနော်..ရှေ့ခရီးကို နည်းနည်းစုံစမ်းကြည့်သင့်တယ်ထင်တယ်..”

“ဘာလိုဦးမှာတုံး...ဆရာတော်ကြီးတောင် မနားဘဲသွားတာကို ကျုပ်ကနားစရာလား..”

ဦးဩဘာသတိပေးနေတာကို ဂရုမစိုက်မိခဲ့ပေ။ ခရီးကရှေ့တစ်ဖက်ပြီး နည်းနည်းချင်းစိတိုးလာခဲ့ရင်း လမ်းလည်းမဆုံး ရွာလည်း... ၊

“မိုးချုပ်နေပြီ..ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခေါ်လောက်မှာ လူနေအိမ်ခြေမရှိလည်းမပေါ်ပါလား..”

တောလမ်းကကျဉ်းလာသည်။ လှည်းလမ်းလောက်မကြမ်းလှည့်လည်း ဘေးနှစ်ဖက်က တောတန်းကပိုအုပ်လာသည်။ ဒါမှမဟုတ် မိုးချုပ်လိုပိုမှောင်လာတာလား.. ၊

“ကိုဩ..ကျုပ်တို့ဘယ်ကိုရောက်လာတာတုံး..”

“ကျွန်တော်လည်းမသိဘူးသခင်..”

“ကျုပ်က တစ်နေရာမှာတော့ ဆရာတော်ကြီးတို့နဲ့ဆုံမှာပဲထင်တာ..”

“ကျွန်တော်ကတော့ မထင်ခဲ့ဘူး..”

“ဟင်..”

“ဆရာတော်ကြီးက စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ရယ်..ကျွန်းမာရေးကလည်းကောင်း စိတ်ကလည်းမြန်ပါတိ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရှေ့ထွက်သွားတဲ့အချိန်ဘယ်လောက်စောသလဲဆိုတာလည်း အတိအကျမသိဘူးလေ..”

“ဟုတ်ပါပြီ..ဒါဖြင့် ကြီးလေးတို့ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ဆရာတော်ကြီးက သေချာသိနေတာလား၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ဘယ်ကြည့်တာကြည့် ရှေ့မျှော်နောက်မျှော်နဲ့ သွားနေရတာလေ..”

နှစ်ယောက်သားအဖြေမပေါ်နိုင်တာတွေပဲ တွေးနေမိလျက် ကျည်းခိုနိုင်သည့်နေရာလည်း ရှာလို့မရ။ လက်နှိပ်ခတ်မီးလည်း မပါဘဲ မှောင်လာလေ လမ်းပျောက်နေလေ.. ၊

ထိုစဉ် မီးရောင်လေးလက်နေတာကို နှစ်ယောက်စလုံးလှမ်းမြင်လိုက်ကြလျှင်.. ၊

“ဟိုမှာ..”

“မီးရောင်တွေပြီ..”

ပြိုင်တူပြောမိကြရင်း အမှောင်ကိုမေ့ကာ မီးရောင်ဆီမပြေးတာ

လရောင်ကျူးရင့်

ပိုင်းသွားမိကြ၏။ တကယ်တော့ လမ်းဘေးသစ်ပင်တွေက တောထဲ
နေလောက်အောင် ထူနေတာမဟုတ်ပေ။ မီးရောင်နဲ့နီးသွားကာ
ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်လာရတော့ လမ်းဘေးကိုဖဲ့ဆင်းလာသလို
ရှိပေမယ့် သစ်ပင်ခြုံပုတ်တချို့သာရှိနေလျက်.. ။

“ဆရာတော်ကြီးတို့ပဲ..”
“ဟုတ်တယ်..တော်သေးတာပေါ့..”

ဆရာတော်ကြီးနဲ့ဦးသူတော်တို့က လယ်စောင့်တံသာသာ
လုံးကြီးထဲမှာရှိနေကြကာ သူတို့အပြင်ဘယ်သူမှရှိမနေကြပေ။ တံ
ထဲမှာ မီးဖိုရှိနေကာ မီးဖိုထဲမှာထင်းခြောက်တွေထည့်မွှေးထားတာ
ဖြစ်၏။

ဦးသူတော်က မီးမွှေးပြီးတာနှင့် နေရာမှထလာကာ ဆရာတော်
ကြီးက ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ဆေးဘူးနှစ်ဘူးနှင့် ဗမာဆေးရွက်ကြီး
တွေ အလိပ်လိုက်ကိုအထုတ်ဖြေနေ၏။ ကြည့်ရတာရောက်လာတာ
နှင့် မီးမွှေးနေတာဖြစ်ပုံရှိလျက် ရောက်တာလည်းမကြာသေးသည့်
ပုံ.. ။

“ရောက်လာကြပြီလား..”

“မှန်ပါ..အရှင်ဘုရားတို့က တပည့်တော်တို့လာကြတာကို သိ
နေတာလားဘုရား..”

“သိဆို..မောင်မင်းတို့သွားမယ်ဆိုလို့ ကျုပ်ကထလိုက်လာရ
တာကိုး..”

ဟင်.. ။

ကွပ်ပျစ်အစပ်မှာ ခပ်ရို့ရို့ဝင်ထိုင်ရင်း သူဌေးကြီးအတွက်တွေ၊
စရာ ချက်ချင်းရသွားလေသည်။ ဆရာတော်ကြီးက သူတို့ထင်ထား
တာထက်ပို၍ စိတ်ဆတ်မြန်ဆန်သည်လား..။

လောကီကိစ္စဘုန်းကြီးနဲ့မှမဆိုင်တာ ဘာကြောင့်စိတ်ရောကိုယ်
ပါ ပင်ပန်းခံနေပါသလဲ..။ ပြောပြန်ရင်လည်း ဟိုတစ်ချိန်က သီဟ
နဲ့ထည့်ဝါဘဝပြန်ရောက်ဖို့ရှိကာ.. ။

“အဟမ်း..တပည့်တော်က သမီးအရေးအတွက် ရတက်မအေး
လို့ လိုက်ခဲ့ရတာဘုရား..”

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

“ကျုပ်ကတော့ ကိုယ့်ကျောင်းသားအရေးဆိုပါတော့..”

“ကျောင်းသားက ဒီလိုလုပ်သွားမှဖြင့် ဒီအရေးကိစ္စက ကျောင်း
ထက်ဆိုင်သေးလို့လားဘုရား..”

“မဆိုင်လည်းရ ဆိုင်လည်းရပေါ့..”

ဆရာတော်က ဗမာဆေးရွက်ကြီးကို ဆေးရွက်တွေသပ်ချ၍
မီးရှိုးတွေထုတ်နေရင်း လှုပ်ရှားနေသည့်လက်နှစ်ဖက်ကို စုံချလိုက်
သူဌေးကြီးကိုကြည့်ကာ.. ။

“ဆိုပါဦး..မောင်မင်းကရော ဘာအတွက်ရေမပါမီးမပါ ရေးကြီး
သုတ်ပျာနဲ့လိုက်လာခဲ့တာတုံး..”

“တပည့်တော်က..”

ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ်ပေမယ့် ဒါဘယ်လိုမှပြောလို့မဖြစ်သည်ကို
ဆရာတော်ကိုညာဖို့လည်း မတတ်နိုင်။ ဖုံးဖိကာကွယ်ထားလို့
သူဌေးမယ့်ကိစ္စလည်းမဟုတ်.. ။

သူဌေးကြီးအကြံအိုက်နေခဲ့လျက် ဆရာတော်ကလည်း ဆေး
ရွက်ကြီးတွေကိုပြန်ကိုင်ရင်း နားစွဲနေ၏။ ဦးသူတော်နဲ့ဦးဩဘာ
ကို မျက်လုံးချင်းဆုံကာ ပြိုင်တူမျက်နှာလွှဲကြ၏။ ဆရာတော်နဲ့သူ
ဌေးကြီးတို့အရင်တုန်းက သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့အကြောင်း သူတို့လည်း
ပိုထားကြသည်ဖြစ်ရာ ခပ်မဆိတ်နေလိုက်ကြတာဖြစ်၏။

မီးဖိုမီးက အားကောင်းနေသည်။ သို့သော် ပျိုပျစ်သည်ည၏
လက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ဖြူးနေရာ မီးတောက်တို့၏အညွန့်ဖျား
ကိုက ကခုန်နေသောမင်းသမီးလက်ချောင်းတို့ကဲ့သို့.. ။

“သူတို့ချင်းမေတ္တာမျှနေကြတာ မဟုတ်ဘူးဘုရား..”

“မောင်မင်းကဘယ်လိုသိ..”

“အဲ..”

“အခုခိုးပြေးသွားကြပြီလို့ တစ်ရွာလုံးပြောနေတော့မယ်..”

“ဒါပေမယ့် ဟုတ်မှမဟုတ်တာဘုရား..”

“အေးပါ..ဒါကိုမောင်မင်းကဘယ်လိုသိတာတုံး..”

“ဖအေက မသိနိုင်ရင်တောင် မိခင်တစ်ယောက်ကတော့သူ့ရဲ့
ဖီးကညာ အချိန်အခါအရွယ်ရောက်ပြီဆိုတည်းက ပြန်ပြန်ကြည့်

စိတ်ပူနေရသူပါဘုရား..”

“စိတ်ပူနေပေမယ့် ပါသွားခဲ့ပြီမဟုတ်ဘူးလား..လူငယ်သဘာဝ
မေတ္တာမျှကြတဲ့အရေးကို ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့နည်း မရှိဘူး၊ ဘယ်
အုတ်မြစ်ချထားလို့မှလည်း မရဘူး..ဒါလည်းမပြောင်းလဲတဲ့သဘာဝ
တရားပဲ..မောင်မင်းနားလည်ပါတယ်လေ..”

“ဒါပေမယ့်ဘုရား..”

“ကိုယ့်လက်ပူမှပူမှန်းသိတာလား..”

သူဌေးကြီးမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်၏။ ယိမ်းနဲ့လှုပ်ရှားနေသော
မီးရောင်ကမျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ထင်ဟပ်ကာ နီသွားသလိုလို ညိုသွား
သလိုလို..

“ကျုပ်ကဒီလိုလည်း မပြောချင်ပါဘူး..”

“ပြောပြီးနေပြီဘုရား..”

“မောင်မင်းနားမလည်လို့ ပြောရတာလေ..”

“တပည့်တော်နားမလည်တာလည်း သဘာဝပါပဲဘုရား..သဘာဝ
သမီးအပူကို မိဘရင်ဘက်နဲ့ပဲ ခံစားနိုင်တာပါ။ မိဘဖြစ်မှလည်း
နာနိုင်မှာပါ..”

ဆရာတော်ကြီး မျက်ခုံးအစုံမြင့်တက်သွားသည်။ ထိုစဉ်
ကကြမ်းလာကာ မီးဖိုမီးတောက်သည်လည်း ပိုမိုယိမ်းထိုးလျက် ပြာ
ပြားဝပ်သွားလိုက် ဟဲခနဲထောင်တက်လာလိုက်..

“အရှင်ဘုရားတောင်မှ တူသားနောင်မယ်တော်စပ်ရုံနဲ့ တပျာ
တော်ရှေ့ကရောက်အောင် ကြွလာခဲ့ရသေးတာ တပည့်တော်က သိ
ရှင်ပါဘုရား..”

“ဘယ့်နှယ်ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်မပြောဘဲ မောင်မင်းက
ခိုက်နန်းခိုက်ပါလား..”

“မှန်ပါ..မခိုက်ချင်ဘဲခိုက်ရတာပါဘုရား..”

“ဪ..ဪ.. ကျုပ်ကပြောမိသကို..”

“မဟုတ်ပါဘူးဘုရား..သားသမီးအပူနဲ့တော့ ဘယ်အပူမှမဟု
တာကို လျှောက်တင်တာပါဘုရား..”

ဆရာတော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း လွယ်အိတ်ယိတ်

ကံသီးဆုပ်အရွယ် တစ်မိုက်လောက်ရှည်သည့် သစ်တုံးတစ်တုံးကို
ပုတ်ယူကာ..

“သစ်ကိုင်းခြောက်မကောက်နဲ့တော့သူတော်..မိုးသံလေသံကြား
ပိုးကောင်မွှားကောင်တွေ ဗျာများတတ်တယ်၊ ဒါထည့်ထားလိုက်
တာ..”

ပစ်ပေးလိုက်ပေမယ့် ကွပ်ပျစ်အစပ်ကိုပဲရောက်သည်ဖြစ်ရာ ဦး
ကျောက်ကောက်ယူပြီး ဦးသူတော်ကိုကမ်းပေး၍..

“ရှားသားထင်းပဲ..ကောင်းလိုက်ပါဘိ..”

“ဟုတ်တယ်..တောင်ညိုတောင်ရွာကထည့်ပေးလိုက်တာ၊ ဒီ
အုတ်ကို ခရီးဆက်မယ်ဆိုတော့ အချိန်လင့်ပြီဆိုပြီး သောက်ရေနဲ့မ
ချုပ်အရှုတ်တက်ဆွမ်းအတွက် မှန့်ခြောက်လည်းပါသေး..”

“ဪ..ဒီလိုသတိပေးလိုက်တာကိုး၊ အင်းပေါ့..ဆရာတော်သံ
ကတော်ဆိုတော့ ပူပန်ရှာတာ..”

“ခရီးထွက်လာတဲ့အကြောင်းအရင်းကို မမေးလိုက်ဘူးထင်ပါ
လားဟုတ်လားဦးသူတော်..”

ဦးသူတော်အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားပြီး ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ ဆ
ရာတော်ကပြုံးကာ..

“မေးပြီလားသူဌေးကြီးရယ်..ကျုပ်ကျောင်းကကျောင်းသား
ပျော်ပျော်လို့လို့ဖြေခဲ့တာပေါ့၊ ဒီလိုပဲဖြေဖို့ရှိတာလေ..ဆေးပင်အရှု
ပျက်တဲ့ကိစ္စ ပျောက်ချင်းမလှပျောက်နေတာ မဟုတ်ပေဘူးလား..”

သူဌေးကြီး အသံတိတ်သွားသည်။

“နို့..မောင်မင်းတို့ကိုလည်း မေးလိုက်သေးလို့လား..”

မေးပြီး အဖြေကိုလည်းမစောင့်ဘဲ..

“အေးလေ..သမီးရှင်ဆိုတော့ ဖြေရခက်မှာပေါ့..”

“ဖြေရခက်ပါဘူးဘုရား..ဒါပေမယ့် မေးလည်းမမေးပါဘူး၊
မမီးကြိုးလေးက မိဘအပေါ်တစ်မျိုးအထင်ရောက်ပြီး စိတ်အခန့်မ
မရှိလို့ ထွက်သွားတာပါ..”

“ညဉ့်နက်နက်တော့တိုးပြီးတော့..”

“အိမ်ကလူတွေမသိအောင် ထွက်ရတာကိုးဘုရား..အကြောင်း

လည်း ဆေးပင်ရှာထွက်လာတဲ့ ချမ်းညနဲ့ဆိုတာဖြစ်မှာပါ။ သူတို့ ချင်းသိနေကြလို့သာ ခရီးလမ်းမှာအဖော်ရအောင် ခေါ်သွားခဲ့တာဖြစ် မှာပါ..”

“ဘယ်ကိုခေါ်သွားတာတုံး..”

ဒါကိုဖြေဖို့ ပါးစပ်ပြင်လည်းမဖြေနိုင်... ၊

“တောင်ညိုတောင်မှာ မိုးလင်းမယ်..ဒါဆိုနှစ်ယောက်အတူ ခရီး ဆက်ဖို့လိုလို့လား..”

သူဌေးကြီးမျက်နှာတင်းမာသယောင် ရှိလာသော်လည်း ဘာမှ မဖြေနိုင်... ၊

“မောင်မင်းစဉ်းစားလေ..ညကြီးမင်းကြီးအတူတူပျောက်သွားတာနဲ့ လူတွေဘာပြောကြမယ်ဆိုတာ မသိတဲ့အရွယ်လည်း မဟုတ်ဘူး..ညအချိန်ကြောင့် အဖော်ခေါ်သွားတာဆိုရင်လည်း မိုးလင်းရင် ဒီခရီးမဆုံးသင့်ဘူးလား။ တကယ်ဆို ဒါမလုပ်သင့်ဆုံးကိစ္စ..”

“အရှင်ဘုရားက ကလေးနှစ်ယောက်ကို ထိမ်းမြားပေးစေချင်တာလားဘုရား..”

ဆရာတော်က သူဌေးကြီးကိုကြည့်သည်။

“ကျုပ်ကပေးစားချင်ပါတယ်ဆိုတော့ မောင်မင်းကပေးစားမှာ မို့လား..”

“ဒါဘယ်လိုမှ မဖြစ်သင့်တာဘုရား..”

“အေး..ဒါကြောင့် မောင်မင်းရဲ့ဒေါသအမျက်တွေ ကိုယ့်သမီးကို မနိုင်တိုင်း ငါ့ကျောင်းသားပေါ်ကျမစိုးလို့ လိုက်ခဲ့ရတာ..”

ပြောရင်း ဆေးရိုးတွေစု၍အစည်းလေးလုပ်ကာ ဦးသူတော်ကို ပေးလိုက်ပြီး.. ၊

“အပေါ်က သစ်ကိုင်းအစိုလေးအုံပြီး ဒါတင်ထားလိုက်..ပြီးရင် နင်တက်လာခဲ့တော့..”

“တင်ပါ့..”

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ကွင်းပြင်ကျယ်လား တောပေမယ့်တောက တုံးလားဆိုတာမသိ။ လေတစ်ချက်တစ်ချက်ဆောင့်တိုက်လာလျှင် ခေါင်မိုးပါလျှပ်ခါသွားတတ်လျက် မီးဖိုမီးသည်ရဲ့ခနဲ ဟူးခနဲဖြစ်နေ

၏။

ထိုစဉ် မိုးစက်တွေတဖြောက်ဖြောက်ကျလာသဖြင့် အားလုံးပဲ ခေါင်မိုးကို မော့ကြည့်မိကြ၏။ တံသည် မိသားစုနေခဲ့ကြပုံပေါ်ကာ ကွပ်ပျစ်ကိုအလယ်ကခြား၍ အခန်းကာထားခဲ့ပုံပေါ်သော နီးပါးပြီးတွေကလည်း ခေါင်မိုးဝါးတန်းမှာ ပြုတ်ပြတ်လက်စတွေနှင့် ရှိနေသေးသည်။

သို့သော် လောလောဆယ်မှာတော့ အနားနှစ်ဖက်မှာ ရိုင်လိပ်တွေနဲ့ကာထားသော ဝါးသက်ကယ်မိုးထားသည့်တံကြီးသည် အကာမရံတွေလည်း မခိုင်တခိုင်နှင့် ခေါင်မိုးသည်လည်း.. ၊

“မိုးယိုနေပြီသခင်..”

“ဟုတ်တယ်..ခင်ဗျားဒီဘက်တိုးလိုက်..”

ကျောပေါ်ကိုရေပေါက်ကျလာတော့ ကျောကော့၍ နေရာနည်းနည်းရွေ့လိုက်သည်။ ခေါင်မိုးရဲ့အနားစပ်ပိုင်းတွေမှာ ကြက်မတစ်ဝပ်လောက် ဟောင်းလောင်းပေါက်တွေလည်းရှိကာ သူဌေးကြီးတို့ ပါဝင်သည့်ဘက်ခြမ်းမှာပဲ အပေါက်အပြုံတွေဖြစ်နေခဲ့ပြီး.. ၊

“သခင်ဒီဘက်ရွေ့လိုက်ပါ..”

“ခင်ဗျားထပ်တိုးရင် မိုးပေါက်မှန်မှာပေါ့..”

“ဖြစ်ပါတယ်..လွတ်အောင်ထိုင်ပါမယ် တိုးပါ..”

သူဌေးကြီးက ဦးဩဘာကိုပြောနေပေမယ့် ဆရာတော်ကိုပဲ ဖြစ်ကြည့်၏။ သံဃာတော်ဂုဏ်ရောင်နှင့် ဘေးကင်းနေသလား မဟုတ်မသိ။ ဆရာတော်နဲ့ဦးသူတော်တို့က အေးဆေးစွာရှိနေကြပြီး သူတို့ကို လှမ်းလည်းမကြည့်။ ရှိသည်လို့တောင် ထင်ပုံမရ.. ၊

မိုးကပိုသည်းလာသည်။ အပြင်မှာမိုးရွာသလို အထဲမှာလည်း မျှောလာ၏။ သူဌေးကြီးနဲ့ဦးဩဘာတို့ ဘယ်လိုမှမနေနိုင်တော့ဘဲ ဆရာတော်ဆီက ခေါ်ယူနေရာပေးမှုကိုလည်း မစောင့်နိုင်တော့ပေ..။

“ကိုဩလာဗျား..ဒီမှာပဲစုနေရတော့မှာပဲ။ အင်္ကျီအနားစပ်တွေစိုနေပြီ..”

ဦးဩကိုခေါ်ရင်း အနားကပ်ဖို့အတွက် အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ကိုယ်ကသမီးကိုပြန်ခေါ်ဖို့လာတဲ့သူ။ ဆရာတော်ကတော့

ချမ်းညအတွက် ကာကွယ်မှာပါလို့ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် ဆရာ
တော်နဲ့သူ့အဖြစ်က ဒီနေရာမှာ နွေးထွေးစွာကူညီရိုင်းပင်းမှုတွေ
လာကြဖို့ မလွယ်သည်ဖြစ်ရာ.. ။

“အရှင်ဘုရား..”

“ဘာတုံး..”

“မိုးစက်တွေဒီဘက်ထိရောက်လာလို့ပါ..နေရာလေး နည်းနည်း
တိုးပေးပါဘုရား..”

ဆရာတော်ကြီးက စူပူပူမျက်နှာကြီးနှင့် လှည့်ကြည့်၏။ အစ
သူတို့ဟာသူတို့ တိုးလာကြသည်။ ပြီးတော့ ထပ်တိုး၏။ နေရာ
ကာစက ခပ်ကွာကွာ။ တဖြည်းဖြည်းအသားချင်းထိအောင်တိုးပြီးရ
တိုးနေဆဲဖြစ်လျက်.. ။

“ဟဲ့..သူတော်..”

“ဘုရား..”

“ခဲနှင့်တုန်းက မိုးဒီလောက်မယိုပါဘူး..”

“တင်ပါ့ဘုရား..ကြာလာတော့ စိမ့်လာတာထင်ပါတယ်ဘုရား..”

“ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး..”

ဆရာတော်က ခေါင်မိုးပေါ်မော့ကြည့်နေရင်း သူ့ဌေးကြီးရဲ့
ကျိဖားဖား လက်ပွပွကြီးတွေမှာ စိုရွဲနေတာကို ပြန်ကြည့်ကာ.. ။

“ဒီနေရာမှာ စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်တွေရှိနေလို့ သန့်စင်အောင်
ကြောတာများလား..”

သူ့ဌေးကြီးမျက်နှာ ခပ်မဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသည်။ ဆရာတော်ကြီး
ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် ခေါင်းညိတ်နေရင်း.. ။

“တရားကျဖို့ကောင်းလိုက်ပါဘိတော့..ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့..”

သူ့ဌေးကြီးလည်း ဆရာတော်ပြောဆိုသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံနေရကာ..

“တပည့်တော်ကို ရေနည်းနည်းတိုက်ပါဘုရား..”

“ဟဲ့..သူတော်..”

“ဘုရား..”

“ရေမြန်မြန်တိုက်စမ်း..တော်ကြာ အဲ့ဒီမီးပါ အပြင်ထွက်လာ
မိုးထဲရေထဲမီးထလောင်ဦးမယ်..”

ဦးသူတော် ရေတကောင်းကနေ ရေငုံ့ထည့်ရင်း ခပ်ကြိတ်ကြိတ်
ပျံ၏။ ဦးညီဘာ သူ့ဌေးကြီးကို အရင်အကဲခတ်သည်။ မီးဖိုမှာမီး

ပျက်မရှိသလောက်ဖြစ်နေပြီမို့ မျက်နှာတွေကို သဲကွဲစွာမမြင်ရတော့

ထို့ကြောင့် မျက်နှာတစ်ဖက်လွဲ၍ အသံတိတ်ရယ်သော်လည်း..

“ကိုဩ..”

“အဟီး..ဟွတ်..ဗျာ သခင်..”

“ဘာကြောင့်တဲကတုန်နေတာတုံး..”

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

ဦးညီအသံတိတ်သွားသော်လည်း ဆရာတော်ကြီးကခန့်ညား
ရယ်ချလိုက်လေသည်။

“တုံးပါဘိတော့ သူ့ဌေးနယ်..”

တစ်ရွာတွေနိုးမျှော်ကိုးရင်း လယ်တဲကနေခရီးဆက်ခဲ့တာ
ကုတ်ထပ်ရွာတစ်ရွာကျော်မှ မကျည်းတောမှာလာတွေ့၏။ အချိန်
လည်း နေ့လည်မွန်းလွဲဖြစ်ကာ ခုချိန်ထိထမင်းရယ် ရေရယ်ကျန
ပစားမသောက်ရသေး...။

ဒီကြားထဲကိုယ့်မိဘလိုက်လာသည်ဆိုပြီး မိဘခြေရင်းပြေး၍
လိုက်တောင်းပန်ရမည့်အစား သင်းလေးကထွက်တောင်မလာ..။

“သူကတော့ ခြံနောက်ဘေးကထွက်ပြေးတာပါ..အဲ့မှာကျွန်
မာန်နဲ့သူ..”

“ဟေ့..တိတ်စမ်း..”
“ဟုတ်ကဲ့..မင်းသမီးက အဲ့အတိုင်းပြောပေးပါဆိုလို့ပါ..”

“ကိုဩ..”
“ဟုတ်ကဲ့..သခင်..”

“သွားခေါ်ချေ..ဒီအမိက်မကို့..”
“ဟော..ဟိုမှာမိန်းကလေးလာပါပြီ..”

ရွာလေးက ခပ်သေးသေး။ ဆင်းရဲကြသဖြင့် အိမ်တိုင်းမှာကိုင်း
ပင်တွေကိုသာ အိမ်မိုးတင်ထားရှာ၏။ အကြီးဆုံးအကျယ်ဆုံးအိမ်ဆို
တာ သုံးလွန်းတောင်ရွာက အိမ်တိုင်းမှာထားသည့် စပါးကျီလောက်
တောင် ခိုင်မာသပ်ယပ်မှုမရှိပေ..။

ကြီးလေးက ဝါးထရံအစုတ်လေးကာထားသည့် တံခါးချပ်လေး
ကို သူမဘာသာမရွံ့လိုက်ပြီး ခေါင်းလေးငဲ့ထွက်လာ၏။ ကျောက်
မီးရောင်ဝတ်စုံလေးက နွမ်းကြေနေကာ ဆံပင်တွေကအုပ်ခဲနွဲ့နောင်း
မှာကျောထက်မှာ ဝေ့ဖြာနေ၏။

ဖြူဝင်းကြည်လင်နေတတ်သည့်မျက်နှာလေးက ခုကျတော့ နီ
ပျန်းနွမ်းလျနေခဲ့လျက်..။

“ဖေကြီး..”
“အေး..ညည်း ငါ့ကိုအဖေမှန်းတော့ သိသေးတာဝမ်းသာတယ်။
အခုချက်ချင်း ရွာကိုပြန်လိုက်ခဲ့တော့..”

“ဘာထူးတော့မှာလဲဖေကြီးရယ်..”
“ဘာ..”

အခန်း(၃၁)

ကြည့်လိုက်တိုင်း ရှုပ်အင်္ကျီကိုကော်လံထိကြယ်သီးအစုံတပ်
ခါးမှာပုဆိုးက ခပ်ပျော့ပျော့တင်လျက် ခြေဖျားမှာပုံ၏။ လမ်းသူ
ပြီဆို ပုဆိုးစနစ်ဖက်မဲ့၍ ခပ်လှုပ်လှုပ်နှစ်ဖက်က လမ်းလျှောက်
တာကိုပဲ ပျင်းလှပါတိလို ညည်းတွားလာတာမျိုး ကိုယ်ခန္ဓာက
တဖြုတ်ဖြုတ်ပြုတ်ကျမတတ် လျှော့ချထား၏။

ခေါင်းမှာ ဆံပင်ပွနေတာတစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ့ပေ။ အုတ်ရိုက်
ကွင်းထဲမှာလည်း အလုပ်လုပ်ဖို့လာတာ ဒီပုံစံမပျက်..။

“ဘယ်မှာတုး..ကျုပ်သမီး..”
“ထွက်လာမယ်ထင်တာပါပဲ..”
“ဘာ..”

သူဌေးကြီးပင်ပန်းနေသည့်အရှိန်နှင့် ‘ဘာ’သံကမာထန်နေသည့်
ချမ်းညက ထန်းလက်ခုံမှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်နေသည့် ဆရာတော်ပေ
မှာ ခူးတုပ်ဦးချလိုက်ရင်း သူဌေးကြီးဘက်ပြန်လှည့်ကာ..။

“သူကြောက်နေတာထင်တယ်..ကျွန်တော်ကတော့..”
“ချမ်းည..”

“အမိန့်ရှိပါသူဌေးကြီး..”
“မင်းတို့ဘာလုပ်သွားကြတာလဲ..မင်းတို့သိတယ်နော်..”

“ကျွန်တော်က သည်းကိုးဖြာရှာရင်း ထွက်လာတာပါ..”
သူဌေးကြီးမျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဒီအဖြေကိုလိုချင်ပေပေ

ချမ်းညကပြောတာမို့ စိတ်တိုသွားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မကျည်းတော
သားတချို့ အနားမှာရှိနေကြသဖြင့် မျက်နှာပူနေသည်။

ကြိုးလေးက ချမ်းညာထိုင်နေသည့် မြေပြင်ထက်ကဝါးကွပ်ပေါ်မှာ ချမ်းညာ့ဘယ်ဘက်ကနေ ကျုံ့ကျုံ့လေးဝင်ထိုင်လိုက်ပြီ။

“သမီးမိုက်ခဲမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါဖေကြီးရယ်..”

“ခွင့်မလွှတ်ဘူး...ငါ့ကိုညည်းအဖေလိုခေါ်ချင်သေးတယ်ဆိုမှ ခုပြန်လိုက်ခဲ့..”

ပြောပြီး ဆရာတော့ကိုလှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“အရှင်ဘုရား...ချမ်းညာ့ကိုအရှင်ဘုရား သူ့ဆွေမျိုးသားချင်တဲ့ ရွာတစ်ရွာမှာသေချာအပ်နှံခဲ့ရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်..”

“ဘယ်လိုကြောင့်တဲ့...”

“ဒီလိုပြဿနာရှိခဲ့တဲ့ လူငယ်နှစ်ယောက်ကို တစ်ရွာတည်းမှ အတူထပ်ထားဖို့ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ..”

“ရော့..မောင်မင်းက ကျုပ်ကျောင်းသားကို နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးတာလား...”

“ဒီသဘောမထားပါနဲ့ဘုရား...အရှင်ဘုရားလည်း အရင်တုန်းက သုံးလွန်းတောင်ရွာနဲ့ ယောအိမ်တော်အတွက်ဆို မိဘအုပ်ထိန်းသူပဲ ပဲ့ပြင်ထိန်းကျောင်းလာခဲ့တာပါ..”

“ဒါဖြင့် ချမ်းညာ့ကိုစွန့်ပစ်သင့်တာက သုံးလွန်းတောင်ရွာကို ချစ်ခင်ကြောင်းပြဖို့အတွက်ပေါ့...”

“ဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး...”

“အတိအကျဟုတ်နေတာတစ်ခုလောက် ကျုပ်ကိုပြောစမ်းပါ။ ဘယ်နှယ်မင်းသမီးက အကူအညီလိုတော့ခေါ်တယ်၊ ကူညီတဲ့သူက အပြစ်သားဖြစ်ရတယ်..မောင်မင်းကယောသခင်ကြီးတဲ့လား...”

သမီးစိတ်နဲ့စကားတွေ လွန်ကျိမ္မားယွင်းကုန်ပေမယ့် သူ့ဌေးကြီးက ဒေါသရိပ်တို့ရှိနေဆဲနှင့်.. ၊

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချမ်းညာ့ကရောက်လာတာ တစ်လလောက်ပဲ သေးတာဘုရား...”

“တစ်ပတ်ပဲရှိရှိ သူကအလည်လာတာမဟုတ်ဘူး...ကျောင်းသား အဖြစ်နေဖို့လာတာလေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆိုတာလည်း အယုတ်မလတ် အမြတ်မရွေး ဘယ်သတ္တဝါမဆို နားခိုခွင့်ရှိတဲ့နေရာပါ..ချမ်း

ကျုပ်နဲ့ဆွေမျိုးတော်နေလို့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူဖြစ် ကျုပ်ကအားနည်းတဲ့သူဘက်က ရပ်တည်မှာပဲ..”

“ဖေကြီး..”

သူဌေးကြီးနောက်ထပ်စကားမဆက်ရသေးမီ ကြိုးလေးမျက်နှာ ကိုညှိုးနဲ့.. ၊

“သမီးဖေကြီးနဲ့ပြန်မလိုက်ပါရစေနဲ့..”

“ဟင်..ဘယ်လိုသမီး...”

သူဌေးကြီးတအံ့တဩနှင့် ကိုယ့်သမီးကိုမမြင်ဘူးခဲ့သလို ကြည့် မျက်.. ၊

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်ကြိုးလေး..”

“ဟို..သမီး သမီးတို့က..”

ကြိုးလေးဘယ်လိုပင် အားယူကြိုးစားသော်ငြား ပြောလို့မထွက် ချိန်က ဒီတိုင်းအေးဆေးစွာထိုင်နေသည့် ချမ်းညာ့ကိုလှည့်ကြည့်၏။ မျက်ဝန်းတို့သည် တောင်းပန်တာနဲ့တူကာ စိတ်မရှည်ပုံလည်းပေါ်နေ ပြင် ချမ်းညာ့မျက်ခုံးတန်းတွေ ခပ်ပင့်ပင့်တက်သွားပြီ.. ၊

“အဲ..ဒီလိုပါသူဌေးကြီး..”

“ဟေ့..မင်းပြောတာကျုပ်မကြားချင်ဘူး...”

“မကြားချင်ပေမယ့် နားနဲ့မနာဖဝါးနဲ့နာပါခင်ဗျာ..အဟမ်း.. အဟမ်း...”

စကားပြောပြီးဆို ချောင်းဟန့်တတ်တာက ပြောရခက်သည့်စကားအတွက် အရှိန်ယူရတာမျိုးဖြစ်တတ်၏။ ချမ်းညာ့ကတော့ ပြောရခက်တာ ဘာညာ့ရှိနေမည့်ပုံစံလည်းမဖြစ်ဘဲ ချောင်းဟန့်လိုက် အကျောက်လံကိုင်လိုက်နှင့် မျက်နှာသည်လည်း တည်မှာလိုလို ပြုံးမှာ လိုလို.. ၊

သေချာတာက ရှိုးတိုးရှုန့်တန်ဖြစ်နေတာ လုံးဝမဟုတ်ခြင်းပင်..

“ကျွန်တော်တို့က ဟိုလိုဒီလိုစိတ်ကူးတွေနဲ့ ထွက်ခဲ့ကြတာမဟုတ်ပေမယ့် အခု ဟိုလိုဒီလိုတွေဖြစ်..”

“ဟိတ်ကောင်..ဟိတ်..”

သူဌေးကြီးရှက်မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီလျက် ချမ်းညာ့ကိုထပ်မံတော့

မလို ဆတ်ခနဲထရပ်လေသည်။ ကြီးလေးမျက်လုံးလေးဝိုင်းနေ...
ချမ်းညလက်မောင်းကို အလန့်တကြားဖက်ထားလိုက်၏။ အား...
လည်း အံ့အားသင့်နေကြကာ ဆရာတော်ကနေရာမှ ထရပ်လိုက်ဖူး

“ဒေါသမောဟဆိုတာ ဆင်ခြင်တုံတရားမဲ့စေတယ်သူဌေးကြီး...
လူငယ်တွေက အပြောအဆိုမတတ်ရင်တောင်...”

“ဒီလိုတော့ မသိကျိုးနဲ့မပြုပါနဲ့ဘုရား...ချမ်းညအကြောင်း ဆရာ...
တော်ကပိုသိမှာပါ။ သင်းက အပြောမတတ်တာမဟုတ်ဘူး...မတတ်...
သလိုလုပ်နေတာ မသိတာလည်းမဟုတ်ဘူး...အားလုံးသိတယ်...”

“မောင်မင်းကိုယ်တိုင်က အံ့လိုမျက်လုံးနဲ့ကြည့်နေတာရော...
ဖြစ်နိုင်ဘူးလား...”

“အရှင်ဘုရားကလည်း တပည့်တော်ကိုအံ့ဒီလိုကြည့်နေတာ...
ဟုတ်ဘူးလားဘုရား...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချမ်းညနဲ့တပည့်တော်တို့ကို...
ဘုန်းဘုန်းက ကျောသားရင်သားခွဲနေတာပါ...”

စွပ်စွပ်စွဲစွဲပါလား... ၊

ဆရာတော်က လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ဆုပ်လိုက်ပြီး မျက်ပျောက်...
ကုတ်၍ ခဏငြိမ်နေ၏။ ပြီးမှ တိတ်ဆိတ်စွာရပ်ကြည့်နေကြသလို...
ရွာသားတချို့ကို မျက်လုံးဝေလိုက်ပြီး သူဌေးကြီးဘက်လှည့်၍...

“မောင်မင်းက အပြောဦးသွားတော့ ကျုပ်တယ်လို့ပြောရမှန်...
သိတော့ဘူး...”

ဟုအစချီ၍ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်... ၊

“ရွာသားတွေအပေါ်မှာ ရင်ဝယ်သားလိုညှိနှိုင်းဆုံးဖြတ်ပေးလာ...
ခဲ့တဲ့ သူဌေးကြီးက ဒီနေ့မင်းသမီးရဲ့ဖခင်ကောင်းဖြစ်သွားတော့...”

“ဘာမှမပြောင်းလဲဘူးဘုရား...အရှင်ဘုရားပဲ မျှမျှတတမျှ...
ပေးပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေရတဲ့ယောက်ျား...
တစ်ယောက်က မိသားစုတာဝန်ဘယ်လိုယူမှာတုံးဘုရား...”

“အဲ့ဒါကစောပါသေးတယ်...ခုချိန်ထိ သူတို့ချင်းဘယ်သူ...
တွက်မှ တာဝန်မယူရသေးပါဘူး...”

သူဌေးကြီးထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ခုပဲမခွဲနိုင်မခွာရက်ပေ...
ဖြစ်နေကြပြီကို စောပါသေးတယ်ဆိုတာ ဘာတုံး... ၊

သမီးရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲကို ရဟန်းတစ်ပါးအနေနဲ့ ဘယ်...
နားလည်နိုင်မှာလဲ...။ လူဝတ်ကြောင်ကိုစွန့်ပြီး သာသနာ့ဘောင်...
နေကာမှ ဘာကြောင့်လူတွေရဲ့ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေထဲ ဝင်ပါနေရတာ... ၊

ဆရာတော်ကို ဒေါသထွက်တာမဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ဘက်ကစိတ်...
ပျက်ဖွယ်အခြေအနေကို စိတ်ပျက်နေအတိုင်းပြောခွင့်မရ။ ဒေါသ...
ပျက်နေတာကို ဒေါသအလျှောက်ပြောတိုင်း ကဲ့ရယ်နေသည်။

“ကျုပ်ကမောင်မင်းရဲ့ဒေါသဆင်ရိုင်းကို ချွန်းအုပ်ထိန်းပေးရုံ...
တင်ပါ...ကိုင်း မောင်မင်းတို့သားအဖပဲ ပြောဆိုကြည့်ပါဦး...”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ...ကျွန်တော်ပြောချင်တာကလည်း စကား...
မပေးသေးလို့ မဖွယ်ရာသလိုဖြစ်သွားတာပါ။ ပြောချင်တာက မရည်...
ဖွယ်ခွဲပေမယ့် အခုဟိုလိုဒီလိုတွေထင်စရာဖြစ်နေပြီဆိုတော့...”

“ဘယ်လိုထင်စရာတွေဖြစ်ဖြစ်ဟေ့...မင်းနဲ့တော့လုံးဝသဘောမ...
တူဘူး...”

“ကျွန်တော်ကဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ...”

ကြည့်စမ်း... ၊

“ကျွန်တော်ပြောနေရတာလည်း မင်းသမီးရဲ့ဂုဏ်ထိသိက္ခာအ...
ပျက်ပါ...ပြီးတော့ သူပဲဒီတိုင်းပြောပေးဖို့ တောင်းဆိုထားလို့ပါ...”

ပြောရင်း မျက်လုံးအဝိုင်းသားနဲ့ ငေးကြည့်နေသည့်ကြီးလေးကို...
ကြည့်လိုက်ကာ... ၊

“ခင်ဗျားကြားတဲ့အတိုင်းပဲနော်...ကျုပ်တတ်နိုင်တာဒါပဲ။ ပြန်...
လိုက်ဖို့ မလိုက်ဖို့ကို ခင်ဗျားပဲဆုံးဖြတ်ရမှာ...”

သူဌေးကြီးအံ့ကြိတ်ထားရင်း သမီးမျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်နေခဲ့...
၏။ ခဏကြာတဲ့အထိ ကြီးလေးမဆုံးဖြတ်နိုင်ဖြစ်နေတာသိလျှင်...။

“ကောင်းပြီ...ညည်းကိုယောအိမ်တော်က စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီမြပု...
မက်ကြီး...”

“ဖေကြီး...”

ကြီးလေးဒီလိုစကားကြားရလိမ့်မည်လို့ ထင်မှတ်ခဲ့ပုံမပေါ်...။
နရာမှထရပ်ဖို့ ကမန်းကတန်းကြီးစားလျှင် ခြေဖဝါးစောင်မှ လမ်း...

လရောင်ကျူးရင့်

လျှောက်များထားသော အပူလောင်နာတွေက နာကျင်သွားသဖြင့် ညွတ်ခနဲယိမ်းယိုင်သွား၏။

“ပြန်မယ်ကိုဩ..ကျုပ်မှာသမီးမရှိခဲ့ဘူးလို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်သင်း ယောအိမ်တော်ရဲ့အရိပ်ကိုတောင် မနင်းစေနဲ့၊ ရှေ့ကတော့ ဖြတ်မလျှောက်ရဘူး..သွားမယ်..”

အရာရာသည် အငိုလွယ်အရှိက်ခက်နေခဲ့လျက်.. ၊

အခန်း(၃၂)

“ကိုချမ်း..”

“ဟင်..”

“ရှင်ဘယ်လိုမာနတွေနဲ့ ငြင်းလိုက်တာလဲဟင်..”

“ဘာကိုတုံး..”

“ဘာဩကပိုက်ဆံပေးတာကို မယူချင်ဘူးဆိုပြီးလေ..”

“ဘာလုပ်ဖို့တုံးမင်းသမီးရယ်..ခင်ဗျားတို့အိမ်တော်က အလိုလို ကျုပ်ကိုအထင်မြင်သေးနေကြတာ..”

အထင်သေးမခံချင်သည့်လူက သံပြားတစ်ပြားကိုသစ်သားပြား ပြီးတစ်ခုပေါ်တင်ပြီး ထုနေတာတစ်နေ့လည်လုံး။ မနက်ပိုင်းက နည်း ကလေးတွေမြူးထောင်တော့လိုက်သွားသေးသည်။ ဘာတစ်ခုမှ မင်ကျအောင်အလုပ်မလုပ်ဘဲ လူအထင်သေးတာလည်း မခံချင်..

ကြိုးလေးစိတ်ညစ်လက်ညစ်ထိုင်နေမိရင်း ကိုယ့်ဘာသာဘာ လုပ်ရမလဲပဲ စဉ်းစားရတော့သည်။ မနေ့ကဖေကြီးတို့ပြန်သွားကြတာနှင့် ‘ငါတို့ဒီမှာမနေဘူး’ဆိုပြီး နောက်ထပ်ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

လကုန်းရွာနဲ့သံတောရွာနှစ်ရွာက ဆက်လက်ရှိနေကာ လကုန်းရွာက ပြည့်စုံကြပုံပေါ်လျက် သံတောရွာက အိမ်ခြေပိုများပြီး ဆင်းရဲနည်းပါးလာ၏။ ဒါကို သံတောရွာမှာအခြေချဖို့သင့်သည်ဟု သူပဲဆုံးဖြတ်၏။ ကြိုးလေးနဲ့သူ နေရေးထိုင်ရေးအတွက်ရော စားရေးသောက်ရေးအတွက်ရော ဘာမှမတိုင်ပင်မိကြဘဲ သူ့ဘာလုပ်နေလဲ ငါဘာလုပ်ရမလဲဆိုပြီး တိတ်ဆိတ်စွာနေခဲ့မိကြ၏။

ရှက်နေတာလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်။ ဘယ်လိုခံစားချက်မှ

မရှိတာလားလို့ မေးရင်လည်း မဟုတ်ပေ။ ဒါပေမယ့် ပြန်တွေးကြည့်တော့ ချမ်းညွန့် သူ့မဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့ကြတာလဲဆိုရင် အဖြေက ရှိ။ ဒါကိုအဖြေရှာကြဖို့ ပြောမိကြပြီဆိုရင်လည်း သူမကပဲ စကားလမ်းကြောင်းတွေလွှဲပစ်မိကာ သူ့အကြည့်တွေကိုရှောင်ပုန်းနေမိမိ ရှိ၏။

ထိုအခါ ပြောသင့်သည့်အကြောင်းအရာတွေကို မပြောဖြစ်ကြဘဲ ကိုယ်ကသူ့ကိုပြောရင်လည်း ဘယ်လိုအနေအထားနဲ့ပြောရမှန်း မသိ။ သူကပြောလာရင်လည်း ဘယ်လိုနားနဲ့လက်ခံရမယ်ဆိုတာ မခွဲခြားနိုင်.. ၊

လောလောဆယ်ပြောဖို့လိုလတာက နှစ်ယောက်ဘဝထဲ ထောင်ကြတော့မည်ဆိုလျှင် စားရေးနေရေးအတွက် ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်ရှာဖွေကြမလဲဆိုတာပင်။ ဒါပေမယ့် ပြောဖို့သည်.. ၊

“မင်းသမီး..”

“ဟင်..”

အတွေးထဲမှာနှစ်မျောနေတုန်း ရုတ်တရက်ခေါ်လိုက်တော့ လက်သွားသည်။ ချမ်းညွန့်က တူတစ်ချောင်းကိုင်လျက် နေရာမှထလိုက်ကာ

“ချောင်းရိုးမှာလမ်းလျှောက်ရအောင်..”

“ချောင်းရိုးဆိုတာ သစ်ပင်ခြုံနွယ်တွေနဲ့လား..”

“လာပါ..လိုက်ခဲ့ပါ..”

“အဲ့ဒီတူကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ..”

“ကိုင်စရာမရှိလို့ ကိုင်လာတာ..”

ပြောလိုက်တိုင်းလည်း စကားကအမြီးအမောက်တည့်တာမရှိဘဲ ဘယ်ကိုသွားသွား သူ့လက်ထဲမှာ တုတ် ဓားတစ်ခုခုပါသွားတတ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမလုံခြုံလို့ လက်နက်ကိုင်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ သူ့ဓားကိုင်ထားလျှင် ဓားနဲ့တစ်ခုခုသုံးဖို့ကိစ္စနှင့်ကြုံသလို တုတ်ကိုလဲ ထားလျှင် တုတ်ပါလာလို့အဆင်ပြေသွားတာမျိုး ဖြစ်တတ်ခဲ့၏။

ကိုင်လာလို့အဆင်ပြေတာလား..။ အဆင်မပြေစရာကြုံမှာကို တွေးပူတတ်တာပဲလား.. ၊

ချမ်းညွန့် ရာဇဝင်အရတော့ တွေးတောပူပန်တာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။

သည်။

“ကျွန်တော်ဒီရွာရောက်တည်းက အနံ့အစနဲ့ကြည့်ထားပြီးသား.. များဘာမှမဖြစ်စေရဘူး..လိုက်ခဲ့..”

သူထပ်ပြောမှ ကိုယ့်ပုံစံဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ပြန်ကြည့်မိ၏။

“ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကို အားကိုးမိတာမှားပြီလားလို့ တွေးနေတာလား..”

ဟင်.. ၊

သူမတိတ်ဆိတ်နေသမျှ ထင်စရာတွေနောက်ထပ်ဖြစ်လာမှာကို မျှော်မိလိုက်ကာ.. ၊

“မှားလားလို့မတွေးမိပါဘူး..မှားပြီလို့အော်မိမှာကိုတော့ စိုးရိမ်တာပဲ။ ရှင့်ကိုနားလည်ဖို့မကြိုးစားဘဲနဲ့ ဒီအခြေအနေမျိုးဖြစ်လာတာပင် ဖန်တီးမိတာကကျွန်မပဲ..ကျွန်မသတ္တိနည်းမိမှာပဲစိုးတာ..”

ချမ်းညွန့်ကလှည့်ကြည့်သည်။ မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်နှင့် ကြီးမားမကျန်နာလွှဲလိုက်မိသည်။ ရွာလေးသည်လမ်းကကြမ်းသလို သစ်ပင်ကြီးတွေလည်း သိပ်မများသောကြောင့် အနည်းငယ်ပူချင်သည်။ နေရောင်မှာ ကျင်းချိုင့်ကြီးဖြစ်နေသဖြင့် လမ်းကသစ်ပင်ခြုံတွေပေါ်မှာ တက်နှင့်ဖြတ်ကပ်သွားရလျှင်.. ၊

“လာ..ဒီဘက်တို..”

“ရပါတယ်..”

“ရမနေနဲ့..ခင်ဗျားလက်မောင်းတွေ သစ်ကိုင်းနဲ့ခြစ်မိမှာ..”

“ဟေး..ကိုလူချော ဘယ်ကိုသွားမလို့တုံး..”

“ချောင်းစပ်ကိုအဘရေ..”

နွားလှည်းက ရွာထဲကိုတခြားလမ်းကနေဝင်နေတာဖြစ်ကာ လှည်းပေါ်က လူကြီးကသွားကြီးအဖြီးသားနှင့် လက်ပြနေကာ.. ၊

“လယ်ထဲကဖြတ်တာမဟုတ်ဘူးလူချောလေးရာ..အဲ့ဒီလမ်းက လယ်တောထက်ကြမ်းတယ်ဟာ..”

ရွာသားတွေက ‘လူချောလေး’ မင်းသမီးလေးလို့ပဲ ခေါ်ကြရတာကို ကိုယ်လို့ဘာညာတွေ မေးမြန်းစပ်စုကြတာလည်း မရှိပါ။

“ရွာသားတွေက ကျွန်မကို မင်းသမီးတို့ခေါ်နေကြတာ ကြားလို့ မကောင်းပါဘူး...အဲ့ဒါရှင်ကြောင့်..”

“ဘာဆိုလို့လဲ...ခင်ဗျားတစ်သက်လုံး သူများတွေဒီတိုင်းခေါ်လာတာပဲ..”

“တစ်သက်လုံးပေမယ့်လည်း အဲ့လိုခေါ်တာကို ကျေနပ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ..”

“ခေါ်တဲ့လူတွေကလည်း ခင်ဗျားကျေနပ်နေတယ်ထင်ပြီး ခေါ်နေတာမဟုတ်ဘူးလေ..လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ လူဆိုတာ အကျိုးမရှိတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို မဖြုန်းရဘူး..”

“ခုချိန်မှာအကျိုးရှိမယ့်အတွေးတွေ ဘယ်လိုလုပ်တွေးနိုင်မှာလဲ...ရှင်နဲ့ကျွန်မ..”

လွတ်ခနဲပြောမိပြီးမှ ရှေ့မဆက်တော့ ချမ်းညွှန်ကလည်း ကြည့်ပြီး မချီမချဉ်ပြုံး၏။ ပြီးတော့ ကက်သီးကက်သပ်လျှောက်နေသည့် သူမလက်လေးကို လှမ်းဆွဲ၍.. ။

“ရှေ့ကသွား..”

သူ့ကိုယ်ကိုယ်ပြုံး နောက်ဆုတ်ပေးကာ လမ်းကောင်းသည့် ဘက်က ခပ်ဖြည်းဖြည်းသွားနေရင်း.. ။

“ဆက်ပြောလေ..ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်..”

“ဘာပြောရမှန်းလည်းမသိတော့ဘူး...ဒါပေမယ့်..”

“ကျွန်တော်တို့ရွာထဲက လူကြီးတွေကိုပဲ ထမင်းကျွေးပြီးဘုနဲ့ ကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းကပ်တယ်လေ...ဒီနေ့ကစပြီး လင်မယားတော် သွားကြပြီ..”

“အမေ့ရေ..”

“ကြီးလေး..”

သူမခြေချော်သွားသည်နှင့် ချိုင့်ကြီးထဲမကျအောင် ချမ်းညွှန်က လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ကြီးလေးရဲ့ကျောပြင်လေး ချမ်းညွှန်ရဲ့ခွင်ထဲမှာ နောက်ပြန်မှီလျက်လေးကပ်သွားခဲ့ပြီး.. ။

“ဘာဖြစ်တာတုံး...လင်မယားတော်သွားပြီဆိုလို့ လက်တုနဲ့ ခြေတုန့်ဖြစ်သွားတာလား..”

“အို...ဘာလို့တုန်ရမှာလဲ..”

ကြီးလေးသူ့ကိုတုန်းဖယ်လိုက်ပြီး ထမီလေးတစ်ဖက် ‘မ’၍ အပြေးတပိုင်းလျှောက်သွား၏။ ချမ်းညွှန်ကရယ်နေရင်း နောက်ကလိုက်သွားကာ.. ။

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါဗျာ..ခြေမခိုင်လက်မခိုင်ချော်ချက်လဲရင် လှမ်းဆွဲလို့ရအောင်..”

“ဒီမှာ..”

“အင်း...ပြော..”

တမာပင်ရိပ်မှာ ကြီးလေးကသူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်လှည့်ရပ်လိုက်ကာ.. ။

“ရှင်ကျွန်မကို မင်းသမီးလို့ဆက်ခေါ်နေဦးမှာလား..”

“ခင်ဗျားက..”

“ခုနကတော့ ကြီးလေးလို့ရှင်ခေါ်လိုက်ပါတယ်..”

“ဟုတ်လား...မသိလိုက်ဘူး..”

“သိသိမသိသိ မင်းသမီးလို့ခေါ်တာပြင်လိုက်စမ်းပါ...ရှင်ကိုကျတော့ ကိုချမ်းလို့ခေါ်ရတယ်..”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပေမယ့် ကိုချမ်းလို့ကျွန်တော်က မခေါ်ခိုင်းကိုနဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ်ခေါ်တာ အဆင်ပြေတယ်...ကျွန်တော်ကကျတော့..”

“ရှင်မှာတော့ စိတ်ကူးမရှိဘူးပေါ့..”

မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ ချမ်းညွှန်ကရယ်သည်။ ပြီးတော့ ဆံပင်ကပ်ချက်သပ်လိုက်ရင်း တမာပင်ကိုအဓိပ္ပာယ်မဲ့မော့ကြည့်နေကာ..

“ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး..”

“ပြောမနေနဲ့တော့..”

ကြီးလေးစိတ်တိုသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်...ကျွန်မကတော့ စိတ်ကူးယဉ်နေတာလေ၊ ရှင်နဲ့တူနေရင် ဘယ်လိုခေါ်မယ်ဘာညာ..”

“တကယ်လား..”

ပြန်ပြောတော့ ပြူးတူးပြတ်နှင့်.. ။

“ဒါများစောတည်းက ဖွင့်ပြောတာမဟုတ်ဘူးမင်းသမီးရယ် နှစ်ယောက်ညှိလိုက်ရင် ပြီးသွားမှာကို..”

“ကြည့်စမ်း...ရှင် ရှင်နော်..”

ကြီးလေးပါးပြင်လေးတွေ နီရဲနေလျက် ချမ်းညကလက်ထဲ ဆုပ်လေးတွေနှင့် လိုက်ထုတော့သည်။ ချမ်းညရယ်ချင်ပတ်ကိုမျှ နှာနှင့် ခင်တည်တည် ကြောင်တောင်တောင်လုပ်နေသေးသည်။ တော့မှ ကြီးလေးရဲ့လက်သီးဆုပ်လေးတွေကို ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်ရင်း တဟားဟားရယ်ကာ.. ၊

“အဟုတ်ပြောတာပါ..မောင်ရေပဲခေါ်ခေါ်၊ အစ်ကို ကိုကို..ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒါစိတ်ဆိုးစရာမှမဟုတ်တာ..”

“ရှင်နော်..ရှင် အခုတော်တော့..”

ကြီးလေးသူ့ကိုအော်ပြီး လှည့်ထွက်သွားလျှင် ချမ်းညကလက်ကို ပြန်ဆွဲထားလိုက်ပြီး.. ၊

“မင်းသမီး..”

“ရှင် ခေါ်ပြန်ပြီ..”

“အဲ့လိုပဲခေါ်ချင်တယ်ဗျာ..ဒါကစိမ်းသလိုလို အမွန်းတင်သလိုလိုဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ တန်ဖိုးတစ်ခုပဲ..”

လက်ကိုပြန်ရုန်းနေရင်း ကြီးလေးနဲ့သူ့မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ ချမ်းညက ကြီးလေးရဲ့လက်ဖဝါးလေးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ထဲမှာ ထွေးဆုပ်ထားရင်း ပိုနီးအောင်ရှေ့တိုးလိုက်ပြီး.. ၊

“ရာဇဝင်ထဲကလိုပဲ မဟုတ်ဘူးလား..ကျွန်တော်ယောအိမ်တော်ကြီးကိုမြင်ရတော့ ရာဇဝင်ထဲကိုပြန်ရောက်သွားသလိုပဲ၊ ယောအိမ်တော်က မင်းသမီးလေးကိုတွေ့တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မေ့သွားခဲ့တယ်..တကယ်တော့ ခင်ဗျားကပင်တိုင်စံထိပ်ထားလေးပါ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှကိုမရှိတဲ့အညကြ..”

ကြီးလေးဘာမှမပြောနိုင်။ မျက်နှာလေးလည်းမော့မလာတော့ဘဲ ငဲ့သွားလိုက် လွဲဖယ်မလို ဟိုလူညီဒီလူညီဖြစ်သွားလိုက်နဲ့..

“ဒါပေမယ့် ခုလိုတွေဖြစ်ရတာ ကျွန်မကြောင့်ပါ..ရှင်စိတ်ထဲမှာဘာမှ..”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူးလို့ ဘာဖြစ်လို့ထင်ရတာပါ..”

ကြီးလေးမရဲတရဲမော့ကြည့်သည်။ ချမ်းညက သူမနဲ့မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် စောင့်နေပြီးမှ.. ၊

“တုံးခဲပြီးလှမ်းလို့လည်းမိမှာမဟုတ်..တံခြံနဲ့ချူဖို့လည်း အင်စားမရှိတော့ ဒီလိုပဲအပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်ပြုံးနေရတာပေါ့..ယောအိမ်ကလေးကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဝင်ထွက်နေရတာ ဘာကြောင့်မို့လို့လဲ..”

ကြီးလေးကပြုံးလိုက်ပြီး မျက်လွှာချပစ်လျှင် သူမမေးဖျားလေးကို မော့ယူလိုက်ကာ.. ၊

“ကျွန်တော်အခု မင်းသမီးကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိပြီထင်တယ်..”

ကြီးလေးက သူ့ကိုမျက်လွှာပင့်ကြည့်နေရင်း.. ၊

“ရှင်ချူယူစရာမလိုအောင် ကျွန်မကရှင့်ရင်ခွင်ထဲ ခုန်ချခဲ့တာပါလေ..”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကျွန်တော့်နောက်လိုက်ဖို့ ထွက်လာတာမှ မဟုတ်တာ..”

“ရှင်လည်း ကျွန်မကိုလာခိုးတာမှမဟုတ်ဘဲ..”

“ခိုးယူပါရစေဆိုရင် ခင်ဗျားကခေါင်းညိတ်မှာမို့လို့လား..”

ကြီးလေးက မျက်နှာလွှဲလိုက်ရင်း ပြုံးကာ.. ၊

“ရှင်အဲ့လိုမှမပြောခဲ့ဘူးတော့ မသိဘူး..”

“အဟွန်း..”

ချမ်းညက ကြီးလေးရဲ့ပခုံးလေးကို မချင့်မရဲဖိဆုပ်လိုက်ရင်း ဖယ်သည်။ စွေစောင်းနေသောနေရောင်ခြည်သည် တမာပင်ရဲ့တစ်ဖက်ကနေ ရှက်မျက်နှာလေးကို မီးမောင်းထိုးပြနေသလိုပင်.. ၊

မျက်တောင်ကော့ကော့ နှုတ်ခမ်းလွှာမပွင့်တပွင့်နှင့် သူမလေးရဲ့ပါးပြင်မို့မို့လေးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း ချမ်းညရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာခဲ့သည်။ ညှင်းသွဲ့သွဲ့လေပြည်မှာ သစ်ရွက်ခြောက်လေးတစ်စ ကြီးလေးရဲ့ပခုံးပေါ်မှာ ညှင်းသွားစွာခုန်ဆင်းလာ၏။

ထို့ပြင်သစ်ရွာမှာကပ်ပါလာသည့် ပိုးအိမ်လေးထဲက အစိမ်း

လရောင်ကျူးရင့်

ရောင်ပိုးကောင်လေးတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး ကြီးလေးရဲ့လည်ပတ်နေဆီတရရွရွဆင်းသွားလေသည်။ သစ်ရွက်ကို ချမ်းညလက်နဲ့ဖမ်းလိုက်သော်လည်း ပိုးကောင်လေးက လည်တိုင်ပေါ်တက်သွားကျန်ရစ်၏။

ကြီးလေးတရရွရွထိတွေ့မှုကို ခံစားမိလိုက်ကာ ခါချပစ်ဖို့လက်လှမ်းလိုက်လျှင် သူမလက်လေးကို ချမ်းညကဖမ်းကိုင်ထားလိုက်ပြီ။

“အကျီထံကျသွားလိမ့်မယ်..”

ဟုပြော၍ ပိုးကောင်လေးကို လက်ချောင်းကွေးနှင့်အသာလေးတောက်ထုတ်လိုက်၏။ သို့သော် ဖြူဝင်းနုရဲနေသော သူမရဲ့ဂုတ်သားလေးမှာ ဈာန်လျော့သည်။

“အာ..ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဟင့်အင်း..ဖယ်..”

“မဖယ်နဲ့တဲ့..”

“ဘာ..”

“အတင်းနမ်းခိုင်းနေတာ..”

“ရှင်နော်..”

ကြီးလေးပခုံးလေးကျုံ့ထားမိသော်လည်း သူ့အနမ်းနှင့်ထိကာ လိုက်ချိန်တွင် သတိလစ်မတတ်ကျင်ခဲ့တုန်ယင်သွားခဲ့ပြီ.. ။

အချစ်နဲ့ဘဝ ထပ်တူညီပါရစေ..လို့.. ။

အခန်း(၃၃)

“သူတော်လားဟေ့..”

“မှန်ပါဘုရား..”

“ကျွန်သရေဆောင် နောက်ခြမ်းပြင်နေတာ ပြီးသွားကြပြီဟာ..”

ဦးသူတော် မျက်နှာမသာမယာနှင့် တက်လာပြီး ဆရာတော်ရှေ့မှာ ဒူးတုတ်ထိုင်လိုက်ရင်း.. ။

“မြင်နေကျအတိုင်းပဲဘုရား..အုတ်အလျှင်မမီလို့ ဘာမှလုပ်မရတာနဲ့ အလုပ်သမားတွေပြန်သွားကြပြီဘုရား..”

“အင်း..”

နေ့လည်ခင်းတစ်ရေးလောက် ကျိန်းလိုက်မိသည်။ နီးလာတော့ ကြားရသည့်အကြောင်းက စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ပါလား။ အုတ်ရေကျလာသလောက်တွက်ပြီးမှ တစ်ဆောင်ပြီးတစ်ဆောင် ဆောက်ခဲ့ရင်တော်သေးသည်။ အဆောင်ကိုးဆောင်ကို သေချာအကျအန တည်ဆောက်ချင်သည်။

ကျောင်းမှာရှိသည့် ကျွန်သရေဆောင်ကိုလည်း တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ချင်သေးသည်။ အုတ်မြစ်ချတည်းကအင်္ဂတေတွေနဲ့မလုပ်ဘဲ ပစ်ဝါးနဲ့သာ ဆောက်ဖို့ပြောတော့လည်း မဟုတ်။ ဒုတော့ လူကမနိုင်။ အလုပ်ကမပြီး။ ရည်မှန်းထားသည့်အချိန်မှာ ပြီးဖို့ကလွယ်မလား.. ။

ပြီးပြီးမပြီးပြီး အလှူပွဲကိုလုပ်တော့မည်ဆိုဦးတော့ သစ်ရွက်ပင်သစ်မြန်ဆောက်ဖို့ကလည်း အင်္ဂတေအုတ်မြစ်ချပြီးလက်စတွေနဲ့ အ

လရောင်ကျူးရင့်

ဆင်မပြေနိုင်တော့ပေ.. ၊

“နောက်ပြီး သူ့ဌေးကြီးလည်း သိပ်မကျန်းမာဘူးလို့ ပြောကြားတယ်ဘုရား..”

ဆရာတော်ကြီးစိတ်ညစ်နေတာ သိပေမယ့် မသိသေးတာကြောင့် လျှောက်တင်ရမှာပဲမို့.. ၊

“ကတော်ကြီးလည်း နလံထရော သူ့ဌေးကြီးကလဲပြန်ရောကွင်းထဲမှာ သေချာဖိဖိစီးစီးမရှိကြတာလည်း ပါမယ်ထင်တယ်ဘုရား..”

“သေချာတာပေါ့..”

စိတ်မသက်သာသည့်အတိုင်း ကရုဏာဒေါသတွေလည်း ပြုမိကာ ဝီရိယဖွင့်၍ ဒူးကုတ်တစ်ထည်ယူရင်း ပခုံးပေါ်တင်လိုက်ရှု..

“အမှန်က ကတော်ကြီးလဲကတည်းက သူလဲချင်နေတာ..သပိတ်တစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်တဲ့၊ ဒါလောက်မှ တရားမရှိဘူးလား.. သမီးခိုးရာလိုက်တာနဲ့ပဲ..”

“တပည့်တော် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဘုရား..”

နောက်က သူ့ဌေးကြီးအသံကြားလိုက်သည်နှင့် ဆရာတော်လှုပ်ရှားမှုတစ်ချက်ရပ်သွားသည်။ ပြီးမှ ဝီရိယကိုပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး သေဆေးပုံစံနှင့် လှည့်လာကာ.. ၊

“ကြည့်တော့လည်း အကောင်းကြီးပါလား..”

သူ့ဌေးကြီးက ရှေ့မှာထိုင်ပြီးဝတ်ချပြီးဖြစ်ကာ ဒေါ်ရတနာလိုပဲ ကလျာဏပစ္စည်းကို ကပ္ပိယလက်ထဲထည့်၍ တစ်ခုခုမှာနေဆဲမို့ လှေကားထိပ်မှာပဲရှိနေသေး၏။

“တပည့်တော်ကမလဲပါဘူး..သမီးမိုက်တာကို မိုက်တဲ့အတိုင်းပစ်ထားလိုက်ရုံပါပဲ၊ အရှင်ဘုရားသာ..”

ဟေ.. ၊

ဒီစကားဒီမှာပဲရပ်သွားပေမယ့် ဘာကိုဆက်ချင်တာလဲ.. ၊

“ဘာတုံး..မောင်မင်းရဲ့အရှင်ဘုရားသာဆိုတာက..”

“အရှင်ဘုရားက ချမ်းညကိုထောက်ပံ့ဖို့ ဦးသူတော်နဲ့လွတ်တိုက်စွ..”

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

ဆရာတော်မျက်နှာ ခပ်လွဲလွဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ပြန်လှည့်ပြပြီး သူ့ဌေးကြီးကိုမေးဆတ်၍.. ၊

“အဲ့ဒီကိစ္စ မောင်မင်းကဘယ်လိုလုပ်သိတာတုံး..”

“ဦးသူတော်နဲ့ ကိုဩတွေ့ခဲ့တာပဲဘုရား..”

“ဟုတ်လား..”

ဆရာတော်ကခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးနေသဖြင့် သူ့ဌေးကြီးမလုံမလဲသွားကာ မျက်နှာကြီးလည်းနီလျက်.. ၊

“ကိုဩက..ကိုဩကို လှိုင်ကခိုင်းလိုက်တာ..တပည့်တော်မပါဘူး..”

“သိတော့သိတယ်ထင်ပါ့..”

နောက်ထပ်မျက်နှာကြီး နီရဲသွားပြန်ကာ.. ၊

“အရှင်ဘုရားက တပည့်တော်ကို ကဲ့ရယ်နေလို့ လျှောက်တင်တာပါ..တပည့်တော်အိပ်ရာထဲ လဲနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးဖြစ်သူအတွက် ဗျာများနေတဲ့ဇနီးသည်ကို တားလည်မတားချင် နှစ်လည်းမနှစ်သက်နိုင်တာကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာတော်ရာလွှဲနေခဲ့တာပါ..”

“ဟုတ်ပါပြီ..မောင်မင်းတို့လည်း ဒီကလေးတွေကို ဒုက္ခရောက်မှာကြတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း..”

“တပည့်တော်တို့စိုးရိမ်တာက အိမ်တော်ကနေ တစ်ခါမှမခွာခဲ့ဖူးတဲ့ သမီးအတွက်ပါ..မိဘအရိပ်မှာ နေမထိမြေမထိနေလာခဲ့ပြီး ဝတ်လက်တဲ့ဖော်ရွေးတော့..”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတော့ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့တုံးသူ့ဌေးကြီးက သူ့တောင်းစားနဲ့ဘုရင့်သမီးတော်တောင် ညားခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ချစ်ကိုပြတ်နိုးတယ်..ပေါင်းဖက်ကြတယ် ကွဲကွာကြတယ်..ဒါတွေက ကံကြောင်းတရားတွေပါ..”

“တပည့်တော်ကို တရားမပြပါနဲ့ဘုရား..”

“တရားမပြလို့ ကျုပ်မှာပြစ်ရာ ဘာရှိလို့တုံး..”

လုပ်ပြီ..ဒီဆရာတော်တော့.. ၊

“မောင်မင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုလာပြီး တရားမပြောပြော

နေတယ်..”

“အဲ့ဒါလာပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး...အရှင်ဘုရားရဲ့ကျောင်းသား ဘယ်လိုစိတ်ကူးကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ လာလျှောက်တင်တာပါ..”

“ဟေ..”

ဆရာတော်က အံ့ဩသွားသလို မျက်မှောင်ကုတ်၏။ ထိုစဉ် ဒေါ်ရတနာလှိုင်လည်း သူဌေးကြီးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဆရာတော်ကိုဝတ်ပြု၍.. ၊

“တပည့်တော်ကတော့ နားလည်ပါတယ်ဘုရား..ချမ်းညပြောတာ မှန်မှန်မှားမှား နှစ်ဦးနှစ်ဖက်မပြေလည်တဲ့အချိန်မှာ ခြေသံပြုပုံ ပြင်းနင်းလျှောက်သွားရင်တောင် ငါ့ကိုခြေဆောင့်သွားတာလို့ ထင်တာမို့လား..”

“ငါကထင်တာတွေ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးလို့...သိနေတာကို ပြောတာ..”

“အဟမ်း..”

ကိုယ့်ရှေ့မှာ လင်မယားအချေအတင်တွေ ပြောလာကြသဖြင့် ဆရာတော်က ချောင်းဟန်လိုက်ရင်း တားဆီး၍.. ၊

“သိတာကိုပဲပြောပါစေဒကာမကြီး...ပြောပါ၊ ချမ်းညက ဘာတွေကြံစည်နေလို့တဲ့..”

ဆရာတော်မေးမှ သူဌေးကြီးကဇနီးသည်ကိုကြည့်နေရင်းကမူ ဒီဘက်ပြန်လှည့်၍ လက်အုပ်ချီရင်း.. ၊

“တပည့်တော်တို့ငွေကြေးထောက်ပံ့တော့ လူသေးသေးစကားလုံးကြီးကြီးနဲ့ ငြင်းလွှတ်လိုက်တယ်...အရှင်ဘုရားကထောက်ပံ့တော့ လက်ခံထားပြီး..”

“အင်း...အဲ့ဒါကိုမောင်မင်းကမကျေနပ်တာလား..”

“မဟုတ်ပေါင်ဘုရား..ဦးသူတော်ကို သူ့ဘာပြောလွှတ်လိုက်သလဲ အရှင်ဘုရားသိပြီးဖြစ်မှာပါ..”

ထိုစဉ် ဦးသူတော်ကမန်းကတန်းအနားမှာ လာထိုင်ပြီး လက်အုပ်ချီ၍.. ၊

“ဆရာတော်မသိသေးပါဘူး...ကျုပ်ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မပြော

ပါဘူး။ အဲ့ဒါ အဲ့ဒါသူဌေးကြီးနားထဲ ဘယ်လိုရောက်သလဲဆိုတာ..”

“ဘယ်လိုရောက်သလဲ နင်စဉ်းစားကြည့်ဖို့မလိုဘူး..မြန်မြန်ပြောစမ်း၊ ချမ်းညဘာပြောလိုက်တာတဲ့..”

သူဌေးကြီးမျက်နှာက မှန်ကုတ်တင်းမာနေကာ ဦးသူတော်က စကားတွေမှားပြီး ထစ်ငေါ့နေ၏။

“တပည့်ဟော်ပိုက်ဆံပေးတာကို ယူလိုက်တယ်ဘုရား..”

“အင်း...ပြီးတော့..”

“အဲ့ဒီငွေကို သူဌေးကြီးဆီကရရင် ပြန်ဆပ်မယ်တဲ့..”

“ဘယ်လို..ဘယ်လို..”

“မသိတော့ပါဘူးဘုရား...ထပ်မေးတော့လည်း အဲ့ဒါပဲထပ်ပြောတယ်ဘုရား..”

သူဌေးကြီးက နှုတ်ခမ်းမဲ့တော့မလို ပါးကြီးတွေနဲ့နှာခေါင်းချွန်ချွန်ရောသော တွန့်လှုပ်နေလျက်.. ၊

“ဘာမှမှအားကိုးမရှိတာ..အားကိုးရှိတာကိုပဲ ဆွဲပြောမှာပေါ့..”

“နို့..မောင်မင်းအဲ့လိုထင်နေရင်လည်း ကျုပ်ဆီလာလျှောက်တင်ဖို့ လိုလို့လား..”

“မရှင်းသေးတာက အဲ့လိုကိုယ်စွမ်းကိုယ်စမရှိဘဲနဲ့ ဒီကထောက်ပံ့တော့ ဘာကြောင့်စကားလုံးအကြီးကြီးတွေနဲ့ ခေါင်းခါလွှတ်လိုက်တာတဲ့ဘုရား..နောက်ပြီးတပည့်တော်တို့ သူတို့ကိုတွေ့ခဲ့တဲ့ရွာမှာ မရှိကြတော့ဘူးတဲ့..”

“ဒါတော့ ကျုပ်သိတယ်..”

“သူ့ကိုတွေ့ဖို့ အဲ့ဒီရွာကနေ တစ်နာရီကျော်နှစ်နာရီနီးပါးစောင့်ရတယ်တဲ့..”

“မဟုတ်မှလွဲရော မောင်မင်းကိုယ်တိုင်နောက်တစ်ခေါက်ရောက်တာ ဖြစ်မယ်..”

ဆရာတော်စကားကြောင့် သူဌေးကြီးမျက်နှာကြီး အနီရောင်သမ်းပြန်ကာ.. ၊

“တပည့်တော်အားလုံးသိတယ်ဘုရား...မိခင်တစ်ယောက်နဲ့ရင်ထဲကို စာနာမိလို့ မသိသလိုနေခဲ့တာ..”

“ဖြစ်သွားပြန်ပြီ..”

ဆရာတော်က မပွင့်တပွင့်ပြောလိုက်ပြီးမှ ခပ်တည်တည်ကြည့်ကာ.. ၊

“ဒါကြောင့် ရေကိုကုန်အောင်သောက်..စကားကိုကုန်အောင်ပြောရဘူးလို့ ဆိုတာပေါ့၊ မောင်မင်းပဲကလေးတွေရှေ့မှာတုန်းတော့ အိပ်ရိပ်တောင်မနင်းရဘူးဆို..”

“အဲ့ဒါ..”

“အိမ်ရှေ့တောင်ဖြတ်မလျှောက်နဲ့လို့လည်း ပြောခဲ့ပါတယ်..”

“တပည့်တော်..”

“ငါ့သမီးမဟုတ်တော့ဘူးဆိုလား..ဘာလား..”

“တပည့်တော်ဒေါသထွက်သင့်တာပဲဘုရား..”

“ဒေါသစိတ်က တငွေငွေလောင်မြိုက်တာမဟုတ်ဘူးသူများကြီး..ကိလေသာမီးကမှ ဖွဲမီးလိုတငွေငွေလောင်တာ၊ ဟုန်းခနဲထဲပြန်တဲ့ဒေါသအမှောင်ကို မောင်မင်းကထိန်းမှမထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ..ဒါမဟုတ်ထားပါလေ၊ အခုမောင်မင်းတို့လာတဲ့အကြောင်းကို ပြောပါဦး..”

“တပည့်တော်က အရှင်ဘုရားဆီမှာ အရိုးကျီးပေါင်းလိမ်းမေးလာတောင်းချင်လို့ ထွက်လာတာပါဘုရား..နောက်ပြီး မနက်အရက်ဆွမ်းအတွက် ငါးရုံခြောက်ထောင်းနဲ့ သရက်သီးကလယ်တယ်ပါပဲလားလားနဲ့ပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ငလုံးတို့ခြံကကြက်ဥတွေလည်း ကျောင်းကိုလှူချင်လို့ ဝင်ဝယ်ခဲ့သေးတယ်..”

“တပည့်တော်က အဲ့ဒါတွေပြောချင်လို့ တမင်လိုက်ခဲ့တာပဲဘုရား..”

သူပြောရမယ့်အလှည့်ကိုမစောင့်ဘဲ သူဌေးကြီးကကြားဖြတ်ဖြတ်ဖြေသည်။ သူမဖြေလည်း ဆရာတော်ထံက အနှောင့်အယှက်မလွှတ်သည့်မေးခွန်းတစ်ခုခု ထွက်လာတော့မှာကိုသိနေတာလည်း တစ်ကြောင်းဖြစ်ကာ.. ၊

“ဆရာတော်ဘုရားက ဘယ်ရွာသားဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့အပေါ်ပြန် ခုလိုမျိုးထောက်ပံ့ကူညီတတ်တာ တပည့်တော်နားလည်ပါတယ်..ဒါပေမယ့် သူလုပ်လိုက်တဲ့ပုံစံကြောင့် တပည့်တော်နဲ့ဆရာတော်

ကြားမှာ တစ်စုံတစ်ရာလွဲမှားမှု ဖြစ်မသွားနိုင်ဘူးလားဘုရား..”

“မောင်မင်းပဲတွေးနေတာပါ..ကျုပ်ကတော့အေးချမ်းနေပါတယ်..”

ကိုယ်ကတော့ ပူလောင်နေသပေါ့.. ၊

ဘယ်လိုမှအဆင်ပြေပြေ လျှောက်တင်လို့မရပါလား.. ၊

ဦးပဉ္စင်းဘဝကနေ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးဖြစ်သွားကာမှ လောက်ကြာကြာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောဆိုဖြစ်ခဲ့တာလည်း မရှိခဲ့ပါ။ ပြောဖြစ်စရာအကြောင်းရှိလာလိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်ခဲ့.. ၊

“မောင်မင်းလည်း မောင်မင်းသမီးနဲ့တိုက်ရိုက်မဆက်ဆံချင်ဘူး..ကျုပ်ရဲ့သူတော်ကလည်း ကိုယ့်လူကိုပဲပေးယူဖို့ အကြောင်းရှိတာလေ၊ ဒီတော့ နှစ်ဖက်စလုံးက ချမ်းညွှန်ပဲပေးဖို့ကြိုးစားတယ်.. ချမ်းညွှန်အနေနဲ့ကလည်း မောင်မင်းဆီကတော့ ဘယ်ယူချင်ပါ့မတုံး..” ဆရာတော်ကပြန်စလိုက်တော့ သူဌေးကြီးက မော့ကြည့်လိုက်တာ.. ၊

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူကြီးမိဘကျေနပ်အောင် ပြောဆိုနေထိုင်ဖို့က လူ့တာဝန်ပဲဘုရား..ဒါကိုကိုညွှန်တော့ သူများထောက်ပံ့စာမလိုပါဘူးပြော၊ ဦးသူတော်ပေးတော့ ယူတယ်..ဒီတိုင်းယူထားလိုက်ရင် ကောင် ‘ဒီလူငယ်မာနကြီးပါတီ’လို့ ထင်ဖွယ်ရှိပါသေးတယ်..”

“တကယ်ယူထားလိုက်ရင်တော့ မောင်မင်းဒီလိုပြောမယ်မထင်ပါဘူး..”

ဆရာတော်စကားကြောင့် သူဌေးကြီးမျက်နှာမအိမလည်ဖြစ်သွား၏။ ဆရာတော်ကခပ်တည်တည်.. ၊

“ဒီလိုပြောမယ်မထင်တာကို ပြောပါတယ်..”

ဆရာတော်နဲ့စကားလက်ဆုံကျဖြစ်တိုင်း သူဌေးကြီးသာရှုံးရဖန်များတတ်ခဲ့ပြီး ဟိုတုန်းတည်းကခုချိန်ထိ ကြာကြာမျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောဆို ပြောဖြစ်သွားတာအတိုက်အခံတွေသာ.. ၊

“တကယ်ပါပဲကွာ..ဆရာတော်ကလည်း အသက်ကြီးလာလေလေ..”

“အစ်ကိုထည်..”

အိမ်အပြန်လမ်းမှာ လှည်းယာဉ်ပေါ်မှာထိုင်မိသည့်အခါ သူဌေး

ကြီးမျက်နှာခပ်မဲ့နှင့် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်သည်း၏။ ဒေါ်ရတနာလှိုင်ကလည်း ဒါကိုပဲပြောချင်နေသည်ဖြစ်ရာ..။

“သံဃာတော်ကို အပြစ်မှားပါနဲ့အစ်ကိုထည်..သံဃာကိစ္စမှာ ယာနဲ့ပဲဆိုင်ပါတယ်။ လောကီဘောင်မှာသံဃာတော်တွေလည်း ပုဂံဇော်တွေပဲလေ..လူတိုင်းဝတ်ကြောင်စွန်ပြီး သံဃာသိက္ခာပုဒ်တွေထိမှ မထားနိုင်ဘူး။ သူတို့က ဝတ်ကြောင်စွန်ခဲ့တယ်..သိက္ခာပုဒ်တွေ များကြီးနဲ့ ဝိနည်းအတိုင်းကျင့်ကြံနေထိုင်ရတယ်။ အမှားအယွင်းတာတော့ ရှိမှာပဲလေ..”

“ငါသိပါတယ်ညီမရယ်..ကြည့်ညိုပျက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြောရပြီဆိုရင် လိုရင်းမရောက်တော့ဘူး..”

“အစ်ကိုထည်က သိတယ်သာဆိုတယ်..ဆရာတော်တစ်ပါး ပြောဆိုဆက်ဆံနေတာနဲ့မှ မတူဘဲ..”

“မင်းကသူ့ကျတော့ အမှားအယွင်းဆိုတာရှိတတ်တယ်..ငါ့ကျတော့..”

“အစ်ကိုထည်အပြစ်ရမှာစိုးလို့ ပြောတာပါ..ဥပမာပြရရင် အကျွန်မတို့ရဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်လည်း သက်တော်ထင်ရှားမရှိတော့ပါဘူး..ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ရှိခိုးဦးခိုက်နေတုန်းပဲ၊ ကျွန်မတို့ရှိဖို့ကြတာ ဆင်းတုရုပ်ပွားတော်တွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား..”

“ဟ..ဒါက..”

“ဟုတ်တယ်..ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုမှန်းပြီး အာရုံပြုပူဇော်နေကြတာ။ သံဃာကိုရှိခိုးရင်လည်း ဘုရားရဲ့တပည့်သားသံဃာအမှတ်ဂုဏ်တော်ကို ရှိခိုးပါ..ဒီဦးပဉ္စင်း ဦးစင်းသာအေးမို့လို့၊ ဒီဘုန်းကြီးငါ့အဖေ ငါ့အဘမို့လို့ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်စွဲတွေမပါပါနဲ့..”

“အင်း..ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ်ကိုတရားပြနေပြီပေါ့။ ကျလည်ကပါ..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်က ပြုံးလိုက်ရင်း လှည်းယာဉ်အနည်းငယ်ဆောင်ခုန်သွားတော့ သူဌေးကြီးရဲ့လက်မောင်းကို ခပ်ဖွဖွထိန်းကိုင်ထားလိုက်ကာ..။

“အစ်ကိုထည်သိပြီးသားတွေမှန်း ကျွန်မသိပါတယ်..သတိလေး

ကိုးလို့ ပြောနေရတာပါ။ ပုထုဇော်ရဟန်းမို့ 'ငါ'စွဲမရွတ်နိုင်သေးပေမယ့် ဘုရားရှင်လည်း သတ္တဝါတွေအပေါ် မေတ္တာကြီးမားခဲ့တာပဲ..။ ရာတော်ကြီးက ကျွန်မတို့ရွာသားတွေအပေါ် ဘယ်လောက်ကရုဏာထားခဲ့သလဲ။ သူ့ကိုယ်ကျိုးဘာမှမဖက်ဘဲ ကိုယ်ကျိုးစွန့်စောင့်ပျက်ခဲ့တာ..”

သူဌေးကြီးမျက်နှာခပ်လွဲလွဲဖြစ်နေဆဲပေမယ့် ဆရာတော်အကြောင်းကိုတွေးမိနေသည်။ ဒီရွာကိုလူစွမ်းကောင်းတွေ ထူထောင်ကြသလို တော်ဝင်မျိုးနွယ်တို့၏ ကြွယ်ဝမှုတွေနဲ့ ရက်ရောစွာပုံပိုးရေရည်အတွက်ရှင်သန်စေခဲ့သည်။

ထို့အတူ ဒီနေရာဟာသာသနာမြေလို့ သတ်မှတ်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြစဉ် ထိုမြေကြီးထဲမှာ အုတ်ကောင်းကြီးတစ်ခုကို တူးဆွမိခဲ့သည်။ ဆက်လက်ဖြိုခွဲလိုက်လျှင် အုတ်ပုံကြီးနှင့်အတူ ရတနာတွေအမြောက်အများကို ရရှိခဲ့သည်။

သာသနာမြေလို့ သတ်မှတ်ပြီးသည့်အတွက် ထိုကျောင်းမှာထိုင်လျှင် ဆရာတော်ကိုသာကျောင်းနှင့် အတူတူလှူဒါန်းခဲ့ပြီး ဒီကျောင်းမှာ ရွာအကျိုးအတွက်ရည်သန်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းထိုင်အဆက်ဆက် ပြောင်းလာခဲ့သလောက် ဆရာတော်အားလုံးသည်လည်း သာသနာ့ဘောင်မှာ ရာသက်ပန်ပျော်မွေ့ခဲ့ကြသလို ကျောင်းနဲ့ပတ်သက်သမျှ ပိုင်ဆိုင်မှုမှန်သမျှကို လောဘဖက်ခဲ့ကြတာလည်းမရှိ..။

ကျောင်းကနေဒေသတစ်ပါးကို ထွက်ခွာဖို့လည်းမကြံစည်။ ထို့ကြောင့် သုံးလွန်းတောင်ရွာသားတိုင်းသည် ဆရာတော်ဆိုကိုယ့်မိဘဘုရားတွေထက် ချစ်ကြောက်ရိုသေခဲ့ကြသည်။ ဘယ်လောက်ထိ ချစ်ခင်တဲ့သူဖြစ်ပါစေ ဒေါသကြီးတတ်သူ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဆရာတော်အသံကြားသည်နှင့် ဒူးတုတ်ငြိမ်ဝပ်သွားကြသည်သာ။

သုံးလွန်းတောင်၏အစဉ်အလာက ဤသို့ရှိခဲ့တာဖြစ်သည်။ မိတ်တွေဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း သုံးလွန်းတောင်ရွာက ခေတ်နောက်လည်းမလိုက် ခေတ်နောက်ပြန်တာလည်းမဟုတ်။ သို့သော် အစဉ်အလာဖြင့် ခိုင်မြဲလာခဲ့သောအရာသည် တစ်ရွာလုံးမှာရှိသမျှ ရွာအဖွဲ့အစည်းသွေးနီကြသလို ဘာသာရေးကို အလေးထားမြတ်နိုးကြခြင်း

ပင်.. ၊

ဒီနေ့တော့ သူဌေးကြီးရဲ့ ဒေါသတွေက ငါ့ဆရာတော်ဆိုသူ ရှိရင်းစွဲသံယောဇဉ်တွေကိုတောင် ဥပေက္ခာထားလိုက်ချင်တဲ့အထိ... ဆရာတော်ကြီးက ရွာသားတွေနဲ့ရွာရဲ့အရေးကလွဲပြီး ဘာကိုမှ ဦးစားမပေးခဲ့ဘူး...အဆောင်အယောင်ပကာသနအပေါ်မှာလည်း မခင်တွယ်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါတွေကိုပြန်တွေးပြီး ချမ်းညက်သူတို့မို့ ကာကွယ်ချင်တာ စောင့်ရှောက်ချင်တာဆိုတဲ့အတွေးတွေ မတွေးပါနဲ့အစ်ကိုရယ်..”

“တော်ပါပြီကွာ...ငါလည်းမပြောတော့ပါဘူး၊ တကယ်ပါပဲ...ဒေါသထွက်ရတာတောင် တိုးတိုးဖော်မရှိတဲ့ဘဝ..”

“တိုးတိုးဖော်ဆိုတာတော့ ကျွန်မနားမလည်ဘူး...ဒါပေမယ့်ကျွန်မကတော့ အစ်ကိုဒေါသတွေနဲ့ ပူလောင်နေချိန်မှာ အဲဒီမီးကိုပိုပြီး အားကောင်းသွားမယ့်စကားမျိုး ပြောပေးမှာမဟုတ်ဘူး..”

သူဌေးကြီးကနှုတ်ခမ်းမွှေးစစကို လက်ညှိုးနဲ့ပွတ်ရင်း မျက်နှာကြီးရှုံ့တွတ္တဖြစ်နေ၏။ ဒီအကြောင်းပြောလာရင်း အိမ်ပြန်ရောက်တာတောင် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်မိတဲ့အထိ မပြီးပြတ်နိုင်.. ၊

“ကိုယ့်ရဲ့နှုတ်ဖျားကနေ ‘အဲဒီဘုန်းကြီး’လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ သရဏဂုဏ်ကို စော်ကားရာရောက်နေပြီ.. ‘အဲဒီဘုန်းကြီး’တွေလို့ ပြောမိရင်တော့..”

“ငါဘယ်သူ့ကိုမှ မစော်ကားဘူးလို့...သံဃာတော်တွေခြံရံပြီး မကောင်းစိတ်ဝင်မိဖို့ဆို ဝေးပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့်..”

“ဒါပေမယ့် ဒီလိုတော့ရှိသင့်တာပေါ့လို့ အစ်ကိုထည့်အတွေးဝါလာတာကိုက မကောင်းတဲ့အကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်လာတာပဲလေ..ကျွန်မတို့ ဦးခိုက်ပူဇော်နေတာ သံဃာ့ ဂုဏ်ကိုပါ..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်က မြင့်မြတ်သောအယူဝါဒနှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာမူသူဖြစ်သည့်အတိုင်း သရဏဂုံမြဲသည့်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမရဲ့စိတ်ဓာတ်အယူအဆတော်တော်များများဟာ တစ်ဖက်စောင်းနင်းဖြစ်သွားခဲ့တာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ပေ.. ၊

“စားချင်ပေမယ့် ကိုယ်နဲ့လက်လှမ်းမမီလို့ သူများကခူးယူကျွေး

ကယ်ဆိုရင် အဲဒီလက်ကသန့်သန့်မသန့်သန့် ကိုယ်စားချင်စားမယ်.. စားချင်ရင် မစားဘဲနေလိုက်၊ ခူးပေးတဲ့သူကိုတော့ မစော်ကားနဲ့...သံဃာတော်တွေက ဘယ်လိုနေထိုင်ပြုမူသင့်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ပြောရမှာမဟုတ်ဘူး..”

ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အပြောအဆိုတိမ်းစောင်းနေပြီထင်ကာနှင့် ဒေါ်ရတနာလှိုင်က သူ့စိမ်းသူကျက်မရွေး ဆုံးမပြောပြတတ်ကာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူဆိုတော့ ပိုဆိုးသွားသည်။ လင်နဲ့မယားစိတ်တူကိုယ်တူ ညီညွတ်နေဖို့သာရှိရာ.. ၊

“အစ်ကိုထည့်က အမြဲတမ်းစိတ်ထားနူးညံ့ကောင်းမွန်တယ်.. ဒါပေမယ့် ဆရာတော်ကိုငါ့သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့တစ်ချက်တစ်မျက် မဆင်မခြင်ဝေဖန်တာတွေကတော့ ဆိုးတယ်..”

“မဟုတ်ရပါဘူးလို့ရယ်..အခုကိစ္စကို မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်၊ သမီးကိုငါတို့က ထောက်ပံ့မှ သမီးရဲ့အင်အားဖြစ်မှာလေ..ဆရာတော်က သူ့ဘက်ကနေ..”

“ဆရာတော်ကြီးကလည်း ကျွန်မတို့အားလုံးရဲ့မိဘပါပဲရှင်..”

“ငါဆရာတော်ကိုမပြောလိုဘူးညီမ..ချမ်းညာဆိုတဲ့ လူပေါ်ကျော့မလေးကို စိတ်တိုတာ၊ ရုပ်ရည်လေးပဲ သနားကမားရှိနေတာ..တခြားဘာအရည်အချင်းရှိလို့လဲ၊ ပြောတာဆိုတာလည်း မလေးနက်..လက်ကြောလည်း မတင်း၊ လူဆိုတာ လောဘမကြီးသင့်ပေမယ့် လောဘနည်းတော့ မွဲတတ်တယ်..”

“ချမ်းညာမှာ လောဘနည်းတယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ထင်ရတာလဲအစ်ကိုရယ်..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယူလာပေးသည့် ရေချိုင့်ကိုယူကာ သူဌေးကြီးကိုတစ်ခွက်ထည့်ပေးပြီးမှ သူမအတွက် ထည့်သည်။ ပြီးတော့ မသောက်သေးဘဲ ဒီတိုင်းကိုင်ထားလျက်..၊

“သူ့ကိုကြည့်ရင် ပူပင်ကြောင့်ကျမူမရှိသလို ထင်ရပေမယ့် ဒီကောင်လေး လူပျင်းလူဖျင်းကလေး မဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မတို့ကြည့်တယ်..”

“ဘယ်လို..”

လထောင်ကျားရင့်

“အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့သမီးလေးရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်က ချို့တဲ့ဆိုးရွားမှုတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ယောက်ျား ဘယ်လိုမှဖြစ်နိုင်လို့ပဲ..”

စိတ်ကူးတွေထဲမှာတော့ ကိုယ့်သမီးလေးက ဆင်စီးပြီးမြင်းရုံလို့ပဲနေမှာပေါ့.. ၊

သူ့ငွေကြီးမျက်နှာမသာမယာနှင့် သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ခေါင်းခါ၏။

ကျောက်ခဲကနို့ထွက်တော့မည်ဆိုရင်တောင် ယုံလိုက်ဦးမည်။ ချမ်းညလို့ကောင်လေးမျိုးက အရည်အချင်းရှိလာဖို့ဆိုတာများ.. ၊ ဟွန်း... ၊

အခန်း(၃၄)

“ကိုလူချောရေ..”

“ကိုကြီးချမ်းည..ဒီမှာရပြီဗျို့..”

အပြင်ကဆူညံသံတွေကြောင့် ကြီးလေးဆန်ပြာနေရင်း ဆန်ကောက်ကို ချထားခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့လျှင်.. ၊

“ဪ..တို့အစ်မကြီးရှိတာပဲ..”

“မင်းသမီးလေး..ဒီမှာခင်ဗျားရဲ့လင်တော်မောင် မှာထားတာတွေရပြီ..”

ယောက်ျားလေးတွေ လေးငါးယောက်ဖြစ်ကာ လူငယ်တွေရောကလေးတွေရော လူလတ်ပိုင်းတွေလည်းပါ၏။ သူတို့သယ်လာကြတာတွေက သွပ်ပြားသံပြားတွေဖြစ်ကာ.. ၊

“နောက်မှာတိုင်လုံးတွေလည်း ပါတယ်ဗျ..”

“တိုင်လုံးတွေရော ဟုတ်လား..ဘာတိုင်တွေလဲဟင်၊ ဘာအတွက်လဲ..”

“ဟုတ်ပါကွယ်..ကလေးတွေကို ငါ့အိမ်မှာပဲထားမှာပါဆိုမှ ဘာဟုံးသူကြီးသာဒင်က အိမ်ခွဲဆောက်ခိုင်းလိုက်တာလား..”

အိမ်ပိုင်ရှင်ဒေါ်နီတာကလည်း ထွက်လာပြီး စိတ်မကောင်းသံနှင့် ပြောလျှင်.. ၊

“မဟုတ်ပါဘူးဗျား..ဒါတွေကိုကြီးချမ်းည ပိုက်ဆံပေးဝယ်ထားတာပါ။ တိုင်တွေကိုတော့ နောက်မှာရွာသားတွေထမ်းလာလိမ့်မယ်..”

“ဟေ့..ဟေ့ ထမ်းလာရမှာမဟုတ်ဘူး..ဒီကိုသယ်ရမှာမဟုတ်ဘူးနော်..”

ချမ်းညအသံကိုကြားလိုက်ရကာ လူကနောက်ကျမှမြင်ပြင်ကမေ့
လျှောက်ဝင်လာပြီး လက်လည်းကာလျက်.. ၊

“အဲ့ဒါတွေကို ရွာဦးစေတီနောက်မှာ စုပုံထားမှာ..ဘီလပ်မြေ
ရော..”

“ရမှာပေါ့လူချောရာ..ငါစဉ်းစားမိသမျှ ဘီလပ်မြေရနိုင်တဲ့နေရာ
တွေကို ငါ့လူတွေခွဲပြီး လွှတ်ထားတယ်၊ နေပါဦးကိုယ့်လူက အဲဒါ
တွေဘာလုပ်ဖို့တုံး..”

“ကျွန်တော်အတွက် အသုံးဝင်လို့ပါ..ပစ္စည်းစုံရင် အားလုံးကို
ရှင်းပြမယ်..”

ပစ္စည်းတွေရောက်လာတော့ သံတိုသံစ သွပ်ချပ်သံပြားတွေဖြူ
ကာ အိမ်ရိုက်သံမို့ကြီးတွေက ပါသေးသည်။ ထိုထဲက ဆယ့်သုံးနှစ်
သားလောက် ကံချွန်ဆိုသည့်ကောင်လေးက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် လက်
ဝါးတွေ ပွတ်သပ်ခါရင်.. ၊

“ကိုကြီးချမ်းည အဲ့ဒါတွေဘာလုပ်ဖို့တုံးဗျ..ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ
ဘုန်းကြီးကျောင်းတောင် အဲ့လောက်တိုင်လုံးကြီးတာတွေ မရှိဘူး၊
ဟီး ဟီး..သံခွက်တွေကရော..”

တိုင်လုံးကြီးတွေဆိုတော့လည်း တိုင်ကိုလိုက်ရှာမိသည်။ ဒါပေ
မယ့် အိမ်ကိုပါမလာသည့်ပစ္စည်းတွေမို့ ကြည့်လို့လည်းမရပေ။ သံ
ခွက်တွေဆိုတာကလည်း ကြိုးလေးတို့မြင်နေတာကတော့ သံပြာ
သွပ်ပြားတွေပဲမို့ ဘာကိုပြောနေကြမှန်းမသိ.. ၊

ကိုယ်ကဇနီးမယားပေမယ့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဘာတွေလုပ်ပြီး ဘာ
တွေရည်ရွယ်နေမှန်းမသိရခြင်းအတွက် သူများတွေရှေ့မှာလည်း မ
မေးချင်။ ထိုစဉ် ရွာလူကြီးဦးသာဒင်က ပုဆိုးတိုတို ပင်နီတိုက်
မသေမသပ်နှင့်ရောက်ချလာကာ.. ၊

“မောင်ချမ်းည..”

“ဗျာ..သူကြီး..”

“ကျုပ်တို့ကိုလည်း လင်းစမ်းပါဦး..မင်းဘာတွေလုပ်နေတာ
တုံး..”

သူကြီးနဲ့အတူ လူသုံးယောက်ပါလာသဖြင့် ဒေါ်နီတော့အိမ်ပို..

လေးထဲမှာ လူတွေစည်ကားသွား၏။

“ကျုပ်ညီကတောင် ပျဉ်းကတိုးတိုင်ရှာမရလို့ဆိုပြီး ကျုပ်အိမ်
တိုင်ခွတ်မယ် တကဲကဲလုပ်နေပြီ..ဘာလုပ်ဖို့တုံး အဲ့ဒီတိုင်ကြီးတွေ
ပစ္စည်းမနော့ကို..”

သူကြီးကပြောနေရင်း ကြိုးလေးဆီမျက်လုံးရောက်သွားတော့
နောက်ထပ် မရွေ့မဖယ်စူးစိုက်ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“တိုင်လုံးကြီးတွေက လှကလှနဲ့..”

“သူကြီး..”

ချမ်းညက သူ့လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး လှုပ်ခေါ်လိုက်မှ ဆတ်ခနဲ
သတိဝင်ကာ.. ၊

“မဟုတ်ဘူး..တိုင်လုံးကြီးတွေကိုပြောတာပါ၊ အဲ့ဒါ အဲ့ဒါ တိုင်
တွေကို မင်းကလိုက်ကြည့်ထားပြီးမှ ရအောင်ဝယ်ပေးပါလို့ ခိုင်းလို့
မရှိ..”

နောက်ထပ်ကြိုးလေးဆီ မျက်လုံးရောက်သွားတော့ ချမ်းညက
မိမိပင်သပ်ရင်းရယ်၏။ တခြားလူတွေပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ရွာ
လူကြီးက အသက်လေးဆယ်ကျော်ပေမယ့် လူပျိုကြီးဖြစ်ကာ သူ့
ကက်လေးနှစ်ငယ်နေသော နောက်ထပ်လူကြီးလုပ်မည့် ညီဖြစ်သူက
လည်း လူပျိုကြီးပဲဖြစ်၏။

ချမ်းညနဲ့ကြိုးလေးရောက်လာတည်းက သူတို့ညီအစ်ကိုပဲပျာ
ဖိုပျာယာဖြစ်နေကြကာ ဘယ်နေရာမှာပဲလူကြီးသူကြီးလိုနေနေ ကြိုး
လေးကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ခလုတ်တွေတိုက် စကားတွေမှား.. ၊

တစ်ခုခုကိုင်တွယ်လုပ်ကိုင်နေချိန်ဆို ဟိုဟာတွေလွတ်ကျ ဒီ
ကာတွေပြုတ်ကျနှင့် ကြိုးလေးကိုအသားကုန်အသားခမ်းငေးနေတော့
ရသည်။ မရိုးမသားသဘောထားနှင့် ရိချိတ်ကမ်းလှမ်းတာလည်း မရှိ
ပါဘဲ မမြင်ဖူးသည့်စိတ်ဝင်စားဖွယ်တစ်ခုခုကို တမေ့တမြောငေးတာ
ပျို.. ၊

ထို့ကြောင့် ဒီလူကြီးသိက္ခာမဲ့ပါဘိလို့လည်း ဘယ်သူကမှမထင်
တော့ဘဲ ဒီလိုဖြစ်တာမြင်ကြတိုင်း ရွာသားတွေကရယ်စရာအသ
ကန်ရလိုပင်။ ချမ်းညကိုယ်တိုင် ကြိုးလေးကသာဒေါသထွက်မပြခဲ့

ဘူးဆိုလျှင် ဝါးလုံးကွဲရယ်မိမှာသေချာ၏။
 လူကြီးဦးသားင်သည် အသားကမည်းမည်း နှုတ်ခမ်းထူထူ
 က ပြာမည်းနေကာ ရှေ့သွားတွေသိသာစွာကြီး၏။ ထို့ပြင် ရှေ့သွား
 တစ်ချောင်းက ရွှေသွားမို့ ရယ်လိုက်တိုင်း ဝင်းဝင်းလက်လက်...
 “ဘာဖြစ်လို့တုံးသူကြီး...ကျွန်တော်က ဒီရွာသားလုပ်ပြီး ရွာ
 ကျိုးသယ်ပိုးမလို့ပါ..”
 “ကောင်းတယ်..”
 သူကြီးကကြီးလေးကို ငေးရှင်းထောက်ခံ၏။ ပြီးမှဆတ်မတ်
 လှည့်ကြည့်ကာ.. ၊
 “ဟမ်..ဘာပြောလိုက်တယ်..”
 “ဟား ဟား ဟား ဟား..”
 အားလုံးရှေ့ကနေ လှည့်ထွက်လာရင်း ကြီးလေးစိတ်တွေတို
 မိသည်။ သူမတစ်သက်လုံးမှာ ဘာမှလိုလေသေးမရှိသော ပြည့်စုံမှု
 များနှင့် နေလာခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရေးအတွက်သာ
 ပိုင်းဝန်းဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ကြ၏။
 ထို့ကြောင့် ခုချိန်မရောက်မီအထိ သူမဒေါသတကြီးဖြစ်ရဖူးတာ
 မရှိခဲ့ပေ။ အလိုမကျခြင်းကြောင့် ခုလောက်ကြာကြာစိတ်ပျက်မှု
 လောင်နေရတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့။ သူစိမ်းတစ်ရံဆဲတွေကြားမှာ သူ
 တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာခဲ့ပြီဆိုတာနှင့် ခံစားမှုအသွယ်သွယ်
 စိတ်တိုင်းမကျခြင်းအဝဝတို့ဖြင့်.. ၊
 “မင်းသမီးဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာတုံး..”
 “ထိုင်နေတာ..”
 “ထိုင်နေတာမြင်သားပဲ..ထမင်းမစားဘဲနဲ့ဒီအချိန်ထိ..”
 မေးရင်း သူမထိုင်နေသည့်ပုန်းညက်ပင်ရိပ်မှာ ချမ်းညင်ငယ်
 လိုက်ကာ.. ၊
 “ဘာလို့လဲ..နေမကောင်းဘူးလား..”
 “ခုနမကောင်းဘူး..ခုမှနားအေးသွားလို့ အဆင်ပြေသွားတာ..”
 ချမ်းညင်မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ပြီးမှရယ်လိုက်ရင်း.. ၊
 “ဟုတ်မှာပေါ့..ခင်ဗျားကပင်တိုင်စံထိပ်ထားပဲ၊ ဆင်းရဲသာမဟု

တာတွေနဲ့ လူများများရောနှောမနေဖူးတော့..”
 “အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး..”
 ကြီးလေးသူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ ချမ်းညင်ရဲ့လက်တစ်ဖက်က
 မှုတ်ဖက်မလိုပြင်နေသည့်ပုံနှင့် ကျောနှောက်ရောက်နေကာ မျက်လုံး
 တွေကလည်း ထိုဆီမှာစိတ်ဝင်တစားရှိနေလျှင်.. ၊
 “ရှင်ဘာလုပ်..”
 “ငြိမ်ငြိမ်နေ..မင်းဆံပင်ပေါ်မှာကျိုင်းကောင်..”
 “ဟင်..”
 ကြီးလေးလန့်သွားကာ.. ၊
 “အဲ့ဒါဘယ်လိုအကောင်လဲ..ဖယ်ချပေးလေ..”
 “ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူး..ဒါပေမယ့် ဆံပင်ထဲတိုးဝင်သွားရင် သူ
 မှထောက်တွေက ကုတ်မိရင်နာတယ်..ငြိမ်ငြိမ်နေ ဆံပင်တွေပြတ်
 ကုန်လိမ့်မယ်..”
 ကြီးလေးကျိုင်းကောင်ဆိုတာကို မမြင်ဖူးဘဲ ဆံပင်မှာတစ်
 ကောင်လောက်ကပ်ပြီနေသည်ဆိုတာနှင့် ထိပ်လန့်နေမိကာ ချမ်းညင်
 ရဲ့ အကျိုးစပ်ကိုအားယူသလို ဆုပ်ဆွဲထားမိ၏။ ချမ်းညင်ကြီးလေး
 ရဲ့ ဆံနွယ်လေးတွေမထိခိုက်အောင် ရွရွသာသာလေးဆွဲယူနေရင်း
 ပြုံးလိုက်ပြီး.. ၊
 “ခင်ဗျားရဲ့အလှက နဖူးကနေခြေဖျားထိအောင် တစ်ကိုယ်လုံး
 ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်ဘဲနော်..”
 ကိုယ့်ကိုလှတယ်ပြောတာကို မကြိုက်သည့်မိန်းကလေးမရှိ
 ကောက်ဘူးထင်သည်။ ကြီးလေးရဲ့နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေပြုံးယောင်
 သမ်းသွားသည်။ သို့သော်.. ၊
 “ဒါကြောင့် သူကြီးတို့ညီအစ်ကို ခင်ဗျားကိုမြင်လိုက်တိုင်း ရူးရူး
 ပျံ့ပျံ့ထပြစ်ကုန်တာ..”
 “ဟုတ်တယ်..ရှင်ရူးဖို့ပဲလိုတော့တာ..”
 “ကျုပ်ကမရူးပါဘူး..ခင်ဗျားကိုပိုင်ထားတဲ့ပိုင်ရှင်၊ ခြေမလှိမ့်
 ဖက်မကိုင်မိ ဖြစ်စရာလည်းမလိုဘူး..”
 ပြောပြီးအသည်းယားဖွယ် ရယ်နေသေးသည်။ ကြီးလေးဒေါသ

ထွက်တာမဟုတ်ဘဲ မျက်စောင်းလေးနှင့် ငဲ့ကြည့်မိကာ.. ။

“အဲ့ဒါကြောင့် ရှင်ကျွန်မကိုခေါင်းထဲရော ရင်ထဲရော ဘယ်ပုံမှမထည့်တာလား..”

“ဟင်..”

“ရှင်ဘာတွေလုပ်နေသလဲ..ဘာအတွက်လဲ၊ ဘာတွေဖြစ်လာလဲ..ကျွန်မကရှင်မိန်းမဖြစ်နေပြီး ဘာမှမသိရဘူး..”

“မေးလေ..ဘာသိချင်လို့လဲ..”

“မေးနေတာကိုက ရှင်မသိတတ်တာလား...ကျွန်မအသုံးမပြုတာလားကိုချမ်း၊ ရှင်ပေါက်ကရတွေလုပ်နေတာ မဟုတ်မှန်းကျွန်မသိတယ်..”

ချမ်းညကပြုံးလိုက်ပြီး.. ။

“ပါရမီဖြည့်ဖက်ပီသတယ်..”

“ပီသချင်လို့ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး..ကျွန်မမတုံးဘူးဆိုတာ သိစေချင်တာ..”

“ဟား ဟား ဟား..”

ချမ်းညကအကျယ်ကြီးထရယ်၏။ သူ့ရယ်ပြီဆို တိုးတိုးသင်္ဘောသာရယ်တာ တစ်ခါတစ်ရံပဲထင်သည်။ ရယ်ချင်ရင် နေရာမရှေ့ပုဂ္ဂိုလ်မရှောင် ဘယ်လိုသဘောပဲသက်ရောက်သွားပေစေ ရယ်လိုက်တာပဲဖြစ်ကာ.. ။

“သိသားပဲ..ခင်ဗျားအဲ့လိုမိန်းမမျိုးမှန်းသိလို့ ပြောမနေတာ၊ သိရင်လည်း ဘာလိုမသိရဘူးလို့ပြောနေသေးလဲ..”

“ရှင်ဘာလုပ်လုပ်ပြောပြတိုင်ပင်ရမှာ ရှင်တာဝန်ပဲ..”

“ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားအတွက် တာဝန်ယူဖို့ကြိုးစားနေတာပဲ..မဟုတ်တာလုပ်ဖို့မှ မဟုတ်တာ၊ အဲ့ဒီတော့ ဘာမှမဖြစ်စေတာကို ဘာမှမပြောတော့ ကဲ့ရယ်မခံရတော့ဘူးပေါ့..”

“ရှင်ကကဲ့ရယ်ချင်စရာတွေ လုပ်နေတာလား..”

“အဲ့ဒါပဲလေ..မပြောရသေးဘူး၊ ကဲ့ရယ်ဖို့ခြေလှမ်းဝင်ပြီ..”

“ရှင်နော်..”

“ဘာတုံး..”

“လင်မယားချင်တောင် ယုံကြည်မှုမရှိဘူးလား..”

ချမ်းညကရယ်နေကာ ကြိုးလေးနဲ့လက်မောင်းချင်းထိအောင် ကပ်ထိုင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာချင်းနီးအောင်တိုး၍.. ။

“ဘုရားလောင်းတော်မဟော်သမာဘဝတုန်းက အဲ..အိမ်သူဇေးနီးယားကို ယုံသင့်မယုံသင့် ဘယ်လိုသက်သေပြခဲ့ပါလိမ့်..”

သူ့စမှန်းသိပေမယ့် ကြိုးလေးသည်းမခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် ချမ်းညမျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ပြီး နေရာမှထရပ်လိုက်၏။

“ဟေ့..”

ချမ်းညက သူမလက်လေးကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ချက်ချင်းထရပ်ကာ.. ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး..အဲ့ဒါပဲ မိန်းမများစိတ်ကောက်သိပ်သန့်..”

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်မကတော့ မိန်းမပီသရမှာပဲ၊ ရှင်ယောက်ျားပီသချင်လို့ ကြိတ်ကြဲနေတာတွေ ဘယ်တော့မှလာမပြောပြနဲ့..ကျွန်မဘာသာအဆင်ပြေတယ်..”

“ဟာ ဟေ့..အဲ့လိုမလုပ်နဲ့လေ..”

ကြိုးလေးက သူ့ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ချစ်ခင်ပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ဖို့သွားသည်။ ချမ်းညအတင်းပြန်ဆွဲထားကာ.. ။

“ချစ်လို့စတာကွာ..”

“ဘာ..”

ဒါပြန်မေးသင့်သည့်စကားမဟုတ်ပေမယ့် နားထဲမှာထူးဆန်းသွားသဖြင့် ကြိုးလေးပြန်မေးလိုက်မိမလိုဖြစ်သွားသည်။ ချမ်းညလည်း မျက်ခုံးကိုလက်မနဲ့ ခြစ်ရင်းရယ်ကာ.. ။

“အဟွန်း..မဟော်သမာက ဇနီးမယားတွေကိုလှိုငှက်သော စကားမပြောအပ်ဘူးလို့ ဆိုတာနော်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်က..”

“အဲ့ဒါလည်းပြောစရာရှိသေးတယ်..”

“ဟင်..ဘာလဲ..”

ကြိုးလေးရှက်တော့ရှက်ပေမယ့် မပြောလို့လည်းမပြီး.. ။

“ရှင်ညညအိမ်ရှာပြင်မှာ ထွက်အိပ်တာမကောင်းဘူး..”

“ဟုတ်လား..ဒါဆိုအထဲဝင်အိပ်ရမယ်ပေါ့..”

ချမ်းညကပြောရင်းနဲ့ ကြီးလေးနဲ့ပခုံးချင်းတိုက်ကာ အနားအတင်းကပ်လိုက်ပြီး.. ၊

“ပြောလေ..”

“ဟုတ်တယ်..လက်ထပ်ပြီးကာမှ ရှင်အဲလိုထွက်အိပ်နေတာ သူတို့တွေဘယ်လောက်စနောက်နေကြသလဲ..”

“ဪ..ဟော် စနောက်ကြမှာစိုးလို့ကိုး..”

“မဟုတ်ရင် ဘာကြောင့်ပြောစရာလိုလို့လဲ..ဟွန်း..”

ကြီးလေးနှုတ်ခမ်းလေးမဲ့တော့ ချမ်းညကသူမပါးလေးကို လက်သီးဆုပ်နဲ့ မချင့်မရဲကပ်တွန်းလိုက်ကာ.. ၊

“ပြောမှာဒီည..”

ဟင်.. ၊

“မင်းသမီးကအနားကပ်မခံလို့ ထွက်အိပ်ရပါတယ်လို့..”

“ရှင်မဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့နော်..ရှင်ကိုဘယ်သူကမကပ်ရဘူးပြောလို့လဲ..”

“ဟင်..တကယ်..”

ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲလှည့်လိုက်တော့ ကြီးလေးကိုယ့်ဘာသာဘာပြောလိုက်မိမှန်းသတိရသွားကာ ပါးပြင်လေးတွေရဲတုတ်သွား၏ ။

“ဖယ်ပါ..စကားပြောလိုက်ရင် လိုရင်းကိုမရောက်ဘူး..ခုနပြောနေတာ ရှင့်အလုပ်ကိစ္စ..”

“အလုပ်ကိစ္စက အရေးမကြီးပါဘူး..မင်းသမီးကကျွန်တော့်ကို အကြင်လင်မယားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တာမို့လား..”

ဘယ်သူကဟင့်အင်း ပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ.. ၊

ချစ်သူတွေလည်းမဟုတ် မိဘကလက်ထပ်ပေးခဲ့တာလည်း မဟုတ်သည့်အပြင် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ခိုးပြေးခဲ့ကြရသည်ဆိုရင်တောင် သဘာဝဆန်သေးသည်။ ခုတော့ ချမ်းညနဲ့သူမ စိမ်းသက်သောအခြေအနေထဲကနေ ရုန်းထွက်ဖို့ခက်နေကြသဖြင့် ခံစားချက်တို့ကို ကိုယ်စီမျိုသိပ်နေခဲ့ကြလျက်.. ၊

“မပြောလည်းသိပြီ..”

“ဟာ..ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး၊ လွှတ်စမ်းပါ..”

“စိတ်မပူပါနဲ့..ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မင်းသမီးကိုအရမ်းတန်ဖိုးထားတဲ့သူပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ့်ကြည်ထိုက်တဲ့ယောက်ျားလို့ မယုံကြည်သေးသရွေ့ ခင်ဗျားကိုလက်ဖျားနဲ့မထိဘူး..”

“လက်ဖျားနဲ့မထိဘူးဆိုပြီး ဒီမှာလူကိုအဝတ်ထုတ်ဖျားမှတ်နေသလား..”

ချမ်းညက ကြီးလေးရဲ့ပခုံးလေးကို ဖက်ထားရင်းရယ်နေကာ..

“ဒါကဒီလိုရှိတယ်..”

“သွားပါ..”

ရှက်ပြုံးလေးနှင့်မျက်နှာလှလှလေးကို ချမ်းညကငဲ့မိုးကြည့်ပြီး ပုပ်သက်ရှိုက်သည်။ ပြီးတော့.. ၊

“မင်းသမီး ကျွန်တော့်ကြောင့်မျက်နှာမငယ်စေရပါဘူး..”

ကြီးလေးက တကယ်ဟုတ်လို့လားဆိုသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်၏။ တကယ်တော့ သူ့ကိုယ့်ကိုတန်ဖိုးထားသလို သူမသည်လည်း ချမ်းညဘယ်လိုလူဖြစ်နေနေ မသိစိတ်ကယုံကြည်နေသည်။ မဖြစ်နိုင်သည့်အခြေအနေပေါင်းများစွာထဲကနေ သူ့ကိုပဲစွဲလမ်းတမ်းတနေခဲ့သည်။

မရည်ရွယ်ပေမယ့် ဖြစ်လာခဲ့သည့်အခြေအနေပေါ်မှာ သူနဲ့သူမ လက်ထပ်ရဖို့ဖြစ်လာခြင်းအတွက် ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။ စိုးရိမ်မိတာက သူ့ရောကိုယ့်လိုဖြစ်ရဲ့လားဆိုတာပင်။ ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးဆိုသည့်နယ်ပယ်ထဲကို သူမတကယ်ရောက်ခဲ့တာလား.. နိုင်မြဲဖို့လား..ပြိုကွဲသွားမှာလားဆိုတာ အချိန်တိုင်းခြောက်လှန့်နေခဲ့သည်။ သူ့ပုံစံက ထင်သလိုသွားလာပေါ့ပါးနေတော့ စိုးရိမ်မှတ်က ပိုလာသည်။

“ရှင်သိလား..”

“မသိဘူးလေ..”

“သွား..”

“ဪ..ကဲ..ပြောမှသိမှာပေါ့..”

လဆုတ်ကျူးရင့်

ကြီးလေးကနေရာမှာပြန်ထိုင်လိုက်လျှင် ချမ်းညကလည်း သေ၊ မှာကပ်ထိုင်လိုက်ကာ.. ၊

“ရပြီ..ပြော..”

“ရှင်ဂရုမစိုက်တာတွေကို ကျွန်မအရမ်းစိုးရိမ်နေရတာကိုချမ်း..”

“ကျွန်တော်ဂရုစိုက်နေပါတယ်..”

“မစိုက်ပါဘူး..ကျွန်မတို့လက်ထပ်ပြီးတည်းက ရှင်သွားချင်သလို သွားလာနေတာ..”

“မင်းသမီးရယ်..ဒီရွာလေးကျဉ်းကျဉ်းလေးကို အိမ်မှာမရှိတာပဲ ဒီလိုပြောရလား..”

“ရွာကျဉ်းတာကျယ်တာတွေလည်း ကျွန်မမှမသိတာ..”

“မသိပေမယ့် မင်းသမီးရဲ့ဘေးမှာ ဒေါ်ကြီးနီတာရှိတယ်..ပြီတော့မင်းသမီးကိုလည်း တအားချစ်တာလေ..”

“ဒါဖြင့်သူ့ချစ်တာနဲ့ ကျွန်မအတွက်ပြည့်စုံသွားပြီပေါ့..”

“ဟင်..”

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတော့ ကြီးလေးနှုတ်ခမ်းလေးစုသွားကာ..

“ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိတော့ဘူး..တော်ပြီ တော်ပြီ..”

“ဘာလို့တော်ရမှာလဲ..ပြန်ပြော၊ မင်းသမီးနဲ့ကျွန်တော်..”

“မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ..”

ရှက်ရှက်နှင့်ကြီးလေးရုန်းလျှင် ချမ်းညကလက်ချင်းဆုံချိတ်ထားလိုက်ပြီး မျက်နှာနားကပ်၍.. ၊

“ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို ဘယ်လောက်ထိစွဲလမ်းမြတ်နိုးနေခဲ့လဲလဲသိလား..”

ကြီးလေးက ပြုံးတော့မလိုမျက်နှာလေးနှင့် ခေါင်းခါ၏။

“ခဏခဏပြောနေတာတောင် မယုံသင်္ကာနဲ့မင်းသမီးရယ်..။။။ရမှာက ကျွန်တော်ရယ်..”

“ရှင်ကိုကျွန်မဘယ်တုန်းကများ ငြိုငြင်စုအောင်ခဲ့တာရှိခဲ့လဲလဲ..”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကမိန်းမသားလေ..အရှက်သိက္ခာကြောင့် မထူးစိတ်ပိုက်လိုက်ရတာမျိုး ဖြစ်နေနိုင်တာပဲ..”

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

ကြီးလေးက သူ့ပခုံးစွန်းမှာ ခေါင်းလေးမှီ၍.. ၊

“ကျွန်မထွက်သွားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပေမယ့် တကယ်ထွက်သွားဖြစ်ရင်တောင် ခြံဝင်းအပြင်ရောက်တဲ့အခါ တကယ်ပိုင်ပါ့မလားဆိုတာ မသေချာပါဘူး..ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်ဆိုတာ မသိဘဲနဲ့ ဒီအချိန်ကြီးလေ..”

“ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားက အနားမကပ်ပါနဲ့ဆိုရင်တောင် နားတစ်ယောက်တည်းထွက်သွားဖို့ပြင်နေရင် ဒီတိုင်းဘယ်လိုမှ ထွက်သွားခွင့်ပြုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး..”

ကြီးလေးကမော့ကြည့်တော့ နဖူးပြေပြေလေးကို ငဲ့နမ်းမိကာ..

“ဘာလဲ..မယုံလို့လား..”

“ယုံချင်လို့..”

“အဟွန်း..”

သူကြီးလေးရဲ့ပခုံးလေးကို ကြင်နာစွာထွေးပွေ့ထားလိုက်ရင်..

“ကျွန်တော်ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ အလုပ်နဲ့သက်သေပြပါ..”

“အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး..”

အခန်း(၃၅)

“ဘယ်တုံးဗျ..ဒေါ်နီတာ..”

“ခြံထဲက ရုံးပတီသီးလေးတွေမြိုင်နေတာနဲ့ ဆွတ်ပြီးရွာထဲလို့ ရောင်းတာလေ..”

ခြံဝကနေထွက်ပြီး နှုတ်ဆက်သည့်သူကြီးဦးသာဒင် မျက်နှာကြီးရဲ့ မှဲ့သွားသည်။ တကယ်က နှုတ်ဆက်ချင်လို့မဟုတ်ပေ။ ဒါပေမယ့် ပြောချင်လို့ တမင်တကာခြံတိုင်တုတ်နေသလိုလို အလုပ်ရှုပ်ပြုမှု ထွက်စောင့်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်.. ။

“ဘယ်နှယ့်ဗျာ..တစ်ယောက်တည်းတောင် မတ်တပ်အိပ်မက်တာကို လူပိုကြီးနှစ်ယောက်ကို တင်ကျွေးထားရသလား..”

ဒေါ်နီတာက ရုံးပတီသီးထည့်ထားသည့် ဧကားခုံးလေးကို မှီခိုစောင်းတင်ထားရင်း ရယ်ကာ.. ။

“မတ်တပ်မအိပ်ရပါဘူးသူကြီးရယ်..ကျွန်မမှာ ခြံနဲ့ဝင်းနဲ့ နဲ့ပါ။ ကိုယ်ပိုင်လယ်မလုပ်နိုင်ပေမယ့် လယ်နှစ်ကွက်ရှိတာ အလုပ်ပေးစိုက်ထားတယ်..အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဈေးဆိုင်တည်ထားတယ်။ မတ်တပ်အိပ်ဖို့လည်း မလိုဘူး..တစ်ဝမ်းတစ်ခါးကနေ သုံးဝမ်းသုံးမပါ။ လာတာလည်း ပူဖိုမလိုဘူး။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်မကမျှတချစ်နေတာ..ပြန်သွားကြမှာတွေ့မိရင် ညညအိပ်လို့တောင်မပျော်ဘူး..”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ..အင်း ခင်ဗျားလည်းဝဋ်ကြွေးပဲ..”

“ဘယ်ကလာဝဋ်ကြွေးရမှာတုံး..အဲ့ဒါရေစက်ရှိတာ၊ ပစ္စည်းဆက်အထောက်အပံ့တွေကြောင့် ဆုံရကြုံရတာ..”

ဒေါ်နီတာက ချမ်းညနဲ့မင်းသမီးလေးကို သားသမီးတွေလို မျှော်

တွယ်တာနေသည်ဖြစ်ရာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်မစားရက်မဝတ်ရက်စရာ စားခဲ့သမျှ ဒီကလေးတွေနဲ့ကျမှ ကျွေးလို့ပေးလို့အားမရနိုင်.. ။

“ဟုတ်ပါပြီ..နေစမ်းပါဦး၊ အဲ့ဒီလူချောလေးက တကယ်ဇာတ်သားလား..သူဌေးသားလိုလို မင်းသားလိုလို သူ့ဇာတ်မြစ်ကတာပဲ..”

“မသိပေါင်..”

ဒေါ်နီတာက ခေါင်းခါပေမယ့် ပြုံးနေကာ.. ။

“ကျွန်မကဖြင့်မေးရင် သိရမှာစိုးလို့ မေးကိုမမေးတာ..”

“ခင်ဗျားကလည်း တရားလွန်ရူးနေပြန်ပြီအပိုကြီးရာ..ခင်ဗျားလောက်ရူးပြနေတာနဲ့တော့ နှစ်ယောက်စလုံးကောင်းကောင်းနဲ့ တုတ်နေမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်..”

“ဟီး ဟီး..စားပါစေတော်၊ သူကြီးပြောသလိုဖြစ်လာပါစေ..”

ဘုရား..ဘုရား.. ။

ရှေးရေစက်ဆိုတာ ဒါမျိုးလားလို့ တွေးမိပြီး ဘုရားတရင်.. ။

“နေပါဦး..စကားပြောနေရင်း ဘယ်လိုကြောင့်ဓြေလှမ်းတပြင်ဖြစ်နေရတာတုံး..”

“ဟုတ်ပါဘူး..နေဝင်ရီသရောအချိန်ကြီး လမ်းကြောင်းမှာစကားပြောရတာ မကောင်းလို့ပါ..”

“နေဝင်ရီသရောမဟုတ်သေးပါဘူး..နေတောင်မဝင်သေးတာပဲကလည်း၊ ကျုပ်သိချင်တာ အဲ့ဒီလူချောက ဘာအလုပ်မှမလုပ်ရုံထဲကပန်းပဲတင်လှဆီမှာ သွားသွားထိုင်နေတာ ဘာလုပ်တာလဲ..”

“ပြောတတ်ဘူးသူကြီးရဲ့..ပန်းပဲပညာသင်ချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့..”

“ကျုပ်မေးကြည့်ပြီးပါပြီဗျာ..သံတိုသံစတွေကောက်ဖြတ်ဆက်တာတုံး၊ ဘယ်နှယ်မိန်းမတော့ ခိုးလာပြီး သူများသားသမီးကိုလက်ကိုင်တောင်းအောင်ရှာဖွေမကျွေးချင်ရတာတုံး..လူကြည့်တော့အားကင်းမောင်းသန်ကြီးနဲ့ နေလည်းနေတတ်ပါ..”

ကိုယ်တွယ်တာနေတဲ့သူတွေကို ကရုဏာလိုလို ကဲ့ရယ်တာပဲပဲပဲပဲပဲနေတော့ ဒေါ်နီတာ့မျက်နှာ ပြုံးနေရင်းကနေ မှဲ့ကြည့်ကြီး

ဖြစ်လာရကား.. ၊

“သူ့ကြီးကလည်း ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး ကဲ့ရဲ့တတ်ရန်တော်..”

“ဘာဗျ..”

“ဟီး ဟီး..မဟုတ်ဘူးလားလို့၊ လူကြီးသူမဆိုတာ ပြသလားရင်တောင် ရင်ကြားစေ့ပေးရတာကို..သူ့ကြီးကတော့ သူ့ကြီးတာတွေသာ မင်းသမီးလေးကြားသွားရင် သူ့ယောက်ျားကို..”

“ဟုတ်ပါဗျာ..အဲ့ဒီမိန်းကလေးကိုလည်း အံ့ဩတာ၊ လှတာတော့ ညစာခက်သတဲ့..ဒီကောင်လေးကို ချောတာလေးတစ်ခုပဲနဲ့ တစ်သက်လုံးဘယ်လိုပေါင်းမှာတုံး..”

“ချောတာလေးကြည့်ပြီး ရေသောက်ဖိုက်မှောက်နေဖို့ ထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲသူ့ကြီးရဲ့..သမီးလေးကိုလည်းကြည့်ဦး၊ ဒီလောက်ဖူးဖူးစင်အောင်လှတာ သူ့ရုပ်လေးနဲ့ အသားမညိုခမ်းလန် ဖိုက်ပူနေတဲ့ အသက်ကြီးကြီးအဘိုးကြီးမျိုးတော့ ရှေးဆယ်သားတင်ပေးပါ့မယ်ဆိုရင်တောင် ယူမယ်မထင်ဘူး..”

ကြည့်စမ်း..ဒီမိန်းမကြီး.. ၊

ပြောပြေးပြေးသည့်ဒေါ်နီတုကို ဘာမှမချေပလိုက်ရဘဲ ဒင် မခံရပ်နိုင်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏ ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဖိုက်ကိုငုံကြည့်နှုတ်ခမ်းကိုက်မိလိုက်.. ၊

ငါအဲ့လောက်တော့ မဆိုးသေးပါဘူး.. ၊

အခန်း(၃၆)

“သူ့ကြီးဘာလုပ်မှာလုပ်ဗျာ..အခု မောက်လန်ဘက်ကိုကူးလို့မရတော့ဘူး..”

“အေးလေ..မြစ်ကြီးဘက်ကိုကားသွားစီးဖို့ကျတော့လည်း ကမ်းပါးစောက်ကြီးနဲ့..”

“ဒါတင်ကလို့လား..ကန်ကြီးရွာမှာ စာသင်ကျောင်းဆောက်တော့မယ်၊ ငါတို့အဲ့ဒီမှာ အလုပ်လေးဘာလေးသွားလုပ်ရရင် အိမ်မှာထမင်းနှစ်နပ်စားရဦးမှာ..”

ရွာလူကြီးရဲ့ခြံထဲမှာ ရွာသားတွေတော်တော်များများ ရှိလာကြသည်။ နှစ်ယောက်သုံးယောက်စဝင်လာပြီး တစ်သောသောဝင်လာကြတာ ရွာထဲမှာလူကုန်ပြီလား တောင်မသိ.. ၊

“တို့ရွာမျိုးကတော့ ရှားပါတယ်ဟာ..ကိုယ့်ဆီမှာလည်း ဘာမှမဖြစ်ထွန်း တခြားထွက်လုပ်ဖို့ဆိုလည်း ကမ်းပါးပြီလိုက် ရေလျှံလိုက်၊ ခုတော့ ကမ်းပါးစောက်ကြီးနဲ့ ချောင်းကောသွားတာနဲ့ ကိုယ်ကျိုးနည်းကုန်ပြီ..”

“တစ်ခုခုလုပ်ဦးသူ့ကြီးဟာ..သူ့ကြီးတို့မှာ လယ်လုပ်စရာရှိလို့ ထမင်းစားနေရလည်း ရောင်းရေးဝယ်ရေးဖြစ်မှ ဖိုက်ဆံသုံးစရာမှာ တစ်ရွာလုံးငတ်မွတ်ခေါင်းပါးကုန်ပြီဗျ..”

“လုပ်ပါဦးသူ့ကြီးရာ..သူ့ကြီးကလည်း ရပ်ရေးရွာရေးဆိုတာ..”

“ဟိတ်ကောင်တွေ..မင်းတို့ပြောတာ တရားလွန်နေပြီနေနဲ့ရင် ပြောသမျှလူတိုင်းကို ချာလပတ်ရမ်းမတတ်လိုက်ကြနဲ့နော်ရင် ဦးသာဒင်ဒေါသထွက်လာသည်။”

လရောင်ကျူးရင့်

“မင်းတို့ကဘာတုံးကွ...တစ်ရွာလုံးငတ်နေတာကို ငါကဆန် တစ်ခွက်စီလိုက်ဝေငှနေရမှာလား၊ နေရာတကာ ‘သူကြီး’ပဲခိုင်းအော်နေကြ...”

“ဒါကတော့ ကျုပ်တို့လည်းအော်စရာ သူကြီးပဲရှိတာကိုးဗျ...”

“သူကြီးကလည်းပြောလိုက်ရင်ဒါပဲ...အိမ်တစ်အိမ်မှာတောင် သားသမီးလိုအပ်ချက်ကို မိဘကဖြည့်ဆည်းပေးရမယ့် ဝတ္တရားရှိ တယ်မဟုတ်ဘူးလားကိုင်...”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ...မပြည့်စုံတာတော့ ပြောရမှာပဲ...”

“ပြောရုံမှမဟုတ်ဘဲ မင်းတို့ကပူပြင်းနေကြတာ...”

“အဲ့တော့ဘာဖြစ်တုံး...ပူပြင်းရမှာကျုပ်တို့အလုပ် အပူငြိမ်းပေးရမှာ သူကြီးအလုပ်...”

“ဟေ့ကောင်လှထွေး...မင်းအသံချည်းပဲ...”

“နေကြစမ်းပါဦး...နင်တို့ကဘာလဲ၊ ငါ့အိမ်မှာလူစုလူဝေးနဲ့...”

ဒေါ်အေးသားက ဦးသာဒင်တို့ရဲ့အမေဖြစ်ကာ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီပေမယ့် သန်တုန်းမြန်တုန်း... ၊

“ဒီရွာရဲ့အစဉ်အလာကိုက ရှားပါးလာခဲ့တာ...ဘယ်နှယ်ခုကျမှ သူကြီးလုပ်ပါဦး တာဝန်ယူပါဦးနဲ့နင်တို့...”

ဒေါ်အေးသားက လူကြီးပေမယ့် အသံစူးစူးလေးနှင့် ကျယ်လည်းကျယ်သည်။ ဘီးဆံပတ်ပတ်နေရင်း ထွက်လာခြင်းဖြစ်ကာ လူလုံးပေါ်မလာသေးခင် စကားသံကစက်သေနတ်ပစ်တဲ့အတိုင်း... ၊

“သွားကြ...သွား၊ လူမြင်မကောင်း လူစုလူဝေးနဲ့...ဘာလဲ...”

“သွားမယ်ကိုရင်တက်ပ...”

ကိုရင်ဝတ်တုန်းကခေါ်ခဲ့သည့်နာမည်အတိုင်း ခေါ်ခံနေရသည့် ကိုရင်တက်ပုက တကယ်ပဲအရပ်ကသုံးပေခွဲလောက်ပဲရှိသည်ဖြစ်ကာ ဇနီးသည်က လက်ကိုလာချိတ်လိုက်တော့ ပြန်ရုန်း၍... ၊

“နင့်ဘာသာပြန်ပါလား...သူများတွေအရေးဆိုတုန်း ငါလည်း ဆိုစရာရှိတာဆိုရမှာပဲ၊ ဒီညစာဘာနဲ့...”

“ကျုပ်ကြံဖန်ပြီးပါပြီကိုရင်တက်ပုရယ်...ညစာရော နောက်နေ့ စာရော နောက်ထပ်သုံးရက်လောက်ထိ ချေးငှားစရာမလိုသေးဘူး...”

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

“ဟေ...”

သူတို့ပြောနေတာကို အနားမှာရှိသည့် ရွာသားချင်းကြားကြပြီး လှည့်ကြည့်ကြသည်။ အေးပုံကလည်း ကြွားလုံးထုတ်သည့်မျက်နှာလေးနှင့် အသံပို၍ကျယ်လိုက်ပြီး... ၊

“အိမ်နောက်ဖေးက ကျုပ်အဖေလက်ထက်တည်းက လှေကြီးကို လူချောလေးက ငါးထောင်ပေးဝယ်သွားတာ...”

“ဟင်...”

ကိုရင်တက်ပုမျက်လုံးကြီး ပြူးသွားသည်။ ဘေးလူတွေလည်း အထင်တကြီးတွေဖြစ်ကုန်ကြကာ... ၊

“နင့်ဟာက အဆွေးကြီးမဟုတ်လား...”

“အံ့မယ်...ကျွန်းဘောင်တွေတုတ်ပြီး ကျွန်းပြားတွေခင်းထားတာ နည်းနည်းနောနောကြီးမှတ်လို့၊ စကားကိုကြည့်ပြော...”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် အဲ့ဒါနစ်ထောင်တောင်မတန်တော့ပါဘူး...”

“ဟဲ့...တိုးတိုးပြောပါ၊ ဟိုကစဉ်သည် တော်ကြာကြားသွားလို့ အေးပုံဆီမှာ ပိုက်ဆံပြန်တောင်းဦးမယ်...”

ကိုယ့်ရွာသားဘက်က ဖုံးဖိကာကွယ်ချင်သည့် အမျိုးသမီး တချို့ကလည်း ပြောသည့်လူကိုလက်တို့သတ်ပေး၏။ ၊

“ငါ့အိမ်က ရေစည်ပိုင်းကြီးလည်းပြန်ဝယ်သွားတယ်...သူက တစ်ထောင်တောင်ပေးတာနဲ့ နောက်ဖေးကတိုင်ကီပြတ်အစုတ်တွေပါ ငါပေးထည့်လိုက်သေးတယ်...”

ပြောကြရင်း သူကြီးကိုငိုပြနေသည့် ရွာသားတွေရဲ့ဦးတည်ချက်က လူချောခေါ်ချမ်းညယ် စုပြုံသွားကြ၏။ ထိုအကြောင်းကိုစလိုက်သော အေးပုံတို့ဘေးမှာ စကားပိုင်းတစ်ပိုင်းဖြစ်သွားကာ... ၊

“အဲ့ကောင်လေးက အတော်သဘောကောင်းတာနော်...မင်းသမီး ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကလည်း မင်းသမီးလို့ခေါ်ရအောင်ကိုလှတာ...”

“သူတို့ကကောင်ညီတောင်လား...ဆယ်မရွာကလာတာလား...”

“အေးနော်...သူဌေးတွေလို့ပြောတာပဲ၊ ငါတို့ရွာမှာအမြဲနေထိုင်လားပဲ...”

“သူဌေးတွေဆိုဘယ်နေမလဲဟ...တို့ရွာကခေါင်းရံသည့်

လစာရင်းကျမ်းဂန်

တောင်မလာတဲ့ဥစ္စာ ဒီလောက်ခြောက်ခမ်းတဲ့ရွာ..”
 သူတို့ပြောနေတုန်း ဦးသာဒင်လည်ပင်းရှည်ကြည့်ကာ.. ၊
 “ဘာတုံးဟေ့..လူချောဆိုတဲ့စဉ်သည်ကောင်ဆီ ပြေးတောင်၊
 ကြမလို့လား..”
 “ဒီသူကြီးကတော့..”
 “အေးလေ..ရှေ့ကလည်းမသွား နောက်ကလည်းမလိုက်..”
 သူကြီးကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ရွာသားတွေမဲ့ကုန်ကြ၏။ သူကြီးက
 လည်း ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ်သိသည်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်မဖန်တီး
 နိုင်တာကို ချမ်းညွှန်တီးလိုက်တာမျိုးတော့ မဖြစ်စေလို.. ၊
 “မင်းတို့က ကျုပ်ကိုပဲလွှဲချလို့ကောင်းနေကြတယ်..အဲ့ဒီတစ်
 နယ်သားက သူခိုးလား ဓားပြလားဘယ်သူသိတုံး..”
 “သူဟာသူသူခိုးဖြစ်ဖြစ် ဓားပြဖြစ်ဖြစ်ဗျာ..သူခိုးလာတာတွေ
 ကျုပ်တို့ကိုခွဲကျွေးတယ်လို့ပဲ သဘောထားတယ်..”
 အံ့မာ..ကြည့်စမ်း.. ၊
 “ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ဆီကလွတ်ပစ်ပစ္စည်းတွေကို
 တန်ရာတန်ကြေးပေးဝယ်တာ..”
 “ဟုတ်တယ်..ရွဲကုန်သည်တောင် မသိနားမလည်တဲ့မြေးအဖွား
 ကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီးဝယ်သေးတာ၊ သူဆိုရင် ငါတို့ပစ္စည်းတွေ
 ကို တစ်ရာတန်ကို ငါးဆယ်ပဲပေးဝယ်ရင်ရသားပဲ..”
 “ငါတော့ ငါတို့တွေအငတ်ဘေးဆိုက်တော့မှာမို့လို့ သူတော်
 ကောင်းပေါ်လာတယ်ပဲမှတ်တယ်..”
 သူကြီးဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားလေသည်။
 “ဟုတ်လောက်ပါရဲ့..သူတော်ကောင်းကြီးက အမေအိုကြီးရှာ
 ကျွေးတာကို လင်ရောမယားရော ရေသာခိုစားနေတာလေ..”
 “ဧည့်သည်ကဧည့်သည်လိုနေမှာပေါ့ဗျာ..သူကြီးကလည်း ယော
 ကျားကြီးပီပီသသ အတင်းတုတ်တာလွန်ရော..”
 “အေးလေဟယ်..ကိုယ့်ရွာကိုယ်ခေါင်းဆောင်ပြုပြင်မယ်မရှိဘူး၊
 သူများကိုမနာလိုဖြစ်နေသေးတယ်..”
 “ဟဲ့..ဟဲ့ ညည်းတို့တွေငါ့သားကို ဘာပြောလိုက်တာတုံး၊ အဲ့ဒါ

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

သူကြီးနော်..”
 “ရွာသူကြီးလည်း ရွာသားတွေရှိမှ သူကြီးလုပ်လို့ရမှာပါအရီး
 ယယ်..အခုကျွန်မတို့ ရေကြည်ရာမြက်နုရာ ရှာရတော့မလိုဖြစ်နေပြီ..”
 “အမေစု..အမေစုရေ..”
 လူစုစုဆီ ဆယ်နှစ်သားလောက်ကလေးနှစ်ယောက် ပြေးလွှား
 ရောက်လာကြကာ.. ၊
 “အမေစုဒီမှာလား..အမေစုဘယ်မှာလဲ..”
 “ငဒိုးလား..ငါဒီမှာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး..အေးစိန်မရော..”
 မငေ့စုက လူကြားထဲကကမန်းကတန်းထွက်မေးလျှင် ပြေးလာ
 မည့်ကောင်လေးတွေက အမောဆိုနေသလို ရင်ဘက်လေးတွေ
 မှောက်ကြနေအောင် အသက်ရှုနေရင်... ၊
 “ဟို..အေး အေးစိန်..”
 “အေးစိန်မ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး..”
 “အောင်မလေး..လုပ်ကြပါဦး၊ ငါတူမလေး..”
 “ဘာဖြစ်တာတုံးဟ..ဘယ်မှာတုံး..”
 “ဪ..ဒီကလေးတွေ သွားချင်ရာသွားပြီးကမြင်းကြ၊ စီခနဲဆို
 သကောင်ပေါင်းလဲမဖြစ်ဘဲ မပြီးဘူး..”
 “မြန်မြန်သွားလေမယ်စုရဲ့..”
 လူတစ်ဝက်လောက်ဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွားကြလျှင် ကျန်ခဲ့တဲ့
 လူတွေ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြရင်... ၊
 “ဟိတ်ကောင်ငဒိုး..”
 လှည့်ပြေးသွားသည့်ကလေးတွေကို လှမ်းခေါ်ရင်း သူတို့ပါပြေး
 လိုက်ကြကာ.. ၊
 “ဘယ်မှာတုံးအေးစိန်မက..”
 “ချောက်ကြီးနားမှာ..”
 “ဟဲ့..ချောက်ထဲကျတာလား..”
 “မဟုတ်ဘူးဗျာ..မတ်တပ်ကြီး..”
 “ဟင်..”

အခန်း(၃၇)

ရွာသားတွေချောက်ကြီးဘက်ကိုမရောက်ခင် စုဝေးမိသွားကြကာ အေးစိန်မကိုတော့ မတွေ့ကြပေ.. ။

“ဘယ်မှာတုံးဟ..”

“ငဒို...ဈေးတိုဘယ်မှာတုံးအေးစိန်မ..”

“ဟိုမှာ ကြီးပင်ကြီးနောက်မှာ..”

ငဒိုးလက်ညှိုးထိုးသည့်နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် အေးစိန်မ၏ သျှောင်ပေစူးလေးကိုပဲ လှမ်းမြင်လိုက်ကာ.. ။

“ဟာ..အဲဒီနားမှာ အုတ်ပုံဟောင်းကြီးရှိတယ်လေ၊ စပါးကြီးတွေ ရှိတယ်ဟ..”

“သေချာတယ်မယ်စု..နှင့်တူမမြေညို..နေတာလားပဲ..”

“လုပ်ကြပါဦး...အေးစိန်မရေ..”

မငွေစုက ကြီးပင်နောက်ကို အပြေးအလွှားဝင်၏။ အေးစိန်မက ဘယ်ကိုမှမကြည့်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မေ့နေပုံပေါ်ကာ ခြုံတွေ့ဖုံးနေသော ကုန်းမြေပတ်ကြားအက်ပုံကြီးထဲကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ လူအားလုံးလည်း အေးစိန်မကိုမြင်ရသည့်နေရာမှာ ရောက်သည်နှင့် ရပ်တန့်ကုန်ကြကာ နောက်ပြန်ဆုတ်တဲ့သူကဆုတ်၏။

“ဘယ်မှာတုံး..”

“ဟို ဟိုမှာ..နည်းတာကြီးမဟုတ်ဘူး..”

စကားသံတွေ တိုးကုန်ကြပြီး ခြေထောက်တွေက နောက်ကိုမသိမသာပြန်ကန်ဆုတ်နေကြ၏။ မြေသည် မြက်ဖုတ်ခြုံနွယ်တွေ နောက်မှာ ကိုယ်ခန္ဓာကဘယ်သို့မှာနေပြီး ဘယ်လောက်ထိရှည်လျှာ။

ဈားကျိုင်းနေသည်မသိ.. ။

တောင်ပို့ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လည်ပင်းနဲ့ခေါင်းကိုမြင်နေရကာ တဖြည်းဖြည်းခေါင်းယိမ်းလာသဖြင့် ခြုံတွေ့ပါသိသာစွာလှုပ်ရှားလာ၏။ လည်ပင်းနဲ့ခေါင်းလုံးကပဲ ယောက်ျားပေါင်လုံးလောက်ရှိကာ လူကိုညှို့နေသည့်မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးက သူတို့အားလုံးကို မှင်တက်ပြီးသွားလောက်အောင် ကြောက်လန့်ဖွယ်ပြူးပြောင်နေ၏။

မြွေကလည်းတဖြည်းဖြည်း လှုပ်ရှားလာသလို အေးစိန်မကလည်း လူကတောင့်မတ်နေပေမယ့် ခြေထောက်တွေကရှေ့ကို တရွေ့ရွေ့လှမ်းဖို့ ကြိုးစားနေ၏။ သို့သော် ခြေချောင်းတွေက ခြေကုတ်ယူမနေသလို လှုပ်ရှားနေပေမယ့် ရှေ့ကိုလည်းမရောက်.. ။

“မြွေ..အေးစိန်မကို မြွေမျိုတော့မယ်..”

“မသွားနဲ့..”

မငွေစုပြေးဆွဲဖို့ပြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမလက်ကိုဆွဲထားလိုက်ကာ.. ။

“ဒီကောင်တွေက သူတို့အစာလို့သတ်မှတ်ပြီးရင် မရမချင်း မည်းတတ်တယ်..”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တားဆီးသူက ချမ်းညဖြစ်နေကာ သူမလက်ထဲမှာလည်း တုတ်ရှည်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ထားလျက်.. ။

“ခဏစောင့်..”

လို့ပြောကာ မငွေစုရဲ့ပခုံးပေါ်မှာတင်ထားသည့် ပုဆိုးစုတ်ကို ကြည့်ကာ အေးစိန်မကိုလှမ်းကြည့်၏။ အေးစိန်မရဲ့ အင်္ကျီကလည်း မသားရောင်အပွင့်နုတ်အဟောင်းလေးမို့ ပုဆိုးကွက်နဲ့ဆင်ဆင်တူ၏။

“လူချောရေ..ဒီတုတ်လေးနဲ့ဟိုမြွေကြီးကို သွားရှိုက်မလို့လား..”

“သတ္တိရှိကြောင်းသိပ်ပြချင်နေတာ..မာလကဈာန်ကြွနေဦးမယ်..”

ပြောသူကနောက်ကလိုက်ပါလာသည့် ရွာသူကြီးဦးသားငင်ဖြစ်ကာ ချမ်းညကလှည့်ကြည့်တော့ အချဉ်ပေါက်နေသည့်မျက်နှာကြီးနှင့်.. ။

“မင်းသေမှာစိုးလို့ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး..ကျုပ်ကရွာသူကြီးဖြစ်

နေတော့ မင်းကိုဟိုကောင်မျိုနေရင် ဒီတိုင်းထိုင်ကြည့်နေလို့လည်း မကောင်း..”

“မကောင်းတတ်တော့ မြွေပါးစပ်ထဲက သူလိုက်နှိုက်ပေးမှာက နေတာပဲ..”

တစ်ယောက်က မကြားတကြားပြော၏။ ချမ်းညွှန်ကဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးတဲပြုံးနေ၏။ သူ့အတွက်က ဒီလူတွေကိုဖြေရှင်းနေဖို့မဟုတ်ဘဲ သူ့ မြွေရန်ကဘယ်လိုကာကွယ်ရမယ်ဆိုတာလည်း စိုးရိမ်ဗျာဗျာ နေဖို့မလိုပေ.. ၊

လိုနေတာက ကြိုးလေးဒီနေရာကို လိုက်မလာခင် ကိစ္စတိုက် ပြတ်ရှင်းဖို့.. ၊

“ချမ်းညွှန်လူချော..မောင်ရင်ဘာလုပ်မလို့တုံး..”

“မြွေကိုဝင်ရိုက်မလို့လားကောင်လေး..မိုက်ရှူးရဲမလုပ်နဲ့နော်..”

လူတွေကတားနေကြပေမယ့် စိတ်လည်းဝင်စားနေကြသဖြင့် ချမ်းညွှန်ထွက်သွားတာကို နောက်ထပ်မတားဆီးတော့ဘဲ ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ ချမ်းညွှန်က အေးစိန်မရဲ့ နောက်တည့်တည့်ကနေ တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်သွားကာ အနားကိုရောက်သည်နှင့် တုတ်ကိုအေးစိန် မရှေ့မှာ စိုက်လိုရအောင် ကမန်းကတန်းလှုပ်ရှားသည်။ ပြီးတော့ တုတ်တိုင်မှာပုဆိုးကို အလျားလိုက်ချိတ်ထားလိုက်ပြီး အေးစိန်မကို စွေခနဲပွေချလိုက်၏။

ရွာသားအားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေကြ၏။ မြွေသည် တောင်ပို့အကွယ်ကနေ ထွက်ဖို့ရွေ့လျားနေပြီဖြစ်ကာ ခေါင်းကထောင်မတ်နေ၏။ ဝင်းပြောင်နေသော မျက်လုံးတို့သည် ချမ်းညွှန်အေးစိန်မနောက်ကို ပါမသွားဘဲ တုတ်တိုင်မှာကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ပုဆိုးဟောင်းမှာပဲ စွဲညှို့နေခဲ့၏။

ကလေးကိုပြန်ရလာသည်နှင့် ရွာသားတွေက နောက်ကိုတဖြည်းဖြည်းဆုတ်၍ တုတ်စားလက်နှက်တွေ ပြန်စုဖို့ပြင်တော့သည်။

“ပြန်မနေနဲ့..ကျောက်ခဲတွေပေါ့ပေါ့ပဲ..”

“ကျုပ်ကတော့ ဝါးစိမ်းတုတ်နဲ့ရိုက်သတ်မှာ..”

“ငါတို့တက်ညီလက်ညီဝိုင်းရိုက်မယ်ဟေ့..တစ်ရွာလုံးဟင်းစာ..”

ရတာပေါ့..”

လက်နှက်တွေပြေးကောက်ကြကာ အကျအနာတာရှုနေကြစဉ် ချမ်းညွှန်က အားလုံးကိုအရေးတကြီးပုံစံနှင့် လက်တို့၍ အဝေးတစ်နေရာကို ခေါ်သွားခဲ့ကြပြီ.. ၊

“မလုပ်ကြပါနဲ့..မြွေကရန်သူမဟုတ်ပါဘူး..”

“ဘာကွ..”

“ချမ်းညွှန် ဒါတော့မင်းမဟုတ်ဘူးနော်..ခုပဲ ကလေးကိုမျိုမလို့ဟာ..”

“သူ့အတွက်ကလည်း သူ့အစာဖြစ်နေတာကိုး..ဒါပေမယ့်ဗျာ နေရာတစ်ခုမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာရှင်သန်နေထိုင်လာကြတာလည်း ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေပါပဲ..သူ့အတိတ်အကြောင်းက ဒီနေရာဒီဒေသမှာရှိ မှီတာဆိုရင် ကျုပ်တို့တွေနဲ့ဆွေမျိုးညီကို မိဘဘိုးဘွားတွေတော်စပ် နဲ့ပူးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ..”

“ကတည်း..ခုမှဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲနဲ့လာတွေနေရတယ်..”

သူ့ကြီးဦးသာဒင်က တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ ခါးထောက်ကာ..

“မင်းကကိုယ့်ကိုယ်ကို ကယ်တင်ရှင်ကြီးလို သူတော်ကောင်း တရားတွေဟောပြီး ကြည့်ညိုခံမနေစမ်းပါနဲ့..တိရစ္ဆာန်ကတိရစ္ဆာန်ပေါ့၊ အတိတ်ထိဆွေမျိုးစပ်ကြည့်ပြီး ငါတို့ကပြေးဖက်ရဦးမှာလား..”

သူပြောကာမှ ချမ်းညွှန်ကရယ်ကာ.. ၊

“လုပ်ပြီသူကြီးရာ..”

သူပြောသမျှကို ချမ်းညွှန်ကအပြုံးမပျက်ပြန်ကြည့်နေတတ်တာလည်း မကြိုက်ချင်တော့ပေ။ အစကတော့ ဒီကောင်လေးသည်းခံစိတ်ရှိသားလိုတွက်ပြီး သဘောကျသည်။ ကိုယ့်ရွာမှာတည်းခိုဖို့ မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်ဖို့ကအစ အကူအညီတွေပေးခဲ့၏။

ကြာလာတော့ ဒီအပြုံးတွေကြောင့် သူ့စိတ်ထဲမှာသိမ်ငယ်လာသလို ခံစားမိလာခဲ့၏။ သူ့ကြီးဦးသာဒင်က ချမ်းညွှန်ရဲ့မျက်နှာကို နှိုက်ကြည့်ရှင်း အတွေးများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့၏။

“ကိုင်း..အေးစိန်မအကြောက်ကြီးပြီးတုန်နေပြီ၊ မယ့်စွေကလေးခေါ်ပြီးပြန်တော့..”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ မြွေသူ့ဟာသူပြန်ထွက်သွားမယ်။ ပြီးတာပဲ...ကလေးဆီမြွေက လာတာမဟုတ်ဘူး...သူ့ရှိတဲ့နေရာက ကလေးကသွားတာပဲ...”

“ဟုတ်ပါတယ်သူ့ကြီးရာ..လူချောပြောတာကောင်းပါတယ်၊ မြွေတွေဘာတွေဆိုတာ မသတိကောင်းပါဘူး၊ တကယ်ဆို ရွာနဲ့ဒီနေရာ သိပ်မဝေးပေမယ့် ကမ်းလည်းမဟုတ် ဘယ်သူမှလည်းသွားလာကြတာမရှိပါဘူး...မြွေသူ့ဟာသူ သွားပါစေတော့..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ဟိုဘက်ချောင်းထဲပြန်ဆင်းသွားမှာပါ..”

“အံ့မာ..ခုနကတော့ ဟင်းစားလိုချင်လွန်းလို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့၊ ခုကျတော့ လိမ္မာလို့ပါလား..”

“အဲ့ဒီတော့ သူ့ကြီးသင်ပြရသက်သာတာပေါ့ဗျ..”

ချမ်းညတို့လုပ်ပြီး..

ချမ်းညက မထိတထိပြောတတ်ကာ သူ့ကြီးကပုရွတ်ဆီတိုက်တာတောင် နှစ်လံလောက်ထခုန်တတ်တာ သိနေကြသဖြင့် မှာသားတချို့က ပြုံးစိစိနှင့်..

“ရတယ်လေ..ကျွန်တော်တို့ကိုဟင်းစားရစေချင်တဲ့ စေတနာလေးရှိရင်တော့ သူ့ကြီးဦးဆောင်လေ၊ မြွေကိုသွားရိုက်ကြမယ်..”

ဦးသာဒင်မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားကာ..

“မြွေရိုက်တာတောင် အဖော်ညှိနေတယ်ဟုတ်လား..မင်းတို့ဖိုကို ငါကအကုသိုလ်အတက်ခံပြီး သွားရိုက်ရမယ်..”

“အကုသိုလ်တက်မှာစိုးတာလား..ကြောက်တာလား ရှင်းရဲ့၊ ပြောပါဗျာ..”

သိန်းထွန်းတို့ညီအစ်ကိုက ဦးသာဒင်ရဲ့အားနည်းချက်တွေကို ကြားကနေ အံ့အဆုံးသိထားကြသဖြင့် ပြောချင်နေတာကြာပြီဖြစ်နေသည့်မျက်နှာတွေနှင့်..

“မင်းကလည်းငါတို့သူ့ကြီးက အဲ့လောက်မကြောက်တတ်ပါဘူး..မိုးတွင်းတုန်းက ရေအင်တုန်းမှာ ပတ်ခွေနေတဲ့မြွေကို စိစိလွတ်ကိုယ်လွတ် အုတ်ခဲနဲ့ထပေါက်တာ အင်တုံကြီးတောင်ကွဲသူ့သေးတယ်..”

သူ့ကြီးလည်ပင်းကြီး ဆတ်ခနဲရှည်ထွက်လာ၏။ ချမ်းညနားမထည်နိုင်ဖြစ်နေစဉ်..

“ဟား ဟား ဟား မင်းမို့ပဲသိန်းထွန်းရာ..အဲ့ဒါမြွေမဟုတ်ဘူး၊ ကံကောင် တီကောင်မြင်လို့လန့်ဖျန်ပြီး အုတ်ခဲကျိုးနဲ့ထုတာ..”

“ဟုတ်လား..ဟား ဟား ဟား ဟား..”

“ဟီး..ဟီး ဟား ဟား..”

ဘေးမှာမပြန်သေးသော ရွာသားတွေပါ ဝိုင်းရယ်ကုန်ကြလျှင်.. “ဟိတ်ကောင်တွေ..တော် တိတ်..”

သူ့ကြီးဦးသာဒင် ပုဆိုးစနစ်ဖက်မံ့၍ အော်ပစ်လိုက်လျှင် ရယ်ပဲတွေ တိတ်သွား၏။

“ငါ့ကို မင်းတို့ဘိုးအေထင်နေလား..ရိုးလား ဟားလားနဲ့၊ တိတ်ပဲ..”

ဒေါသထွက်ရတဲ့အထဲ ရယ်ချင်ပတ်ကျိရုပ်တွေက ဘီလူးသံပုရာသီး ကိုက်ထားတဲ့အတိုင်း..

သူ့ကြီးက တက်ခေါက်ရင်း..

“ငါကပဲသူ့ရဲ့ဘော်ကြောင်ရဦးမယ်..ဟွန်း မြွေလောက်ကတော့”

“ဟာ..မြွေ..”

“သေစမ်းကွာ..”

သူ့ကြီးမြောက်ခနဲထခုန်တာ အသံထက်မြန်နေ၏။ ရယ်သံတွေ ရှည်သွားလေသည်။

သူ့ကြီးဦးသာဒင်ရဲ့ဖြစ်အင်..

အခန်း(၃၈)

“ကိုချမ်း..”

“ဟင်..”

“ရှင်တစ်နေ့လုံးသွားသွားနေတာ..အဲ့ဒီချောက်ကြီးနားက သူ့လုံးတွေကို သွားစောင့်နေတာလား..”

“မစောင့်ပါဘူး...ဘယ်သူမှအသုံးမတည့်မယ့် ပစ္စည်းတွေကို ဘာလို့စောင့်ရမှာတဲ့..”

ကညင်ဆီမီးခွက်လေးနဲ့ ဘာတွေလုပ်နေလဲသွားငုံ့ကြည့်တော့ မြေပုံလိုလို တောတောင်ရှုခင်းပန်းချီပုံလိုလို။ ကြိုးလေးအနားရောက် သွားတာတောင် တစ်ချက်ပဲမော့ကြည့်ပြီး စာရွက်နဲ့မျက်နှာအုပ်ပြု..

“ပြောစမ်းပါ..ရှင်တစ်နေ့ကုန် အဲ့ဒီသစ်ပုံနားမှာ မဟုတ်ရင် ပန်းပဲဖိုမှာလား..”

“အင်...အဲ့ဒီမှာတော့ အလုပ်ကမပြတ်သေးဘူး..”

“ဒါဆိုလည်း အဲ့ဒီသစ်ပုံကြီးက ဘာအတွက်လဲ...ပန်းပဲဖိုမှာဘာ အလုပ်တွေ အရေးကြီးနေလို့လဲ၊ အဲ့ဒါတွေအကုန်မပြောနိုင်ရင်တောင် ကျွန်မအနည်းအကျဉ်းတော့ သိခွင့်ရှိတယ်မို့လား..”

“သိခွင့်ရှိတယ်လေ..ဒါပေမယ့် ဘာမှမှမလုပ်ရသေးတာ..”

“ဘာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ရှိနေမှာပေါ့..”

ချမ်းညက ခဲတံကိုချထားလိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ပြင်တိုင် လိုက်၏။ ညကညဉ့်မနက်သေးပေမယ့် တောစေ့အရတော့ လူငါး ဝါးတိတ်နေပြီဖြစ်သည်။ အပြင်ခေါင်းရင်းခန်းမှာ ဒေါ်နီတာလည်း အိပ်နေပြီမို့ ချမ်းညကလေသံကိုလျှော့ချ၍.. ။

“မပြီးခင်ဗမာမမြင်စေနဲ့တဲ့..”

“ကျွန်မကရှင်မိန်းမ..”

“မိန်းမမို့ ပိုပြီးမပြောချင်ဘူး..”

“ဘယ်လို..”

ဒါကိုပြောဖို့ပြင်တိုင်း ဟိုအကြောင်းရောက် ဒီအကြောင်းရောက် မေးဖြစ်ပြောဖြစ်တယ်လို့ မရှိခဲ့ပေ။ ဒီညတော့ ချမ်းညလည်းမသေး။ သူမလည်းမအိပ်နိုင်.. ။

“ကျွန်မတို့ဒီမှာ ဧည့်သည်လိုအကြာကြီးနေလို့ မကောင်းဘူး ဟုတ်လား..”

ကြိုးလေးစကားသံက မာကြောလာသည်။ အပြာနုရောင်အင်္ကျီကြိုးက ဒေါ်နီတုအင်္ကျီကြိုးဖြစ်သော်လည်း သူမကဘဝဝတ်ဝတ် ချမ်းသွားတယ်ဆိုတာမရှိပေ။ အလိုမကျသည့်မျက်နှာလေးက တင်းတင်းတောင့်တောင့် မျက်တောင်ကော့လေးတွေပဲ့၍ ထင်းနေသလိုရှိလျက် စပွယ်လေးဖြစ်နေခဲ့၏။ ချမ်းညက သူမမျက်နှာလေးကို စူးစိုက် နှည့်၍ နှုတ်ခမ်းတို့ ပြုံးယောင်သမ်းနေလျှင်.. ။

“ရှင်ကျွန်မပြောတာကို စိတ်ဝင်စားရဲ့လားကိုချမ်း..”

“စိတ်ဝင်စားတာထက်တောင် ပိုနေသေးတယ်..”

ဒီလိုပြောတာကိုက ပြတ်ချော်ခြင်းအသွင်သက်ရောက်စေတာမို့ ကြိုးလေးနှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို ဖိပိတ်ပစ်သည်။ ပြီးတော့ နေရာထဲထိုင်လိုက်လျှင်.. ။

“ကြိုးလေး..”

“ခုတော့ ကြိုးလေးဖြစ်သွားပြန်ပြီလား..”

ဆွဲကိုင်လိုက်သည့်လက်ကို အတင်းခါချရုန်းပေမယ့် ချမ်းညက လှုပ်တတ် ပြန်ထိုင်ကျလာတဲ့အထိ ဆွဲထား၍.. ။

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့နီးရဖို့ချည်းပါပဲ..ပြီးတော့ ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာမညှိုးမိန့်ရဘူး၊ ရည်ရွယ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး အများကြီးရှိတာပေါ့မင်းသမီးရယ်..အဲ့ဒါတွေကို ခုနေပြောလိုက်ရင် အားလုံးရယ်မှာပဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘာမှမဖြစ်ကြောင်း ပြောတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတွေက သစ်ငှက်တို့လို အုပ်

တစ်ချောင်းနဲ့ အမြစ်ချိုင့်ဖို့ကြံနေသလိုဖြစ်နေမှာ..”

ကြီးလေးရုန်းဖယ်ဖို့တွေကို မေ့သွားကာ ချမ်းညမုက်နှာကို နေခဲ့၏။

“ဘယ်သူတွေဘယ်လိုပြောပြော ကျုပ်အပြုံးမပျက်နေနိုင်တာပဲ.. ဘယ်တုန်းကမှလည်း သူများကဲ့ရယ်စကားကို ဂရုမစိုက်ခဲ့ဖူးတာပဲ.. ဒါပေမယ့် အခုခင်ဗျားကဲ့ရယ်မှာကိုတော့ ကြောက်တယ်.. ဘယ်သူ့အထင်သေးသေး ကြီးကြီး ခင်ဗျားဆီကအထင်တကြီးရှိမှုကို လိုက်ဖက်တယ်..”

“ကျွန်မက ရှင့်ကိုအထင်မြင်သေးတဲ့ပုံ ဖြစ်နေလို့လား.. ရှင့်ကိုပြောနေတာက..”

“သူများတွေကဲ့ရယ်စကားကြောင့်ဆိုရင် မလိုဘူးမင်းသမီး။ ကျွန်တော့်အတွက် မင်းသမီးရဲ့ယုံကြည်မှုပဲ လိုအပ်တာ..”

ပြောနေရင်း ကြီးလေးရဲ့လက်ဖဝါးနဲ့ သူ့လက်ကို လက်ဖဝါးချင်းထပ်ဆုပ်ပြီး ပါးမှာကပ်သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ဖိကပ်နတ်လိုက်ပြီ..။

“ခင်ဗျားကိုချစ်တယ်.. ကျွန်တော့်ထက်အသက်ငယ်မှန်းသိရမယ့် ကိုယ့်ဇနီးဖြစ်နေပေမယ့် ခင်ဗျားကကျွန်တော့်အမြင်မှာ မင်းသမီးလေးတစ်ပါးပဲ..”

သူ့နှုတ်ခမ်းနဲ့လက်ခုံ ဖိကပ်နေသဖြင့် ကြီးလေးပါးပြင်ပကတွေ နီလာကာ လက်ကိုပြန်ရုန်း၏။ ချမ်းညက လွတ်မသွားအောင် အတင်းဖိဆုပ်ကိုင်ထားရင်း..။

“ကျွန်တော့်ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဘယ်လိုလူကို ကိုယ်ကိုယ်ကိုထက်ပိုပြီး အထင်တကြီးမဖြစ်ခဲ့ဘူး.. ဒါပေမယ့် ထိုထဲမှာ ခင်ဗျားမပါဘူး.. မြပုခက်ကြီးဆိုတဲ့ နာမည်လေးကြားတည်း။ ကျွန်တော်နဲ့မထိုက်တန်တဲ့အမြင့်စံပန်းတစ်ပွင့်လို မြင်ယောင်ခဲ့တယ်။ သူ့စကားသူပြောပြီး ရယ်ကာ..။

“ပြီးတော့ ကျွန်တော်ရယူခွင့်ရမယ့်ပန်းလိုပဲ သတ်မှတ်တယ်.. ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်တာတွေအားလုံးက ကျွန်တော့်ရပ်တည်မှုအနိမ့်အမြင့်တွေနဲ့ချည်းပဲ။ ဒီနေ့အတူတူနေခွင့်ရတော့ အိပ်မက်မကုန်

သူလိုထင်ပြန်ရော..”

“ပြောတာတွေကတော့ ယုံချင်စရာမရှိသလိုပဲ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ရှင့်စကား ရှင့်အမူအရာတွေထဲမှာ ကျွန်မဘယ်နေရာမှ မပါဘူးလို့ ခံစားနေရလို့လေ..”

“အဟွန်း..”

“ဘာရယ်တာလဲ..”

“ကျွန်တော့်အတွက်အရာရာဟာ ခင်ဗျားပဲဆိုတာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားအောင် သက်သေပြနိုင်တဲ့အချိန်ကျရင်သာ တော်တော်ကံတဲ့လူဆိုပြီး မမြင်ငြင်နဲ့..”

မျက်စောင်းလေးရွယ်ပြီးမှ ပြုံးလိုက်တော့ ချမ်းညရင်ထဲမှာ လှမ်းသာသွားသည်။ ပြီးတော့ လက်ဖဝါးလေးကို မချင့်မရဲဖျစ်ညစ်ဆုပ်ထားမိရင်း အနားထပ်တိုး၍..။

“ခင်ဗျားရော ကျွန်တော့်ကိုနည်းနည်းပါးပါး မေတ္တာမရှိဘူးလား..”

“မရှိဘူး..”

“ဟား.. ပျော်စရာကြီး..”

တကယ်ဝမ်းသာအားရကြီးပြောလိုက်သဖြင့် ကြီးလေးကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ပခုံးကိုထူ၍..။

“ရှင့်ကိုမချစ်ဘူးလို့ပြောနေတာ..”

“အဲ့ဒါကိုက အရမ်းချစ်နေပြီလို့ ဖြေလိုက်တာပဲ..”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့..”

အစ်အောက်ထုတ်လိုက်တော့လည်း ကြီးလေးမညာတတ်ပေ။ ပါးပြင်လေးတွေ ပန်းနုရောင်သမ်းလျက် ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲ၏။

“ဒီမှာသီလား.. လူတွေက ကိုယ့်ရဲ့အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ချင်ကြတယ်။ ကိုယ်တန်ဖိုးထားဆုံးအရာကို သိုသိတ်တယ်.. ဥပမာခုခုက မေးခွန်းကိုချက်ချင်းဖြေတာမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို တကယ်မချစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားအားနာသွားမယ်.. တိတ်သွားမယ်။ ပြီး..”

“တော်ပါ.. ဟွန်း..”

“မဟုတ်ဘူးလို့ငြင်းချင်လားပြော..”

“သိပ်လည်တဲ့လူ..”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ..”

ချမ်းညကကြိုးလေးရဲ့ခါးလေးကို သိမ်းပွေကာ ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျောပြင်ထဲမှာ ဝဲဘက်ဘက်မှာ ဝဲဘက်ဘက်မှာ ဆံ့နွယ်တွေကို တယုတယပွတ်သပ်နုနု ရှိုက်ပြီး ရွှေလည်တိုင်နုနုမှာ မျက်နှာဖိကပ်ထားရင်း.. ၊

“ကျွန်တော်ခင်ဗျားနားကို မကပ်ချင်ဘူး..ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတစ်ပါးမျိုးထင်နေမှာလည်း စိုးတယ်၊ တကယ်က ဘာလဲသိလား..”

သူကကြိုးလေးရဲ့ပါးပြင်ညက်ညက်လေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းနုနုဖိထိတထိကပ်၍.. ၊

“ခင်ဗျားကို ငါ့မိန်းမပဲဆိုတဲ့ စိတ်ကြီးဝင်လာမိမှာစိုးလို့..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..မဟုတ်လို့လား..”

ထိုစဉ် ကညင်ဆီမီးရောင်က ဖျော့ကျအားနည်းသွားကာ အတွင်းမှာပဲ မှောင်ကျသွား၏။ ဒါပေမယ့် အမှောင်ထုကိုလည်း သူတို့မထားမိဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖက်တွယ်မှီခွဲထားကြရ၏။

“ဟုတ်တယ်..ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်အဲ့လိုမဖြစ်ချင်သေးဘူး၊ မိန်းမများကိုတင့်တောင့်တင့်တယ် မထားနိုင်သေးဘဲ သူများအိမ်ပေါ်မှာ အကြင်လင်မယားအရာ မမြောက်ချင်ဘူး..ကိုယ်သာယာသွားတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုမှာ နစ်မြောသွားခဲ့ရင် ဒီထက်ခက်ခဲတဲ့အခြေအနေမှာ ဘယ်လိုရုန်းထွက်နိုင်တော့မှာလဲ..နောက်ဆို ကျွန်တော်တို့မှာသာ သမီးတွေနဲ့ ဖြစ်လာတော့မှာ..”

ကြိုးလေးရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမှုတွေ အတိုင်းအဆမရှိဖြစ်ထွန်းလာခဲ့သည်။ ‘ငါ့မမှားခဲ့ဘူး’ဆိုသည့် ပီတိစိတ်နှင့် မျက်ရည်များပင်လည်မိခဲ့၏။ လူများတကာနဲ့ ဆက်ဆံပြောဆိုရာမှာ အလေးမထားတတ်သော ကြွကြွရွရွသစ်လွင်တောက်ပမှုများနှင့် နေထိုင်တတ်ပုံတယ်အလုပ်မဆို ခေါင်းခါသည်ချည်းရှိခဲ့သော.. ၊

ထိုယောက်ျားက သည်သို့သောအတွေးအခေါ်ဆင်ခြင်နိုင်မှုတွေ ရှိနေခဲ့သည်ဆိုတာ ယုံနိုင်ဖွယ်ပင်မရှိ။ သူပြောသလို တကယ်ဖြစ်လာ

မလာ ကြိုတင်မသိနိုင်သော်လည်း လက်ထပ်ပြီးတည်းက ခုချိန်ထိ သူမအပေါ်မှာ တန်ဖိုးထားဆင်ခြင်ခဲ့သောအရာရာသည်.. ၊

“ကျွန်တော်သွားအိပ်တော့မယ်..”

“ဟင်..”

ကြိုးလေးရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖျတ်ခနဲခိုးနမ်းလိုက်ပြီး ပွေဖက်ထားသည့်လက်တို့ကို ဖြည့်၍.. ၊

“တော်ကြာ ကျွန်တော်..”

“ကိုချမ်း..”

“ဟင်..”

“အပြင်မှာလေတိုက်ပါတယ်..ရှင်ဒီဘက်မှာပဲ အိပ်လို့ရသားနဲ့..”

“မရလောက်ဘူး..”

ချမ်းညရယ်သံသဲ့သဲ့နှင့် ကြိုးလေးမျက်နှာလေးကို ကြည့်နေ၏။ မှောင်အတိကျသွားသော်လည်း အမှောင်နဲ့ကျင့်သားရလာသည့် မျက်လုံးထဲမှာ သူမရဲ့အရိပ်လေးကပဲ ပီပြင်စွာမြင်နေရသည့်နှယ် အကြာကြီးတိတ်နေပြီးမှ တိတ်တခိုးသက်ပြင်းချမိရင်း.. ၊

“ကျွန်တော်က မိန်းမလျာဆိုလည်း ကောင်းသား..”

ခပ်တိုးတိုးပြော၍ နေရာမှခွာသည်။ မချင့်မရဲစိတ်က မပြတ်သားသော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဆုံးမ၍ အပြင်ထွက်လာခဲ့၏။ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဆန္ဒနုနုသမျှကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရမည်။ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်လေ အောင်မြင်ဖို့နိုးလေ.. ၊

မင်းတကယ်ချစ်ရင် ယောက်ျားပီပီသသသ စောင့်ထိန်းလိုက်တာ့ချမ်းည.. ၊

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

“လောင်လိုက်တာမှ ဝါးကြမ်းခင်းတစ်ခုလုံး အညိုအမည်းတွေ ဖုံးနေတာ ကျားသစ်ရေခင်းထားတဲ့အတိုင်းပဲ..”

“ပေါက်တတ်ကရတွေမပြောပါနဲ့..အဲ့ဒါနှင့်ကွန်းရွေးတွေ(ကွမ်း ကံတွေး)လေ..”

ဦးသာဒင်ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ကွမ်းတံတွေးထွေးပြီဆို သူ ရောညီဖြစ်သည့် ဦးမြဒင်လည်း အတူတူပင်။ အထူးသဖြင့် ညဘက် ကွမ်းဝါးသည့်အခါ ကြမ်းပေါ်ဖြူ၍ ပါးစပ်နဲ့ကပ်ထွေးလိုက်တာပင်။ ထိုအခါ ကြမ်းခင်းကြားထဲကနေ လျှောခနဲကျသွားတာရှိသလို ကြမ်း ပေါ်မှာတင်ပြီးမှ ကျတာလည်းရှိ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေရာတည်းမှာ ခဏခဏစွန်းထင်းနေသ ဖြင့် ကြမ်းမှာအကွက်ထင် အရောင်စွဲလာတာဖြစ်သည်။

“နေရာတကာဆရာမလုပ်စမ်းပါနဲ့..ပြော ခုနက်စွဲ ရွာထဲကလူ တွေပြေးလွှားနေကြတာကို ပြောတာလား..”

“ဟုတ်တယ်..”

ဦးသာဒင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ခြံရှေ့လမ်းဆီကို လှမ်း ကြည့်ပြန်ကာ.. ၊

“ဟိုတစ်ခါအေးစိန်မ မြွေညှို့ခံရတဲ့ဘက်ကို သွားနေကြတာ.. ဖြစ်ပြန်ပြီလားမသိဘူး..”

“ဟုတ်နိုင်ပါဘူးဟယ်..အေးစိန်မလေးဖြစ်ပြီးတည်းက မှတ်ကြီး တို့အုပ်စုတွေ အဲ့တောင်ပိုကိုသွားဖြိုထားတာ ဘာမြေမှမရှိတော့ဘူး..”

“ဒါဆိုရင်တော့ အလှူအိမ်ရှိတာသေချာပြီအမေ..ရွာသားတွေ ကော်ငက်နဲ့ အလှူအိမ်မှာနှင့်တုတ်ဖို့ ပြေးကြတာ..”

ဒေါ်အေးသာစိတ်မရှည်သည့်မျက်နှာနှင့် ဦးသာဒင်ရပ်နေသည့် ပြတင်းပေါက်နားလာရပ်ပြီး မှုန်နေသည့်မျက်စိကို မျက်မှောင်ကုတ် ၍ သေချာစူးစမ်းကြည့်ရင်း.. ၊

“အင်..ခုသွားနေတာ စပ်စုမတို့သားအမိတွေလား..”
အားမလိုအားမရမျက်လုံးပေါ်မှာ လက်ဖြန့်ကာ၍ သဲကွဲအေး

ကြိုးစားကြည့်နေသည့် ဒေါ်အေးသာကို ဦးသာဒင်ပြန်၍ကြည့်ရင်း..
“လမ်းနဲ့အဝေးကြီးထိ အမေကမြင်တာလား..”

အခန်း(၃၉)

“အမေ..”

“ဟေ..”

“ကျုပ်တို့ရွာသားတွေ ရူးကုန်ပြီလား..”

“မသိပေါင်..”

ထမင်းစားပြီး ပလုတ်ကျင်းနေတုန်း ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်း မြင်လိုက်သဖြင့် အံ့ဩသွားခဲ့သည်။ သေချာကြည့်လေ ဘာဖြစ်နေကြ တာမှန်းမသိလေ.. ၊

ရွာသားတွေနှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲသွားနေကြ သည်။ တစ်ယောက်တလေက ပုဆိုးပြင်ဝတ်နေရင်း အပြေးတပိတ် ကနေ ပြေးသွားတဲ့အထိ အလျင်စလို။ ကလေးတွေကျတော့ တစ်ဖု ရအော်ပြီး ပြေးသွားနေကြ၏။ တူညီတာတစ်ခုက အရပ်မျက်နှာတူ ဖက်တည်းကိုပဲ ဦးတည့်သွားနေကြတာဖြစ်ရာ.. ၊

“တစ်အိမ်အိမ်မှာများ ဆွမ်းကျွေးရှိနေတာလား..”

“ဆွမ်းကျွေးရှိလည်း ဘုရားသံဃာအတွက်တစ်စွန်းတစ်ယောက် မပဲ တတ်နိုင်မှာပေါ့သာဒင်ရယ်..”

ဒေါ်အေးသာက ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကို နှစ်ဖွာသုံးဖွာ ပြီးမှ ဘေးမှာဒီတိုင်းချထားဖို့ ကြမ်းကြားရွေးနေလျှင်.. ၊

“ဟာ..အမေမလုပ်နဲ့လေ၊ ဘယ်မှာတုံးအမေဆေးလိပ်ခွက်..”

“အောက်မှာကျန်ခဲ့လားမသိတော့ပါဘူး..ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ ၊ ဆေးလိပ်ဘယ်မှာချချ ဘယ်တုန်းကမီးလောင်ဖူးလို့လဲ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ကြမ်းကြားမှာသေချာချ၏။

“မမြင်ရအောင် ငါကကန်းနေတာမို့လို့လား...”

“ကျွန်တော်ကတော့ မြင်နေရရုံနဲ့ မဖြစ်သေးဘူးအမေရ...သူတို့ လာမပြောကြရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာပဲလိုက်မေးရတော့မှာပဲ၊ လူကြီး လုပ်ရတာ အတော်မလွယ်တာဗျ...”

ဒေါ်အေးသာက ဦးသာဒင်လှေကားကနေ ဆင်းသွားတာကို နောက်ကနေ လှမ်းကြည့်ရင်း.. ၊

“ဟုတ်ပ...ငါ့သားလို ကိုယ်အုပ်ချုပ်တဲ့ရွာမှာ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်နေမှန်းမသိတဲ့ လူကြီးမျိုးလည်းရှားသကဲ့...”

ကိုယ့်အမေပြောလိုက်တဲ့အသံကို သေချာကြားလိုက်သည်။ ဦးသာဒင်မျက်နှာကြီးလည်း မဲသွား၏။ သို့သော် သူများချိုးနှိမ်ပြောလာရင် မကြိုက်တတ်သည့်အမေသည် သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဒီသားနှစ်ယောက်ကို ခေါင်းကနေခြေဖျားထိ တစ်လက်မမှအကောင်းမကျန်အောင် ပြောလည်းပြောနိုင်လွန်းတဲ့အမေပဲ.. ၊

ရုစေတော့ ဟုသဘောပိုက်၍ ခြံပြင်ကိုခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ညီဖြစ်သူ ဦးမြဒင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုးမိပြီး.. ၊

“မင်းတော့သွားပြီသာဒင်...”

“ဘာတုံး...အရင်းမရှိအဖျားမရှိ...”

“ဟဲ...ဟဲ...”

ဦးမြဒင်က ခပ်ပြောင်ပြောင်နဖူးကို ပွတ်၍ တဟဲဟဲရယ်ရယ် ဦးသာဒင်နဲ့ခေါင်းချင်းတိုက်မတတ် ကပ်ကာ.. ၊

“ငါကရွာသူကြီး...ဟိုပေါက်စလေးက ငပျင်းလေးပဲဆိုပြီး ဟိုမင်းသမီးကို ညတိုင်းအိပ်မက်မက်နေတာ ငါသိပါတယ်သာဒင်ရာ...”

“ဟာ..ဟိတ်ကောင်၊ မင်းတော့နေန...”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ...အခုမင်းစိတ်မကူးနဲ့တော့၊ ချမ်းညဆိုတဲ့လူရောလေးက မင်းထက်အပိုကြီးသာသွားပြီ...”

“ဘာ..ဘာပြောတယ်...”

“ဟား ဟား...သနားပါဘိတော့သာဒင်ရာ...”

ဦးမြဒင်က ပြောချင်ရာပြောပြီး ခြံထဲဝင်သွားလေသည်။ ဒီကောင် ဘာပြောသွားတာလဲ.. ၊

ချမ်းညက အပိုကြီးသာသွားပြီဆိုတာ ဘာကိုပြောတာပါလိမ့်။ ဘာတယ် နာတယ်တွက်ရအောင် ဒီကောင်လေးနဲ့ကိုယ်က မိန်းမပြိုင်နေကြတာလည်း မဟုတ်။ တွေးရင်း စိုးရိမ်စိတ်တွေဝင်လာသည်။ များသားမယားမှန်းသိရက်နဲ့ ချောလွန်းလှလွန်းတာကို မျက်စိထဲ ပျောက်မရအောင်တပ်မက်နေခဲ့မိတာတွေ ဒီကောင်လုပ်တာနဲ့ လူတွေသိကုန်ရင် ခက်ပြီ.. ၊

ဦးမြဒင်ပြောသွားတာကို စိတ်ဝင်စားမိတာရော ကိုယ့်ဘာသာပဲပြောမလုံတဲ့အတွေးတွေ ဝင်နေတာရောပေါင်းကာ ဦးသာဒင်ရဲ့ခြေဖျားတွေ ကျလည်းကျမြန်လည်းမြန်နေ၏။ သူ့ရှေ့ကို များများသွားလေ လူတွေပိုများနေတာ တွေ့ရလေ.. ၊

ထိုစဉ် ပန်းပဲဦးတင်လှကြီးက တောင်းအခွဲတစ်လုံးနှင့် အိတ်ကြီးတစ်ခုကို တစ်ဖက်စီကိုင်လာကာ ပြုံးပြုံးကြီးလျှောက်လာတာကို လိုက်ရသဖြင့်.. ၊

“တင်လှ...”

ဦးသာဒင်က ရှေ့ကနေပိတ်ရပ်ထားလိုက်ပြီး ကိုင်ထားသည့်ဦးမြဒင်တင်လက်ထဲက ပစ္စည်းတို့ကို သေချာကြည့်ကာ.. ၊

“ဘယ်ကပြန်လာတာတုံး...”

“သူကြီး...ဟဲ ဟဲ၊ ဒီနေ့အလုပ်အပ်ရတယ်လေ...အလုပ်ပြီးလို့ ညည်းပျော်တယ်၊ ပိုက်ဆံလက်ငင်းရလို့လည်းပျော်တယ်...ကျုပ်တစ်ယောက်မှာ အလုပ်တွေမနားတမ်းလုပ်ရတာရော ပိုက်ဆံများများကိုင်ရတာရော ဒါပထမဆုံးပဲဗျ...”

“ပြောစမ်းပါဦး...မင်းဆီကိုဟိုကောင်လေး...”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ...ကျေးဇူးရှင်လေး သူတော်ကောင်းလေးလေ၊ ဘုရားပေးတဲ့ဆုလေး...”

မေးတာကိုမဖြေဘဲ ကောင်းချီးတွေရေရွတ်နေတာ မပြီးနိုင်။ ဦးသာဒင်နားကလောစွာရှိနေပေမယ့် ဘာမှလည်းမပြောသာဘဲ နားထောင်နေခဲ့ရလျက်.. ၊

“အေးပါ...ပြီးရင်လည်း ဆက်ပြောပါဦး...”

“ဘကြီးတင်ရှေ့...”

“ဟေး..”

စကားမဆက်နိုင်ရတဲ့အထဲ ကာလသားတစ်သိုက်က လှမ်းဝေးပြန်ကာ..

“နောက်ထပ်စုံအကြီး ကိုးချောင်းထပ်လုပ်ပေးပါတဲ့..အမြန်တုန့်”
“ဟေး..အေး အေး..”

ဦးတင်လှဝမ်းသာအားရ ထွက်သွားမည်ပြင်လျှင် လက်ကိုက မန်းကတန်း ဆွဲထားလိုက်ရ၏။

“ဘာတွေလုပ်နေကြတာတုံး..တစ်ရွာလုံးကျုပ်ကို ရှိသေးတယ်တောင်မမှတ်ပါလား၊ အခုပြောပါဦး..ဘယ်မှာစာဘူးတောင်းလုပ်နေကြတာတုံး..”

“အ..သူကြီးကလည်း ပြောရော့မယ်၊ စာဘူးတောင်းလုပ်ဖို့ကို ကျုပ်လို အလွန်တရာလက်ရာကောင်းတဲ့ ပန်းပဲဆရာလိုပဲ၊ မလား၊ သိချင်ရင် သူကြီးဆက်သွားကြည့်လိုက်ပါ၊ ကျုပ်တို့ရွာသူဌေးဖြူတော့မှာဗျ..”

“ဘယ့်နှယ်..ဘယ့်နှယ်..”

“ဟား ဟား ဟား..သွားကြည့်လိုက်ပါဆိုမှသူကြီးရယ်၊ ကျုပ်တော့ အလုပ်သစ်လေးလက်စသပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်..”

ပြောပြီး အသက်အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ပြေးထွက်သွားလေသည်။ အနားကဖြတ်သွားကြသည့် ရွာသားတွေလည်း ပြုံးရယ်တတ်ကြနေကြတာ မြင်ရသဖြင့် ဘာမှန်းလည်းမသိရပေမယ့် ဦးသာသိသိချင်စိတ်တွေရော သူတို့ရဲ့တက်ကြွမှုတွေပါ ကိုယ့်ထံကူးစက်လာလို့ ခံစားလာရကာ အပြေးတပိုင်းလျှောက်တော့သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာ လူတွေစည်ကားနေသည့် ချောက်ထိပ်ရောက်လာခဲ့၏။ ချောက်ဆိုပေမယ့် အနက်ကြီးလည်းမဟုတ်။ တိပ်လည်းမတိမ်ပေ။ ပိုဆိုးတာက ရွာဘက်ခြမ်းနှစ်မိုင်လောက်ထိ တက်ဖို့ဆင်းဖို့ မလွယ်ကူရတဲ့အထိ ပြတ်ရွှေ့ကြောင်းကဲ့သို့ မပူစောက်နေခြင်းပင်..

ထို့ကြောင့် ဒီဘက်ကနေ ဘယ်အရပ်မျက်နှာကိုမှ ဖြတ်သန်းသွားလာလို့ မရခဲ့တာ အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဦးသာဒင်ချောက်

ထိပ်မှာ ဘာလုပ်နေကြသလဲ သိချင်စေဖြင့် သွားကြည့်လိုက်မိကာ..

“ဟေ့..ဒီမှာဘာလုပ်နေကြတာတုံး..”

မေးနေရင်း မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့၏။ ချောက်ကို မှတ်ခမ်းဖြိုချနေကြတာဖြစ်ကာ လူငယ်တွေနဲ့ကလေးတွေက အပေါ်ကနေ ဖြိုချဖို့လက်နက်မျိုးစုံနှင့် တိုက်ပျက်နေကြကာ ချောက်ထဲမှာ က လူကြီးတွေဖြစ်၏။

ထိုထဲမှာ ချမ်းညလည်းပါနေကာ မြေကြီးထဲကတိုးထွက်နေသော မြစ်ဆုံတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်နေ၏။ ပြီးတော့ လှေကားထစ်လုပ်နေသူတွေကို သူကဘာတွေညွှန်ကြားနေသည်မသိ..

“တွေလားသူကြီး..အဲဒါသူကြီးပြောတဲ့ သူခိုးစားပြုလည်းဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ဧည့်သည်လေ..”

ပြောသူကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်နီတာနဲ့ရွာသားနှစ်ယောက်။ ဒေါ်နီတာက ထမိတ်တိုဝတ်ထားသည့်ပြင် အကျီလက်မောင်းတွေကို ဆွဲတင်လိုက်ရင်း..

“လူတစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့ကြန့်အင်လက္ခဏာကိုကြည့်တာနဲ့ ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ တန်းခနဲသိနိုင်အောင် သန့်ပြန့်ဝင်းထိန်နေတာမျိုးလေ..ခုတော့ ကျွန်မတွေ့ဖူးခဲ့ပြီသူကြီးရဲ့၊ ဟဲ ဟဲ..ကျွန်မယုံကြည်နေတာ အဲဒီကလေးကိုသိလား၊ သူကအဲဒီလိုဆုတောင်းကောင်းနဲ့ မွေးလာတဲ့ ကလေးမျိုးပဲဆိုတာ..”

“လေလုံးကလည်း ကြီးပါ့ ဒေါ်နီတာရယ်..အခုဘာတွေလုပ်နေကြတာတုံး၊ ဒီရွာမှာကောင်းတာဖြစ်ဖြစ် ဆိုးတာလုပ်လုပ် ကျုပ်ကို အသိပေးရမယ်ဆိုတာ နားမလည်ကြဘူးလား..”

“နားလည်တယ်လေ..ဒါပေမယ့် ကောင်းတာလုပ်မှန်းသိရင်တော့ ကျေနပ်မှာပဲလို့ တွေးထားတာကိုး၊ ဘာလဲ..သူကြီးက ကျွန်မတို့ရွာ ချမ်းသာပွင့်လန်းမှာကို မလိုလားတဲ့လူလား..”

“ဘာဗျ..”

“သူကြီးကလည်းဗျာ..ကိုလူချောက သူ့ပိုက်ဆံတွေသုံးစွဲပြီး ကျုပ်တို့ရွာကို တံတားဆောက်လမ်းဖောက်လုပ်ပေးနေတာပဲ။ ဒီချောက်ကြီးကြောင့် ကျုပ်တို့အားလုံး ဖြိုနဲ့ဆက်သွယ်လမ်းတွေ

လရောင်ကျားရင်

တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးနေတဲ့ ရွာကြီးတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ..”

“မင်းကဘာတွေ လာနားချနေတာတုံး..ချောက်ထဲကိုဆင်း၊ လှေကားထစ်ထွင်းတာ ဘာများခက်လို့လဲ၊ ဒီချောက်ကိုကူးနိုင်ရင် တို့ရွာအဆက်အသွယ်တွေ ပြန်ကောင်းလာမှာလို့ ငါအစတည်း မပြောနေဘူးလား..”

“ပြောတာကတော့ လူတိုင်းပြောတတ်တာပေါ့သူကြီးရဲ့..”
“ဘာတွေပြောနေကြတာတုံး..သူကြီးကိုယ်တိုင် ချောက်ထဲဆင်း တော့မှာလား..”

သူတို့နားကို ရွာသားတွေစုပြုံရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ အားလုံးက ချမ်းညတော်ကြောင်း သူညံ့ကြောင်း။ ထိုစဉ် ချမ်းညချောက်ထဲ ပြန်တက်လာပြီဖြစ်ကာ..

“သူကြီး ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ..”
“ခုမှမြင်တာ ခုမှရောက်လို့ပေါ့ကွ..”

ရှက်လည်းရှက်နေမိသည်။ ချမ်းညမျက်နှာ ပြုံးနေတာကိုမြင်လိုက်တိုင်းလည်း စိတ်တိုပြီးသားဖြစ်နေခဲ့လျက်..

“မင်းကငွေနဲ့ပေါက်ခိုင်းတော့ ငွေလိုချင်နေတဲ့ ငါ့လူတွေက အမြီးနဲ့ပြီး ဝိုင်းလုပ်ကြသပေါ့..”

ပြောရင်း ခါးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ချောက်ထိပ်ကနေ အောက်ကို ငဲ့မိုးကြည့်၏။

“ငါခိုင်းတုန်းက အဲလိုလုပ်ကြရင် ဒီချောက်ခုချိန်ထိ ဒီလိုဖြစ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး..ရွာကိုကစည်းလုံးမှုမရှိတာ၊ ငါ့ရပ်ရွာဆိုတဲ့စိတ်တော့မရှိကြဘဲ ဘာဖြစ်ဖြစ် လာဘ်လာဘလေးမြင်မှာ..”

“ဟာ..သူကြီးကတော့ပြောတော့မယ်ဗျာ၊ အူမတောင့်မှ သီလစောင့်တာလေ..သူကြီးခိုင်းတာ လိုက်လုပ်ပေးနေရင် ကျုပ်တို့မယားသားသမီးတွေ ဘာနဲ့စားမတုံး..”

“ဟုတ်ပ..ပြောလိုက်ရင် သူ့အပြစ်မရှိဘူး..”

“ဘာတုံး..ငါ့အပြစ်ဆိုတာ..”

ဘယ်သူတွေဝိုင်းပြောနေနေ သူကြီးကလှည့်ပတ်ငေါက်ငမ်း

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

လျက်ရှိကာ..

“ဒီလှေကားထစ်လေးတွေလုပ်တာ ဘယ်လောက်ခဲယဉ်းလို့တုံး..နင်တို့လူအင်အားနဲ့လုပ်တာ ဒီတစ်နေ့နဲ့ ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်မှိုလား..”

ချမ်းညက နားထောင်နေပြီးမှ ပြုံးလိုက်ရင်း..

“ဘာအကူအညီမှမပါဘဲ စားပွဲပေါ်မှာဘဲဥထောင်ပြတဲ့ ကိုလဲဗက်ကို ပြောသလိုပဲနော်..”

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကိုပြောချင်တာ ငါခုခုအစဖော်မရလို့..”

ရွာသားတစ်ယောက်က ပုဆိုးမဲရင်း နောက်ကနေ လှမ်းအော်ပြော၏။

“သူများလုပ်ပြမှ ဒီလိုမျိုးတော့ ငါလည်းလုပ်တတ်တယ်..လွယ်လွယ်လေးဆိုပြီးလေ၊ လှေကားထစ်လုပ်ရတာ လွယ်ရင် ဟိုဘက်မှာ နည်းနည်းလောက်လျှောက်သွားကြည့်လိုက်ပါဦး..ဘာရှိလဲသိရအောင်..”

ဦးသာဒင် အံ့ဩရပြန်၏။ ချောက်ထဲကဆင်းပြီး ဟိုဘက်ကူးလို့ရအောင် လှေကားထစ်လုပ်နေသည်ထင်ကာ ကြိုးလှေကားပဲ ငါ့ပေးမယ်လို့ အားပါးတရပြောဖို့ကြံတုန်း..

“လာပါသူကြီးရ..ကျွန်တော်လိုက်ပြပါမယ်..”

ချမ်းညက သူကြီးလက်ကိုဆွဲ၍ ချောက်ထိပ်အတိုင်းအထက်ပိုင်းကို လျှောက်သွား၏။ ဦးသာဒင်က လက်ကိုဆောင့်ရုန်းလိုက်ပြီး စူပူပူမျက်နှာကြီးနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာပါလာကာ..

“ဘာလဲဟာ..ငါကဘယ်ထိလိုက်နေရမှာလဲ..”

“ရောက်ပြီ..”

သူတို့နောက်မှာလည်း ဒေါ်နီတာတို့လူစုပါလာကြကာ..

“ဟိုမှာ တံတားကြီး..”

ဟင်..

သစ်လုံးကြီးတွေကို ကမ်းပါးထိပ်နှစ်ဖက်နဲ့တံတားလုပ်တာပဲသည်။ အလယ်နှစ်ပေလောက်ပဲ ပျဉ်ပြားခင်းမယ့်ပုံရှိကာ ခုထောင့်သစ်လုံးကြီးတွေက မျဉ်းပြိုင်တွေကဲ့သို့ အခင်းမပါသေး..

လင်္ကာကျေးဇူး

ချမ်းညက တိုင်တွေကိုလက်ညှိုးထိုးပြရင်း.. ၊

“အဲဒီတိုင်လုံးတွေမှာ ဒီဘက်ထိပ်ကစပြီး စရွေးဖောက်မယ်.. ခင်းမယ့်ပျဉ်းချောင်းတွေအတွက်ပေါ့..”

“နေပါဦး..မင်း မင်း ဒါကြီးတွေကို ဘယ်လိုလုပ်..”

မယ့်နိုင်အောင်အံ့ဩနေသည့်အဖြစ်က စကားတွေလည်းထပ် ငေါ့လျက် လက်ညှိုးထိုးတာတောင် တန်းတန်းမတ်မတ်ထိုးနိုင်ဘဲ ကတုန်ကယင်.. ၊

“ဒီဘက်က တစ်ဖက်စွန်းမှာစိုရိုက်ထည့်ပြီး ကြိုးနဲ့ထိန်းထား လိုက်တာ..ဟိုဘက်ထိပ်ပိုမယ့်တန်းဖျားကိုတော့ ချောက်ထဲကနေ နဲ့ထောက်ပြီး ထိန်းပေးရတာလေ၊ လူအင်အားနဲ့ပဲ ခက်ခက်ခဲခဲလုပ် ယူရတာ..”

တကယ်တမ်းကျတော့ ဆင်းလို့မရအောင် နက်ရှိုင်းတာမဟုတ် ပေ။ ထိပ်နှစ်ဖက်က အကျယ်ကြီးလည်းမဟုတ်ဘဲ လူတစ်စုနဲ့ လောက်နဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ မကူးနိုင်တာကြောင့် စွန့်လွှတ်ထားခဲ့ကြ တာဖြစ်သည်။

“ဒီတိုင်တွေ မင်းဘယ်လိုရှာလိုက်တာတုံး..နေပါဦး လေ့ကျာ တွေလည်း လုပ်နေသေးတယ်၊ မင်းရည်ရွယ်ချက်က ဘာတုံး..ချောက် ထဲက ဆင်းသွားခိုင်းမှာလား၊ တံတားနဲ့ကူးရမှာလား..”

“ချောက်ကိုကူးဖို့က တံတားနဲ့ပါပဲ..တိုင်တွေရှာတာကလည်း တကယ်ရှာရင် တကယ်တွေ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ လမ်းပေါ် ဆက်သွယ်ရေး ဘာမှမရှိတဲ့အတွက် ချို့တဲ့ခက်ခဲနေတာ..ကျွန်တော် ဒါကိုသိလိုက်တာနဲ့ ဒီချောက်ကို ပြင်ဆင်ဖို့ကြိုးစားတာဆိုပါတော့..”

“ဒါများကွာ..ငါ့ရွာဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ငါ့ကိုတိုင်ပင်ပါတော့လား ငါသိရင် မင်းဒီထက်ပိုမြန်သွားမှာ..”

“ဪ..ငါတို့သူကြီးပြောဖော်ရပဟ..”

“အံ့မာ..မင်းတို့ကငါ့ကို စိတ်ပုတ်အကျင့်ပုတ်များ မှတ်နေပါ လား..”

“ထင်ရုံပဲထင်တာပါ..”

“ဘာကွာ..ဘယ်ကောင်တုံး ငါ့ကိုပြောတာ..”

အသံတွေတိခနဲ တိတ်ကျသွားကာ သူကြီးလိုက်ကြည့်တော့ မျက်နှာတွေဟိုလွဲဒီလွဲ ပြုံးတဲ့သူကပြုံး၊ ချမ်းညရဲ့တံတားမှာ ရွာသား တွေပိုမို စုဝေးလာကြလျှင်.. ၊

“အခု ကျွန်တော်ပြောမယ်ဗျာ..ကျွန်တော်တို့ဒီတံတားကို အား မျှင်းပြီးအောင် လုပ်မယ်၊ တံတားကလောလောဆယ်တော့ ကူးဖို့ သန့်ဖို့အဆင်ပြေရုံပဲ..ရွာမှာ ဒီထက်အဆင်ပြေလာမှ စက်ဘီးတွေ လှည်းတွေပါကူးလို့ရအောင် ထပ်ပြီးတိုးချဲ့မယ်..”

“ကောင်းတာပေါ့..ငါတို့ရွာလာဘဲပွင့်ပြီကွ..”

“တော်လိုက်တဲ့ညဏ်ကြီးရှင်လေ..”

ဦးသာဒင်မျက်နှာမှာလည်း မလိုမှန်းထားသည့်တင်းမာစုပွခြင်း မတွေ့ လျော့ပါးနေပြီဖြစ်လျက် ချမ်းညပြောတာကို တိတ်ဆိတ်စွာနား ထောင်နေ၏။ ဘုန်းကံပါရမီ ရှိခြင်းမရှိခြင်းဟာ အသက်အရွယ်ကြီး တာငယ်တာနဲ့ မဆိုင်ပေ.. ၊

ကိုယ်ကအသက်ကြီးသော်ငြား လက်ရှိရွာလူကြီးလည်းဖြစ် သည့်တိုင် တော်တတ်ထက်မြက်စွာ ခေါင်းဆောင်နိုင်သည့်အရည် အချင်း ညံ့ဖျင်းခဲ့သည်ရှိရာ.. ၊

“အခု ဒီရွာရဲ့အရှေ့ထောင့်က လကုန်းရွာရယ်..မြောက်ဖက်ရေ ဖြိုင်ကြီးတစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ ချင်းရွာမကြီးရယ်၊ အဲဒီမှာ ဒေသန္တရဆေး ပေးခန်းနဲ့ စာသင်ကျောင်းဆောက်တော့မယ်..အဲဒီအဆောက်အဦး တွေလည်း သယ်ယူရေးအတွက်ခက်ခဲနေလို့ အထစ်အငေါ့ဖြစ်နေ တာပဲ..”

“ဟုတ်တယ်..”

“ဆောက်ပြီဆိုလို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ကသွားလုပ်မှ..”

“ချောက်ဟိုဘက်ကို လမ်းပေါက်သွားရင် ဘယ်ကိုဖြစ်ဖြစ်သွား လို့ရပြီ..”

ပြောသည့်လူတွေရဲ့မျက်နှာတွေကို ချမ်းညကသေချာလှည့် ကြည့်လိုက်ပြီး.. ၊

“ကျွန်တော်တို့ရွာက ဘယ်သူမှသူများဆီမှာ သွားလုပ်ဖို့မလို ဘူး..”

“ဟင်..”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး..”

စကားသံတွေတိတ်ကျသွားကာ ချမ်းညဆီမှာမျက်လုံးတွေ ပြုလာ၏။

“ဒီရွာသားတွေလည်း အလုပ်နဲ့လက်နဲ့မပြတ်တော့အောင် ပင် ငွေလည်းရှိနေအောင် ကျွန်တော်ဖန်တီးမယ်..”

“ဟား..”

“လုပ်ပါစဉ်းသည်နတ်သားလေးရေ..”

မယုံမကြည်ဘယ်သူမှ ဖြစ်မသွားခဲ့ဘဲ အားလုံးဝမ်းသာလိုက် လှဲစွာ ကြိုဆိုကြ၏။ တစ်လအတွင်းမှာ ချမ်းညဖန်တီးခဲ့သည့် ပြောင် လဲမှုဟာ ဘာမှမဟုတ်လောက်ဘူးဆိုပေမယ့် သူတို့အတွက်က ကမ္ဘာ့ ထဲမှာ မြင်လိုက်ရသည့် ရေကြည်တွင်းပဲဖြစ်လေသည်။ ဦးသာဒင် အတွက်ကတော့ နောက်ထပ်ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ကြီးတစ်ခု ကြားလိုက်ရ တာဖြစ်ကာ.. ၊

“ဘာတဲ့..”

ပြောရင်း ချမ်းညရှေ့မှာ ကြောင်တောင်တောင်သွားရပ်ပြီး သေ ချာကြည့်၍.. ၊

“မောင်ရင်က လူနဲ့လေလုံးမမျှပါလားကြည့်လည်းလုပ်ပါကွာ၊ ချောက်ထိပ်မှာ ရပ်နေကြတာနော်..လေလုံးနဲ့လွင့်ပြီး ချောက်ထဲကျ ဦးမယ်..”

ချမ်းညသွားတွေပေါ်အောင် ရယ်နေ၏။ ရွာသားတွေကတော့ ယုံချင်ဖွယ်မရှိသည့်တိုင် ယုံကြည်ချင်နေကြသည့်မျှော်လင့်ချက်မျက် ဝန်းတို့နှင့် ချမ်းညပြောလာမှာကို ငဲ့လင့်နေခဲ့ကြသည်။ ချမ်းညက ပုဆိုးစတစ်ဖက်မ၍ ချောက်ထိပ်ကိုအေးဆေးသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လျှောက်သွားရင်း.. ၊

“ဒီချောက်ထဲမှာ ရွှေတွင်းရှိတယ်..”

“ပြောတော့မယ်..”

ရေရွတ်ပြီး ဦးသာဒင်မဲ့သွားသည်။ ဒီချောက်ကအစက ချောက် မဟုတ်ပါ။ တောင်ကြားဘက်ကနေ ဆင်းနေသည့်ရေတံခွန်ကလာ

လာ စမ်းချောင်းလေးသာ။ ရာသီဥတုတွေ ခဏခဏဖောက်ပြန်ဆိုး ဖူးလာကာမှ ရေတွေလျှံလိုက် လေကျလိုက်နှင့် ကမ်းပါးသစ်ပင်တွေ ပါ။ ကမ်းပါးတွေပဲ။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းနားတွေကစပြီး ချိုင့်ကြီးတွေ ရှိစုံကုန်သည်။

ရေစီးချောင်းက ချိုင့်ထဲရောက်သွားသလိုရှိလာရင်း ကမ်းပါး မှုန်လာလေ ပြိုကျလေ။ ရေစီးချောင်းပြောင်းသွားကာမှ ချောက်ကြီး မှုန်ကျန်ရစ်ပြီး ပြိုကျပြောင်းလဲမှုတွေလည်း ရပ်တန့်သွားခဲ့၏။ ဒီ လိုနေရာက ရွှေတွင်းဖြစ်လာဖို့ အကြောင်းရှိမလား.. ၊

“ဘယ်လိုသဘောမျိုးလဲဗျ..”

“လူချောလေးဘာပြောလိုက်တာတုံး..”

အားလုံးလူချောရပ်နေသည့်နေရာထိတိုးလာပြီး ရွှေတွင်းတ ကယ်ရှိမရှိ ချောက်ထဲငုံ့ကြည့်ကြ၏။ ဟိုဘက်မှာလှေကားလုပ်နေ ကြသည်။ တံတားကိုဒီဘက်မှာ လာထိုးသည်။ ဒါကိုအစတည်းက မှားမလည်ကြပေမယ့် ချမ်းညကလည်း သေချာရှင်းမပြဘဲ အခုဒါကို ပြီးအောင်လုပ်ကြပါ..အချိန်တန်ရင်သိရမှာပေါ့ လို့ပဲ ပြောခဲ့၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကို ခေါ်ခိုင်းသမျှ ပိုက်ဆံရကြသည်။ တစ် ကျပ်ဖိုးလောက်လုပ်ရတာကို နှစ်ကျပ်လောက်ရတော့ ပျော်နေမိကြ ၏။ ကမ်းပါးနှစ်ဖက်ပေါ် တိုင်တွေတင်ရတာလည်း ပင်ပန်းကြပေ မယ့် သူတို့တွေတက်ကြွနေကြသည်။ ခုလိုရွှေတွင်းရှိသေးသည်လို့ ကြားလိုက်ရလျှင်.. ၊

“ကိုလူချော..ကျုပ်တို့ကိုနောက်ပြောင်နေတာတော့ မဟုတ်ပါ ဘူးနော်..”

“နောက်စရာလားငါ့ညီရာ..ဒီမှာ အစ်ကိုပြောပြမယ်..”

မေးလာသည့် ကောင်လေးရဲ့လည်ပင်းကိုဖက်၍ ချောက်ထဲကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ.. ၊

“တွေ့လား..ကျောက်တုံးတွေကြားထဲမှာသဲတွေ..”

“ဟုတ်တယ်လေ..အစက ရေတွေစီးနေတာကိုး..”

“ငါပြောတာရေမဟုတ်ဘူး..အဲ့ဒီသဲတွေက ရွှေဖြစ်မှာပဲပြော ကာ..”

လင်္ကာကျားရင့်

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

ဟင်.. ၊

ဒါတကယ်ပြောနေတာမှန်း တွက်မိကြကာ ချမ်းညကုန်ကြည့်အားကိုးစွာဖြင့် အားလုံးစုပြုံတိုးကြိတ်လာကြ၏။

“ဟ..နောက်ကမတွန်းနဲ့လေ၊ ငါကျတော့မယ်..”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး...သဲမြင်ဖူးဘူးလား၊ ညှမ်းပြန်ကျတော့မယ်..”

“ဟာဗျာ..သူကြီးကျတော့ ရှေ့ဆုံးကတိုးနေပြီး..”

“ဟုတ်ပေတော်..သဲမြင်ဖူးရင်လည်း ဘာလို့ရှေ့ကတိုးနေတုံး..”

“သူ့ကိုယ်လုံးပြားပြားကြီးနဲ့ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ပြီး ရှေ့ကနေ ကုန်းငြင်းနေတာ..”

“အောင်မလေးစာဖြူမရယ်..ဒီလောက်မည်းသည်းနေတာကြောင့် ဖင်ကုန်းငြင်းတယ် မပြောစမ်းပါနဲ့၊ မျက်စိထဲမှာမြင်ယောင်လို့တာ..”

“ဟုတ်ပ..ကြည့်ရဆိုးလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း..”

“ဟား ဟား ဟား..”

“ဟေ့နာ..နင်တို့..”

ပြောသမျှကိုကြားနေရသဖြင့် သူကြီးနောက်လှည့်အော်သည် အော်ပေမယ့် ဖယ်ပေးရှာ၏။ ချမ်းညကမခပ်နဲ့နဲ့ ခါးထောက်လျက် ဘေးမှာရပ်ရင်း ရယ်ကာ.. ၊

“အဲ့ဒါသဲတွေပါပဲ..ကျွန်တော်ပြောတာက ဒီသဲတွေကိုရွှေဖြန်အောင်လုပ်လို့ရတယ်လို့..”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတုံး..ငါတို့လုပ်ရမှာလား၊ တကယ်ရွှေဖြစ်မှာလား..”

“ချောက်ထဲဆင်းပြီး ဖို့ထိုးရမှာလား..”

မေးခွန်းတွေထွက်လာကြကာမှ ချမ်းညကခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ရှင်းပြသည်။

“ကမ်းပါးနှုတ်ခမ်းကိုဖြည့်ပြီး လှေကားတွေထွင်းတာက သူ့သဲကိုကျွန်တော်တို့သုံးလို့ရအောင်လုပ်တာ..”

“ဘာသုံးမှာတုံး..”

“ပထမဆုံးလုပ်ရမှာက အဲ့ဒီထဲကတတ်နိုင်သမျှ ကျောက်တုံးတွေကိုဖယ်ပြီး သဲပြင်ကျယ်ကျယ်ရလာအောင် ရှင်းရမယ်..ပြီးမှသဲကျောက်သဲလေးတွေရအောင် အထပ်ထပ်လုပ်ရမယ်၊ အနည်းဆုံး နှစ်ထပ်လောက်တော့ စကော့ချဖို့လိုမယ်..”

“ဟုတ်ပါပြီ..ပြီးရင်ဘာလုပ်ရမှာတုံး၊ သဲတွေရွှေဖြစ်ဖို့က..”

“သဲကိုအုတ်ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာ..”

“ဟင်..”

“အုတ်ဆိုတာအုတ်ခဲလား..”

“သဲကခြေထိုးခံပြီး အိမ်ဆောက်တာတောင် ခြေထောက်ပြန်အုတ်တာနဲ့ ပြုတာကို..”

“ဘိလပ်မြေနဲ့လုပ်ရမှာပါ..”

“ဟေ..”

“အဲ့ဒါတွေ ကျွန်တော်စီစဉ်မှာပါ..ဘိလပ်မြေရှိတဲ့နေရာလည်း..”

“ဟာ..ရတယ် ရတယ်၊ ကိုကြီးချမ်း ကျွန်တော့်ကိုရှာခိုင်းတာအဲ့ဒါလုပ်ဖို့လား..ကျုပ်တို့လည်းခပ်ပေးစမ်းပါ..”

“အံမာ..လည်းခငါ့ကိုပေးရင် ငါလည်းသွားသယ်လို့ရတာပဲ၊ မနည်းလေး တစ်အိတ်နှစ်အိတ်တော့ရတယ်..”

“ငါ့မှာလည်းလည်းရှိတာပဲ..”

“လည်းပဲရှိရှိ..ခုံးပျဲပဲရှိရှိ ပစ္စည်းရှိတဲ့နေရာသိမှရတာ..”

“ငါလည်းသိတယ်..လူချောစုံစမ်းခိုင်းလို့ ငါသေချာမေးထားကာ၊ လောချိုင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလည်းရှိတယ်..ကျောင်းအဝင်မှာပဲလုပ်တုန်းက ပိုနေတာတွေတဲ့..အများကြီးပဲ..”

“မင်းသားလေးရေ..ကျုပ်ကသုံးအိတ်လောက်ရအောင် ရှာပေးနိုင်တယ်..”

“ဘာလို့မရမှာတုံး..ဒီတံတားပြီးသွားရင် ဟိုဘက်မှာသူဌေးရှာရှိတယ်၊ သုံးထားတဲ့အကျန်တွေ မရှိတဲ့နေ့မလား..ငါ့ကိုဘာမမှမပေးနဲ့ ပခုံးထမ်းပြီးသွားသယ်ပေးမယ်..ဒါပေမယ့်..”

အော်ပြောနေရင်း သဲခဲဆိုသူက ချမ်းညကရဲ့ထိတိုးလာပြီးပြောသည်။

ကား.. ၊

လင်္ကာကျမ်းစာ

“အဲ့သဲတွေဘဝလပ်မြေတွေနဲ့ အုတ်လုပ်ပြီးအဲ့အုတ်တွေကို မဟာကတိရွာမှာ တိုက်ဆောက်ဖို့လား..”

“မဆောက်ပါဘူး...အဆောက်အဦးဆောက်ဖို့အတွက် လိုနေတဲ့ လူတွေကို ရောင်းမှာပါ။ သဲအုတ်က ရွှံ့အုတ်လုပ်ရတာထက်လွယ်တယ်..မြန်မာ့စိတ်ချရတယ်။ ဒီနားရွာနီးချုပ်စပ်တွေကို သွားလာကူးသန်းလို့ရပြီဆိုရင် သူများလိုအပ်နေတာလည်း ကိုယ့်ရွာမှာရှိမနေခဲ့ရင်..”

ဘယ်လိုလဲဆိုသည့်မေးခွန်းနှင့် မေးဆတ်တော့ ရွာသားတွေက ဇာဏ်သွားကြသည်။ ပြီးတော့ ဟေးခနဲထအော်ကြလေသည်။ ပြီးတော့ လက်ခတ်သံတွေတဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ဆူညံသွား၏။

“မင်းအဲ့ဒါကို လုပ်တတ်တယ်ပေါ့..”

“သဲတွေနဲ့အုတ်လုပ်လို့ရတာ တကယ်လားလူချော..”

“ငါတို့အားလုံးကိုသင်ပေးမှာလား..”

ချမ်းညှင်ခေါင်းညိတ်ရင်း ဘယ်မေးခွန်းကို အရင်စဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတော့သည်။ ထိုနေရာမှာပဲ သိလိုသမျှမေးမြန်းနေကာ သံမျှကောယူမယ့်လူတွေရော ခပ်ကြီးကြီးရအောင် ကိုယ်တိုင်ယက်မယ့် လူတွေရော ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်ပြီး ပြန်ပြေးတဲ့လူတွေလည်းရှိကာ..

“နေပါဦးဟ..ဒီသဲကို အပေါ်သယ်ရမှာက ငါတို့လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကရေတံခွန်ချောင်းဆိုတော့ ရေကျခဲ့ရင်ရော..”

“ဒီမှာရေအများဆုံးဘယ်လောက်ထိ ရှိတတ်သလဲ..”

ချမ်းညှင်ကမေးတော့ ဘေးကတစ်ယောက်က မေးသည့်လူကို တွန်းပစ်လိုက်ကာ..

“လျှောက်မေးမနေနဲ့..ရေပြတ်နေတာကြာလှပေါ့..”

“ဟုတ်တယ်..အကယ်၍ရေကျခဲ့ရင်ဆိုတာ တွက်ထားရမှာပေါ့”

ချမ်းညှင်က သူတို့ပြောတာကို နားထောင်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ..

“အလုပ်လုပ်ရင် အခက်အခဲဆိုတာ ခွန်တွဲပါလာတာပဲဗျ..ဒါကို ဒဏ်ခံနိုင်ဖို့ပဲလိုတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မကြုံဖူးသေးတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး..ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ပြောပုံအရဆိုရင် ရေလွှဲလုပ်ပေးလိုက်လို့ရမှာပါ။ ရေကသိပ်ဝင်တာမှ မဟုတ်တာ..”

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

“ရေလွှဲ..”

“ရေလွှဲလုပ်မှာတဲ့..ဒီလိုလည်းတတ်နိုင်တာပဲလား..”

အချင်းချင်းမေးဆတ်ပြောကြရင်း ချမ်းညှင်ကိုအားကိုးအထင်ကြီးသောမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် အနားမှာပဲမေးမြန်းမကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။ ထိုစဉ် သူကြီးက လက်သီးလက်မောင်းတန်းလျက်..

“တိတ်ကြတော့..အချိန်ကိုအလကားမဖြုန်းနဲ့၊ ငွေကိုအလကားမသုံးနဲ့တဲ့..အခုအမြန်ဆုံးလုပ်ရမှာက ငါတို့ချောက်ထိပ်က ကုန်းလျှောလှေကားတွေ မြန်မြန်ပြီးဖို့..”

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်..”

“သူကြီးကျွတ်တမ်းဝင်ရှာပြီ..”

“ငါတို့သူကြီးကို မပြောပါနဲ့ဟယ်..မည်းတာလေးနဲ့ ထူတာလေးရယ်..နည်းနည်းအပျင်းထူတာလေးပဲရှိတာ၊ ကျန်တာ..”

“ကောင်းတယ်ပေါ့..”

“မကောင်းဘူး..”

“ဟား ဟား ဟား..”

“ခိ..ခိ..”

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

အခန်း(၄၀)

“ကိုချမ်း...ကိုချမ်း...”

ခေါ်သံလေးက နူးနူးညံ့ညံ့။ သနပ်ခါးနဲ့လေးက နှစ်သက်ကြည့် နူးဖွယ် တိုးဝင်လာသည်။ မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ချမ်းညနုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးယောင်သမ်း၏။

“ကိုချမ်းအဲ့လောက်အိပ်ပုတ်မကြီးတာ ကျွန်မသိတယ်နော်...အ ပျင်းကြီးမနေနဲ့...ထတော့...”

လက်မောင်းကိုကိုင်လိုက်တာတောင် ချမ်းညကမလှုပ်.. ၊

“မင်းသမီးရေ...အမေသွားပြီနော်၊ သမီးတို့အဆာပြေစားဖို့ သူ ကြီးအိမ်ကပေးထားတဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ငါးခြောက်ဖုတ်ရှိတယ် ဟေ့...အေးဆေးနားကြ...”

ဒေါ်နီတာ့အသံက တက်ကြွနေသည်။ ကြမ်းခင်းမှာနင်းသွား သည့်ခြေသံက အပြေးတပိုင်းရှိကာ သက်ကြီးဝါကြီးတစ်ယောက်နှင့် လည်းမတူပေ။ ဒီရွာမှာ လူကြီးလူငယ်အားလုံးနီးပါးက ကျန်းမာ သန်စွမ်းကြသည်။ အလုပ်လုပ်ကိုင်လိုစိတ်တွေလည်း ရှိကြပြီး ဖျတ် လတ်တက်ကြွကြွ၏။

လိုနေတာက သေချာခေါင်းဆောင်လမ်းပြမည့်သူပင်။ ရွာသူ ကြီးကိုယ်တိုင်က အခြေအနေတစ်ခုပေါ်မှာ သပ်စွဲနေတာကြောင့် ရွာ သားတွေလည်း ဒီတိုင်းနေကြရတာဖြစ်ကာ ဒီနေ့တော့ တစ်ရွာလုံး လှုပ်ရှားတက်ကြွနေကြ၏။

“မပြုံး...တော်နေမကောင်းလို့ဆို၊ ချောက်ထံဆင်းမလို့လား...”

“မိန်းမမို့မိန်းမရောဂါဖြစ်တာပါနီတာရယ်...သွေးဆုံးတည်းက

သွေးဆုံးကိုင်ခဲ့တာ လူမမာလုပ်ခဲ့ရတဲ့နှစ်တွေကို ညည်းငွေပါဘိ..”

“ဒါတော့ဒါပေါ့...တော်ကြာပင်ပန်းပြီး လဲဦးမယ်..”

ဒေါ်ပြုံးက ဧကကြီးသုံးချပ်ကို ခေါင်းပေါ်တင်လိုက်ပြီး ပြောင်း ပူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးတွေ စုထည့်ထားသည့်လွယ်အိတ်စုတ်လေးကို သေချာဖြုတ်ကြည့်ပြီးမှ ပရုံးမှာချိတ်၏။

“ဆေးလိပ်တွေအတော်များပါလား...”

“ဟုတ်တယ်...အလုပ်လုပ်တဲ့လူတွေကိုတိုက်ချင်လို့..”

“ကောင်းပါ့...ငါကတော့ ပြောင်းပူးဖက်မတတ်နိုင်လို့ ရှိတဲ့ဖက် နဲ့ပဲ ဆေးရိုးထည့်လိပ်ထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကြီးအမေကလည်း လက်ဖက်သုတ်တွေ လုပ်ပေးထားဆိုပဲ..”

“ဒေါ်နီတာကြီးတို့ ကျုပ်တို့စားဖို့ တစ်ခုခုပါလား...”

“အဲမာ...ငါကလူချောလေးရဲ့အမေလေ၊ နင်တို့ကတောင် ငါ့ကို ဦးသုံးကြိမ်လောက် ပြေးချရဦးမှာ..”

“လုပ်ပြီဗျာ..”

“ဟုတ်တယ်အဲ့ဒါ..”

“ဟား ဟား ဟား...”

လူငယ်တွေက ပြောချင်ရာပြောပြီး ရယ်မောသွားကြသည်။

“အရိုးပြုံး ဧကတွေကျုပ်တို့ကိုပေးလိုက်လေ..”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပြေးလာပြီး ဧကတောင်းတော့ ဒေါ်ပြုံး မျက်လုံးကြီးပြုံးပြလျက်.. ၊

“ပေးလိုက်ပြီးငါကဘာလုပ်ရမတုံး...”

“အရိုးပြုံးကနေမကောင်းဘဲနဲ့..”

“နေကောင်းလို့ အခုနင်တို့ရှေ့မှာ ရပ်နေတာလေ..မိပြုံးတို့အ သက် ငါးဆယ်ကျော်ခြောက်ဆယ်တွင်းပေမယ့် ကြည့်လိုက်..ဒေါင် ဒေါင်မြည်ပဲ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...မပြောတော့ပါဘူး၊ ခစ် ခစ်..”

ဒေါ်ပြုံးက ထမိစကိုင်ပြီး တပြန်းပြန်းခါပြနေသဖြင့် မိန်းက လေးတွေ ပြေးကုန်ကြ၏။ တစ်ရွာလုံးအလုပ်လုပ်နေကြသလိုပဲ သူ ကြီးဦးသာဒင်ကိုယ်တိုင် စီမံခန့်ခွဲနေကာ အားလုံးတက်ကြွနေကြ

သည်။ ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့မှန်တွေလုပ်ကာ အလုပ်လုပ်ကြသည်လူတွေကို ကျေးကြတာမို့ မှန်ကတစ်မျိုး ရေကတစ်မျိုး ပြည့်စုံနေ။

“ကျုပ်တို့ရွာ စီးပွားရေးလားပွင့်ပြီနော်သူကြီး..လမ်းကြောင်းလည်းပွင့်သွားပြီ၊ သဲအုတ်တွေလုပ်ပြီး အနီးအနားကရွာတွေကို ရောင်းရင်လည်း ပိုက်ဆံရမယ်..အလုပ်လုပ်ရမယ်..”

“ကိုချစ်ဦးရယ်..ရှင်ကသဲအုတ်လုပ်၊ ကျုပ်က ရွာစဉ်လှည့်ပြီး ဈေးရောင်းမယ်..ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်ကအိမ်မှာလုပ်မယ်၊ ရှင်က ရွာစဉ်လှည့်ပြီး နောက်တစ်ခုလုပ်..လင်ရောမယားရောလုပ်ကြရင် ဘာပဲဆင်မပြေစရာ ရှိတော့မှာလဲ..”

“အေးလေ..”

“ဟုတ်တယ်နော်မိကြိုင်..ငါတို့လည်း တစ်လဲစီလုပ်ရင် အလုပ်ပြေမှာဟ..”

“ကျွန်မပဲလုပ်ပါ့မယ်ကိုတိုးရယ်..ရှင်ကဖြင့် ခါးမကောင်းဘဲနဲ့..”

“ဖြစ်ပါတယ်မိကြိုင်ရယ်..ရေရှည်သွားဖို့အတွက်တော့ ကိုယ်ကိုယ်ကိုညှာရမှာပေါ့၊ ယောက်ျားပဲကွ..ဗုန်းဗုန်းလဲသွားမှသာ စိတ်လျော့မှာ၊ လုပ်နိုင်သရွေ့တော့ လုပ်နေမှာပဲ..”

“တော်တော်စိတ်ကြီးတဲ့ကောင်..ဟီး ဟီး..”

“သန်းထွေး..”

“ဗျာ..သူကြီး..”

ခပ်ဖြိုးဖြိုးမျက်နှာကြီးကို သူကြီးကခပ်ကြိတ်ကြိတ်ခေါ်၍ သတိပေးသည်။ ပြောလိုက်မှ သန်းထွေးသွားကြီးအဖြီးသားနှင့် ရယ်ဖျလိုက်ကာ..

“သူတို့လင်မယားညီညွတ်နေကြတာကို ချီးမွမ်းတာပါဗျ..ဟီးဟီး..”

သူကြီးမျက်စောင်းထိုးကာ တစ်ဖက်လှည့်ကြည့်၍..

“ကိုင်း..ဟိုဘက်ကအုတ်မှုတ်ခွက်တို့အုပ်စုရော တောင်ရွာသူကြတာပြန်လာပြီလား..”

“မလာသေးဘူးသူကြီး..ပေါက်စတို့လိုက်သွားကြတယ်..”

“အေး ကောင်းပါတယ်..သွားတဲ့လူတွေက ကစော်သမားတွေ

များကလိုက်တဲ့လူတွေက ကြက်သမားတွေဆိုတော့ ပါသွားတာလေးတွေပါ ပြုတ်ကျန်ခဲ့မှာ မြင်ယောင်သေး..”

“သူကြီးအဲ့လိုမပြောပါနဲ့..”

ဟမ်..

ဒီထက်မကပြောနေကျကို ဒါလေးပြောမိကာမှ ပေါက်စရဲ့မိန်းမပီစီက ဆတ်ဆတ်ထိမခံလှမ်းအော်ကာ..

“ကျွန်မယောက်ျားပါတာပြုတ်ကျန်ခဲ့တဲ့အထိ မမိုက်ပါဘူး..”

“ဟဲ့..ငါပြောတာက လူချောပေးလိုက်တာတွေ ကုန်မစိုးလို့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဆို ဘာလုပ်ပစ်ပစ် မီးပုံရှိတော့ ဘာအရေးတုံး..”

“ဒါပေါ့..သူကြီးဥစ္စာမှမဟုတ်ဘဲ..”

“ဟမ်..”

“ကိုလူချောဥစ္စာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မယောက်ျားဟာဖြစ်ဖြစ် သူကြီးဥစ္စာပြုတ်တာမှ မဟုတ်တာ..”

“ဟာ..ဒီမိန်းကလေးတော့..”

“ဟား ဟား ဟား..”

အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြတဲ့အထိ ပီစီကမကျေမနပ်ရေရွတ်နေတုန်း။

“ပြောကိုမပြောချင်ဘူး..ဟွန်း၊ ဘေးကြည့်ကသာနေတယ်..”

ပြုတ်တော့ဘာဖြစ်တုံး..ကိုယ့်ပါတာကိုယ်ပြုတ်တာ..”

“ကဲ..တော်ပါတော့ပီစီမရယ်၊ ပြုတ်ထဲကကိုမထွက်တော့ဘူး..”

စွဲညည်းလင်ဥစ္စာ မပြုတ်ဘူး..ပါသွားတဲ့အတိုင်း ပါမှာပါတဲ့..ရပြီလား”

“ပြုတ်စရာလား အရီးရယ်..”

“ဪ..ကိုင်း..”

“ဟား ဟား ဟား..”

အခန်း(၄၁)

“ဟော..မိပြီ..”

သူကြီးဦးသာဒင်က ချမ်းညကိုအိမ်ရှေ့မှာမြင်သည်နှင့် ခြံဝကနေ အပြေးတဝိုင်းဝင်လာတော့သည်။

“မနက်လာလည်းမထသေးလို့ နေ့လည်လာလည်းအိပ်နေလို့.. ညနေကလည်း အိပ်ချင်သေးလို့နဲ့ မောင်မင်းကြီးသား..”

“စကားစလိုက်ရင် ကံ့ရယ်သံလေးနဲ့ ငါတို့သူကြီးကတော့..”

ဦးသာဒင်နောက်ကပါလာကြသည့် ရွာသားနှစ်ယောက်က သူကြီးထက်ခြေလှမ်းပိုမြန်အောင်လျှောက်၍ ဒေါ်နီတံ့ခြံထဲကိုရောက်လာကြကာ.. ၊

“ကိုကြီးချမ်းရှေ့ကျွန်တော်တို့ကိုပြစရာရှိတာလေးတွေ ပြဉ်လေ..”

“ပေါက်စနော်..မင်း..”

“ဘာတုန်းကွ..”

“ဒီနေရာမှာ မပိစိသာရှိရင် မင်းမလွယ်ဘူး..”

“မရှိမှန်းသိလို့ ပြောတာပေါ့ကွ..”

နှစ်ယောက်သားစပ်ဖြဖြ တွန်းထိုးနောက်ပြောင်လာကြတာကို ချမ်းညကလည်း ကြားသည်။ ပြီးတော့ နောက်မှာထပ်ပါလာသည့် လူစုကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲမဝင်တော့ဘဲ ရပ်စောင့်နေခဲ့၏။

“ဟဲ့..ဟဲ့ ကိုကြီးချမ်းကို မနက်ကျရင်တော့ ချောက်ထိပ်ကိုလာပါလို့ လာပြောတာ..”

“ချမ်းညရှေ့ချောက်ထိပ်ကို မင်းလာခဲ့ဦးလေ..”

သူကြီးက အသံကျယ်ကျယ်အော်ပြော၍ ပေါက်စတို့ဘေးမှာ အတူလာရပ်လိုက်ပြီး.. ၊

“မင်းပြောသမျှ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးပြီ..လုပ်ရုံပဲလိုတော့တာ..”

“လုပ်လိုက်တော့လေ..”

“အေးလေ..လုပ်မှမလုပ်တတ်တာ..”

“မင်းငါ့ကိုပြောထားတဲ့ သုံးအချိုးတစ်ဆိုတာဘာတုံး..အဲ့ဒါကိုပဲ ငါဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာ..”

သူကြီးကလည်း ခေါင်းကုတ်ဖင်ကုတ်နှင့် ယောင်နနဝင်ပြော၏။ ချမ်းညက ရေစိုနေသည့်လက်နှင့် ဆံပင်တွေကိုထိုးသိပ်တင်ရင်း.. ၊

“သဲသုံးဆ ဘိလပ်မြေတစ်ဆလေ..မသိရင် ပြည်တောင်းနဲ့ချိန်ဗျာ၊ သုံးပြည်တစ်ပြည်ပေါ့..”

“သဲကသုံးပြည် ဘိလပ်မြေကတစ်ပြည်..”

သူကြီးနဲ့ပေါက်စတို့ လက်ချောင်းတွေထောင်၍ တွက်ကြရင်း အလုပ်ရှုပ်သွားစဉ် ကြိုးလေးကကညင်ဆီမီးခွက်လေးနှင့် အပြင်ထွက်လာကာ.. ၊

“သူကြီးတို့ကို ဒီမှာပဲပြောနေရလားကိုချမ်းရယ်..”

အားနာစွာဆိုရင်း သူကြီးကိုပြုံးပြလိုက်ကာ.. ၊

“ကိုချမ်းရှင်းပြမယ်ထင်တယ်..လာပါရှင့်..”

သူကြီးသည် ကြိုးလေးထွက်လာတည်းက မတ်တပ်မေ့သွားခဲ့ပြီးဖြစ်ကာ သူမကပြုံးပြလိုက်လျှင်.. ၊

“အိမ်ပေါ်ကိုကြွပါသူကြီး..”

“လှပါတယ်ဗျာ..”

“ရှင်..”

“လှ..အဲ..ရ..ရပါတယ်လို့..”

“လုပ်ပြီ..ငါတို့သူကြီး..”

ပေါက်စတို့ပါးကုတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံပြောလျှင် ချမ်းညက ရယ်ကာ.. ၊

“ရတယ်ဆိုလည်း အခုရပြီလား..အုတ်ရိုက်ဖို့ခွက်ကွလည်း”

ဘကြီးတင်ပန်းပဲဖို့မှာ ဝင်ယူလို့ရပြီ၊ အဲဒါတွေ ကျွန်တော်အစောကြီး
တည်းက လုပ်ခိုင်းထားတာ..”

“ဟင်..အင်း အေးပါ..”

သူကြီး ကြီးလေးမျက်နှာပေါ်က မျက်လုံးခွာနိုင်ဖို့ အတော်ကြီး
ကြိုးစားနေရကာ ရိုးသားသောလူပျိုကြီးပီပီ ရှက်နေလေပိုပြီးအမှား
မှားအယွင်းယွင်းဖြစ်ကုန်လေ.. ၊

“ခွက်ကလှရဲ့လား..”

“ဗျာ..”

“ဪ..ခွက် ခွက်လေ၊ ပုံစံကျရဲ့လားလို့မေးတာ..”

ပေါက်စစိတ်မရှည်နိုင်ဖြစ်လာခဲ့ပြီး.. ၊

“ပုံစံကျရဲ့လားမေးရအောင် အုတ်ရိုက်ခွက်ဆိုတာကို သူကြီး
မြင်ဖူးခဲ့လို့လား..”

“မြင်ပါတယ်ဟ..”

ဆိုပြီး မျက်လုံးကကြိုးလေးဆီမှာ။ ပြီးမှ မျက်နှာလွဲရင်း သူမ
ကိုပါကျောပေးနေလိုက်ရကာ.. ၊

“ငါမြင်ဖူးတယ်လေ..ကိုတင်လှဆီမှာ ကြည့်ထားဖူးပါတယ်..”

“ဒါပေမယ့် ကိုချမ်းရာ..ဆရာမပြန်ည်းမကျတဲ့..”

ပေါက်စတို့ပြောနေစဉ် စာဖြူမတို့တစ်သိုက် ရောက်ချလာကြ
လျက်.. ၊

“ကိုကြီးချမ်းရေ..ကျွန်မတို့လုပ်လက်စတွေနဲ့ တန်းလန်းကြီးမ
ထားနဲ့လေ၊ မနက်ကျရင်တော့ လာကြည့်ပေးပါတော်..”

“ဟုတ်ပါတယ်မင်းသားရယ်..ကိုကြီးတို့ကို ညာတာပါ၊ မင်၊
သားအတွက်ဟိုမှာ အရိပ်ကောင်းကောင်းနဲ့ စောင်နဲ့ခေါင်းအုံးနဲ့ထား
ပေးပါ့မယ်..”

“ဟုတ်တယ်..ထိုင်ရာမထ တစ်ချက်လောက်လှမ်းကြည့်ပေးနေ
ရဲ့ပဲ..”

ချမ်းညမျက်နှာတစ်ဖက်လှည့်ရင်း ရှုံ့မဲ့ဖြစ်သွား၏။ ကျောက်
စရစ်သံလုံးလေးတွေရတဲ့အထိ ဘယ်လိုချရတယ်ဆိုတာလည်းပြုပြီ၊
ပြီ။ ဘယ်လိုအချိုးအဆနဲ့ရောပါလို့လည်း ပြောပြီးသား.. ၊

“ကိုချမ်းရယ်..လိုက်သွားလိုက်ပါ..”

“မင်းသမီးကကွာ..”

အရေးထဲလင်မယားချင်း လှည့်ရှင်းနေရသဖြင့် စိတ်ညစ်သွား

၏။

“ကျွန်တော်အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပြီးပြီလေ..
ကျွန်တော်လာကြည့်ဖို့မှ မလိုသေးတာ..”

“အေးပါ..ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့ကမြင်လည်းမမြင်
ဖူးဘူးလေ..ဘီလပ်မြေနဲ့သဲနဲ့စပ်တာကိုတော့ မင်းလုပ်ပြမှပေါ့..”

သူကြီးက ကြီးလေးကိုမမြင်ရဘူးဆိုလျှင် ဘာပြောပြောချော
နေ၏။

“အခု ငါတို့တွေ..”

“သူကြီးတို့လုပ်နေတာ ဘာမှမရသေးဘူး..ဒါလောက်နဲ့အုတ်
ရိုက်လို့မရသေးပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့်မလာတာ..”

“ဟေ..”

ချမ်းညကခေါင်းခါပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွား၏။ သူတို့တွေဒီတိုင်း
ကျန်ခဲ့ပြီးမှ.. ၊

“ချမ်းည..လူချောရေ၊ နေပါဦးဟ..”

“ကိုကြီးချမ်းရေ..”

သူတို့ထက်အရင် ကြိုးလေးကချမ်းညလက်ကိုဆွဲထားကာ..

“ကိုချမ်းဘာလုပ်မလို့လဲ..”

“အိပ်မလို့လေ..ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ..”

“ကိုချမ်းရယ်..စည့်သည်တွေလာနေကုာမှ..”

“ဖယ်ပါဗျာ..”

“ကိုချမ်း..ဪ ကံ..”

ဆွဲထားသည့်လက်ကိုဖယ်ချခဲ့ပြီး ချမ်းညကအိပ်ရာထဲ တကယ်
ဝင်၏။ ပြီးတော့ စောင်ကိုအနားစတိုင်၍ လှလည်းလှပြီး စောင်လည်း

မြှုပ်ပြီး ဆောင်ရွက်၍.. ၊

“တံခါးထပ်ပိတ်ဗျာ..ကျွန်တော်ကအိပ်ပြီဆို အိပ်ချင်စိတ်မပြေမ
ချင်းအိပ်နေရမှ..”

လဆရာကျေးဇူးရင့်

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

“ကိုချမ်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတုန်းက အဲလိုရလား...”
 “ရအောင်လုပ်တာပဲ...”
 ယုံပါတယ်လို့ပြောချင်မိ၏။ ပြီးတော့ ရယ်ချင်သည်။ ကြီးလေး၊
 စိတ်ညစ်ပေမယ့် မျက်နှာလေးမှာလည်း ရယ်မြူးရိပ်တို့ဖြစ်လျက်...
 “တော်တော်ပျင်းတဲ့လူ...”
 “ဟုတ်တယ်...ပျင်းတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ပြောတာနဲ့ ဟိုလူတွေဝင်လာ
 တော့မယ်...ဘာမှလုပ်လို့မရသေးတာကို...”
 “အဲဒါကိုနားလည်အောင် ပြောပြလိုက်ပေါ့...”
 “မင်းသမီး...”
 “ဘာလဲ...ရှင်ကိုသူများတွေ လူပျင်းလို့ထင်ကုန်မှာစိုးလို့...”
 “ထင်ပေစေ...”
 ထိုစဉ် တံခါးဝမှာသူကြီးတို့ပေါ်လာကြကာ...
 “လူချောရေ...”
 “ဟား...”
 ချမ်းညစောင်ခေါင်းမြီးခြုံလိုက်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရှေ့တံ
 ၏။ သူတို့တွေအခန်းဝကနေ ရှေ့လည်းမတိုးကြဘဲ မျက်နှာငယ်လေး၊
 တွေ့နဲ့ ရှိကြကာ... ။
 “ငါတို့က အလုပ်လုပ်ရပြီဆိုပြီး ပျော်နေကြတာကို...”
 “ထပါလူချောရာ...မင်းကလည်း ဆင်ကောင်ကြီးအမြီးကျ
 တစ်...”
 “အမြီးရောက်ပြီဘယ်သူပြောလဲ...”
 ချမ်းညကခေါင်းမြီးခြုံဖွင့်၍ ငေါက်ခနဲထထိုင်သည်။
 “ခင်ဗျားတို့လူနှစ်ဆယ်လောက်က ဇကာချတယ်...ဇကာတစ်
 ချပ်က အကြီးဆုံးမှအချင်းသုံးပေရယ် ကျန်တဲ့ဟာကအသေးလေး၊
 တွေ့နဲ့ ဘယ်လောက်ထိပြီးမှာလဲ...”
 “ဟင်...”
 “လူငါးဆယ်လောက်စုနေကြပေမယ့် ကလေးတွေက ချောက်
 ထိပ်ကို ပြေးတက်ပြေးဆင်းလုပ်နိုင်တာတောင် တစ်ယောက်ချင်း။
 ဆို ကျောက်သဲတစ်ပုံးစိပ်ပါမယ်...နေကုန်နေခမ်းကလေးတွေကတက်

ဆင်းနေနိုင်ရင်တောင် အလုပ်လုပ်နေတဲ့လူကြီးတွေက မုန့်နှိုက်စား
 လိုက် ရန်ဖြစ်လိုက်...ခဏနားလိုက်...”
 “အဲ...”
 “အလုပ်လုပ်တာ ငါးရက်ရှိပြီဆိုပေမယ့် ကျောက်သဲနှစ်လှည်း
 စာလောက်ပဲရှိသေးတယ်...”
 “အဟိ...အဲဒါတွေကို ကိုကြီးချမ်းကဘယ်လိုလုပ်...”
 “သိတာပေါ့...ကျုပ်က လူဦးရေထဲက ကလေးလူကြီးခွဲပြီးလုပ်
 မယ့်လူနဲ့ စကားများနိုင်မယ့်လူတွေပါ အမျိုးကျတွက်ထားတာ...”
 “အယ်...”
 အမျိုးသမီးတွေမျက်လုံးပြူးနေကြ၏။ သူကြီးအံ့ဩလျက် တံ
 တွေးမျိုးချမိ၏။ သို့သော် ချမ်းညကစောင်ခြံ၍ လှဲချမည်ပြင်လိုက်
 လျှင်... ။
 “ဟေ့...ဟေ့ နေပါဦးကွ...”
 ဦးသာဒင် ကမန်းကတန်းတားရင်း အခန်းထဲကိုခြေကျံလာ၏။
 ကိုအခါ နောက်ကျောမှာစုံဖြူကပ်နေကြသည့် စာဖြူမတို့ဝေါခနဲပြု
 ကျပါလာကြလျက်... ။
 “ငါ့ကိုပဲတွန်းနေတာကို...”
 “အံ့မယ်...ညည်းဘာသာခုန်ဝင်လိုက်တာပါကြက်မရယ်...”
 “ဝင်စရာလားဟဲ့...သူကြီးခုန်ဝင်လိုက်လို့ ငါခလုတ်တိုက်တာ...”
 မိန်းမသားချင်းရန်ဖြစ်နေကြပေမယ့် ကြားတော့လည်းမခံချင်
 ဖြစ်မိကာ သူကြီးခါးကြီးထောက်၍ နောက်လှည့်သည်။
 “ငါ့ကျောက်နောက်က ဘယ်သူတွန်းထည့်လိုက်တာတဲ့...”
 “အံ့မယ်...တွန်းပေါင်တော်...”
 “ကိုင်းဗျာ...သူကြီးနဲ့စာဖြူမ...”
 ပေါက်စတို့လည်း အခန်းထဲဝင်လာကြကာ တံခါးနားမှာပဲ ထိုင်
 ပူလိုက်ကြပြီး... ။
 “ထူးမှထူးတော့တာ...ဒီမှာပဲထိုင်ကြမယ်။ ရန်ဖြစ်မနေကြအောင်
 ပါနဲ့...”
 ဟုပေါက်စက ခပ်တည်တည်ပြော၏။ ချမ်းညကိုပြည့်တော့

လင်္ကာကျားရင်

မျက်မှောင်ကုတ်နေသဖြင့် မျက်နှာချိုသွေးသလို ဟံခနဲရယ်ကာ..
“ရတယ်မို့လားမင်းသမီးလေးနော်..ဟီး ဟီး..ခဏပဲ..”

ကြီးလေးကိုပါရယ်ပြရင်း ကြမ်းပေါ်က ကညင်ဆီမီးခွက်ကို
အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာကာ ဟိုဘက်ရွှေဒီဘက်ရွှေလုပ်ရင်း.. ၊

“ဒီလိုလေကိုကြီးချမ်းညရဲ့..အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ကိုကြီးမပါ
ရင် ပြောမယ့်ဆိုမယ့်သူမရှိတော့..”

“ဘာတဲ့..ပြောစရာကအဲ့ဒါပဲ..”
ချမ်းညက မှန်ကုတ်ကုတ်နှင့်မကြည့်လင်.. ၊

“ကျုပ်သိတယ်..ဘာမှလုပ်လို့မရသေးဘူး၊ ကျောက်သဲချည်ပဲ
လှည်းငါးစီးစာလောက်ရရမယ်..”

“ငါးစီးစာ..ခုမှနှစ်စီးစာ..”
အားလုံး လက်ချောင်းတွေထောင်၍ တွက်ကြပြန်သည်။ ပြီး

တော့မှ.. ၊
“ဟုတ်လို့လား..ကျုပ်တို့ငါးရက်ခြောက်ရက်လုပ်ထားရတာ
မင်းလာလည်းမကြည့်ဘဲနဲ့..”

“ကြည့်စရာမလိုပါဘူးသူကြီးရာ..လုပ်နေတဲ့လူတွေက တက်
ကြွနေကြပေမယ့် လက်ကမပါဘူး..”

“အဲ့..”
“သူကြီးကပိုဆိုးတယ်..”

“ငါပါလာပြီဟာ..”
“ဟုတ်တယ်..အလုပ်ကိုပုံပေါ်လာချင်တာပဲသိတယ်၊ စိတ်ကက
ရှည်ဘူး..”

“ရှည်တော့ရှည်ပါတယ်ကွာမင်းနွယ်..ငါချည်းပဲပြောနေရတာ..”
အပြစ်တင်ခံလိုက်ရတာ သူကြီးမျက်နှာရှုံ့တွဲတွဲနှင့်.. ၊

“ငါ့ကိုပြောမယ်ဆို..မင်းကရော..”
“ကျွန်တော်ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ငါကလုပ်အားနည်းတယ်ဆိုပေမယ့် အလုပ်မှာကြီးကြပ်ပေး
ဖော်ရသေးတယ်..မင်းကျစောင်ခေါင်းမြီးခြုံအိပ်နေတာလေ..”

“ကျွန်တော်က အမေမွေးတည်းက ပျင်းတယ်..ပျင်းတယ်လို့

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

အော်ပြီး ထွက်လာတာ..”
“မှတ်ရောကွာ..”

သူကြီးပါးစပ်အပြဲသားဖြစ်သွားတော့ ပေါက်စတို့ကကျေနပ်နေ
ကြ၏။ ပေါ်တင်ကြီးဝန်ခံလိုက်သဖြင့် သူကြီးဘယ်လိုဆက်အပြစ်
တင်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်.. ၊

“အေးပါကွာ..ကိုင်း ဒါဖြင့်မနက်ဖြန် ကျုပ်တို့ဘယ်လောက်လုပ်
ဖားသလဲ ဘယ်လောက်လိုသေးတယ်ဆိုတာ..”

“လာကြည့်ဖို့မလိုဘူး..နောက်ထပ်လှည်းသုံးစီးတိုက်လိုတယ်၊
ပြီးမှ ဘိလပ်မြေစပ်ဖို့ ကျွန်တော်လာမယ်..”

“နေပါဦးမောင်ရင်က စတုန်းကစပေးပြီး ချောက်ထိပ်ကိုလာကို
ကြည့်ချင်တော့တာလား..”

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်တော်ကခိုင်းရင် မလုပ်ချင်ဘူး..”
“ဒါဆိုလည်း..”

“မခိုင်းလည်းမလုပ်ချင်ဘူး..”
“ဒါဖြင့်လည်း မင်းလုပ်ချင်မှပဲလုပ်ကွာ..မပြောတော့ဘူး..”

သူကြီးမျက်နှာစူပူပူနှင့် ခေါင်းကုတ်၏။ ထိုအခါကျမှ ချမ်းည
ကရယ်ကာ.. ၊

“ဒါဆို ကျွန်တော်အိပ်လို့ရပြီလား..”
“ကိုကြီးချမ်းည..”

နောက်လူတွေက ထိုင်လျက်ကနေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ရှေ့တိုးလာ
ကြသဖြင့် ဘေးကထိုင်ကြည့်ရင်း ကြီးလေးပြုံးလိုက်မိသည်။ အပြော
ဆိုးကြသလောက် တစ်ယောက်စကားအမှားအပေါ် တစ်ယောက်

စကားမှတ်နာကျင်ရမှန်းလည်းမသိတဲ့ ရွာသားတွေပါ.. ၊

သူကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟန်တွေမထုတ်တတ်သော ရိုးသား
သည့်လူပျိုကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ရွာသားတွေနဲ့သူကြီးအနေအထားက

လည်း သူငယ်ချင်းတွေအတိုင်း။ ဘာလို့ဒီရွာလေးကျမှ ဒီလောက်
မတင်ဆင်းရဲပြာထိုင်နေသည်မသိ။ လျှို့မြောင်ချိုင့်ကြားတွေကြားမှာ

ရွာချင်းလည်း ဝေးလှတာမဟုတ်ဘဲ အဆက်အသွယ်လမ်းတွေတော်
ဆိုနေခဲ့သည်။

လရောင်ကျူးရင်

ကိုယ့်ရွာထဲမှာ တိရစ္ဆာန်တွေမွေးရသည်။ ကိုယ့်ခြံထဲမှာပဲ... ပဲသီးနဲ့တစ်နိုင်တစ်ပိုင်စိုက်ကြရသည်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ... ဖောက်စူးစမ်းလို့စိတ် မရှိကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အရာရာကို လက်ရှိအနေအထားနဲ့ပဲ အကောင်းဆုံးရောင့်ရဲနေထိုင်ကြသဖြင့်... ဆိုးအကောင်းဘာမှဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲခြင်းလည်းမရှိ။ တစစဆိုးမှု... လာခြင်းကိုလည်း ကြောက်လန့်ရမှန်းမသိ.. ၊

ဆိုးတာကိုဆိုးလှချေရဲ့ ညည်းနေရုံနှင့် ဘာမှပြောင်းလဲလာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ချမ်းညကထောက်ပြလိုက်သလိုဖြစ်သွားခဲ့သဖြင့် သူတို့အတွက်ချမ်းညသည် နတ်ဖန်ဆင်းသောမိုးကျရွှေကိုယ်..

“ကိုကြီးချမ်းည..ဟိုလေ ကိုကြီးလာကြည့်ဖို့မလိုသေးဘူးဆိုရင်လည်း မနက်ဖြန်ကျ..”

“ကဲ..မြန်မြန်ပြောလိုက်စမ်းပါဟယ်၊ ဟိုမှာလူချောလေးက ပြန်လှနေပြီ..”

“အဟဲ..မင်းသားလေးကလည်း ခဏလေးပါကွယ်..”

“ကျွန်တော်မအိပ်သေးပါဘူး..”

“ဪ..အေးပါ အေးပါ..”

“ဒါပေမယ့် ပြန်ကြပါတော့..”

“ဟေ့..”

“မနက်ကျလာခဲ့ပါ့မယ်..”

“ဟေ့..အေး အေး..”

“လာမယ်တဲ့..ဟဲ့ လာ..လာ ပြန်ကြမယ်..”

“သူများလင်မယားညမူညတာ ငါတို့ကအလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ..”

“အံ့မယ်..နင်ကရှေ့ဆုံးကပါကြက်မရယ်..”

ကြက်မက အရပ်ရှည်ရှည်ပိနီပိနီနှင့် မျက်လုံးကပြူးဝိုင်းနေလျက် ငယ်ငယ်ကပုံကလည်း ဒီတိုင်းပဲမို့ ကြက်မလို့အမည်တွင်ခဲ့ရတာ တစ်ခုခုမခံချင်အောင်ပြောလိုက်တိုင်း သူမမျက်လုံးကသာ အရင်ဆုံး ပြူးထွက်လာတတ်ပြီး.. ၊

“ရှေ့ဆုံးကဝင်လာတာက ကိုယ့်ထက်ကြီးပေမယ့် အပြောမတတ် အဆိုမတတ်တဲ့လူတွေရှိလို့လေ..”

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

သူမစကားကြောင့် အားလုံးထက်အရင်ပြန်မလို့ တိုးထွက်သွားမည့် ဦးသာဒင်တောင့်ခနဲရပ်သွားသည်။

“ကြက်မတို့က တစ်သက်လုံးဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ဣန္ဒြေသံပညာနဲ့နေလာတာ..”

“ဣန္ဒြေသံပတ္တိနဲ့ကြက်မဆိုတာ ရှိလို့လား..”

“ထုံးစံအရတော့ မရှိဘူးထင်တာပဲ..”

“ပေါက်စ..ပေါက်စမသာ..သေချင်းဆို..”

“ဟား ဟား ဟား..”

“ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း..”

ဒေါ်နီတာအိမ်လေးခမျာ ပြေးကြလိုက်ကြ ဝရန်းသုန်းကားကြားမှာ သိမ့်သိမ့်ခါကျန်ရစ်လေသည်။ အားလုံးဆင်းသွားကြမှ ချမ်းညဝတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း.. ၊

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

လျှင် သူ့ခိုးလုမိသလို မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီးရယ်၏။
 ချမ်းညချက်ချင်းပဲ အနားရောက်လာကာ.. ။
 “ဘာလဲ..လူကိုကြည့်ပြီးရယ်တာ ဘာသဘောနဲ့လဲ..ပြောမှန်
 ပုန်..”
 မေးရင်း လက်ဆွဲလိုက်တော့ ကြိုးလေးရှောင်လိုက်ကာ.. ။
 “လက်မပါနဲ့..လူတွေထဲမှာ..”
 “ပါလို့ရပါတယ်..ခင်ဗျားကကျုပ်မိန်းမ..”
 ချမ်းညကမိအောင်ပြန်ဆွဲ၏။ ကြိုးလေးက မရှုန်းတော့ဘဲရယ်

အခန်း(၄၂)

“ဟေး..ငါတို့ရွာသူဌေးဖြစ်တော့မှာကွ..”
 အုတ်ရိုက်သည့်ကဏ္ဍမှာ ရွာသားတွေအူမြူးနေကြ၏။ ချမ်းည
 လုပ်ပေးထားသည့်အုတ်ပုံသံခွက်တွေနှင့် လူတိုင်းလုပ်လို့ရနေသည့်
 အလုပ်မို့ နှိုးဆော်နေလေ အလုပ်တွင်လေ.. ။
 “ငါတို့အုတ်တွေကို လကုန်းရွာကယူဖို့ပြောထားပြီးပြီနော်..”
 “ဟုတ်တယ်လေ..ကိုကြီးချမ်းသွားပြောထားတာ..”
 “အေးပါ..ငါကလည်း တို့သူကြီးသွားတယ်လို့မပြောပါဘူး။
 နောက်ထပ်ရွာတွေက ထပ်လိုချင်ရင်ပေးနိုင်အောင် မြန်မြန်လုပ်မှ..”
 “ငါကတော့ ငါတို့ရွာကသဲအုတ်လုပ်နည်းကိုရော ဟော
 ချောက်ထိက သဲကျင်းကိုရော တခြားရွာကဘယ်သူမှ လာမထီရဲ
 အောင် ကာကွယ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်..ဒါပဲနော် အုတ်လုပ်နည်းကို
 လုံးဝမပေါက်ကြားစေနဲ့..”
 “အောင်မလေး..စိတ်ချစမ်းပါ။ အသက်နဲ့လဲကာကွယ်မှာ..”
 သူကြီးကလည်း နေလှန့်ထားသည့်အုတ်တွေကို တမြော်တ
 ခေါ်ကြည့်ရင်း သဘောတွေကျနေကာ.. ။
 “ဒီကိစ္စအပြင်ကိုပေါက်ကြားတာနဲ့ မပေါ်ပေါ်အောင်စစ်ပြီး
 ရွာက နှင်ထုတ်ပစ်မယ်..”
 “ရမှလောဘတွေကြီးနေတာ တို့သူကြီး..”
 ကြီးလေးက ရွာသားတွေပျော်နေတာကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကကြည့်
 ကာ ချောက်ထိပ်မှာ လူကြီးနှစ်ယောက်နဲ့စကားပြောနေသော ချမ်း
 ညကို လှမ်းကြည့်သည်။ ချမ်းညကလည်း လှည့်ကြည့်တာနှင့်ဆုံ

နေကာ.. ။
 “ရှင်အကြောင်းစဉ်းစားနေလို့ ကြည့်တာပေါ့..”
 “ရယ်တာက..”
 “ရယ်စရာကောင်းတဲ့အတွေးကို တွေးနေတာလေ..ရယ်မောခြင်း
 ဆိုတာ မင်္ဂလာပဲဟာ..”
 “ဒါပေမယ့် လှောင်ရယ်တာတွေ ကဲ့ရယ်တာတွေ ရယ်မောခြင်း
 အမျိုးမျိုးရှိတယ်..”
 “ဟင့်အင်း..သဘောကျလို့ရယ်တာ..”
 ကြီးလေးရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေက ကြည်လဲ့နေသည်။ နှုတ်ခမ်း
 သားလေးတွေက စုထွေးနိုးမြန်းနေကာ သနပ်ခါးမပြယ့်တပြယ်လေး
 နှင့် ပါးပြင်လေးတွေက ဝင်းညက်ညက်လေးနှင့် ရိုးစင်းစွာလှနေလေ
 သည်။
 ချမ်းညသူမရဲ့ လက်ဖဝါးနုကို မချင့်မရဲဖြစ်ညစ်ဆုပ်မိရင်း..
 “ကျွန်တော့်ကိုချီးကျူးနေတာမို့လား..”
 “အင်း..”
 သူမကခေါင်းလေးညိတ်လိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေကြသူတွေကို
 လှမ်းကြည့်၏။ ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကာ.. ။
 “ရှင်ကသင်္ချာတအားတော်တယ်..”
 ချမ်းညမျက်နှာကြီး ပြုံးကျသွားသည်။
 “တစ်ခါတလေ တန်ခိုးရှင်လို့ပဲ..”
 “အဲ့လောက်တောင်လား..”

လင်္ကာကျေးဇူး

“ဟုတ်တယ်..တစ်ခါတလေကျတော့ ဘယ်လိုမှသုံးစားမရတဲ့ လူလိုနေပြန်ရော..ဒါပေမယ့်ကျွန်မရင်ထဲကို ကျွန်မပြောနိုင်တယ်လဲ လား၊ ရှင့်ကိုဘယ်လိုပုံစံနဲ့မှ အထင်မသေးခဲ့ဖူးဘူး..”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့လင်မယားဖြစ်လာတာပေါ့..”

ကြီးလေးက သူ့ကိုထားသည့်လက်ကိုပြန်ကိုင်ကာ ခေါင်ပုံ လေးညှိတ်လိုက်ရင်း..

“ရွာမှာစာကြီးပေးကြီးတွေသင်ချင်တဲ့ ကလေးတွေကို အိမ်တော် ထဲကအဆောင်မှာ ကျွန်မနဲ့မယ်မယ်က သင်ပေးခဲ့တာ..”

“သိပါတယ်..”

အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ကဗျာစာပေတွေကို စာကြီးပေးကြီးဟုခေါ်ကာ ဒီအ နီးတဝိုက်ဒေသများမှာတော့ စာကြီးပေးကြီးသင်ပေးတဲ့နေရာ မရှိသ လောက်ရှားပါသည်။ အားလုံးသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းစာတတ်လျှင် ပညာတတ်ပုံဖြစ်ကာ လူတိုင်းလည်းစာတတ်ကြတာမဟုတ်ပေ..

“သင်ချင်တာ ကဏန်းသင်ချင်ပဲမဟုတ်ဘူးလေ..ထိုထွင်းတွက် ချက်နိုင်တာ ခန့်မှန်းကြံဆနိုင်တာ အားလုံးကသင်ချင်ပေမယ့် ဘယ်ရွာ မှာဖြစ်ဖြစ် ရွာသားတိုင်းက သင်ပေးရင်တောင် မမှတ်နိုင်မတတ်နိုင် တဲ့ ရွာသားတွေချည်းပဲ..ကိုချမ်းကထူးခြားတယ်..”

“ဘယ်ကဦးမလဲ..ပိုထူးခြားတာရှိသေးတယ်၊ အဟမ်း..”

ဆရာကြီးပုံစံပြောတော့မည်ဆို ချမ်းညကချောင်းဟန်မည်။ အကျီကော်လံသမည်။ ဒါကိုပဲကြီးလေး သဘောကျစွာကြည့်ရှုရယ် စာ။

“ပြောလေ..ဘာတွေရှိသေးတာလဲ..”

“ဘာ..ဒီနားတိုးကြည့်..”

သူမလက်လေးကိုဆွဲ၍ ကညင်ပင်ကြီးကို ကွေပတ်ကာ တံ တားခင်းပိုပြင်ဆင်ထားသည့်နေရာထိ ခေါ်သွားပြီး..

“ဒီပေါ်လျှောက်ရဲလား..”

“အင်း..”

“ဒါပေမယ့် မလျှောက်နဲ့ဦး၊ သပ်တွေစုံအောင်မရှိကံရသေးဘူး..”

“ရပါတယ်..သူများတွေလည်း လျှောက်နေကြတာပဲ..”

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကိုစိတ်မချလို..”

ပြောပြီး သူမမခုံးလေးကိုဖက်၍..

“ဟိုဘက်တံတားထိပ်ကနေ ညာဘက်တစ်ရာလေးအယ်ဒီဂရီ လောက်ကိုကြည့်..”

ချမ်းညက ထောင့်မှန်ပုံလုပ်ပြပြီးမှ ညာဘက်ကိုရွေ့၍ လက်နဲ့ ညွှန်ပြကာ..

“အဲ့ဒီမှာတာရှိမယ်ထင်လဲ..”

“အဲ့ဒီမှာ..”

ကြီးလေးက သံယောင်လိုက်ရွတ်ကာ ချမ်းညအမိပွယ်ရှိလို့ မေးတာမှန်းသိနေသဖြင့် သေချာစဉ်းစား၏။ စိမ်းညိုသောတောအုပ် ပြုပြင်မှု မြင်ရသည်မှလွဲ၍ ဘာမှမထူးခြားသဖြင့် ထိုနေရာနှင့်အနီး ပတ်လည်ကို မျက်လုံးကစားရင်း..

“သိပြီ..”

ကလေးသဖွယ်ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်ပြီး ချမ်းညကိုမော့ ကြည့်၏။ ချမ်းညကလည်း ကြီးလေးသိသွားပြီဆိုတာ နားလည်ပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

“သုံးလွန်းတောင်..ဟုတ်တယ်မို့လား..”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့..”

“ဖေကြီးတို့က ကျွန်မတို့နဲ့ အဲ့လောက်နီးနီးလေးမှာရှိနေတယ် ဟုတ်လား..”

“ဒီတံတားပြီးသွားရင် တစ်မနက်စာခရီးပေါ့..”

“ဟင်..”

ကြီးလေးအံ့ဩနေတာ အသံလေးတောင်တိတ်သွားခဲ့သည်။ သူမတို့အတူတူ ထွက်ပြေးလာတုန်းကအတိုင်းဆိုလျှင် သုံးလွန်း တောင်ကိုပြန်ဖို့ နှစ်ရက်လောက်သွားရမှာဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် လမ်းတို လမ်းရှည်တွေရှိနေသေးကာ အန္တရာယ်ကြီးသည့်လမ်းတွေလည်း ရှိ သေးသည်။

“ကိုချမ်းအဲ့ဒါကြောင့် ဒီတံတားခင်းဖို့ကြိုးစားတာပေါ့ဟုတ် လား..”

“ဟုတ်တယ်..”

“ကျွန်မတို့ရွာမပြန်တော့ဘူးဆိုတာ တမင်ပြောတာပေါ့နော်..”
ဝမ်းသာကြည်နူးနေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကို တစ်ချက်ကြည့်
၍ မျက်နှာလွှဲမိကာ.. ၊

“ကျွန်တော်က စကားပြောလွယ်တဲ့လူပဲ..ဒါပေမယ့် ပြောပြီးရင်
တော့ ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တယ်..”

ဟင်.. ၊

ကြိုးလေး မျက်နှာပျက်သွားကာ.. ၊

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာတဲ့...အဲ့ဒါဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟင်..”

ချမ်းညက သုံးလွန်းတောင်ရွာဘက်ကို ငေးနေရင်း ပြုံးသည်။
ဘယ်လိုစကားတွေပဲ အလေးအနက်ပြောနေပါစေ ချမ်းညမျက်နှာက
အမြဲတမ်း ဒီအတိုင်း... ၊

“သုံးလွန်းတောင်ရွာကို ကျွန်တော်မပြန်ဘူး..”

ပြောလိုက်ပြီး ကြိုးလေးကိုနှစ်သိမ့်သလိုကြည့်၍ အနားတိုးလာ
ကာ.. ၊

“ဒါပေမယ့် ကြွေးဆပ်ဖို့တော့ရှိသေးတယ်..”

ကြိုးလေးက နားထောင်နေခဲ့၏။ ချမ်းညက သူမမျက်ဝန်းလေး
တွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း.. ၊

“ကျွန်တော်ဘာဘုန်းဆီက ငွေယူထားတယ်..ဘုန်းကြီးတစ်ပါး
အနေနဲ့စွန့်ကြဲတာ။ သတ္တဝါအပေါ်မေတ္တာနဲ့ ကူညီတာဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ယူတဲ့သူကတော့ အပြစ်ရှိတာပဲ..ဒါကြောင့်..”

“ဒါကြောင့် ရှင်ယူလိုက်တာက ဖေကြီးတို့ပေးတဲ့ပိုက်ဆံဖြစ်
သင့်တာ..”

“ဖြစ်သင့်တာတွေကို ကျွန်တော်စိတ်မဝင်စားဘူး...ကိုယ်လုပ်ချင်
တာကိုပဲလုပ်မယ်။ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမှုရှိမှ
လည်း အဆုံးထိခိုင်မာတာ..အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဘာလုပ်လုပ်
ဘယ်သူဆီက အကြံဉာဏ်မှမယူတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်..သူများအ
တွက် လိုအပ်နေတာထက် ကိုယ့်အတွက်ဘာကျန်သလဲဆိုတာပါ
ထည့်တွက်တယ်..အဲ..”

သူကစကားမဆက်သေးဘဲ မျက်ခုံးခြစ်နေရင်း ခဏနား၏။

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်တဲ့အတွက် သူများအကျိုး
ကိုမယ်ဆိုရင်တော့ ရှောင်တယ်..”

သူမမျက်နှာလေးက ငေးနေဆဲမို့ ချမ်းညကပခုံးလေးကိုဖက်
ကာလိုက်ကာ.. ၊

“ကျွန်တော့်ကိုစိတ်ဆိုးသွားလား..”

ကြိုးလေးက ခေါင်းခါသည်။ သို့သော် သူမမျက်နှာလေးက
ပျိုရော်သွားသည်ဖြစ်ရာ.. ၊

“ကျွန်တော့်အလိုအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာ မိသားစုရှိလာတဲ့
အခါ ဒီလိုတော့ကြိုတောင်ကြားမှာ ကလေးတွေရဲ့ဘဝကို ဇာတ်မြုပ်
နေဘူးဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်နဲ့..”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကိုချမ်း..”

ကြိုးလေးထိတ်လန့်သွားသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် သူ့ကိုတ
စ်ကြည့်လျက်.. ၊

“ကိုချမ်းက..”

“အခု အဲ့ဒီရည်မှန်းချက်က ဒုတိယထားလိုက်ပါပြီ..”

“ပျက်လိုက်ပါကိုချမ်းရယ်..ဖေကြီးတို့မယ်မယ်တို့ရဲ့ မိဘဘိုး
ဘွားတွေက ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းမှုကို တန်ဖိုးထားလွန်းလို့ ဒီအရပ်
ဒေသမှာ ဘဝအစဉ်အဆက်အုတ်မြစ်ချခဲ့ကြတာ..ဂုဏ်ပကာသန
တွေ လောဘမောဟတွေနဲ့လည်း ပူလောင်မနေကြဘူး..”

“အားလုံးက သုံးလွန်းတောင်ရွာကရွာသားတွေမှမဟုတ်ဘဲ မင်း
လမ်း..”

ဟင်.. ၊

ချမ်းညမျက်နှာပေါ်က လေးနက်မှုတွေကို သူမမယ့်နိုင်။ သူမစ
တူခဲ့တုန်းက ခြေဖျားလေးကြွကြွ လက်တွေတခါခါနှင့် နေထိမခံ
သလိုလို လေထိမခံသလိုလို။ အကျွန်ုပ်လည်းပင်းကြားထဲက လက်ကိုင်
ပေါ်စကိုလည်း နေရာရှေ့မခံသော ချမ်းညဆိုသည့်ယောက်ျားဘဝ
မလွန်ဇီဝကြောင့်၍ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တတ်ပုံလည်းကုန်၏။

တောကြီးတောင်ကြားထဲကို မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီးရောက်လာသည့် မင်းသားတစ်ပါးလို စိတ်ထဲရှိတာပြောသည်။ နေတတ်သလို နေသည်။ လူကြီးလူငယ်ဆိုတာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်သတ်မှတ်သည့် ယဉ်ကျေးမှုနဲ့သာ ဆက်ဆံတဲ့သူ.. ၊

ခုကျတော့ ဒီယောက်ျားသည် ရှေ့ရေးနောက်ရေးတွေနဲ့ အနာဂတ်ကိုချီတက်မည့် တကယ့်လူဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဒါကိုသူမဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်။ ချမ်းညွှန်က အတန်လာကြာတဲ့အထိ ဘာမှမပြောဘဲကြည့်နေသည့် သူ့မကိုစိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးတော့.. ၊

“ကျွန်တော်ကပြောပြတာပါ..”

ဆိုပြီး သူ့မလက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲကိုင်လိုက်ကာ.. ၊

“နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ သက်ဆုံးတိုင်လက်တွဲသွားရမယ်နဲ့။ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကဒါကိုမနှစ်သက်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ဘယ်လောက်ပဲ ရည်မှန်းချက်တွေထားထား ဘာဖြစ်လာမှာလဲ..”

သူ့ဘာပြောချင်တာလဲ..။ ကြီးလေးက ချမ်းညွှန်မျက်ဝန်းတွေထဲကို အဖြေရှာသလို ပို၍စူးစိုက်နေ၏။

“ပြောချင်တာက ခင်ဗျားကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင် ကျွန်တော်မလုပ်ဘူး..”

“ဟင်..”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက် ရည်ရွယ်ချက်တွေကို အလုံးပြုလဲသွားစေမယ့် တောင်းဆိုမှုမျိုး မင်းသမီးလုပ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့လည်း ယုံကြည်နေတယ်..”

“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့အဖွင့်တွေအပိတ်တွေနဲ့ ပြောနေတာလဲဟင်..”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝခရီးအတွက် ခင်ဗျားစိတ်ချမ်းသာတာကို ရွေးချယ်စေချင်တာ..”

“ဒါဆိုရင်..”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသားချမ်းညွှန်က ပြန်မဖြစ်ချင်ဘူး..”

“ကျွန်မတို့လက်ထပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ..”

“အဲ့ဒါကြောင့် သူ့ဌေးသမက်ဖြစ်ရမှာမျိုးကိုပြောတာ..”

မျက်ဝန်းတို့ဆုံဆည်းနေကြစဉ် စကားပေါင်းများစွာပြောနေမိကြပြီး အတန်ကြာမှ ကြီးလေးရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ပြုံးယောင်ပန်းလျက်.. ၊

“ရှင်သဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပါတော့..”

“အဟွန်း..”

“ရှင်ကကျွန်မကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မကရှင့်စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာက ပိုပါတယ်..”

“ဟား ဟား ဟား..”

ချမ်းညွှန်ကျေနပ်စွာ ရယ်လိုက်ရင်း ကြီးလေးရဲ့ကိုယ်လေးကို ဝှင်ထဲဆွဲပွေ့လိုက်လျှင်.. ၊

“သူကြီးရေ..သူကြီး သူကြီး..”

ဟ.. ၊

ခေါ်သံက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ဆက်တိုက်မို့ ပြေးလာသည့်နှုန်းအတိုင်း အားလုံးကျယ်လောင်စွာကြားလိုက်ရတာ.. ၊

“သူကြီးရေ..သူကြီး သူကြီး..”

“ဟိတ်..ဘယ်ကောင်တွေတုံးကွ..”

မသိရင် ဦးရှင်ကြီးတင်ရင်း အဘိုးပင့်နေသလိုလို။ သူကြီးခါးပြီးထောက်ပြီး ဝမ်းခေါင်းသံပါအောင်အော်သည်။ ပြီးတော့ ပြေးလာသည့်ကလေးတွေကို ဒေါသနင့်ဆီးကြိုနေခဲ့လျက်.. ၊

“ဘာတုံး..နင့်တို့ကြီးတော်တွေလင်မရလို့ တိုင်နဲ့ခေါင်းနဲ့ပြေးထောင်ကုန်ကြလို့လား..”

“အောင်မလေး..ကြီးတော်ကငုတ်တုတ်ကြီးရှိသေးတယ်သူကြီးရဲ့ဟောဒီမှာ ကြက်မမသေသေးဘူး..လင်မရလို့ပဲ တိုင်နဲ့ခေါင်းနဲ့ပြေးဆောင့်ရဦးမယ်။ မလိုချင်လို့နေတာ ရုပ်ကိုကြည့်..”

“ဘယ်ကကြည့်ကြည့် ကြက်မပဲဟာ..”

“ပေါက်စ..”

“ဟ..နင်မဟုတ်လို့လား ကိုင်..”

သူကြီးဘက်ကနေ ပေါက်စတို့အသံထွက်လာတော့ မှန်ကန်စွာ ရွေးလျားသွားသည်။ နှစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်ဖြစ်နေရပေမယ့် ကြက်မ

လင်္ကာကျေးဇူး

က နည်းနည်းလေးမှ မာန်မကျပေ.. ။

ဒီရွာမှာ တစ်ယောက်ကမခံ။ တစ်ယောက်က ရန်စနင့် ပါ။
လည်ရိုက်နေကြကာ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို ပြောတော့မည်။
လိုရင်းကို ဘယ်တော့မှတန်းမရောက်.. ။

“ဒေါကြက်ကြီးကလည်း အော်လိုက်တာဗျာ..”

“အံ့မာ..”

“ကြီးကြီးကလည်း ရန်မဖြစ်ပါနဲ့..”

ပြေးလာသည့်ကလေးတွေက ကြိတ်နယ်မြေကိုရောက်သည်နှင့်
သူကြီးတစ်ဖက်တည်းဆီကိုပြေးသွားကာ.. ။

“ဟိုရွာကဆရာမလေးတွေနဲ့ ဘာကြီးတစ်ယောက်လာတာ။
သူကြီး..သဲအုတ်တွေမှာချင်လိုတဲ့..”

“ဟုတ်တယ်..ဟောဟံ မောလိုက်တာ..”

သူကြီးက အစောဆိုက်နေသည့် ကလေးတွေကိုဒေါသမပြေမှု
ကြည့်နေရင်း လက်ပိုက်လိုက်တာ ခပ်မိန့်မိန့်.. ။

“ဘယ်ရွာကတုံး..လကုန်းရွာကို ငါးထောင်ပို့ဖို့ ကတိပေးပြီ၊
သား..”

“အဲ့ဒါ အဲ့ဒါသူတို့က ပိုက်ဆံတွေပါလာတယ်သူကြီးရ..တစ်ခါ
တည်းပေးမှာတဲ့၊ သူတို့ကိုအရင်ပေးပါတဲ့..”

“ဟေ..”

သူကြီးမျက်လုံးတွေ တံလျှပ်ထသွားသည်။

“နောက်ထပ်စေတီတည်ဖို့လည်း အများကြီးယူဦးမှာတဲ့ဗျာ..အ
လုံးအတွက် ပိုက်ဆံကြိုပေးထားမှာတဲ့၊ ဟီး..ဟီး..”

အားလုံးဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။ သူကြီးပုဆိုးကို
တို ပြင်လိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်၍.. ။

“ဒါဆိုရင်တော့ သူတို့ကိုပဲ..”

“တစ်ဖက်မှာ ကတိပေးပြီးသားကို ဒီလိုလုပ်လို့မဖြစ်ဘူးလေသူ
ကြီး..”

ဟင်.. ။

ချမ်းညအသံကြောင့် ခြေလှမ်းပြီးသားဖြစ်သော်ငြား.. ။

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

“ဟုတ်တယ်..အဲ့ဒါပဲငါပြောချင်တာ..”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူကြီးကအမျိုးမျိုး..”

“ခုနကတော့ ခေါင်းညိတ်ပြီးတော့..သူပဲ..”

မောအောင်ပြေးလာရသည့်ကလေးတွေက လက်ညှိုးထိုးကြ၏။
သူကြီး ခြေလှမ်းတွေရွာဆီကိုမဟုတ်တော့ဘဲ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်
ဝှေ့လည်သွားကာ.. ။

“ငါဘာပြောရသေးလို့တဲ့..”

“သူတို့ကိုပဲ ပေးမယ်လို့ပြောလိုက်တယ်..”

“မပြောရသေးပါဘူး..”

“ပြောတယ်..ပြောတယ်..”

“ငါ..တယ်..”

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

ကလေးတွေကဆူ သူကြီးကဒေါသထွက်ကာ ရယ်သံတွေပါပါ
လာခဲ့လျှင် ရောက်ထိပ်မှာဆူညံပွက်လောရိုက်သွားလေသည်။

“ဒီသမီးကရော မိဘဆိုတာရင်းစားရနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုလို့ ထင်နေတာလား...မင်းပဲတွေ့ကြည့်ဦးလေ၊ ထွက်သွားတည်းက.. ကျွတ်..”

ပြောရရင်လည်း ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ် စိတ်ပျက်ဖွယ်တွေပါ လာဦးမှာပါ။ ခုဆို နှစ်နှစ်နီးပါးရှိခဲ့ပြီ။ ဟိုတုန်းတည်းက ချမ်းညဆို တဲ့ကောင်လေးက ယောအိမ်တော်ကလူတွေဟာ ‘ဘုရားထူးခံချင်ကြ သူများ’လို့ ပုံတံခတ်စော်ကားခဲ့သည်။ ယောကွမ္မတော်ရပြီဆိုတော့ ရော မိဘအရာမှာထားပြီး လေးစားသမှုနဲ့ပျပ်ဝပ်ရိုကျိုးတဲ့ပုံတံခတ်ချက် လောက် ရှိခဲ့ဖူးသလား.. ၊

ဒီကြားထဲမှာ သဲအုတ်တွေလုပ်ပြီး သဲတောရွာကိုသူဌေးဖြစ် အောင် လုပ်ပြခဲ့သေးသည်။ ဟိုအရင်အစက သူပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သဲတောကသဲအုတ်တွေကို သုံးလွန်းတောင်ကဝယ်ရတော့မှ ယောသူ ဌေးကြီးရဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ဘာဘုန်းရဲ့ကြေးကိုဆပ်ပါသည်လို့ မမေ့မလျော့ ထည့်ပြောခဲ့သေးသည်။

သဲအုတ်တွေက ရွှံ့အုတ်ထက်ပိုကောင်းသည်။ ကြိုက်သ လောက်မှာလို့ရသည်ဆိုတော့ လူအင်အားငွေအင်အားနဲ့ သဲတောကို အဝယ်လွှတ်ခဲ့သည်။ ပြန်လာကြကာမှ သဲတောမှာသဲအုတ်တွေကို လုပ်ကိုင်ဖြန့်ဖြူးနေတာ ချမ်းညဆိုတဲ့ကိုယ့်သမက်မှန်းသိခဲ့ရသည်။

ဒါပေမယ့် လိုအပ်သည့်ရွာနီးချုပ်စပ်တွေ မှာထားတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်အလှည့်ရောက်မှရသည်။ လိုချင်သလောက်ရဖို့ကို ပြန်စောင့် ရသည်။ ပြီးတော့ ပြောလိုက်သေးသည်။

“မျက်နှာသိဈေးမရောင်းရတဲ့ ဘာဘရဲ့.. ‘ချစ်သောသူ’ကိုဥစ္စာ မငှားရဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော်ကတစ်ခုခုကြောင့် မုန်း ရမှာစိုးလို့ပါ..”

“ဘာဘိုကို ဦးစားပေးရောင်းလိုက်ရင် ယောကွမ္မမို့ မျက်နှာ လိုက်တယ်ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့...အဲ့ဒါကြောင့်ပြောတာ၊ ‘ချစ်သောသူ’ကို ဥစ္စာမငှားရဆိုတာ အများကြီးအကျိုးဝင်အောင်ပြောထားတဲ့အချိန် စကား..” တဲ့.. ၊

သင်းက လူလေးငယ်ငယ်နဲ့ အလှည့်ရောက်တာနှင့်ပြောတတ်

အခန်း(၄၃)

“ဒီနေ့မျက်နှာမကောင်းပါလားညီမ...ဘာဖြစ်လို့တုံး...”

ဟန်ဆောင်မျိုသိပ်နေခဲ့ရတာတွေက သမီးလေးရဲ့သတင်းတစ် ခုခုကြားလိုက်ရတိုင်း လူကဗုန်းဗုန်းလဲချင်၏။ သူဌေးကြီးကလည်း ဇနီးသည်မျက်နှာကို မြင်လိုက်တာနှင့် နားလည်နေသည်ဖြစ်ရာ..။ “ဆရာတော်ကျောင်းမှာ သဲတောရွာကရွာသားတွေ ရောက်နေ တယ်ကြားလို့မဟုတ်လား...”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်က ကြိမ်ကွက်ခင်းထားသည့် ကျွန်းကုလားထိုင် မှာ ခြေထောက်လေးတွေတင်၍ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေတာဖြစ်ကာ ခပ်ပွပွကတ္တီပါအနွေးထည်ကိုလည်း ဝတ်ထား၏။ ထိုပေါ်ကနေ နီ ညိုရောင်တဘက်ကျားလေးကိုလည်း သိုင်းပတ်ထားသေးသည်။

ရွာဘီးစိုက်ထားသော ဆံထုံးမြင့်မြင့်နှင့် မဟာဆန်သောကျက် သရေမင်္ဂလာတို့သည် ညှိုးရော်နေသော မျက်ဝန်းနှင့်ချောင်ကျနေ သည့်မျက်နှာကြောင့် အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့နေသလို ရှိခဲ့လျက်..။ “ကျွန်မကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့အစ်ကိုထည်..အစ်ကိုထည်မှန်တယ် ထင်သလိုနေပါ..”

“ကျုပ်ကိုရွံ့နေသလိုပါလားလှိုင်ရယ်..သဲတောကလာတဲ့လူတွေ ဘာပြောမှာလဲ၊ သူတို့ဆီကငါတို့ကြားရရင် သမီးအကြောင်းကြားရ မှာ မဟုတ်ဘူး...ချမ်းညဘယ်လိုတော်တာထက်တာတွေပဲပါမှာ..”

“အဲ့ဒီလိုယောကျားနဲ့ လက်ဆက်ထားတော့လည်း ကိုယ့်သမီး ပါဘုန်းကံမြင့်တာပေါ့အစ်ကိုထည်..ကျွန်မတို့မှာ ဒီသမီးလေးတစ် ယောက်ပဲရှိတာ..”

လင်္ကာကျေးဇူး

နေလိုက်တဲ့စကားတွေ သုံးလွန်းတောင်ရွာမှာ ရွှံ့အုတ်တွေမနိုင်မနပ်၊ လုပ်နေကြတာ သူလည်းပါခဲ့သေးသည်။ သံတောမှာ သံကိုချောက်ထဲဆင်းသယ်မှရပေမယ့် သုံးလွန်းတောင်မှာ စိမ့်စိမ်းလျှိုမြောင်တွေ သံတောသောင်ပြင်တွေမှအပြည့်..။

ထိုစဉ်ကတော့ သံအုတ်လေးလုပ်ကြည့်ပါလား။ အုတ်စိဖို့မလိုဘူး။ မီးပုတ်ဖို့မလိုဘူးလို့ တစ်ခွန်းမှမဟခဲ့။ တွေးကြည့်လိုက်ရင် ချမ်းညာဆိုတဲ့ကောင်လေးဟာ ဘယ်နေရာမှာမှ ထောင့်မကျိုးခဲ့ပါချေ။ လူကြီးကတစ်ခွန်းလောက် ငေါက်ငန်းလိုက်တာနှင့် သင်းလေးက ဆယ်ခွန်းလောက် ခွန်းတုံ့ပြန်၏။

မိုက်ရိုင်းလိုက်တာလို့ မပြောသာပေမယ့် သင်းဘာပြောပြောထိမဲ့မြင် ပြုနေသလိုခံရခက်ပါတီ..။

“ခက်ပါတယ်ကွာ..ကိုယ့်သမီးကိုက မိဘကိုမငဲ့ညှာတာ..”

အများကြီးစဉ်းစားနေရင်း မချီတရီညည်းသံထွက်လာတော့ ဒေါ်ရတနာလှိုင်းက မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။

“အိမ်ထောင်ကျနေကာမှတော့ မိဘကိုပြန်ငဲ့နေရင် သူ့အိမ်ထောင်ရေးသာယာပါမလားအစ်ကိုထည့်ရယ်..ခုဆိုသမီးလေးအိမ်မှာ မရှိတော့တာ နှစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်..”

“သူတို့တောင်မိဘရယ်လို့ ဒူးတုပ်တောင်းပန်ခြင်းမရှိခဲ့တာ မင်းကဘာအတွက် လွမ်းနေသေးတာလဲလို့..”

“တောင်းပန်ရတဲ့အထိရော ကျွန်မတို့ကလမ်းခင်းပေးခဲ့လို့လား..အစ်ကိုပဲအိမ်ရပ်တောင်မနင်းနဲ့၊ နာမည်တူတောင်မခေါ်နဲ့နဲ့..”

“မိဘကတော့ ပြောမှာပဲလေ..ဒေါသထွက်ရင်ထွက်တဲ့စကား ပြောတာပဲကွ..”

“မိဘမှာပဲပြောခွင့်ရှိသလို သားသမီးဆိုတာလည်း မိဘကိုစော်ကားခွင့်ပါမစ်နဲ့ မွေးလာကြတာပဲ..ကျွန်မတို့က ပညာတတ်တော်ဝင်မျိုးနွယ်တွေပါရှင်၊ အရာရာကိုမျှတအောင် တွေးနိုင်ပါတယ်၊ အစ်ကိုလည်း မျှတခဲ့တဲ့သူပါ..ကိုယ့်သမီးကျမှ..”

“ဟုတ်တယ်..အဲ့ဒါကိုယ့်သမီးမို့ပဲ..”

ဝန်ခံပြီးတာနှင့် မျက်နှာလွှဲမိသည်။ အိမ်မှာပဲလာနေကြပါတော့

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

မခေါ်ရုံတမယ် မိဘကတကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့တာပဲ။ မခွဲပါရဘူး၊ ဖေကြီးရယ်..ဆိုပြီးတောင်းပန်တာလာမျိုး ဘယ်မှာရှိခဲ့သလဲ..။ ကျွန်တော်တို့ကိုမခွဲပါနဲ့..ကျွန်တော်ဘယ်လိုကြိုးစားပါ့မယ်၊ ဘယ်လိုသစ္စာရှိပါ့မယ်ဆိုတာတွေ ချမ်းညာဆိုတဲ့ကောင် ဘာလို့မပြောသလဲ..။ မပြောတဲ့အပြင် လူကြီးတွေကိုသင်းက..။

“သခင်ကြီး..”

သူတို့စကားပြောနေရာသို့ ဦးဩဘာသုတ်သီးသုတ်ပျာဝင်လာခဲ့လျက် အနားရောက်မှတို့သွားကာ သူဌေးကြီးနဲ့သူဌေးကတော်အကဲခတ်မိ၏။

“ဘာလဲကိုဩ..”

“ဟို..ကျွန်တော်သတင်းကြားခဲ့လို့ပါ..”

“ဘာတုံး..သဲတောကရွာသားတွေရောက်နေတဲ့အကြောင်းပဲလား..”

“ဟုတ်ပါတယ်..”

“ရောက်နေတာရော..ရောက်နေတဲ့အကြောင်းရော ဘာမှထပ်မံချင်ဘူးဗျာ၊ မပြောနဲ့တော့..”

“ကျွန်တော်..”

“တော်ပြီ..တော်ပြီ၊ ကျုပ်ကဒါဆိုဒါပဲ..ဒီတစ်ခါလုံးဝ မပျော့ပျံ့တော့ဘူး..”

ပြောရင်း မျက်နှာလွှဲ၏။ ဦးဩဘာက ဒေါ်ရတနာလှိုင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒေါ်ရတနာလှိုင်း မျက်ရည်ငွေ့နေသည့်မျက်ဝန်းတို့ကို လှိုလိုက်ရင်း ကိုယ့်ဆန္ဒကိုမျိုးသိပ်နေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တစ်ခုလေးပဲပြောချင်လို့ပါသခင်..ကျွန်တော်တို့လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ကလည်း ကလေးတွေနောက်ကိုလိုက်ခဲ့ကြတယ်.. ဒါမှမဟုတ် နောက်ကျခဲ့ရတယ်..”

“ဟင်..ကိုဩဘာကိုပြောတာလဲ..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်းက နားမလည်။ ဆရာတော်ကြီးနဲ့လမ်းကြောင်းကွာနေခဲ့လျက် သူတို့နောက်ကျခဲ့ရတာကို ဦးဩဘာနဲ့သူဌေးကြီးက တော့ သေချာသိနေပါ၏။ သို့သော်..။

လရောင်ကျူးရင်

“အဲဒါတွေဘာဆိုင်လို့ ပြောနေတာတုံးကိုဩ..ဆရာတော်၊ ကျုပ် အတူတူသွားခဲ့မိတာပါ။ ဘယ်သူမှလည်း အရင်ရောက်မသွားဘူး.. အရင်ရောက်ခဲ့ရင်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး..”

“ရုတော့ဖြစ်လိမ့်မယ်သခင်..ချမ်းညတို့ဆိုကို ဆရာတော်လိုက်သွားပြီ..”

“ဘာ..”

ဒေါသဖြစ်တာလား..အံ့ဩတာလားတော့မသိ။ ဒေါ်ရတနာလှိုင်ကတော့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ဒေါသသံကြောင့် စိတ်မချမ်းမြေ့သလို ကြည့်လိုက်ပြီး.. ၊

“သူ့ကျောင်းသားပဲအစ်ကိုထည်ရယ်..ပြီးတော့ သူ့တူအရင်းကြီးကို တစ်ခါတစ်ခေါက် အလည်သွားတာဖြစ်မှာပေါ့..”

“မင်းမသိပါဘူးလို့ရယ်..ဆရာတော်က သံဃာဖြစ်ပေမယ့် ကရုဏာကြီးမားတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ အတ္တ မာနတွေကြီးကြီး ကိုယ့်သမီးကိုတောင် စွန့်ပစ်ထားတယ်..အဲဒီလိုမျိုး..”

“ဘယ်သူပြောတာတုံး..”

“ဘယ်သူမှပြောစရာမလိုဘဲ အဲဒီပုံစံပေါ်လွင်သွားတာပေါ့..သတောနဲ့သုံးလွန်းတောင်နီးနီးလေးလည်း မဟုတ်ဘူး..”

“အခုနီးနေပါပြီသခင်..ဘို့နဲ့စံကောင်ကတဲ့လည်းနဲ့ဆိုရင် သူ့နာရီတောင်မကြာဘဲ ချောက်ထိပ်တံတားကိုရောက်ပါတယ်..အဲဒီတံတားကနေ တောင်ဘက်ချိုင့်ထဲမှာရှိတဲ့ရွာတွေကိုတောင် အလွယ်လေးသွားလို့ ရနေပါပြီ..”

သိလိုက်ပါသည်။ အဲဒါတွေက ဘုန်းတော်ရှင်လေး ချမ်းညကြောင့်.. ၊

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့တွေက ဆရာတော်ကျန်းမာရေးကိုပဲ အရိပ်ကြည့်စောင့်ရှောက်နေကြတာလေ..လူဝတ်ကြောင်တွေလို စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါနေတာ မကောင်းပါဘူး..”

ဇနီးသည်ကမကြိုက်မှန်းသိပေမယ့် ဆရာတော်သူ့ကိုဝေဖန်ထားခဲ့တာတွေကို မေ့မရတိုင်း ဒီကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြားလိုက်ရရင် မပြောဘဲမနေနိုင်.. ၊

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

“မောင်မင်းလူဝတ်ကြောင်ဖြစ်ပြီး စိမ်းကားပြတ်တောက်နေတိုင်း ဘုန်းကြီးကပိုပြီးကင်းကင်းနေရမယ်လို့ ဘယ်ဝိနည်းမှာမှ ကျုပ်မဖတ်ဖူးဘူး..” တဲ့.. ၊

“မေတ္တာကြီးမားသယောင်နဲ့ ကိုယ့်လက်ပူတော့ပူမှန်းသိပါ..”

“ဘုန်းကြီးကတော့ လူသတ္တဝါအပေါ်မေတ္တာထားရတယ်..ဘုန်းကြီးမို့ပိုထားရမယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ကလေးတွေသတင်းနားစွဲနေတာပဲ..” တဲ့..

ကိုယ့်ဘာသာရင်ထဲမှာမျိုသိပ်ပြီး ပြောမကောင်းဆိုမကောင်းတာတွေကို ဟန်လုပ်မာန်တင်းနေရတာ ဘယ်လောက်များနေပြီလဲ.. ‘မိဘမဟုတ်တိုင်း မစာမနာမကဲ့ရယ်ပါနဲ့’ လို့ပြောရအောင် လူဝတ်ကြောင်ဆိုလည်း ဟုတ်သေး.. ၊

“ကိုဩ..”

“ခင်ဗျာ..အမိနဲ့ရှိပါသခင်..”

“အမိနဲ့ကရှိပြီး..ခင်ဗျားကမသွားသေးတာ၊ ကျုပ်ဘာမှထပ်မပြောချင်တော့ဘူး..”

ထပ်ပြောနေလည်း ကိုယ့်စကားလုံးက အပြစ်ဖြစ်တော့မှာကို သိနေသဖြင့် ဦးဩကိုပြောပြီးတာနှင့် နေရာမှထွက်လာခဲ့လျှင်.. ၊

“ဒါဆိုလည်းကတော်ကြီးကိုပဲ ပြောပါရစေ..ကျွန်တော်တို့မသွားရဘူးဆိုရင်တောင် ကလေးကင်ပွန်းတပ်အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတော့ လူကြိုပါးပြီးပဲဖြစ်ဖြစ်..”

“ဘယ်လို..ဘာပြောလိုက်တယ်ကိုဩဘာ..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင် ကျုံ့ကျုံ့လေးခပ်ခွံ့ခွံ့ထိုင်နေရင်းကနေ ခြေထောက်တွေကြမ်းပေါ်စုံကျ၏။ သူဌေးကြီးခြေလှမ်းတွေတုံ့ခနဲရပ်သွားလေသည်။ ပြီးတော့ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်တာ ချာခနဲ.. ၊

“ကိုဩ..ဘာပြောလိုက်တာလုံး ခုနင်က..”

“မင်းသမီးလေးက သားဦးလေးမွေးပါတယ်..မနက်ဖြန်ဆိုမီးထွက်ပြီလို့ ရွာသားတွေကိုသတင်းပါးခိုင်းလိုက်တာပါ..”

ဟင်.. ၊

ဒေါ်ရတနာလှိုင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ရင်း ယိမ်းယိမ်းလှည့်လှည့်ဖြစ်

လရောင်ကျူးရင့်

သွား၏။ သူ့ငွေကြီးချက်ချင်းပြန်လှည့်လာကာ ဒါကိုခုမှပြောသလို
အတွက် ဒေါသဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာကြီးက နီမြန်းနေခဲ့လျက်..

“ခင်ဗျားဗျာ..တော်တော်အားကိုးရတဲ့လူ..ကျွတ်..”

စိတ်လှုပ်ရှားနေသလို ခြေနှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းကို ခေါက်တုံ့ခေါက်
ပြန်လျှောက်နေတာ ပြေးနေတဲ့အတိုင်း။ ပြီးတော့ တုံ့ခနဲရပ်လိုက်
ကာ.. ၊

“ခုချက်ချင်းသွားမယ်..ကလေးအတွက်လက်ဆောင်ပေးရအောင်
ဘွားတော်ကြီးခုပဲပြင်လိုက်တော့..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်ပျာပျာသလဲခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ဦးဩဘာက
တော့ ခေါင်းခါ၍.. ၊

“သခင်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ဟိုတစ်ခါလို့မဖြစ်ရအောင် လို
အပ်တာအားလုံးပြင်ဆင်ရမှာပါ..”

“နို့ နှစ်နာရီကျော်လောက်ရောက်ဆို..”

“အခုအဲ့တံတားကို ပိုကောင်းအောင်တိုးချဲ့နေဆဲဖြစ်နေလို့
တောလမ်းကပဲသွားရမှာပါ..”

“ဒါဖြင့်ရင် ဆရာတော်ကရှေ့ကကြွနှင့်ပြီဆိုတော့ ကျုပ်တို့
နောက်ကျပြန်ပြီပေါ့..လမ်းအတိုင်းမသွားဘူး၊ ဖြတ်လမ်းကသွားမယ်
..အမြန်ဆုံးပြင်လိုက်တော့ကိုဩ..”

“ကောင်းပါပြီ..”

“ဖြတ်လမ်းတွေက အန္တရာယ်များပါတယ်ကိုကြီးထည်ရယ်..”
“လူတိုင်းသွားနေလို့ လမ်းဖြစ်နေတာပဲကွာ..ကျုပ်မြေးဆီကို
ကျုပ်ပဲဦးဆုံးရောက်မှဖြစ်မယ်..”

ဒေါ်ရတနာလှိုင်ခေါင်းခါရင်း ရယ်မိလေသည်။

မြေးဦးအရူးဆိုတာ လူကြီးရှူးတာလား..။ ကလေးရှူးတာလား
တော့မသိ.. ၊

အခန်း(၄၄)

“ဟဲ့သူတော်..ကြည့်စမ်း ဟိုရှေ့မှာဘုန်းကြီးကျောင်းလား..”

“မှန်ပါဘုရား..ထန်းနှစ်ပင်မှာလမ်းမေးခဲ့တုန်းက ပြောလိုက်တဲ့
ဘုန်းကြီးကျောင်းပဲဘုရား..”

“တော်သေးတာပေါ့..မြန်မြန်ရောက်ချင်လို့လာကာမှ လမ်းတွေ
မှားပြီး ပိုရှည်နေတယ်၊ နင့်မီးကလမ်းကိုထိုးလေ..”

“တင်ပါ..”

သူတော်က တိုလီထွာလီတွေပါသည့်လွယ်အိတ်ကြီး ပခုံးမှာ
ချိတ်လျက် ရှေ့ရောက်သွားလိုက် ဆရာတော်ကိုပြန်လှည့်ပြီး မီးထိုး
လိုက်နှင့်.. ၊

“ရေညှိတွေချည်းပဲဘုရား..သေချာနင်းပါဘုရား..”

မှောင်နဲ့မည်းမည်းမှာ ဓာတ်မီးရောင်က ဝင်းဝင်းထိန်ထိန်ဖြစ်နေ
သော်လည်း ခလုတ်ကပ်နေသဖြင့် မီးကလည်းလင်းလိုက်ပျောက်
လိုက်မို့ အဆင်မပြေ.. ၊

ကြယ်ရောင်မနဲပေမယ့် ကြီးမားထည်ဝါသည့်ဘုန်းကြီးကျောင်း
ဆိုကြီးရဲ့ ခေါင်မိုးအစွန်းတွေကိုတော့ မြင်နေရသေးသည်။ ဓာတ်မီး
ကိုဝေလိုက်တော့ လှေကားရင်းမှခပ်ဝကနေ ကျောင်းပေါ်ထိအုတ်လှေ
ကားထစ်တို့သည် ကျိုးပျက်အက်ကွဲနေလျက် ရေညှိမြက်ရိုင်းတို့နှင့်
ခြေချစရာပင်မရှိ.. ၊

ထို့ပြင် ကျောင်းအောက်ခြေတိုင်လုံးကြီးတွေကလည်း မြန်မြန်ပေါင်
ပိတ်ပေါင်းတို့ ဝါးမျိုးနေပြီဖြစ်ကာ အထဲမှာတောင် နေထိုင်စရာအောင်
ပြေပြေမလားမသိ.. ၊

လရောင်ကျူးရင့်

“နေဦး..မီးရောင်မြင်သလိုပဲ..”

“မတွေ့မိပါဘူးဘုရား..”

“ငါတွေ့မိတယ်..”

“တပည့်တော်တော့ တပည့်တော်တို့ဒုတ်မီးရောင်ပဲရှိတယ်ထင်ပါတယ်ဘုရား..”

“ရော့..ဒါဖြင့် ကျုပ်ချည်းပဲမြင်နေရတာလား..”

ဆရာတော်က ငယ်စဉ်တည်းက သရဲကြောက်တတ်သူဖြစ်ကာ ရွာထဲမှာ နာရေးပေါ်ပြီဆို အဲဒီအသုဘရက်မလည်မချင်း ညမူညတာဆို အပြင်မထွက်တော့ပေ။ ထွက်ရဖို့အကြောင်းရှိလာခဲ့ရင်လည်း ကိုရင်တွေကျောင်းသားတွေ လေးငါးယောက်မပါဘဲ ခြေတစ်ဖဝါးစာမှ မရှေ့ခဲ့တာ ရာဇဝင်တွင်၏။

ဒီနေ့လမ်းခရီးမှာ တောထဲတောင်ထဲမှာ မိုးချုပ်မည်လို့တွက်ချက်ခဲ့တဲ့ထဲမှာ မပါပေ။ ဟိုတစ်ခေါက်က ညဘက်ကြီးလယ်တံထဲမှာ မိုးချုပ်သွားခဲ့သည်။ သို့သော်ယောသူဌေးကြီးနဲ့လူယုံကြီးတို့ ရောက်လာကြသဖြင့် အဆင်ပြေသွား၏။

ဒါနဲ့တောင် အဖော်ရဖို့ကျေနပ်သွားသည့်ပုံမပြခဲ့ဘဲ သူဌေးကြီးကို ကောင်းကောင်းကြီးပညာပေးခဲ့သေး၏။ ခုတော့ အရင်လမ်းက နေဖိုဆင်းပြီး ဖြတ်လမ်းကိုသုံးမိကာမှ မျက်စိတွေလည်ပြီး ဟိုရောက်ဒီရောက်..။

“နာရီထုတ်ကြည့်စမ်း..ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီတုံး..”

“တင်ပါ..”

ဦးသူတော်က ဒိုင်ခွက်ဝိုင်းလေးကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ထုတ်ကြည့်နေစဉ် ဆရာတော်က ဦးသူတော်ရဲ့ရှေ့က လှေကားထစ်ပေါ်ကို လှမ်းတက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဓာတ်မီးကိုဆွဲယူကာ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ဆုပ်၍ ဘယ်ကိုမှမီးရောင်မရောက်အောင် ကိုယ့်မေးဖျားအောက်ကနေ အပေါ်ကိုထောင်ထိုးထားလိုက်၏။

“ကိုးနဲ့တစ်ဆယ်ကြားတစ်ချောင်း အဲ..အချောင်းနှစ်ချောင်း.. လုံးကြားထဲကိုပဲ ထိုးနေတယ်ဘုရား..”

“ငါ..တယ်..”

“အဲလို နှစ်ချောင်းစလုံးကြားထဲထိုးနေရင် တပည့်တော်မသိတော့ဘူးဘုရား..”

“ဘယ်အချောင်းရောက်နေနေ နင်ဘယ်တော့မှသိမှာမဟုတ်တော့ ကြည့်လည်းမနေနဲ့တော့..ငါလည်း နင့်ကိုပဲခေါ်ခေါ်ထုတ်ခဲ့မိတာ နာရီကြည့်ခိုင်းမိမှချည်း သတိရတယ်။ ပြောကိုမပြောချင်တော့ဘူး..”

စိတ်ညစ်လက်ညစ်ရေရွတ်ရင်း ဆရာတော်က လှေကားကို ဆက်တက်ဖို့ပြင်သည်။ သို့သော် ခြေလှမ်းတုံ့သွားပြီး..။

“ကိုင်း..ရှေ့ကတက်သွားပြီး တံခါးဖွင့်ချေ..”

“တင်ပါ့ဘုရား..”

သူတော်လည်း ဆူခံထိနေသဖြင့် ပျာပျာသလဲခေါင်းညိတ်၏။ သို့သော် ဓာတ်မီးကဆရာတော်ကိုင်ထားတာမို့ အတူတူတက်သွားရမှာပဲဖြစ်ကာ လှေကားထစ်ဆုံးတဲ့အထိရောက်အောင် သူ့စောင့်ကိုယ့်စောင့်..။

ထိုစဉ် အထဲကဒုန်းခနဲအသံကြီးထွက်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သားတုံ့သွားကြ၏။ သူတို့အပြင်မှာမှောင်နက်မည်းမည်း လူမရှိဘူးထင်ရပေမယ့် ကျောင်းထဲကိုအရင်ရောက်နှင့်နေကြသော ယောသူဌေးနှင့်လူယုံကြီးဦးဩတာတို့မှာလည်း..။

“ကျွန်တော်သေချာကြားလိုက်တာသခင်..”

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကန်ချလိုက်တဲ့ သစ်သားတန်းပြုတ်ကျသံပဲကြားတယ်..”

လူယုံကြီးကလည်း အသက်ကြီးကာမှ ကြောက်လန့်နေရသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုသိသာထင်ရှားအောင်လည်း မပြရဲ။ ဒါပေမယ့် ထန်းနှစ်ပင်အောက်က အမူးသမားတွေပြောလိုက်တာကိုလည်း မေ့မရနိုင်။

“သတိတော့ထားနော်..အဲဘုန်းကြီးကျောင်းက ပေါ်ရိသကျောင်းကြီးပဲ။ ရွာလုံးပျောက်အောင် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ ဘုမမသိဘူး..”

“ဟိုလူဒီလူပြောတာတော့ အဲကျောင်းမှာခိုလှုံဖို့ရောက်လာရသေ့ယောင်ဆောင်ထားတဲ့လူက ဖုတ်လိုလိုစုန်းလိုလိုတဲ့..မကြာခင်ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးလည်း ပျောက်သွားတယ်တဲ့။ တစ်ယောက်

ကြာတော့ ရွာလည်းပျောက်သွားတာပဲ..”

“ကျောင်းနာမည်ကို ပေါ်ရိသလိုပေးတာကိုး..”

အမူးသမားတွေမို့ ယစ်ထွေရီပေပြီး ပေါက်ကရလေးဆယ်ပြောနေကြတာလား..တကယ်ရှိခဲ့တာလားဆိုတာ သက်သေခံမည့်သူမရှိသော်လည်း ဒီနေရာမှာ ဒီကျောင်းကြီးကို ထီးထီးမားမားတွေးလိုက်ရခြင်းက ကျောချမ်းဖွယ်ပင်.. ။

သူတို့ဒီကိုရောက်လာတော့ မောင်ရီသမ်းစအချိန်ဖြစ်သည်။ ပေါ်ရိသကျောင်းဆိုသည့် နာမည်စာတန်းတချို့တစ်ဝက်ကို မုခ်လေးက နံရံပေါ်မှာ မြင်ခဲ့ရသေးသည်။ ဦးဩဘာ ဒီလောက်ကြီးတော့လည်း အသည်းမငယ်ခဲ့သူပါ။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို မကြုံဖူးဘူးသလို တောကြားခြုံကြားတွေထဲ တိုးဝှေ့ပြီး ညလမ်းခရီးသွားဖူးတာမျိုးလည်း တစ်ခါမှမရှိခဲ့ဘူးပေ.. ။

ဟိုတစ်ခါညဘက်ကြီး လယ်တဲထဲမှာညအိပ်ခဲ့ရတုန်းကလည်း ဆရာတော်တို့နဲ့ဆုံခဲ့တာမို့ မထောင်းတာလှပေမယ့် ဒါနဲ့ဆုံနှစ်ခါရှိပြီမို့.. ။

“သခင်..စကားပြောသံတွေမကြားဘူးလား..”

“မကြားပါဘူး..ဘာတုံး ခင်ဗျားကြောက်နေတာလား..”

“ကြောက်တယ်လည်းမဟုတ်ပါဘူး..ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပဲ ကြားနေရတာဆိုရင်တော့ ဒါ..”

“ဂလောက်..ဂလောက်..”

“ဟော..”

တံခါးမျောက်လက်ကို ဆွဲလှုပ်လိုက်သံသေချာသည်။ ဦးဩဘာကွေးကွေးလေးလှဲနေရာက ငေါက်ခနဲထထိုင်မိသည်။ ညအမှောင်ထဲမှာ ဆီမီးခွက်မီးရောင်လေးက နီကျင်ကျင်ဖျော့ကျလျက်ရှိကာ ကျယ်ဝန်းသည့်ကျောင်းကြီးထဲမှာ မသုံးဘဲ ကြာမြင့်စွာထားသည့် ခု တင်ကြီးတွေ တံခါးတွေပြုတ်ထွက်ကျနေသော ဝီရိကြီးတွေ.. ။

ထို့ပြင် လက်တစ်ဝါးစာလောက်ပွင့်နေသော ကျက်သရေဆောင်တံခါးကြီးက အထဲမှာ တစ်ခုခုရှိနေတယ်လာကြည့်လို့ လက်

ပုပ်ခေါ်နေသလိုပင်.. ။ ဦးဩဘာ အရဲစွန့်ပြီး အသံကြားရာလျှောက်ပြည့်နေရင်း.. ။

ပြောရပါလျှင် ဆီမီးအလင်းရောင်က ဘုရားစင်အမြင့်မှာဖြစ်တာ အလင်းရောင်မကျသော ချောင်ကြိုချောင်ကြားမှောင်ရိပ်တိုင်းက ကစ်ယောက်ယောက်ရပ်ကြည့်နေသလို လှည့်စားနေတာ အလိုလိုနေရင်း ကျောချမ်းနေရသည့်အဖြစ်.. ။

ခြေထောက်ကတံခါးနားကိုရောက်လာလေ တဲ့နေးသွားလေ။ မူဋ္ဌေးကြီးကလည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုင်ထားရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေ၏။ ဦးဩဘာနောက်ကိုတစ်ချက်ပြန်ကြည့်ပြီးမှ အရဲစွန့်ကာ တံခါးဂျက်ကိုလှည့်ဖြုတ်လိုက်သည်။

တံခါးနှစ်ချပ်က ဟောင်းနေသည့်ပြင် လှုပ်ကိုင်ဆွဲခါထားသည့် မရှိန်နှင့် ဂျက်ဖြုတ်ပြီးတွန်းလိုက်တာနှင့် တံခါးထက်အရင် ပျဉ်နှစ်ချပ်က ပြုတ်ကျသွား၏။ ထိုအခါ တံခါးတစ်ဖက်က မျက်နှာပြာပြာကြီးကိုမြင်လိုက်ရတာ.. ။

“ဟာ..ခေါင်း ခေါင်းပြတ်ကြီး..”

ဦးဩဘာလက်ညှိုးထိုးအော်ရင်း ပြန်လှည့်ပြေးလေသည်။

“ဘယ်မှာတုံး..ဟဲ့ သူတော်ရှာစမ်း..”

ဆရာတော်ရုတ်တရက်လန့်ဖျန်ကာ ကိုင်ထားသည့်ဓာတ်မီးလည်း လွတ်ကျ၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းပြတ်ရှာရင်း တစ်ပတ်လည်နေလျှင်.. ။

“ဘုန်းဘုန်းဘုရား..”

ဦးသူတော် ကမန်းကတန်းဆွဲထားရင်း.. ။

“အပေါ်မှာ ဘာခေါင်းပြတ်မှမရှိဘူးဘုရား..”

ဆရာတော်မျက်နှာကို လန့်အော်ပြေးတာပါလို့လည်းမလျှောက်.. ။

“ငါ့ကိုသရဲခေါင်းပြတ်နဲ့မှားရတယ်ပေါ့..” ဆိုပြီး ပိုတိုးလာမည့်အခါသကိုလည်း ကြောက်ရသေးတာကြောင့်.. ။

အခန်း(၄၅)

“ပဌာန်းတရားကို နေရာတကာရွတ်ဖတ်လို့မရဘူး..”

“မေတ္တာသုတ်ခံရင်ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား..”

“မေတ္တာသုတ်ကလည်း မေတ္တာခံယူချင်တဲ့ လောကသားပျို၊ ညွတ်ရမုန်းသိတာ..”

“ဒါဆိုအရှင်ဘုရား ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးလို့ပြောတာလား..”

ဦးဩဘာတွင်တွင်တောင်းဆိုနေစဉ် သူဌေးကြီးကဝင်ပါလာမှ ပြီး.. ၊

“အိမ်တွေမှာ မကောင်းဆိုးဝါးရှိနေရင်တောင် ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး နှင်ကြတာကို..”

“ဒါကကိုယ့်အိမ်လေ..အခု ကျုပ်တို့ကသူများနေရာလာနေကြတာ၊ ဘယ်နှယ့်ဧည့်သည်က အိမ်ရှင်ကိုနှင်ထုတ်ရမယ်လို့..”

ဆရာတော်က မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့လျက်.. ၊

“ဘုန်းကြီးသံဃာဆိုတာ မေတ္တာပို့ရတာပဲရှိတယ်..တစ်ပါးသူ နေရာပျောက် ဒုက္ခများအောင်မလုပ်ရဘူး..”

“အရှင်ဘုရားလည်း ကြောက်နေတာပဲဘုရား..”

“ဘာရယ်..”

ဆရာတော်ဝေါသထွက်သွားမုန်းသိလိုက်တော့ ဦးဩဘာ ခေါင်းငုံ့သွားကာ.. ၊

“ခုနက ဆရာတော်လည်းလန့်သွားတာကို သတိရလို့ပါ..”

မီးရောင်နီကျင်ကျင်အောက်မှာ ဆရာတော်မျက်နှာနီသွားတာကို ကြည့်ကာ သူဌေးကြီးကပြုံး၏။

“မောင်မင်းကဘာပြုံးတာတုံး..အဲ့ဒါမောင်မင်းထိုင်ရာမထိုင်ခိုင်းလို့ဖြစ်ရတာ၊ ကြောက်တတ်တဲ့သူကိုခိုင်းတော့ တောင်မြင်မြောက်မြင်နဲ့လျှောက်မြင်ပြီးအော်တယ်..ကျုပ်ကလည်း ရုတ်တရက်ဘာမှန်းမသိတော့ လန့်သွားတာပေါ့..”

“ဘာမှန်းသိလို့ လန့်တာပါ..”

သူဌေးကြီးက ကဲ့ရယ်လိုက်ပြီးမှ ဟားခနဲရယ်ချလိုက်ကာ..၊

“ကိုယ့်ပုံဘယ်လောက်ဆိုးနေသလဲမသိဘဲနဲ့ ခေါင်းပြတ်လိုက်ရှာရတယ်လို့ ဟား ဟား ဟား ဟား ..”

“ဖလူ..ဖလူ..”

“အောင်မလေး..ဘုရား..”

ဦးသူတော်လန့်ဖျန်အော်ကာ ဦးဩဘာနဲ့ကျောချင်းကပ်သွား၏။ အနားမှာသရဲကြောက်တတ်သည့်အရွယ်ငယ်ငယ်နှောင်းနှောင်းလည်း မရှိပါဘဲ လူကြီးတွေပဲစုဖွဲ့နေပြီး ကယောင်ချောက်ချားတွေဖြစ်နေကြသည်။

ရယ်သံကြောင့် လင်းနို့တွေဘယ်ချောင်ကြားက လန့်ဖျန်ပျံထွက်လာကြသည်မသိ။ တံခါးတွေကလည်း ပိတ်ထားသဖြင့် ကျောင်းထဲမှာပဲ လှည့်ပတ်ပျံနေကြ၏။ လူတွေဆီနီမ့်ဆင်းပျံဝဲလာကြလျှင် မျက်နှာတွေကို လက်တွေနဲ့ကာ၍ ရှောင်တိမ်းနေကြရင်း..

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

“ဖလပ်..ဖလပ်..”

“သခင် ဆက်မရယ်ပါနဲ့တော့..လင်းနို့တွေ ထပ်ထွက်လာလိမ့်မယ်..”

“ဟား ဟား ဟား..”

“ဘာတွေသဘောကျလို့ ဒီလောက်တောင်ရယ်နေတာတုံး.. ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကလိထိုးနေသလား..”

“တပည့်တော်..အား တပည့်တော်က နည်းနည်းပဲရယ်တာဘုရား..”

“ဖလပ်..ဖျန်..”

မျက်နှာတွေကို လက်နှစ်ဖက်ကြားဝှက်၍ ပုပ်နေကြရသဖြင့်

လရောင်ကျူးရင့်

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လည်း မမြင်။ ရယ်သံကြီးကလည်းမရပါ။

“ဟား ဟား ဟား ဟား...”

“ဆရာတော်ကြီးလားဘုရား...”

“ငါ့ကိုနှင့်တို့သူဌေးလို မျက်နှာရှူးမှတ်နေလား...”

“အရှင်ဘုရား အဲဒါတော့လွန်...”

“ဖျန်...”

“အား...”

သူဌေးကြီးစကားပြောဖို့ မျက်နှာဖော်လိုက်လျှင် လင်းနို့က ဖျန်ခနဲဝင်ပုတ်သွား၏။ ခံရတာနှစ်ခါရှိပြီဖြစ်ရာ... ၊

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကိုပဲ ဘာလိုပုံချနေရတာတုံးဘုရား... ကိုယ့်ဘာသာသူများကို ကဲ့ရယ်လှောင်ပြောင်ချင်တာများ ရယ်ရယ်ရယ်တယ်ပေါ့...”

“မရယ်ဘူးလို့ ပြောနေတာ မောင်မင်းမကြားဘူးလား...”

ဆရာတော်မရယ်မှန်းသိလိုက်ပြီးသည်နှင့် လေးယောက်စလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ သို့သော်... ၊

“ဟား ဟား ဟား...ဟေ့ ဟေ့...ဟီး ဟီး...ဟီး...”

အားလုံးသိလိုက်ကြသည်။ သိလိုက်သည်နှင့် အသားတွေဆတ်ဆတ်တုန်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်စကားပြောဖို့ ကြိုးစားကြပေမယ့်လည်း သွားတွေကျင်ပြီး မေးခိုင်းနေကြ၏။

“ဖလပ်...ဖျန်...”

“အ...”

“ဖျန်...”

“အောင်မလေး...”

လင်းနို့တွေက လက်ကိုဝင်ရိုက်ကာ ခေါင်းကိုဝင်ရိုက်လိုက်နဲ့ အလူးအလိမ့်ခံနေကြကာ မကြာမီဆီမီးလည်း ငြိမ်သွားလေသည်။ သွားပြီ... ၊

ကျောင်းပေါ်မှာ မှောင်အတိုကျသွားခဲ့၏။ ရယ်သံကြီးလည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သို့သော် သူတို့တွေကိုယ့်အသက်ရှူသံကို ပြန်ကြားနေရကာ နဖူးကစီးလာသည့်ဈေးပေါက်ပမာဏက ဇီးကင်၊

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

လုံးလောက်ရှိလေသည်။

“သူ..သူတော်..”

“ဘု..ရား...”

“ကိုယ့်ဥစ္စာ..ကိုယ်ဆွဲထား...”

“ဘာ..ဘာကိုတုံးဘုရား...”

“အထုပ်..ပြေးရင်းတစ်ခါတည်းပါအောင်...”

ဦးသူတော် ဒူးတုပ်လျက်မျက်နှာကို ကွယ်ထားရာကနေ လက်တစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ လွယ်အိတ်ကိုဒီနားမှာပဲထားတာပါ။ ဘယ်နားရွှေ့သွားတာတုံး... ၊

“ကိုညွ...”

သူဌေးကြီးကလည်း ကိုယ့်လူကိုပြင်ဆင်ခိုင်းလျှင်.. ၊

“ဝု..ဝုပါပီ၊ ရှာနေပါပြီ..”

ဦးညွဘာလက်မထုတ်ခင် ကိုယ့်လွယ်အိတ်ကို ဘယ်မှာဖြုတ်ချထားလိုက်မိသလဲဆိုတာ အရင်စဉ်းစားလိုက်သည်။ တကယ်တော့ လက်မထုတ်ဝံ့တာပဲဖြစ်ကာ မှောင်မည်းနေမှန်းသိလျက်နှင့်လည်း မျက်လုံးတွေကို မဖွင့်ရဲပေ။ ထိုစဉ်.. ၊

“ဟာ..ဘာလုပ်တာတုံးကိုညွ၊ ဒါကျုပ်အိတ်ပါ့ရော..”

ဦးသူတော်အသံက အရေးထဲမှာလာလုနေရလားဆိုသည့် စိတ်မရှည်သံဖြစ်ကာ.. ၊

“လွတ်လေ..ဒါကျုပ်အိတ်ဗျ..”

ဦးညွဘာမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သူ့လက်တွေက ရင်ဘက်အောက်မှာခုထိဆုပ်ကျစ်နေတုန်း... ၊

“ကိုညွဘာ..လွတ်...”

ဦးသူတော်ရဲ့သွားကြားစေ့သံအရ ဒေါသဖြစ်နေမှန်းသိသာနေသဖြင့် သူဌေးကြီးလည်းမနေသာတော့ပေ.. ၊

“ကိုညွ..စင်ဗျား သူ့ဟာမှန်းကိုယ့်ဟာမှန်းမသိဘူးလား...”

“ကျ..ကျွန်တော်မဆွဲဘူးသခင်၊ လက်တောင်မ..မထုတ်ရဘူးပါဘူး...”

ဟမ်.. ၊

လထောင်ကျားရင်

ဦးဩဘာမဆွဲမှန်းသိလိုက်သည်နှင့် လွယ်အိတ်ကိုအသေဆွဲနေသည့်လက်လည်း ရင်ဘက်အောက်ချက်ချင်းပြန်ရောက်သွားသည်။ အခြေအနေအားလုံးကိုသိကာ သေးထွက်မတတ်ကြောက်လန့်နေသော ဦးဩဘာကအသံတုန်ကြီးဖြင့်.. ၊

“ကျ..ကျွန်တော်သိပြီ၊ ဒါ ဟိုအမူးသမားတွေပြောလိုက်တဲ့ ဘုန်းကြီးသရဲ့ပေါ့ပေါ့ရိသာရ..”

“ဟေ့..”

“အောင်မလေး..ထူးတယ်ဟ..”

“သူတော်..ပြေး..”

“ပြေးတော့ ကိုဩ..”

တုန်လှိုက်နေသော ‘ဟေ့’ခနဲထူးသံကြီး ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဘာအိတ်မှမဆွဲနိုင်တော့ဘဲ တံခါးဆီသို့ထပြေးကြတာ ဘာမှမမြင်ရပေမယ့် တန်းတန်းမတ်မတ်.. ၊

“ဂျိမ်း..”

“ဒုန်း..”

တံခါးဖွင့်လိုက်ပြီး အသာလေးထွက်ပြေးရုံကို လေးယောက်တစ်ပြိုင်တည်းတိုးနေမိကြကာ.. ၊

“ဘာလို့တိုးနေတုန်းဟ..”

“ကျုပ်မတိုးပါဘူး..”

“ဆရာတော် မြန်မြန်ထွက်ပါဘုရား..”

“နင်ပဲငါ့ကိုတိုးနေတာ..”

“ဒုန်း..”

“အ..”

လွတ်တော့လည်းလေးယောက်စလုံး တံခါးအပြင်ထွေးခနဲကျကုန်ကြ၏။ ဦးဩဘာကမန်းကတန်းထလိုက်ပြီး ကိုယ့်သူဌေးလက်ကို ဆွဲလိုက်သေးသည်။

“မြန်မြန်ထသခင်..ပြေးနေတုန်းလဲရင် သူရဲတက်နင်းတတ်တယ်..”

“ဟဲ့..သူတော် ငါ့ကိုထူးဦး..”

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

လေးယောက်သားလှေကားထစ်တွေပေါ် ခုန်ပေါက်ဆင်းခဲ့ကြလျှင် လှေကားအောက်မှာလင်းနေသည့်အလင်းရောင်ကို သတိထားမိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့တံခါးအပြင်ထွက်လိုက်တာနှင့် ကိုယ့်လူတွေကိုပြန်မြင်လိုက်ကြတာဖြစ်သည်။ ဒါကိုဦးသူတော် သဘောပေါက်သွားကာ.. ၊

“သူတော် ဘယ်ကိုတုံး..”

“ဟိုမှာ တပည့်တော်တို့ဒုတ်မီးလင်းနေတာဘုရား..”

“အေး..ဟုတ်တယ်ဟ..”

ဦးသူတော်လှေကားကြီးရဲ့ဘေးထဲကို ပြန်ဝင်သွားလျှင် ဦးဩဘာလည်း ပါလာ၏။ လေးယောက်စလုံးလိုက် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ကြကာ.. ၊

“ဒုတ်မီးက ခြုံပေါ်မှာတင်နေလို့ မကွဲတာဖြစ်မယ်..”

ဦးဩဘာက ထင်ကြေးပေးနေစဉ် ဦးသူတော်ကဓာတ်မီးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီဖြစ်၏။ သို့သော် ကိုင်ပြီးမှဆွဲလို့မပါဘဲဖြစ်နေသောကြောင့် နောက်ကိုသေချာကြည့်မိလျှင် ဓာတ်မီးသည်ဘာနဲ့မှလည်း မပြီ။ ဘယ်ပေါ်မှလည်း တင်နေတာမဟုတ်ဘဲ လေထဲမှာဒီတိုင်..

“ကို..ကိုဩရေ..”

ဦးသူတော်အသံတွေ တုန်နေတာသိလိုက်လျှင် ဦးဩဘာကလည်း ခြေလှမ်းပြင်ပြီးဖြစ်ကာ.. ၊

“ပြေးဖို့..”

အချက်ပြပြီးနှစ်ယောက်သားတစ်ချိုးတည်း လှည့်ပြေးကြ၏။ ပြေးနေရင်း သတိရလိုက်ကာ.. ၊

“ကျုပ်တို့ဆရာတော်နဲ့သူဌေးကျန်ခဲ့ပြီ..”

“အောင်မလေး..ကျွန်ခွဲတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မရှိတော့တာ..အစတောင်မမြင်ရတော့ဘူး..”

နှစ်ယောက်တစ်တွဲ အလှမ်းကွာသွားကြပေမယ့် သူဌေးကြီးနဲ့ဆရာတော်က လက်ချင်းချိတ်လျက်ပြေးနေကြတာ နောက်ကမမြင်ထောက် သစ္စာဖောက်.. ၊

ဆူတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

လရောင်ကဖွေးထိန်နေသည်။ ညဉ့်လေပြည်က တဟူးဟူး
တိုက်နေ၏။ ဦးသူတော်က ပို၍ချိနဲ့နေကာ.. ၊

“ဒီနားမှာခဏနားလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလားဘုရား..”

“မကောင်းဘူး..”

“ကောင်းပါတယ်ဘုရား..လယ်ကွင်းကလည်း ခြောက်သွေ့သန့်
ရှင်းနေတာပဲ။ ဘာသစ်ပင်ခြံနွယ်မှလည်း မရှိဘူး..လေလေးတဟူး
ဟူးနဲ့..”

“ဘာလဲ..ဝက်တွေလို တုံးခနဲပစ်လှဲတော့မလို့လား..”

“ပင်ပန်းလွန်းလို့ပါဘုရား..”

“ဟိုရောက်မှလဲသေသေ..မညည်းနဲ့..”

ဆရာတော်ဒေါ်ကန်နေသဖြင့် ဦးသူတော်ရှုံ့တွဲတွဲဖြစ်သွားသည်
ဓာတ်မီးကလည်း အားနည်းနေပြီမို့ ထိုးလို့မရတော့ဘဲ ဒီတိုင်းကိုင်
ထားရသည်။

“မောင်မင်းကဖိနပ်ပြတ်ကိုင်ပြီး ဘာလုပ်တာတုံး..တစ်လမ်း
လုံး..”

သူဌေးကြီးက သူ့ကိုမေးမှန်းသိတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုင်ထား
သည့် ဖိနပ်ကိုမြောက်ကြည့်၍.. ၊

“ဖိနပ်ပြတ်လည်း ကြံဖန်စီးရင်ရတာပဲဆိုပြီး ကိုင်ထားမိတာဘု
ရား..အကျင့်ပါနေတာ..”

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အလယ်လွန်အဆော့လွန်ပြီး ဖိနပ်ပြတ်
လာပြီဆို အပြင်မှာပြတ်ခဲ့တာမသိအောင် အသာလေးပုံမပျက်ထား
လိုက်မို့ ဒီတိုင်းပြန်ယူလာနေကျမို့ ငယ်ကျင့်တွေမပျောက်တာပါ..။

သူဌေးကြီးကပြောပြီး လွတ်ပစ်ဖို့ လက်ရွယ်လျှင် ဆရာတော်
က စိတ်တိုသည့်အသံနှင့်.. ၊

“လွင့်ပစ်စရာလား..ဒီထိသယ်လာပြီးမှ..”

ပြောပြီး နေရာမှာထိုင်ချလိုက်ကာ.. ၊

“မှန်းစမ်း..ဒီမှာချ..”

“ဟာ..အရှင်ဘုရား ဘာလုပ်မလို့တုံးဘုရား..”

“ပြတ်နေတာကို စီးလို့ရအောင်လုပ်ရမှာပေါ့..ချဆိုစွာ..”

အခန်း(၄၆)

“ကျုပ်တို့အပြေးမြန်ချက်ဗျာ..သဲတောရွာကို သန်းခေါင်မတိုင်
ခင် ရောက်လာတာဗျာ..”

“မရယ်နဲ့..”

“မရယ်ပါဘူး..”

ဦးသူတော်နဲ့ဦးဩဘာတို့ စည်းလုံးညီညွတ်နေကြသည်။ အ
ဝတ်အစားတွေလည်း ဖရိုဖရဲလန်ပျံ့စုတ်ပြတ်လျက် ခြေထောက်မှာ
ဖိနပ်တစ်ဖက်စီ စီးထားကြတာလည်း အတူတူ။ ကံကောင်းထောက်
မလို့သာ သဲတောရွာကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာကြတာဖြစ်
ကာ ပြေးကြတာက လမ်းရယ်ကမ်းရယ် သိလို့မဟုတ်ဘဲ ခြေဦးတည့်
တဲ့အတိုင်း တောင်မှန်းမြောက်မှန်းလည်း မသိ.. ၊

လကွယ်ရက်နီးနေသဖြင့် လကသန်းခေါင်ယံကျမှ ထန်းတစ်
ဖျားလောက်ထိ တက်လာ၏။ လရောင်အောက်မှာ ယိုင်နဲ့နဲ့လူသား
လေးဦးမှာ ဆရာတော်သည်လည်း အနားစတွေစုတ်ပြနေသော
သင်္ကန်းကြီးတဖားဖားနှင့် ဖြစ်ကာ သူဌေးကြီးခမျာလည်း ဖိနပ်ပြတ်
တစ်ဖက်ကို လက်ကကိုင်လျက် အင်္ကျီလက်တစ်ဖက်က တံတောင်
ဆစ်ထိ တွဲရရှိပြီကျနေ၏။

တောကိုလွန်ကာလယ်ကွင်းတွေကိုဖြတ်နေကြရင်း ခြေထောက်
တွေက သာရွေ့ယိုင်ဖြစ်နေကြ၏။ သဲတောရွာကိုလှမ်းမြင်နေရပြီဖြစ်
ကာ မီးရောင်တချို့ကိုလည်း တွေ့ကြသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့စုံ
စမ်းခဲ့သည့်ပုံစံအရ ဒါသဲတောပဲဖြစ်ရမည်သာ။ မဟုတ်ခဲ့ရင်လည်း
လူတွေနေထိုင်သည့်ရွာဖြစ်ဖို့က အဓိကပင်.. ၊

“ဟာ..မလိုပါဘူး၊ တပည့်တော်ကို ငရဲမပေးပါနဲ့ဘုရား..”
 ဆရာတော်က စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဖိနပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ကာ..
 “မောင်မင်းခြေထောက်ထော့ကျိုးဖြစ်နေပြီမဟုတ်ဘူးလား...”
 စွဲနေတဲ့သံဃာကို ကိုယ်တော်ကိုယ်တိုင်ပြုစုပေးသေးတာ၊ မောင်မပင်၊
 ဝေဒနာမခံရအောင် ကျုပ်ကကယ်တင်လို့မရဘူးလား..”

အရေးကြုံလာတော့ ငယ်သံယောဇဉ်တွေကလည်း မနေ။ ဘုန်းကြီးသံဃာပီပီ ကရုဏာစိတ်ကြီးမားတာကလည်း ပေါ်လာ၏။ သူ့ဌေးကြီးရဲ့ဖိနပ်မရှိသည့်ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရနေပြီကို သိနေသဖြင့် ဒီဖိနပ်ကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲစဉ်းစားလာခဲ့တာ ပြေးနေတာတွေရပ်လိုက်တည်းက.. ၊

ခုတော့ ဘယ်လိုမှမကြည့်နိုင်တော့ဘဲ ဖိနပ်ကိုယူ၍ ခါးကြားက ဆေးရိုးနဲ့ကွမ်းထုပ်ပတ်ချည်ထားသည့် ချည်ကြိုးကိုဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ဦးသူတော်အတွက်က အခွင့်အရေးကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်သွားသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာသွားထိုင်၏။ ဆရာတော် ဖိနပ်ကိုခေါင်တုတ်စဉ် ကြာမည့်အချိန်လောက်ကို အေးဆေးနားလိုရသည်ဟုတွက်ကာ လယ်ကန်သင်းကို ခေါင်းအုံး၍လှဲချလိုက်လျှင်.. ၊

ဟင်..ဘာလဲဟ.. ၊ မျက်နှာရှေ့တည့်တည့်မှာ ရှည်လျားပြောမတ်စွာစီးမိုးနေသည့် ထန်းပင်ကြီး.. ၊

“ဒါ..”
 ဦးသူတော် ငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်ကာ.. ၊
 “ထန်းတစ်ပင်ပဲ..”
 ဟင်.. ၊
 “ဘာတုံး..”
 ခုမှအမောပြေရုံရှိသေးသည်။ ‘ထန်းတစ်ပင်’ဆိုတော့ အားလုံးနားတွေထောင်သွားကြသည်။ သူ့ဌေးကြီးနဲ့ဦးဩဘာက ဒါကိုမယုံကြသော်ငြား.. ၊
 “ဘုန်းဘုန်း..”
 “ဘာတုံး..”
 “ဆရာတော်ဘုရား..”

“ငါ..တယ်..”
 ဆရာတော်စိတ်တိုသွားသည်။ သို့သော် တစ်ခုခုတွေ့နေပြီမှန်းလည်းသိကာ ပစ်စလက်ခတ်ထိုင်နေခြင်းက သတိအနေအထားသို့ မျက်ချင်းပြောင်း၏။

“ထန်းတစ်ပင်ဘုရား..အဲ့ဒါထန်းတစ်ပင်..”
 ကယောင်ကတန်းပြောကာ ဦးသူတော်ခုန်ထလိုက်လျှင် ကျန်သည်သုံးယောက်လည်း ဘာမှမသိလိုက်ဘဲ လိုက်ထကြပြီး.. ၊
 “ထန်းနစ်ပင်တွေ တစ်ပင်တွေရှုပ်နေတာပဲ..ဘာတုံးဦးသူတော် မြန်မြန်ပြောပါဗျ..”

ဦးဩဘာ ကြောက်လည်းကြောက် စိတ်လည်းမရှည်တော့ဘဲ သူ့ဌေးကြီးနားကိုကပ်၏။ ဦးသူတော်ကိုယ်မှာပတ်ထားသည့်ခြုံထည်ကို လည်ပင်းမှာတက်သိုင်းလိုက်ပြီး.. ၊

“သဲတောသားတွေပြောသွားတယ်..ဒီရွာမှာနေခင်းဘက်တောင်ဖြတ်မလျှောက်ရဲတာ အဲ့ဒီထန်းတစ်ပင်ပဲ..အဲ့မှာ ဂျပန်သရဲ..သရဲခေါင်းပြတ်..”

“ဟဲ့..သူတော် နေဦး..”
 တားနေပေမယ့် သူတို့လည်းခြေလှမ်းတွေမြန်ကုန်ကြကာ..၊
 “ပြောတိုင်းယုံနေရသလား..ဒီထန်းပင်လည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့၊ ထန်းတစ်ပင်ဆိုတိုင်းပဲ..”

“ဘုန်း..”
 “ဟုတ်နေပဟ..”
 “ဟာ..ဘုန်းဘုန်းနောက်မှာ ဘောလုံးမည်းကြီးလိမ့်လာပြီ..”
 “ဘောလုံးမဟုတ်ဘူး..အဲ့ဒါခေါင်းပြတ်ကြီးကိုဩရဲ့..”
 “လာစမ်းကွာ..ဒီလောက်တောင်ပြေးပဲပြေးနေရတာ..”
 “အောင်မလေး..သရဲကိုစိန်မခေါ်ပါနဲ့..သခင်၊ မြန်မြန်ပြေးပါ..”
 ပြောပြီးကြည့်လိုက်တော့ သူသာကျန်ခဲ့တာမို့.. ၊
 “သခင်စောင့်ပါဦး..”
 ပြေးနေရင်း ရွာသို့ဝင်လေသည်။

သော်လည်း အယူအဆအမျိုးမျိုးနှင့် အစွဲအလမ်းတွေကိုယ်စီဖြစ်နေခဲ့ကြ၏။ ဆရာတော်ကတော့ ကြောက်သည့်စိတ်ကိုဖယ်လို့မရခြင်းပင်.. ။

ဒါကိုနားထောင်ပြီး ဦးသူတော်ကအစ ကိုယ့်ဆရာတော်ကြီးကို ပို၍နားလည်သွားခဲ့သည်။ ဆရာတော်သည် သူ့ကိုယ်သူထက်တခြား သူ့အပေါ် ပို၍အလေးထားတတ်ကာ မေတ္တာစိတ်လည်းကြီးမားသူပါ။ ထို့ကြောင့်ဆရာတော်ကြီးဘယ်လိုဆုဆု ဘယ်လောက်ပြောနေနေ သူဌေးကြီးကအစ ဘယ်သောအခါမှ ကြည်ညိုပျက်သည့်အကြည့်တစ်ချက်တောင် မရှိခဲ့ဘူးပေ.. ။

ရွာသားတွေသည်လည်း ဒီအတိုင်းပင်။ လင်မယားရန်ဖြစ်သမီးလင်နောက်လိုက်တာကအစ ကျောင်းမှာရေခပ်လာရင်း ဆရာတော်ရှေ့ပြေး၍ ဦးချပြီး ငိုယိုတိုင်ကြားကြ၏။ ဆုလည်းခံ ပြောလည်းခံ။ ပြီးတော့ ဘယ်လိုကြိမ်းမောင်းလွှတ်ပါစေ ခေါင်းကုတ်ဖင်ကုတ်နှင့်ပဲ ပြန်ပြေးကြကာ သုံးလွန်းတောင်ရွာကြီးမှာ ဆရာတော်ကြီးကို မိဘဘိုးဘွားလို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြတာဖြစ်သည်။ ဆရာတော်က ဖိနပ်ကိုပြီးအောင်တုတ်ချည်ပြီး သူဌေးကြီးကို လှမ်းပေးလိုက်လျှင် အားလုံး၏အတွေးတွေက ပစ္စုပ္ပန်ဆီပြန်ရောက်လာကြ၏။ အချိန်သည် သန်းခေါင်ကျော်ညဉ့်နက်ပိုင်းကို ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“ဆရာတော်က လန့်ဖျန်ပြေးပေမယ့် ဒီဖိနပ်ပြတ်နဲ့ကြီးကိုတော့ လွှတ်မချခဲ့ဘူးနော်..အဟွန်း..”

ဦးဩဘာက ဆရာတော်နဲ့သူဌေးကြီးကိုတစ်လှည့်စီကြည့်၍.. “သံယောဇဉ်ကြီးပုံပြောပါတယ်..”

“သံယောဇဉ်မဟုတ်ဘူး..သူများရပ်ထဲရွာထဲဝင်တာ ဖိနပ်မပါဘဲ သူခိုးဂျုပိုးလိုဝင်လို့ ဘယ်လိုသင့်တော်မတဲ့..”

“တပည့်တော်တို့မှာလည်း ဖိနပ်တစ်ဖက်စီပဲရှိတော့တာဘုရား”

ဦးသူတော်နဲ့ဦးဩဘာက ပြိုင်တူပြောလိုက်ရင်း ရယ်ကြလေ။ ခုမှပဲရယ်နိုင်တော့သည့်အဖြစ်ကိုလည်း သတိရမိကြ၏။ ထို့ပြင်လရောင်ဆမ်းသော ရွာအဝင်လမ်းကလေးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်..

အခန်း(၄၇)

“ကြောက်တဲ့စိတ်ရှိနေရင် လူဖြစ်ဖြစ် သံဃာဖြစ်ဖြစ် သူတို့က ဒုက္ခပေးနိုင်တာပဲ..ပရိတ်ကြီးတွေကုန်အောင်ရွတ် မေတ္တာသုတ်တွေ အမြုပ်ထွက်အောင်ရွတ်နေလည်း ကြောက်တဲ့စိတ်ကြီးနဲ့ရွတ်နေရင် သူတို့ကို မသက်ရောက်ဘူး..”

ရွာထိပ်ကဇရပ်မှာ တစ်ထောက်နားမိကြတော့ ဘယ်လိုမှရှေ့မဆက်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ လဲလျောင်းနေမိကြတော့သည်။ ဦးဩဘာနဲ့ မဲ့ညည်းတွားနေသဖြင့် ဆရာတော်ကြီးက အမောဖြေရင်း ရှင်းပြနေကာ.. ။

“ဆရာတော်အကြောင်း ဘာဘုန်းပြောပြဖူးတယ်..” သူဌေးကြီးကလည်း ဆရာတော်အကြောင်း ငယ်ပေါင်းပီပီ ဟိုတုန်းကသီထားသမျှကို တွေးလိုက်မိရင်း.. ။

“တောကလည်းခေါင်တယ်..ခေတ်အခါအရလည်း အယူသည်းအစွဲကြီးတာတွေရှိကြတော့ စုန်းကဝေ ဖုတ် သရဲတွေဆိုတာ အကြမ်းပတမ်းဒုက္ခပေးကြတာပေါ့..ဆရာတော်အဘိုးကလည်း အထက်လမ်းဆရာကြီးပဲ။ အဲဒီကနေ လူဝတ်ကြောင်စွန့်ပြီး သင်္ကန်းစီးလိုက်တယ်”

သံဃာတော်ဖြစ်သွားသည့်အချိန်မှာ ဒီအလုပ်တွေကိုမလုပ်တော့သည်ဖြစ်ရာ ကျန်ရစ်သည့်မိသားစုထဲမှာ ညီအငယ်ဆုံးလေးက တောထဲမှာ ဇက်ကျိုးသေနေခဲ့၏။ ဒါကိုသရဲဂုတ်ချိုးပါသည်ဟုအထင်ရှိကြပြီး မိန်းကလေးတွေကို သီလရှင်ဝတ်၍ ယောက်ျားလေးတွေကို သင်္ကန်းစီးပေးတော့သည်။

ဆရာတော်တို့မိသားစုတွေအကုန်လုံး သာသနာ့ဘောင်ဝင်ခဲ့ကြ

“ရွာရောက်ပြီဆိုမှပဲ အမောတွေလည်းပြေ..အကြောက်လည်း ပြေ..အဲ..”

ပြောရင်း သတိရတာ ဧရပ်ကိုမော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သဲတော ရွာက ဆင်းရဲလှသည်ဆိုပြီး ရွာပြင်ဧရပ်ကျတော့ အုတ်ဖိနပ်ခံနဲ့ သွပ်မိုးပျဉ်ကာလို့..”

“ဝါ..ဟား..”

ဟင်.. ၊

အားလုံးလန့်ဖျန်သွားကြသည်။ အသံသည် ခေါင်းပေါ်ကဖြစ် ကာ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်လျက်.. ၊

“လူတွေများလှချေလား..ဟ..”

“ဘာလဲ..လူ လူလား..”

“လူထင်တယ်..”

ပြေးဖို့အသင့်ပြင်ရင်း လက်ချင်းဆုပ်ကိုင်ထားပြီးမှ စကားပြော လိုက်တော့ တဲ့သွားကြကာ.. ၊

“သရဲမဟုတ်ပါဘူး..”

သူတို့တွေတီးတိုးဆိုမိရင်း ပြန်မော့ကြည့်မိကြ၏။

“ဟား ဟား ဟား..ကျုပ်ကိုသရဲထင်လို့လား၊ လူပါဗျာ..ထန်း ရည်လေးသောက်ပြီး တက်အိပ်နေတာ ဟီး..ဟီး..”

အပေါ်စီးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ထုတ်တန်းပေါ်ကနေ ခြေချ လွှဲရမ်းနေသဖြင့် ဆရာတော်ဒေါသထွက်သွားကာ.. ၊

“သင်းကမူးမူးရှူးနဲ့များ သံဃာတော်အပေါ်ကနေ..ဟေ့ ဆင်း ခဲ့စမ်း..”

သံဃာတော်ဆိုတော့ လွဲခါနေသည့်ခြေထောက်က တဲ့ခနဲရပ် သွားသည်။ သို့သော်.. ၊

“ဘာလို့တုံး..တပည့်တော်ကတမင်အမြင့်တက်နေတာမှမဟုတ် ဘဲ ထန်းရည်သောက်ပြီးတိုင်း ဟောဒီသရဲခိုမှာ တက်အိပ်နေကျ..ခုမှ ဘုန်းကြီးတို့ကြောင့်နီးလာရတာ..”

ကိုယ့်ကြောင့်ပါဆိုပြီး ပြန်ပဲအလျော်ပေးရဦးမလိုလို့။ ဆရာ တော်သင်္ကန်းခြံထည်ကို တစ်ချက်ဆွဲတင်ကာ ဧရပ်ထောင်မှာအုပ်

လိုက်ရှိနေသော ပြောင်းရိုးတွေထဲက အရှည်ဆုံးကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး..၊

“ဒီလောက်တောင်ဂါရဝေါစတရားမသိတဲ့ငမူး..လာခဲ့၊ ခုချက် ချင်းဆင်းစမ်း..”

“ဝှစ်..”

“အ..”

“ဝိုး..”

“အား..သေပြီ၊ ဘုန်းဘုန်း..ဘာလုပ် လုပ်..”

“ဘုန်း..”

ခြေထောက်ကိုမရိုက်မိအောင် ကမန်းကတန်းရှုတ်၍ ရှောင် လိုက်လျှင် အမူးသမားထုတ်တန်းပေါ်ကနေ ကိုးယိုးကားရားပြုတ်ကျ လာလေသည်။ ဆရာတော်ကလည်း ပြောင်းရိုးကြီးတလွဲလွဲနှင့် ထပ် ချပ်မကွာလိုက်၍.. ၊

“နောက်ကိုမရိုမသေပြောဦးမလား..အမြင့်ပေါ်မှာထိုင်ဦးမလား..”

“ကြောက်ပါပြီဘုရား..မထိုင်တော့ပါဘူးဘုရား၊ အောင်မလေး သေပါပြီ..ကျိုးပြီ..”

နောက်ဆုံးလူးလို့မိရောင်တိမ်းမနေတော့ဘဲ ဆရာတော်ခြေအ စုံကို ပြေးဖက်ပြီးငိုယိုတောင်းပန်လေသည်။

“အောင်မလေး ကျောကွဲပါပြီ..အသားတွေလည်း စုတ်ပြတ်ကုန် ပြီ၊ ကြောက်ပါပြီ..ဟီး ဟီး၊ ရွာထဲမှာဓားပြဝင်နေလို့ လွတ်လွတ်ခါ ခါ ပြေးကုန်နေကာမှ ရက်စက်ပါဘိဘုန်းဘုန်းရဲ့..”

ဓားပြ.. ၊

ကိုယ့်ဆရာတော်လက်သံပြောင်တာကို ကြည့်ပြီး ကြိတ်ရယ်နေ ကြသည့် သူဌေးကြီးတို့တောင့်မတ်သွားကြသည်။ ဆရာတော်က အမူးသမားကိုင်ထားသည့် ခြေထောက်ကိုနောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး ငဲ့ ကြည့်၍.. ၊

“ဘယ်မှာဓားပြလဲ..ညတုန်းကဝင်သွားတာလား..”

“မဟုတ်ပါဘူးဘုရား..ရွာကိုဓားပြဝင်ရင် သန်းခေါင်ကျေပူ ဝင်တာပါ၊ တစ်ခါတလေဆို မိုးလင်းခါနီးမှလည်း ဝင်ပါလေ..”

“ဝင်ပြီးဘာလုပ်တာတုံး..နင်တို့ရွာကပြည့်စုံတာလည်း မဟုတ်

လင်္ကာတေးရင်

ဘဲနဲ့.."

"အစကဟုတ်ပါတယ်..အခုမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ တပည့်တော် တို့ရွာက ဒီနားမှာငွေရင်းအများဆုံးလုပ်ငန်းပိုင်ရွာကြီး ဖြစ်နေပါပြီ ဘုရား.."

သူဌေးကြီးက ကမန်းကတန်းအနားကပ်လာကာ.. ၊

"ဒါဖြင့် အခုရွာထဲမှာ ဓားပြတွေရှိနေသေးတာပေါ့.."

"မသိပါဘူးဘုရား.."

သူတို့အားလုံးရွာထဲကို သုတ်ခြေတင်ကြတော့သည်။ သူဌေးကြီးမျက်နှာပေါ်မှာ သောကတို့ဖိစီးလျက်.. ၊

"ကြိုးလေးက သွေးနုသားနုနဲ့ဒုက္ခတွေ့ပြီပေါ့.."

"ဒုက္ခမတွေ့နိုင်ပါဘူး..သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့၊ ချမ်းညကတော်ရုံအကျပ်အတည်းကို ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်.."

ခုချိန်မှာ ဆရာတော်ကြီးပြောသည့်စကားက နားဝင်ချို့နေသည့် တောက်လျှောက်အထင်မကြီးနိုင်ခဲ့သည့် ချမ်းညဆိုသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို ယုံကြည်အားထားချင်မိ၏။ သမီးလေးအတွက် အားကိုးယုံကြည်ဖွယ်ခင်ပွန်းကောင်းဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်းခြေလှမ်းတွေက အပြေးတပိုင်း.. ၊

အခန်း(၄၈)

ဘယ်လိုကြောင့်များ ဒီတစ်ညလုံးတပြေးတည်းပြေးနေရတာလဲဆိုတာ မောလာပြန်မှ တွေးမိလာသည်။ နားဖို့စိတ်ကူးလိုက်တိုင်း ပြေးနေရသည်။ ပြေးစရာမကျန်တော့လည်း ပြေးလာရသည်။ ဇောက သားသမီးဇောပဲဖြစ်ကာ မြေပြင်မှာမိုးတိုးမတ်တပ်ရပ်နေကြသည့် ရွာသားတွေထဲ တိုးဝင်ရပ်လိုက်တာ သူဌေးကြီးပဲရှေ့ဆုံးက.. ၊

"သမက်ဆိုတဲ့ကောင် မင်းလည်းအဖိုးတန်တာပဲ..မဆိုးပါဘူး.."

"ဟုတ်တယ်..ဒီကောင်က ပညာလည်းတော်တယ်..ဒီရွာကိုဖန်ဆင်းတဲ့မင်းသားလို့တောင် နာမည်ကြီးတဲ့လူ၊ အဲဒီတော့ သူဌေးကြီးဆီကလည်းတောင်းမယ်..ဒီရွာကိုလည်း အပိုင်ချုပ်မယ်၊ ဟား ဟား ဟား.."

"ဟား ဟား ဟား.."

ရွာသားတွေရဲ့အလယ်မှာ ဓားပြဆိုတဲ့လူတွေက မြင်းခြောက်ကောင်နဲ့ လူခြောက်ယောက်ဖြစ်၏။ ဘောင်းဘီရှည်ကားကားစုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် တကယ့်ကိုတောပုန်းဓားပြလို ဆံပင်ရှည်ဘုတ်သိုက်တွေနဲ့ ဖြစ်လေသည်။

ရွာသားတွေက အယောက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိကာ သူဌေးကြီးရောက်ပြီးမှ တစ်ဖွဲ့စုလာကြသဖြင့် တဖြည်းဖြည်းလူအုပ်ကပိုများလာသည်။

"သားမက်ဆိုတော့ ချမ်းညကိုပြောတာလား.."

ဦးသူတော်က အနီးမှာရှိနေသည့်ရွာသားတစ်ယောက်ကို ခေါ်မေးလိုက်လျှင် အနားမှာလူစိမ်းတွေရှိနေမှန်း သတိထားမိသည့်

လထောင်ကျူးရင်

ရွာသားတချို့က လှည့်ကြည့်လာကြ၏။ ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေပြို၊ ကုန်ကြပြီး ချက်ချင်းပူးပူးကပ်ကပ်ဖြစ်ကုန်ကြလျက်..။

“ကိုကြီးချမ်းညစ်ဘာဘုန်းဆိုတာများလား..”

“ဒီက သူဌေးကြီး ဟိုဥစ္စာ..”

“ရှါး..”

ဦးညွှာဘက ရွာသားကိုအသံမထွက်ဖို့ သတိပေးလိုက်ရင်..။

“မင်းသမီးလေးက မီးဖွားနေတာမို့လား...အခုဘယ်မှာတုံး..”

“ကျုပ်သမီးလေးနဲ့မြေးဆီအခုလာတာ..သူတို့ဘယ်မှာနေတာ တုံးလိုက်ပြပါ။ ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်..”

ရွာသားတွေထိပ်ထိပ်ပျာပျာဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ဓားပြတွေကတစ်ဖက် သူဌေးကြီးတို့ကတစ်ဖက်..။

“သူတို့ကလည်း မင်းသမီးလေးကို ထုတ်ပေးမလို့ သည်းမည် ရှာနေကြတာ..”

“ဟင်..”

“ကျုပ်သမီးလေးကိုဘယ်သူ..”

“ကိုကြီးချမ်းညစ် ရွာသားတွေနဲ့ တံတားအောက်ကနေ ပြန်လွှတ်လိုက်တာ..”

“ဘာ..ဘာပြောလိုက်တယ်..”

“ဟုတ်တယ်..ဓားပြတွေက သူဌေးသားမက်နဲ့သမီး ဒီရွာမှာရှိ တယ်ကြားပြီး ပြန်ပေးဆွဲဖို့လာကြတာဗျ။ အဲဒါ လူချောလေးက သတင်းရပြီး မင်းသမီးလေးတို့ သားအမိကိုအစောင့်အရှောက်တွေနဲ့ ပြန်လွှတ်လိုက်တာ..”

ရွာသားက တိုးတိုးကပ်ကပ်ပြောသော်လည်း..။

“သွေးနုသားနဲ့မိန်းမကို ညကြီးမိုးချုပ်..”

“တိုးတိုးပြောပါ ဦးကြီးရယ်..ညကြီးမိုးချုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ နေ့လည်တည်းက သတင်းရလို့ ချက်ချင်းလွှတ်လိုက်တာပါ..သူတို့သွားတော့ တောင်သုံးလုံးရွာကိုသွားကြတဲ့ လူတွေတောင်ပြန်မရောက်ကြသေးဘူး..”

“ဟုတ်ပါတယ်သူဌေးကြီးရယ်..အဲ..”

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

သူတို့တွေအားလုံး သူဌေးကြီးရဲ့မျက်နှာကိုပဲကြည့်၍ စကားပြောနေကြရင်း ကိုယ်ပေါ်ကအဝတ်အစားတွေကို သတိထားမိတော့ အံ့ညွှတ်ဟန်တွေဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဒါပေမယ့် စူးစမ်းမေးမြန်းဖို့လည်း အချိန်မရကြပါ။ ထိုစဉ်..။

ဒိန်းခနဲသေနတ်သံကြီး ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာခဲ့လျက်..။

“ကိုင်း..အားလုံးနောက်ဆုတ်နေကြ၊ ဟေ့ သူဌေးသမက်ကို သိန်းငှက်နဲ့တင်ပေးလိုက်..”

“နေဦး..”

သေနတ်သံကြောင့် အားလုံးတိတ်ကျသွားခဲ့သဖြင့် စကားသံတွေက ပီပြင်စွာထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုပြင်ဝါးတိုင်နှင့်ထောင်ထားသော မီးတုတ်များ၏လင်းအားကြောင့် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူအညိုကွက်နှင့် ဆံပင်ကိုသေသပ်စွာဖြိုးထားသော ချမ်းညစ်အားလုံးထဲမှာ ထင်ရှားစွာ မြင်လိုက်ရ၏။

ယောက်ျားများထဲမှာ ဖြူဝင်းချောမွေ့နေကာ ပုဆိုးမဲ့၍ လျှောက်ထွက်လာပုံက ပြန်ပေးဆွဲခံရမည့် ဓားစာခံတစ်ယောက်လား စစ်ရေးကွင်းထဲဆင်းထွက်ရှုစားသည့် မင်းသားတစ်ပါးလား..။

သူ့ကိုမြင်ပေါ်က ဓားပြတွေရော လူအုပ်ရဲ့အလယ်မှာခါးထောက်ရပ်နေသည့်သေနတ်နဲ့ ဓားပြနှစ်ယောက်ကပါ မြင်ပြင်းကပ်သည့်မျက်လုံးတွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

“ဒီကောင်ကိုကြီးတုပ်လိုက်..”

“အသာတကြည်လိုက်ပါမယ့်ပြောနေတာကို ကြီးတုပ်ဖို့မလိုပါဘူး..ခင်ဗျားတို့မှာသေနတ်တွေနဲ့ မဟုတ်ဘူးလား..”

“ကြီးတုပ်ရုံမကဘူး..မင်းကိုမျက်လုံးတွေပါ အဝတ်စည်းရမှာ..”

မြင်းပေါ်က နှုတ်ခမ်းရွေးနှင့်လူက ကြိုးနဲ့အဝတ်စတစ်စကိုင်

ပြီး လွှားခနဲဆင်းလာ၏။

“ဒီကောင်လေးဘာတုံး..ဓားပြဖမ်းခံရမှာကိုပြဓာတ်ကနေတယ် ထင်နေလား..ငါ တယ်..”

သူဌေးကြီးစိတ်တိုနေသဖြင့် ဆရာတော်က လက်ကိုင်ခွဲထားတာ..။

လင်္ကာကျားရင်

“တစ်ခုခုအကြောင်းရှိပါလိမ့်မယ်...စိတ်ထိန်းစမ်းပါ..”

“တပည့်တော်စိတ်ထိန်းလို့ရတယ်ဘုရား...ဒီရွာသားတွေက ဘယ်လိုတစ်ကိုယ်ကောင်းမျိုးတွေတုံး၊ သူတို့တစ်ရွာလုံးကို ကူညီ ကယ်တင်ခဲ့တုန်းက နတ်သားလေး...ကယ်တင်ရှင်လေးဆို..”

ရွာသားတွေ ဓားပြတွေကိုကြောက်နေရသလို သူဌေးကြီးပေါ့ သထွက်ပြစ်တင်နေတာကိုလည်း ခေါင်းငုံ့ခံနေကြရတာ.. ။

“ကျွန်မတို့ကာကွယ်ကြပါတယ်သူဌေးကြီးရယ်..ဒီဓားပြတွေ ရွာထဲဝင်နေတာ ညတည်းကပါ။ သူကြီးသမီးနဲ့သမက်ကို တစ်အိမ် တက်ဆင်းရှာနေကြရင်း မတွေ့မချင်းမပြန်ဘူး..မင်းသားထွက်လာ တော့လည်း မင်းသမီးကိုမတွေ့လို့..”

“ကျုပ်တို့ရွာသားနှစ်ယောက်ကိုလည်း ခြေထောက်တွေကို ခါ လိမ့်တုံးနဲ့ ဖိကြိတ်ပြီး အစစ်ခံရပါတယ်..”

“ကျုပ်တို့ရွာလူကြီးကိုလည်း သူ့အိမ်ပေါ်မှာ ကြိုးတုပ်ထားတာ ပါဗျာ..အဲ့လိုအဖြစ်ခံပြီး ကျုပ်တို့နှုတ်ပိတ်နေခဲ့တာပါ..”

“ဟုတ်ပါတယ်...ခုလည်း မင်းသားကသူ့ဘာသာ ရင်ဆိုင်မယ် ဆိုပြီး ထွက်လာတာပါ..”

“ဟိတ်..တိတ်ကြစမ်း..”

“ဒွန်း..”

နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကြီးတွေ တမြောက်မြောက်နှင့် တောင်ထဲ မှာ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းလုပ်နေသည့် ဓားပြခေါင်းဆောင်က မြင်း ပေါ်ကနေ သူဌေးကြီးတို့နဲ့ရွာသားတွေကို သေနတ်နဲ့လှမ်းချိန်၍..

“ဘာတွေစကားများနေကြတာလဲ...ခု တိတ်..”

ထိုဓားပြလှမ်းအော်လိုက်သဖြင့် ချမ်းညဒီဘက်ကိုလှည့်ကြည့် လိုက်လျှင် ဆရာတော်နဲ့သူဌေးကြီးတို့ကို မီးရောင်အောက်မှာလှမ်း မြင်သွား၏။ ကွက်ခနဲမျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း ချက်ချင်းမျက် နှာလွှဲသည်။

ဦးညီဘာနဲ့ဦးသူတော်တို့ နှုတ်ဆက်မလိုလက်တွေတောင် မြောက်ပြုဖို့ ပြင်လိုက်သေးသည်။ သို့သော် ချမ်းညမျက်နှာလွှဲသွား သဖြင့် လက်မပြလိုက်ရဘဲ.. ။

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

“ချမ်းညတမင်တကာမသိသလိုနေတာဖြစ်မယ်ကိုညဘာ..မ ခေါ်နဲ့တော့..”

ဦးသူတော်စကားကြောင့် သူဌေးကြီးစိတ်တိုသွားကာ.. ။

“နှုတ်ဆက်ချင်ပေမယ့် ဖြစ်မလားဦးသူတော်..သင်းကိုပြန်ပေး ဆွဲသွားပြီး ဘယ်သူ့ဆီမှာငွေတောင်းမှာဖို့လို့လဲ၊ ကျုပ်ပဲပေးရမှာ.. မှုပ်ရှင်းလိုက်မယ်..”

“နေစမ်းပါဦးသူဌေးကြီးရယ်..မောင်မင်းစိတ်မြန်လက်မြန် တယ်လုပ်ပါလား..”

သူဌေးကြီးကတော့ ချမ်းညကိုလည်းစိတ်တိုသည်။ ရွာသားတွေ ကိုလည်း မကျေနပ်။ သူတို့တွေနှိပ်စက်ခံပြီး ချမ်းညကိုကာကွယ်ပါ သတဲ့.. ။

ဓားစာခံခေါ်မယ့်လူကိုတော့ လက်ဖျားနဲ့မထိဘဲ မဆိုင်တဲ့လူ တွေကို နှိပ်စက်တယ်ဆိုတာ ယုံစရာလား.. ။

သူ့မှာတော့ မြေးဇောနဲ့မသေရုံတစ်မယ်ပြေးလွှားလာခဲ့ရသည်။ သူကတော့ ကိုယ့်ဇနီးနဲ့သားဦးလေးကို တခြားလူတွေနဲ့လွှတ်ထည့် လိုက်ပြီး ဒီရွာအတွက်အသေခံစွန့်စားဖို့ ချန်ရစ်ခဲ့တယ်တဲ့.. ။

တွေးနေရင်းစိတ်ပေါက်လာကာ.. ။

“နေပေစေ..သေသွားလည်းအေးတာပဲ၊ ဒီလိုသမက်ကိုပြန်ရဖို့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ အကုန်မခံဘူး..”

ဆရာတော်က ချမ်းညနဲ့ဓားပြတွေကို စူးစိုက်အကဲခတ်နေရင်း တနေ သူဌေးကြီးကိုလှည့်ကြည့်ကာ.. ။

“ဓားပြကတစ်မျိုး..မောင်မင်းကတစ်မျိုး၊ နားပူလိုက်ပါဘိ တော့..”

“ဒွန်း..”

ဒီတစ်ခါ သေနတ်ကိုထောင်ပစ်လိုက်ပြီး ဓားပြကမြင်းကိုမြေ တို့နှင့်ကာ သူဌေးကြီးတို့ဘက်ကို ရောက်လာ၏။ လူတွေရဲ့ခနဲဖယ် သွားကြသဖြင့် သူတို့လေးယောက်စုစုလေး ကျန်ရစ်ခဲ့လျှင်.. ။

“ဘာတွေလဲ..ဘုန်းကြီးတွေရော သူတော်တွေရော..အခုအ ကျိုးတွေမှာရရာပြန်..”

လင်္ကာကျမ်းရင်

သူဌေးကြီးအံကြိတ်လိုက်သည်နှင့် ဦးဩဘာကလက်ကိုဆွဲပြီး ရှေ့ထွက်ရပ်သည်။ ဆရာတော်ကလည်း သူဌေးကြီးရှေ့ကို ခပ်အေးအေးလျှောက်သွားကာ.. ၊

“ဘုန်းကြီးက မေတ္တာရပ်ခံချင်တာပါ..ဒီရွာက..”

“ဘုန်းကြီးကဘုန်းကြီးလိုနေစမ်းပါ..မေတ္တာရပ်ခံရအောင် ကျုပ်တို့က ဓားပြလာတိုက်တာ..”

“ကိုင်းဗျာ..ဓားပြခေါင်းဆောင်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး..”

အားလုံးရဲ့စကားပြတ်သွားအောင် ချမ်းညအသံကျယ်ကျယ်ခေါ်လိုက်ကာ.. ၊

“အားလုံးဒီရွာကလူတွေပဲ..အားလုံးမှာ အပိုငွေတစ်ရာတောင် ပြည့်အောင်မရှိကြဘူး၊ ခင်ဗျားလည်း အပိုတွေလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့.. သေနတ်ကြီးတကားကားနဲ့ ကြောက်နေတဲ့လူတွေကို ခြောက်လှန့်ပြနေတာ ဂုဏ်ယူဖို့လည်းမကောင်းပါဘူး..”

“အံမာ..”

ချမ်းညတမင်လမ်းလွဲအောင် ပြဿနာရှာလိုက်တာမှန်း ဦးသူတော်တို့ သိလိုက်ကြသည်။ ဓားပြခေါင်းဆောင်ကလည်း မြင်းစက်ကြီးလှည့်ကာ ချက်ချင်းပြန်လှည့်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“ခွေးသူတောင်းစားက ငါ့ကိုများ..”

မြင်းပေါ်ကနေ လှမ်းကန်ပစ်လိုက်သဖြင့် ချမ်းညနောက်ပြန်လန်သွားကာ နောက်ကမြင်းစီးသမား၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်ပေါ်ပစ်ကျသွား၏။ ထိုအခါ ရွာသားတွေထဲက ယောက်ျားလေးငါးယောက်ပြေးထွက်သွားကြကာ.. ၊

“ခင်ဗျားတို့လုပ်ချင်ရာလုပ်လို့ရနေတာတောင်..”

“ဒိန်..”

“အား..”

“ဟာ..”

ကျည်ဆံက ရှေ့ဆုံးကပြေးတက်လာသည့် ပေါက်စရဲ့ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို ရှုပ်ထီသွားကာ လူတစ်ကိုယ်လုံး ပစ်စလက်ခတ်လဲကျသွားလေသည်။

ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

“အောင်မလေး..ငါ့ယောက်ျား၊ ငါ့ယောက်ျားသေပါပြီ..”

ပိစိရဲ့အသံစူးစူးလေး ထွက်လာကာ ပြေးထွက်လာပုံလည်း ပေါ်၏။ ထို့ပြင် ရွာသားတစ်ယောက်ယောက်ဆွဲထားလိုက်တာလည်း သေချာနေကာ.. ၊

“ကျွန်မတို့မှာရှိသမျှ ကြက်တွေဝက်တွေလည်း ယူထားပြီးပြီ.. သူဌေးသမက်ကိုလည်း ပြန်ပေးဆွဲဦးမယ်၊ ဒါတောင်အနိုင်ကျင့်နေတုန်းပဲ..နင်တို့တွေ..”

“ဒိန်..”

သေနတ်သံသည် ပိစိစကားကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သော်လည်း.. ၊

“သေနတ်သံတွေက နားညည်းပါတယ်ဗျာ..ကျုပ်ကအုလိုဆူညံဖို့ မလိုဘဲ အားလုံးကြောက်လန့်သွားအောင် လုပ်ပြနိုင်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ..”

ချမ်းညက အကန်ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် ထိတ်လန့်သွားပုံလည်း မရှိ။ ရွာသားတစ်ယောက်သေနတ်နဲ့ ထပ်ပစ်ခံရတာကိုလည်း မမြင်တဲ့အတိုင်း အေးဆေးစွာရှိလျက်.. ၊

“ရွှီ..”

“ဟိတ်ကောင်..ဘာကိစ္စလက်ခေါက်မှုတ်တာတုံး၊ ညကြီးမင်းကြီး..”

“ခင်ဗျားတို့လည်း သန်းခေါင်ကျော်မိုးသောက် ဓားပြတိုက်နေကြတာပဲ..သေနတ်သံထက်တော့ သာယာပါတယ်..”

“ရွှီ..ရွှီ..”

“ဟိတ်ကောင်..အဲ့ဒါမကောင်းဘူးကွ..”

ချမ်းညက လက်ခေါက်မှုတ်နေသည့် ဂက်ကိုနှုတ်ခမ်းကနေ ဖယ်လိုက်ပြီးမဲ့၏.. ၊

“ခင်ဗျားတို့ကောင်းတာလုပ်ရင် ကျုပ်လည်းကောင်းတာလုပ်မှာပေါ့..ရွာသားတွေကို အနာတရဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ ကောင်းတာပဲ.. အလုပ်လား..”

ပြောပြီး ချမ်းညကသူ့ကိုကန်လိုက်သည့် မြင်းသမားရွာခါး

ထောက်ရပ်လိုက်ပြီး... ၊

“တကယ်တော့ ခင်ဗျားတို့က သေနတ်ရှိလို့ မိုက်ရဲနေကြတာ... ဦးဇော်ကဲမရှိဘူး...”

“ဟိတ်ကောင်...”

သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်ပြီး ချမ်းညရင်ဝကို တန်းခနဲချိန်လိုက်လျှင် ခေါင်းဆောင်က ထိုသူကိုမကြည့်ဘဲ လက်ဆန်တားလိုက်၏။ ပြီးတော့... ၊

“မင်းကတော့ ဦးဇော်ကဲသိပ်ကြီးနေတယ်ပေါ့...”

“အရည်အချင်းဆိုတာ ပမာဏနဲ့မဆိုင်ဘူးလေ...ဒါကြောင့်ခင်ဗျားတို့က တုံးတစ်နေပြီး ကျုပ်ကချွန်တာပေါ့...”

ဓားပြခေါင်းဆောင်ရဲ့မျက်နှာ နီရဲတင်းမာလာသည်။ နွဲ့လျယ်မ်းထိုးနေသော မီးတုတ်မီးရောင်ကြောင့် ပို၍စူးရဲနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ကာ... ၊

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ခင်ဗျားတို့ခြောက်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်...အဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားတို့စခန်းတစ်ခုလုံးကိုရော နေ့မကူးခင် မျိုးတုံးပစ်လို့ရတယ်...”

“ခွေးမသား...လူပါးဝလို့...”

ဓားပြတစ်ယောက်သည် မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းဆဲရေးကာ မြင်းပေါ်ကနေ လွှားခနဲခုန်ဆင်းလာ၏။ ချမ်းညရယ်လိုက်ပြီး... ၊

“ခုချက်ချင်း ခင်ဗျားခွေးပြေးပြေးရတော့မှာ...မြင်းနဲ့သိပ်ဝေးအောင် မလာနဲ့...”

“ရွှီ...”

နောက်ထပ်လေချွန်သံ သေးသေးလေးလုပ်၍ လက်ခေါက်သွင်းပြီး ပလွေလိုမှုတ်လျှင်... ၊

“ဒီကောင်...ဒီကောင် မြေခေါ်နေတာလားမသိဘူး...”

“ဟုတ်တယ်...ဟိတ်ကောင်ရပ်...”

ချမ်းညကမရပ်ပေ။ ရွာသားတွေပါ ထိတ်လန့်ကုန်ကာ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုပြန်ငုံကြည့်ပြီး အလင်းရောင်ရှိရာ စုပြုံကပ်ကြ၏။

“သူဌေးသမက်...မင်းကိုရပ်ခိုင်းနေတယ်နော်...”

ချမ်းညက ရပ်လိုက်ပြီး လက်ကိုပါဖယ်ကာ... ၊

“ခင်ဗျားခိုင်းလို့ရပ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး...ကျုပ်လိုသလောက်ခေါ်ပြီးပြီမို့လို့...”

“ဘာ...”

ဓားပြတွေကျိုးတိကြောင်တိဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ချမ်းညက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ထွင်းဖောက်၍ ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ပြီး... ၊

“ခင်ဗျားတို့စခန်းကို ဓားစာခံအဖြစ်လိုက်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့သေနတ်တွေကို ကြောက်လို့လို့ထင်နေတဲ့ပုံပဲ...အဲဒီစခန်းရှိနေတဲ့ ပတ်လည်ကလျှို့တွေထဲမှာ မြေတွေချည်းပဲ...နောက်ပြီးစခန်းအပေါ်မှာ တောင်ကိုဖောက်ပြီး မိုးနေတဲ့ကြီးပင်ကြီးထဲမှာ...”

“ဟိတ်ကောင်...မင်း မင်း ငါ့စခန်းကိုဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ၊ ပြောစမ်း...”

ဓားပြရဲ့ဒေါသက မိုးကြိုးပစ်သလို ကြမ်းတမ်းသောမြည်သံပေးလာခဲ့လျက် ချမ်းညရှေ့ကိုရင်ဘက်ချင်း ပစ်တိုက်တော့မတတ် ကပ်လာ၏။ ချမ်းညကလည်း ခါးထောက်မမျက်ဘဲ ကြည့်နေကာ... ၊

“လန့်သွားတာလား...ကျုပ်က ဓားစာခံလိုလိုက်ပြီး အဲဒီကြီးပင်သစ်ခေါင်းထဲက မြေတွေကိုအပြုလိုက်ပြုတ်ကျလာအောင်လုပ်မယ်...ဘေးပတ်လည်က လျှိုမြောင်ခြံကြားမှာရှိတဲ့မြေတွေ...”

“ဟား ဟား ဟား ဟား...”

ဓားပြခေါင်းဆောင်က ရယ်လိုက်တာနှင့် တခြားလူတွေပါဝိုင်းရယ်ကြ၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းတွေခါနေကြပြီး... ၊

“တော်တော်လေထွားတဲ့ကောင်...”

“ဟား ဟား ဟား...လေချွန်ပြလိုက် လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်လုပ်ပြီး...”

“ခင်ဗျားတို့မယ့်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်...ဟောဟိုသစ်ပင်ခြေရင်းမှာ ထောင်ထားတဲ့ပဲအိတ်သုံးလုံးထဲက ဘယ်ဘက်အိတ်ထဲမှာ သွားကြည့်လိုက်...”

ဟင်... ၊

ထိုအိတ်တွေဘက်ရောက်နေကြသည့် ရွာသားတွေ ခလုတ်

တိုက်မတတ် ပြေးလွှား၍ နေရာပြောင်းကြ၏။ ဓားပြတစ်ယောက်က ကြောက်လန့်နေသည့်ကြားက မီးတုတ်တစ်ချောင်းကို ဆွဲနှုတ်လိုက်ပြီး အိတ်တွေရှိရာ လှည့်ထွက်သွားလျှင်.. ။

“ဟာ..မြွေ.. မြွေတွေ..”

အိတ်ကိုအစဆွဲပြီးမှ လက်လွှတ်၍လှည့်ပြေးသော် အိတ်ကတစ်ဖက်အိတ်ဝအိကျသွားခဲ့ပြီး မြွေတွေလျှံထွက်ကျလာ၏။ မီးရောင်အောက်မှာမြွေတွေ တွန့်လိမ်တိုးကြိတ်ထွက်လာတာမြင်လျှင် ရှိသမျှလူတွေလန့်ပြေးကုန်ကြလေသည်။ ထို့ပြင် မြင်းတွေလန့်ကာ ကဆုန်ပေါက်ခါချနေသဖြင့် ဓားပြတွေမြေပြင်ပေါ် ဒလိမ့်ခေါက်ကျွေးကျကုန်ကြ၏။

မြင်းတွေက မြေဦးတည့်ရာပြေးကုန်ကြသလို ဓားပြတွေလည်း ဘာပစ္စည်းမှမသယ်နိုင်။ ပြီးတော့ သေနတ်တွေကိုတောင် အနိုင်နိုင်ကောက်၍ ပြေးကြလေသည်။

“အားလုံး ဒီကနေ ဝေးဝေးသွားကြ..”

ချမ်းညက ဓားပြတွေမရှိတော့မှ ပျာယိပျာယာထဖြစ်ကာ ပေါက်စကိုပြေးထူသည်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်တို့ကိုလှမ်းကြည့်၍..

“ဘဘုန်းနဲ့သူဌေးကြီးတို့ ကျွန်တော့်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ..ဒီနားမှာ မြွေတွေရှိတယ်..”

“ချမ်းည..မြွေတွေက ဟိုအိတ်ကြီးတစ်လုံးလား..”

“မဟုတ်ပါဘူးဘုရား..လေးငါးခြောက်ကောင်ပဲ ထည့်ထားတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လည်းမနိုင်ဘူး..”

“အေးလေ..မင်း မြွေနိုင်တယ်ဖြင့် ကျုပ်တို့မကြားဘူးပါဘူး။ ဒါနဲ့တောင်..”

လေချွန်ပြီး မြွေတွေဘယ်လိုခေါ်ထည့်လိုက်တာလဲလို့ မမေးဖြစ်လိုက်.. ။

“ချမ်းညရာ..မင်းကတော့ တကယ့်ကောင်ပဲဟေ့..”

ဦးသူတော်က အားပါးတရကြီးပြော၍ လက်ပါခါ၏။ သူဌေးကြီးနဲ့ဦးညဘာတို့ကတော့ မြေပြင်ကိုပဲ ပြူးပြဲကြည့်နေရသဖြင့် ဒေါသလည်းထွက်ချိန်မရ။ ဘာမှလည်း မပြောနိုင်သေး။ ချမ်းညက

ကသူတ်ကယက် သွားလာနေရင်း ရယ်နိုင်သေးကာ.. ။
“ဟုတ်တယ်လေ..ကျွန်တော်က ဆုတောင်းကောင်းနဲ့လာတဲ့သူပဲ..”

က မိကျောင်းအိုင်ကြီးရှိတယ်။ ဒါလည်းကျွန်တော်တို့ရွာက မွေးထားတာမဟုတ်ဘူး...သဘာဝအတိုင်းရှိနေတာ။ ကုန်းပေါ်လည်းတက်မလာဘူး...ဒီနေ့ထိလည်း ဘာအန္တရာယ်မှ မပေးခဲ့ဖူးဘူး။ တစ်ဖက်မှာဆို ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမြင့်ဆုံးတောင်ကတုံးကြီးက ပိတ်ထားတာလေ..”

မသိသည့်လူတွေက တအံ့တဩဖြစ်လို့မဆုံး။ တကယ်က သုံးလွန်းတောင်ရွာကြီးရဲ့ဂန္ထဝင်ဆန်သည့် ဖြစ်တည်မှုတွေမှာပဲ မယုံနိုင်ဖွယ် ပဉ္စလက်တွေရှိနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒီရွာကြီးချမ်းသာသည်။ ရွှေတွင်းငွေတွင်းပေါ်မှာ ဖြစ်တည်နေခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ရန်သူမျိုးငါးပါးကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့။ စိတ်ဓာတ်သေးသိမ်ဖောက်ပြန်သည့် ရွာသူရွာသားမျိုးတွေ ဒီရွာမှာမရှိခဲ့.. ၊

သုံးလွန်းတောင်ရွာ၏ဂန္ထဝင်ဖြစ်စဉ်တွေဟာ ပြောလို့ပင်ကုန်နိုင်မည်မထင်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှလည်း မပြောခဲ့ကြသလို တမင်မပြောဘဲ မျိုသိပ်ဖုံးဖိခဲ့တာလည်း မဟုတ်.. ၊

ဒီနေ့ဒီမှာ ဆုံရပ်တစ်ခုလို သဲတောရွာကလူတွေ စုပေါင်းရင်းနှီးလာကြသည့်အတွက်လည်း ယောအိမ်တော်က မိသားစုတွေရော ရွာသားတွေရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုစိတ်အနှောင့်အယှက်မှ မဖြစ်ခဲ့ကြပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အားလုံးတွေဆုံကြုံတွေ့လာသမျှ ဖြစ်ပျက်ခြင်းအရာရာဟာ အကြောင်းကြောင့်အကျိုးဖြစ်လာခဲ့သော ပဋ္ဌာန်းဆက် အထောက်အပံ့များသာဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသောကြောင့် ဖြူစင်နေသည့် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုပင်သောကမှ မထင်ကြခြင်းပင်။

“ဟောဒီက ကလေးလေးကိုကြည့်ပါဦး...မဟာနဖူးဒေါင့်ကြီးတွေနဲ့ မျက်လုံးကကောင်း နှာတံကပေါ်ပေါ်နဲ့..”

“ဟုတ်ပတော်..ခြေတံလက်တံတွေလည်း ကောင်းလိုက်ပါဘိ..”

“ဒီလိုအဖေ အမေကမွေးမှတော့ နတ်ဖန်ဆင်းတဲ့ကလေးလေးရပြီပေါ့..”

မြသားကတ္တီပါလေးနှင့် ထွေးပတ်ထားသည့် ကလေးကလေးဟာ မွေးပြီးဆယ့်တစ်ရက်သားရမှ ကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာဆင်ယင်

အခန်း(၄၉)

သဲတောကရွာလုံးကျွတ်နီးပါး လိုက်လာကြသဖြင့် သုံးလွန်းတောင်ရွာက ကလေးကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာသည် ပြည့်စုံစည်ကားရုံမကဘဲ ရယ်မောသံစနောက်သံတို့ဖြင့် စိုပြေနေတော့သည်။

မိုးလင်းတည်းက ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ဆွမ်းကပ်အလှူမင်္ဂလာလုပ်ကာ ရွာသားတွေကိုတော့ ယောအိမ်တော်မှာ ကျွေးမွေးစဉ်ခံခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သုံးလွန်းတောင်ရွာသားတွေကလည်း သဲတောရွာသားတွေကို ဖော်ရွေစွာကြိုဆိုခန့်ခွဲကြရပေ.. ၊

“ကျွန်မတို့ဖြင့် သုံးလွန်းတောင်ရွာဆိုတာ တကယ်ရှိသလိုလို မရှိသလိုပဲရယ်..ခုလည်း အိမ်မက်ထဲရောက်နေသလိုပဲနော်။ တစ်ရွာလုံး အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေချည်းပဲ..”

“ဟုတ်ပ...ကျုပ်တို့ရွာမှာ ရွာသူကြီးအိမ်တောင်မှ ဒီကရွာသားတွေအိမ်လောက် မကောင်းဘူး။ ရွာလူကြီးကလည်း ချမ်းသာ..လူတွေကလည်း စိတ်ရင်းကောင်းမှကောင်း၊ မသိရင် ရွာသားတွေမျက်နှာက ဘာသောကမှမထင်ဘဲ ပဒေသပင်ခူးစားနေကြတဲ့အတိုင်းပဲ..”

အိမ်တော်ကလူတွေ ခေါင်းညှိတ်ရင်း ရယ်နေကြသည်။ ရွာသားတွေကလည်း ဂုဏ်ယူကြ၏။

“ရွာကိုစည်းရုံးတုပ်စရာတောင် မလိုဘူးနော်..ရွာရဲ့မျက်နှာစာနှစ်ဖက်မှာ လျှိုတွေတော်တော်နက်တယ်..”

“ဟုတ်တယ်ဗျ..နောက်ပြီး ကျုပ်တို့ကံကောင်းတာက လျှိုတွေက လူခိုလို့မရဘူး၊ ရွာဘက်ခြမ်းကပိုပြီးစောက်တယ်..တွယ်စရာနွယ်မရှိ၊ သစ်ပင်ကြီးမရှိ..နောက်ပြီး တခြားဘက်တွေမှာလည်း တစ်ဖက်

လရောင်ကျူးရင့်

ကျင်းပရသည့်အလျောက် ဖွံ့ထွားနီထွေးလျက် ပရိသတ်အလယ်မှာ တင့်တယ်စွာ ရှိနေခဲ့ပြီ... ၊

“ဒီမှာ ကျွန်မယူလာခဲ့တာ ကလေးလေးအတွက်ပေါင်ဒါ..ဝိုင် အိုလက်စစ်စစ်..”

“ဒီမှာ ပိစိမကလည်း မလိုက်လာနိုင်ပေမယ့် ပေါင်ဒါပေးလိုက် တယ်..ဝိုင်အိုလက်ပဲ နှင့်ထက်သစ်တယ်..”

“အဲ့ဒါတွေ တစ်ခုမှမယူနဲ့..”

ရွာသူကြီးဦးသာဒင်က လူကြားထဲဝင်လာပြီး စတုမဂူဆေးပု လင်းဟောင်းကြီးကို အားလုံးရှေ့မှာချ၍.. ၊

“အဲ့ဒီဝိုင်အိုလက်ပေါင်ဒါတွေကို လိမ်းခဲ့တဲ့ကလေးတွေက မ ကြာခင် ပညင်းခံကြတော့မှာ..အလကား၊ နှစ်ချို့ပြီး ဖုံးစော်တောင်နံ နေတာတွေ ကလေးကိုလာပေးနေတယ်..မယူနဲ့ချမ်းည၊ ဒီမှာ ကျုပ် အမေသေချာသွေးပြီး ထည့်ပေးလိုက်တာ..နဲ့သာဖြူစစ်စစ်..”

“သူကြီးနော်..ကျုပ်တို့ကဆင်းရဲလို့ ရှိတာပဲပေးရတာ၊ သူကြီး ဥစ္စာက အဖိုးတန်ပေမယ့် ကလေးမွေးကင်းစတွေ လိမ်းရတာမဟုတ် ဘူး..”

“ဘာလို့မလိမ်းရမှာတုံး..ကလေးလိမ်းရင် အခိုးပွင့်တယ်၊ အပူ ကင်းတယ်..လိမ်းနေရင်း ပါးစပ်ထဲကောက်ခွံ ပေးရသေးတယ်..”

“ခွံ တော့..”

“အခိုးပွင့်တယ်..အပူကင်းတယ်..”

“ဒါပဲ..”

“သူဒါပဲသိတာကိုး..”

“ရှိသေးတယ်..အမွေးနဲ့သာကျွေးတော့ အသားအရေလှတယ်၊ ကိုယ်နံ့မွှေးမယ်..”

“ဒါကြောင့် သူကြီးလှနေတာ..”

“ဟား ဟား ဟား..”

“ကိုယ်နံ့မွှေးမမွှေးတော့မသိဘူး..ကြီးကြီးဆိုရင် အဝတ်လှန်း တိုင်းညည်းပါ၊ ကျုပ်အိမ်က အကြီးကောင်လောက် ကိုယ်နံ့ဆိုးတာ ရှိမထင်ဘူးတဲ့..”

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

အားလုံးဝိုင်းရယ်ကုန်ကြသဖြင့် သူကြီးဦးသာဒင်ဒေါသထွက် လာသည်။ ဘာမှလည်းပြောစရာမရှိ။ ချမ်းညက ရယ်ကာ နဲ့သာဖြူ ပုလင်းကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး သူကြီးပခုံးကိုဖက်လိုက်ကာ.. ၊

“မပြောကြပါနဲ့..ကျုပ်တို့သူကြီးက ရုပ်အဆင်းအားဖြင့် မဆို စလောက်လေးပဲပြောစရာရှိတာ၊ စိတ်ရင်းဓာတ်ခံကျတော့..”

“မကောင်းပြန်ဘူး..”

“ဟား ဟား ဟား..”

“ခွေးဝဲစားလေးတွေ..နင်တို့ငါတွေမယ်..”

“တွေမှာပါ..ပြန်ရင် နွားလှည်းအတူတူစီးရမှာကို..”

“ဟား ဟား ဟား..”

သူတို့တွေနားကို ဆရာတော်နဲ့ကပ္ပိယတို့ရောက်လာကာမှ ရယ် သံတွေတိတ်သွားကြသည်။

“ဘယ့်နယ် စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ အားလုံးပြည့်စုံကြရဲ့ လား..”

“ပြည့်စုံပါဘုရား..ကျောင်းမှာတည်းက မနည်းထပြန်ခဲ့ရတာကို ဟောဒီယောအိမ်တော်ကြီးကလည်း လှိုက်လှဲဖော်ရွေပါတိ..”

“ချမ်းညရေး..ရေး၊ ဒီမှာ ကလေးအတွက်လက်ဆောင်လာပေး သွားတာတဲ့..သံတောမှာကျန်ခဲ့တဲ့ ရွာသားတစ်ယောက်ယောက်လာ နောက်သွားတာထင်တယ်..”

ထန်းလက်နဲ့ယက်ထားသည့် ဖာသေးသေးလေးဖြစ်ကာ ချမ်း ည ချက်ချင်းယူပြီးဖွင့်လိုက်လျှင် အထဲမှာမြေစိမ်းရုပ်လေးတစ်ရုပ်.. သူရ.. ၊

ချမ်းညတန်းသိလိုက်သည်။ မြွေရုပ်လေးက ပီပြင်ပေမယ့် အ တော်ကြီးကျွတ်ခြောက်နေပြီဖြစ်ကာ အဝါရောင်သမ်းနေခဲ့လျက်..၊

“ဒါဘယ်တုန်းက လာပေးသွားတာတုံးကပ္ပိယကြီး..”

“တို့ဒီကိုထွက်လာမှပဲ..တို့လည်း ကျောင်းကအထွက် ကျောင်း သားလေးနှစ်ယောက်လာပြေးပေးတာ၊ ဟိုအစ်ကိုကြီးပေးတာအစိုး နောက်ကိုတောင် လက်ညှိုးလှည့်ထိုးသေးတာ..ဘယ်သူမှမရှိတော့

လို့..”
ပြောသည့်စကားကို နားထောင်ပြီးတာနှင့် ချမ်းညဘုန်းကြီး ကျောင်းဘက်က တောလမ်းကိုပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ရွာလမ်းကနေ ထွက်တဲ့အထိ လူသူအရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရဘဲရှိလျှင်.. ။

“သူရ..ဟေ့ကောင်၊ မင်းဘာလုပ်နေတာတုံး...ဘာဖြစ်လို့ပုန်းနေတာတုံးကွ။ သူရ..ဟေ့ကောင်သူရ..”

အော်ခေါ်ရင်း မောနေသည့်ကိုယ်က ကုန်းကျသွားကာ ဒုန်းနှစ်ဖက်မှာ လက်ထောက်ပြီး ထပ်ခေါ်သည်။

“သူရ..မင်းအဲလိုလုပ်နေလို့များ ငါကကျေးဇူးတင်နေပြီထင်နေသလား၊ မင်းကိုယ်မင်းဘာထင်နေလို့လဲ..”

အော်သံကြောင့် ငှက်တွေဝုန်းခနဲထပျံကုန်ကြသည်။ တစ်ယောက်တည်းစကားတွေပြောလိုက် အော်ခေါ်လိုက်နှင့်တုံ့ပြန်သံမရတိုင်း တောထဲတိုးဝင်ရင်း.. ။

“သူရ..ဟေ့ကောင်ထွက်ခဲ့ကွာ..”

တောထဲမှာ သူ့အသံသာပဲ့တင်ထပ်လျက် ငှက်တို့ထိတ်လန့်၍ ပြေးလွှားပျံသန်းနေကြသော တောင်ပံခတ်သံတို့သည်သာ.. ။

“မင်းက လူဆိုးစားပြ..ငါကသူဌေးသမက်ဆိုပြီးတော့လား..”
ဘယ်ကိုမှန်းမသိဘဲ သူ့စကားတွေပြောရင်း ခဏစောင့်သည်။ ဘယ်ကမှလည်း တုံ့ပြန်သံမလာဘဲ.. ။

“ငါ့ကြောင့် ငါ့ညီသိက္ခာကျမယ်ပေါ့..အပိုတွေကွာ..”

ပြောနေရင်း နှာခေါင်းတွေစပ်၍ အခေါင်တွေခြောက်လာခဲ့၏။ ချမ်းည မျက်စိရှေ့မှာရှိနေသည့် လမ်းလေးကိုစိုက်ကြည့်ရင်း အံကြိတ်လိုက်ကာ.. ။

“ငါကမင်းပါပဲ..မင်းကြောင့်ငါဆိုတာဖြစ်လာတာပါ..”

ထိန်းချုပ်နေရင်း မျက်ရည်ကမျက်လုံးထဲမှာ ပြည့်တက်လာသည်။ ပြီးတော့ နောက်ပြန်ခြေလှမ်းဆုတ်ရပ်ရင်း သစ်ပင်တွေရှိသမျှကို လိုက်ကြည့်ငေးရင်း.. ။

“မင်းငါ့ကို စာပေးခိုင်းပြီးစားပြင်မှာကို သတင်းပေးတယ်..”

ပြီးတော့ ဒီကောင်တွေဘာကိုကြောက်တတ်သလဲဆိုတာပြောပြတယ်။ အဲဒါတွေကို ကွယ်ရာကနေ လုပ်ပေးနေတာနဲ့ မင်းကိုယ်မင်းသူရကောင်းကြီးဖြစ်ပြီ ထင်လို့လား..”

ရင်ထဲမှာ နင့်လာတော့ စကားတွေအော်ပြောလို့မရတော့ပေ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာပဲ သူ့ရရှိနေတာကိုသူသိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှိရှိမရှိရှိပြောနေမိ၏။ ကြားကြားမကြားကြား မပြောဘဲမနေနိုင်..။

“မင်းပဲချစ်တတ်တာလား...တစ်လောကလုံးမှာ သွေးသားဆိုလို့ မင်းနဲ့ငါပဲရှိတော့တာကို မင်းဒီတိုင်းတစ်သက်လုံးနေသွားနိုင်လား... သူရ ဟေ့ကောင်..ပြောကွာ၊ တစ်ခုခုပြန်ပြော ဟေ့ကောင်..”

တောသည်ပဲ့တင်သံမှထဲ၍ စိမ်းကားစွာ ငြိမ်သက်နေမြဲရှိလျက်။

“ငါ့သားဘယ်လောက်ချောလဲ မင်းမကြည့်တော့ဘူးလား..ဘာလဲ ကိုယ့်တူကို သစ်ပင်ခွကြားက လာချောင်းကြည့်ဖို့စိတ်ကူးနေတာလား..”

ချမ်းညရဲ့ငိုသံပါနေသော အက်ရှည်စကားသံတို့ကို သူရ ကြားနေရသည်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း မျက်ရည်တွေနဲ့ပဲဖြစ်ကာ.. “ခွေးကောင်..”

ရယ်ဖို့ကြိုးစားရင်း မျက်ရည်ကျလာခဲ့လျက်.. ။

“တော်တော်စကားတတ်နေတယ်..ဟွန်း ငါ့ဘာသာသစ်ပင်ခွကြားက လာချောင်းတော့ဘာဖြစ်လဲ၊ လာခိုးချီတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ..”
ကျင်းချိုင့်ကြီးထဲမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် မျက်ရည်ကျရင်း မျက်ရည်သုတ်၍ရယ်ဖို့ ကြိုးစားနေမိကာ.. ။

“ဒီတိုင်းနေလို့လည်း ရနေတာကို..ခွေးသူခိုးလေး၊ ဟီး..ဟီး..”
ပါးစပ်ပိတ်ငိုနေမိရင်း ပြောချင်တာလည်း ကျန်နေသေးရာ..။

“ငါလာမှာပါ..ငါ့ရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့်..”
တစ်ယောက်တည်း တိုးတိတ်သော ဖြေသိမ့်မှုများနှင့်.. ။

အခန်း(၅၀)

“ဟယ်..ဟိုမှာ ဖအေပြန်လာတော့ တိတ်သွားတယ်ကြည့်စမ်း..”

ငိုနေသည့်ကလေးရဲ့အသံ တိတ်ခနဲတိတ်ကျသွားလျှင် ရှိနေသည့် လူတွေအကုန်လုံး ချမ်းညလျှောက်လာသည့်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ကြ၏။ သို့သော်..။

“ကလေးက ကျုပ်တို့သခင်ကြီးထွက်လာလို့တိတ်သွားတာပါ.. ဖိုးအေမှန်းသိတာ..”

“အယ်..သူဌေးကြီးလည်းထွက်လာတယ်ဟ..”

ယောအိမ်တော်ရဲ့အပြင်ဆောင်မှာ သံတောရွာသားတွေရော သုံးလွန်းတောင်ကလူတွေပါ တစ်နေရာတည်းစုပြုံနေကြလျက် သူဌေးကြီးထွက်လာတော့ ပျာပျာသလဲဖြစ်ကုန်ကြကာ..။

“ဟုတ်များဟုတ်သလားပဲဟဲ့..သူဌေးကြီးက အနားတောင်ရောက်နေပြီဆိုတော့လေ..”

“အေးလေ..မျက်နှာကျုပ် မျက်ခုံးမျက်လုံးတွေက သူ့ဘိုးအေအတိုင်း ချွတ်စွတ်..”

“ဘယ့်နယ် ဖအေကိုကျော်ပြီး ဘိုးအေနဲ့မှချွတ်စွတ်ဖြစ်ရတယ်လို့..”

ဆရာတော်က တရားစင်သတ်မှတ်ထားသည့် စင်မြင့်ထက်မှာ တင်ပလွင်ခွေထိုင်လျက် မျက်နှာသည် သူဌေးကြီးဘက်ကိုခပ်ငဲ့ငဲ့နှင့်၊

“ပြောကြကြေးဆိုရင်တော့ ကျုပ်နဲ့လည်းတူလို့ရတယ်..ကျုပ်လည်းဘိုးအေပဲ..”

“ဖြစ်ရသေးတယ်ကိုယ်တော့်နယ်..ဘုန်းကြီးနဲ့တီးအပ်စပ်ပါမ

လား၊ တွေးလည်းတွေးပါဦးတော့..”

သူဌေးကြီးနဲ့ဆရာတော် အချေအတင်ပြောမိသည်နှင့် ရွာသားတွေအသံတိတ်ကုန်ကြသည်။ သူဌေးကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ဘာကိုစဉ်းစားနေမှန်းမသိ။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ကိုကြည့်၍..။

“တပည့်တော်မသိလိုမေးပါရစေဘုရား..မနက်ခင်းကလည်း ကလေးအတွက် ကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာတရားနာကြတော့ အရှင်ဘုရားတရားနာပြီးတာနဲ့ ကလေးကိုအတွင်းဆောင်ထဲခေါ်သွားသေးတယ်..”

ဆရာတော်မျက်နှာကြီး အနီရောင်သမ်းသွားသည်။

“အကြာကြီးပဲနော်..ချမ်းညတောင် သူ့ကလေးသူလိုက်ရှာနေရသေးတာ..”

“အဲ့ဒီတော့ မောင်မင်းကဘာပြောချင်တာတုံး..”

“အရှင်ဘုရားကလေးကို အတွင်းခေါ်သွားပြီး တရှုံ့ရှုံ့နမ်းနေတယ်လို့..”

“ဘယ်သူပြောတာတုံး..ကျုပ်တရှုံ့ရှုံ့ မမြည်ပါဘူး..”

“ဪ..ဒါဖြင့်နမ်းတယ်ပေါ့..”

“ဟား ဟား..”

“ခစ် ခစ် ခစ်..”

“မောင်မင်းကကျုပ်ကို စွပ်စွဲနေတာပဲ..”

“အရှင်ဘုရားလည်း မုသားမဆိုချင်လို့ ရှောင်လွှဲနေတာမဟုတ်ဘူးလားဘုရား..ကလေးကိုနမ်းမယ်ဆိုရင်တော့ အရှင်ဘုရား..”

“ဝါ..”

ဘယ်သူမှဆက်ပြောလို့မရတော့အောင် ကလေးငိုသံက ထွင်းဖောက်ထွက်ပေါ်လာလျှင် ပြုံးနေသည့်ချမ်းည ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ၊

“ဒေါ်ကြီးနီ..ကျွန်တော့်သားပေးလေ..”

“အောင်မယ်လေး..ကလေးအငိုတိတ်အောင် ကျုပ်ချော့တတ်ပါတယ်တော်၊ ချီထားစမ်းပါရစေဦး..”

“ဒေါ်နီတာကလည်းဗျာ..ကိုယ့်ရွာပြန်ရောက်ရင်လည်း တဝကြီး

ချီထားလို့ရတာကို..”

“ဘာရယ်..ဘာရယ်..”

လစရာကဏ္ဍရင့်

မြကြည်တို့ကလေးချီဖို့အတွက် မိန်းကလေးတွေအုပ်စုဖွဲ့ပြီး လက်တပြင်ပြင်နဲ့ စောင့်နေကြတာဖြစ်ကာ ဒီစကားကြောင့် ဘယ်လိုမှသည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ အသံတွေချက်ချင်းထွက်လာကြသည်။ ထို့ပြင် ပြောလိုက်သည့် သဲတောရွာသားကို စူးစူးရဲရဲကြည့်၍ မေးဆတ်ကာ.. ။

“ဒီမှာသဲတောရွာသားရဲ့..ကလေးက ယောအိမ်တော်ကတစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်သွေးလေ၊ ကျွန်မတို့သခင်လေးပါ..ဘယ့်နယ်ရွာပြန်ရောက်ရင် တဝကြီးချီလို့ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုစကားတုံး..ဘယ်လိုတွေမျှော်လင့်နေသေးတာတုံး..အံ့ပါ..”

“ဟုတ်ပတော်..ငါတို့မမလေးရဲ့ ရင်သွေးလေးကိုများ..”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ..ဒါပေမယ့် ဟို..”

ရွာသားရဲ့လက်ညှိုးက ချမ်းညီဆီမရဲတရဲရောက်ကာ.. ။

“လူ..လူချောလေးက ကျုပ်တို့ရွာမှာပဲ..”

“ယောအိမ်တော်ရဲ့သမက်က ရှင်တို့လိုသဲတောရွာငယ်လေးလိုက်နေရဦးမယ်..အားကြီး..”

“မဟုတ်ပါဘူး..ဟိုလိုဒီလိုတွေ မျှော်လင့်နေတာထားပါတော့.. ငါတို့သခင်လေးကိုများ ခေါ်သွားရမယ်လို့..”

သဲတောရွာသားနဲ့အိမ်တော်က မိန်းကလေးတွေပြောဆိုနေကြတာကြားကာ လှယုံကြီးနဲ့ဆရာတော်တို့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည်။ ပြီးတော့ သူဌေးကြီးကို သူတို့အကဲခတ်ကြ၏။

သူဌေးကြီးကတော့ ချမ်းညီမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာဖြစ်ကာ ရွာသားပြောလိုက်သည့်စကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ချမ်းညီတကယ်ပဲ ဒီတိုင်းရည်ရွယ်ထားခဲ့တာလားဆိုတာကို သိချင်နေပုံရှိ၏။ ဒေါ်နီတာချော့မော့နေသဖြင့် ကလေးကလည်းအငိုတိတ်သွားသည်။ သဲတောရွာမှာ ချမ်းညီနဲ့ကြီးလေးကိုစောင့်ရှောက်ထားသည်ဆိုသော အခွင့်အရေးနှင့် ဒေါ်နီတာကအဆင်ပြေနေတာဖြစ်ကာ.. ။

“ဒေါ်ကြီးကနားလည်ပါတယ်မိန်းကလေးတို့ရယ်..ဒီရွာကိုရောက်မှမဟုတ်ဘူး၊ မင်းသမီးလေးနဲ့ဒီလူချောလေးကို မြင်တည်းကတို့ရွာနဲ့မတန်တဲ့အသွေးအမွှေးလေးဆိုတာ..”

ဆရာတော်ကောင်းနဲ့လာတဲ့သူ

“နို့..နေပါဦး၊ ဒါကိုသေချာသိဖို့လိုတယ်..”
သူဌေးကြီးမနေနိုင်တော့ဘဲ မေးခွန်းထုတ်ရပြီဖြစ်ကာ ချမ်းညီကို စူးစိုက်ကြည့်၍.. ။

“မင်းက ဟိုရွာကိုပြန်သွားဖို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာလား..”

“နို့..မောင်မင်းကရော မင်းသမီးပြန်သွားမယ်ဆိုရင် သွားခိုင်းမှာမို့လို့လား..”
ဆရာတော်က ဝင်မေးတော့ သူဌေးကြီးမျက်နှာပေါ်က တင်းမာမှုလျော့ကျသွားသည်။ ပြီးတော့မှ.. ။

“တပည့်တော်က ချမ်းညီကိုမေးတာပါဘုရား..”

“ဒါမေးရမှာမဟုတ်ဘူးလေ..ချမ်းညီကိုသွားရမယ် မသွားရဘူး..မောင်မင်းပဲပြောရမှာကို..”
“သူက..”

“သူကမောင်မင်းသမက်ပဲ..ဘာတုံး မောင်မင်းက သမက်တော်ရမှာကို နာအံ့ထင်နေသေးတာလား..”

“အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူးဘုရား..ဒါပေမယ့် သူဒီလိုရည်ရွယ်ထားတာကိုတော့ တပည့်တော်မကြိုက်ဘူး..ကြိုးလေးကိုယူထားပြီး မိဘနဲ့တစ်နေရာစီခွဲထားဖို့ ကြိုးစားနေတာ မကြံစည်သင့်တဲ့ကိစ္စပါ..”
“ဟား ဟား ဟား..”

ဆရာတော်က ကိုယ့်ပေါင်ကိုလက်ဝါးနဲ့ပုတ်ပြီး ရယ်သည်။
ပြီးတော့ ရယ်နေရင်း.. ။

“မင်းသမီးကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့တာက ဘယ်သူမို့လို့တုံးပြောပါဦး..”

“ဒါကတော့ဘုရား..”

“မောင်မင်းလုပ်တော့ကောင်းတယ်..သူများလုပ်တော့ မသင့်တော်ဘူးဖြစ်သွားတာလား၊ ချမ်းညီရေ တူတူနေကြမယ်ဆိုပြီးတာပဲ သူဌေးရှယ်..လူငယ်တွေသိတတ်တာကို ဘာလို့စောင့်နေမတုံး..”
ဆရာတော်က မျက်နှာပုတ်ကြီးချနေသည့် သူဌေးကြီးကိုကြည့်၍ ပြုံးနေရင်း.. ။

“ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို ထားခဲ့ပြီး မိသားစုနွေးနွေးထွေးထွေးနေလိုက်ရင် ပြီးရောမဟုတ်လား..”

“အရှင်ဘုရားပဲ ရှေးဟောင်းနောင်ဖြစ်တွေ ပြန်စနေတာဘုရား”
“မောင်မင်းက ရှေးရှေးမာနတွေ မစင်ဘူးဖြစ်နေလို့ ပြောနေရတာ..”

ချမ်းညဆံပင်တစ်ချက်သပ်ရင်း ဘယ်လိုဝင်ပြောမလဲစဉ်းစားမိသည်။ သူ့ရကြောင့် ပူလောင်ကြေကွဲခဲ့ရတာတွေလည်း ဒီကပြဿနာတွေနဲ့ လုံးထွေးပျောက်ကွယ်ကုန်ရတာ.. ။

“ကျွန်တော်ကလည်း..”

“ဟုတ်တယ်..မင်းကိုမေးတာ၊ မင်းပြောဖို့ပဲလိုတာ..”

မဆိုင်တဲ့သူ မပြောနဲ့ ဆိုသည့် သဘောသက်ရောက်သဖြင့် ဆရာတော်မျက်ခုံးတန်းကြီးတွေ ဆတ်ခနဲပင့်တက်သွားသည်။ ထိုစဉ်ကလေးက ထွေးပတ်ထားသည့် အနီးလေးထဲကနေ တအံ့အဲလွန်လူးနေသဖြင့် ချမ်းညကခေါ်ဖို့ပြင်စဉ်.. ။

“ကျုပ်ကိုမြေးလေးပေးပါ..”

သူဌေးကြီးက လက်လှမ်းလိုက်လျှင် ဒေါ်နီတာပျာပျာသလဲထလိုက်ပြီး ကမ်းပေးရှာ၏။ ဆရာတော်က ချောင်းဟန်လိုက်ရင်း.. ။

“သူနို့တိုက်မှာ..”

သူဌေးကြီးလှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်.. ။

“ဪ..သူ့အမေဆီ မောင်မင်းပိုမလို့မဟုတ်ဘူးလား..”

သူဌေးကြီးရှက်သွားသော်လည်း တကယ်ငိုနေပြီမို့ မြကြည့်လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ရတာ.. ။

“သူ့အမေဆီခေါ်သွားလိုက်..”

“အဟွန်း..အဲဒါပြောတာပါ ကျုပ်က..”

သူဌေးကြီးနဲ့ဆရာတော်မျက်ခုံးချင်းဆုံတော့ သူဌေးကြီးမျက်နှာ မှုန်ကုတ်ကုတ်ရှိနေကာ ဆရာတော်ကရယ်နေ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ချမ်းညလည်းမရှိတော့ရာ.. ။

“ဘယ်ရောက်သွားပြန်တာတုံး..”

သူဌေးကြီးစကားမပြတ်သေးသဖြင့် စိတ်တိုသွားကာ ကျွတ်ခနဲထပ်ဖြစ်လျှင်.. ။

“ကလေးငိုတော့ ကလေးအဖေလည်းလိုက်သွားမှာပေါ့သူဌေး

ကြီးရယ်..မောင်မင်းသမက်လေ..”

ဆရာတော်မို့ပြန်ပြောရလည်း ခက်နေကာ သူဌေးကြီးဒီတိုင်းပဲလှည့်ဝင်ခဲ့ရလေသည်။ နောက်မှာခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရယ်သံတချို့ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို သိနေလျက်.. ။

ဒီဆရာတော်ကိုက ခက်တာပါ.. ။

“မခပ်ပါဘူးကွယ်..မိဘဆိုတာ အတေးအမှတ်ထားစရာမှမဟုတ်တာ..”

မြေးကိုချီပွေ့ချင်သည့် ဆန္ဒမပြည့်ဝသေးသောကြောင့် သူဌေးကြီး ကလေးနောက်ကိုခပ်သုတ်သုတ်လိုက်လာခဲ့မိသည်။ သို့သော် သမီးအိပ်ဆောင်မှာ ချမ်းညရှိနေမှာကို သတိမထားမိဘဲ အခန်းရှေ့ကျမှ မြေလှမ်းတုံ့သွား၏။ ။

ဒေါ်ရတနာလှိုင်အသံက အေးဆေးတည်ငြိမ်နေပေမယ့် လူငယ်တွေကို မျောင်းဖျားချနေတာလည်းဖြစ်ကာ.. ။

“ပြောပါဦး..မင်းက သူဌေးကြီးရဲ့အရင်က ဆက်ဆံရေးအပေါ်မှာ တစ်ခုခု..”

“တစ်ခုခုမှမရှိပါဘူး..ဟိုမှာနေဖို့ရည်ရွယ်ချက်ရှိခဲ့တာလည်း အမှန်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဇနီးမျက်နှာမငယ်ရအောင် သူ့အတွက် ကျွန်တော်အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့တာပါ..”

“သိပါတယ်..မင်းအောင်မြင်ခဲ့လို့လည်း မယ်မယ်တို့က စိုးရိမ်မိတာပါ။ ဒီအချိန်မှာ မင်းဘက်ကအမျိုးမျိုးခံစားနေနိုင်တယ်လေ..တို့တွေဘက်လည်း..”

“အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူးမယ်မယ်..”

အံ့မယ်..မယ်မယ်တွေ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါရောလား.. ။

သမက်ဆိုသည့်ဆက်ဆံရေးနှင့် ပထမဆုံးကြားသိလိုက်ရခြင်းမှာ သူဌေးကြီးရင်ထဲမှာနွေးသွားသည်။ ပြီးတော့ သဘောကျသွားသလိုလို ပိုရင်းနှီးသွားသလိုလို။ ပို၍သေချာတာက ဒီခံစားချက်ကို တပ်မက်သွားမိတာပင်.. ။

“ကျွန်တော်ကြိုးစားခဲ့သမျှက မင်းသမီးလေးအတွက်ပါ။ မယ်တို့နဲ့ပဲ သူ့နေမယ်ဆို သူ့သဘောပါ..”

လင်ကောင်းရင်

“မင်းကရော..”

အဲဒါ.. ၊

နားထောင်နေသည့် သူဌေးကြီးဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အရင်တုန်းက ပြောမှားဆိုမှားရှိခဲ့တာ ဝမ်းနည်းစရာတွေဖြစ်ပါ့လား၊ မရှိပေမယ့် ခုဆိုရင်..”

“ခုဖြစ်လာဖို့ရှိရင် ပြောမှားဆိုမှားမရှိအောင် မောင်မင်းဆင်ခြင်ပေါ့..”

သူဌေးကြီးတလွှားလွှား ဝင်ချလာတော့ ဒေါ်ရတနာလှိုင်ပျာပျာ သလဲဖြစ်သွားသည်။ သမက်နဲ့ယောက္ခမဒီလိုပုံစံနဲ့ ပြောကြရင်ဖြင့် အဆင်ပြေကြဖို့မလွယ်ပေ။ ထိုစဉ် အတွင်းခန်းထဲက ကလေးငိုသံကြားလိုက်ရလျှင် ချမ်းညကနေရာမှထရပ်၏။

“ဟေ့..ဟေ့၊ သမီးကခုမှ ဆယ့်တစ်ရက်ပဲရသေးတာ..”

အဆောင်ထဲမှာမှ အတွင်းအိပ်ခန်းထပ်ရှိနေသေးတာမို့ ချမ်းည ဒီရွာရောက်တည်းက မင်းသမီးကဒီနေရာကို ထွက်လာမှတွေ့ခွင့်ရသည်။ သူဌေးကြီးက ကမန်းကတန်းတားလိုက်ပြီးမှ ဇနီးသည်ကို ကြည့်၍.. ၊

“အဲဒါတွေကို ကျုပ်ကပြောနေရတယ်..မင်းကပြောမှပေါ့..”

“ဘယ်သူမှပြောဖို့မလိုပါဘူးသူဌေးမင်း..ကျွန်တော်စောင့်စည်းရမှန်းသိပါတယ်..”

“ဘယ်နှယ် ကျုပ်ကိုသူဌေးမင်းတုံး..”

လွတ်ခနဲပြောချလိုက်ပြီးမှ သူဌေးကြီးမျက်နှာဟိုလွှဲဒီလွှဲဖြစ်သွားသည်။ ယောက္ခမကိုတော့ မယ်မယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုကျမှ သူဌေးမင်းဆိုတာ ကောင်းလား.. ၊

ဒေါ်ရတနာလှိုင် အံ့ဩသွားပြီး တဖြည်းဖြည်းပြုံး၏။

“ခုချိန်ထိခေါ်နေတော့ အိမ်တော်ကလူတွေမလေးစားမစိုးလို့..”

ဘယ်သူမှမမေးဘဲ ဖြေရှင်းလိုက်မိပြီး ကယောင်ကတမ်း လှည့်ထွက်၏။ ပြီးတော့ ခြေလှမ်းတုံ့သွားပြန်သည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ချမ်းညမရှိတော့ပေ.. ၊

“ညီမ..”

“ရှင်..”

“မင်းလိုက်သွားသင့်တယ် မထင်ဘူးလား..”

“အဲ့လောက်မလိုပါဘူး အစ်ကိုထည့်ရယ်..ချမ်းညက သမီးလေးကိုခိုးသွားတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်နှစ်နီးပါးတောင် ရှိးရိုးသားသားနေခဲ့တာပါ..”

“ဟင်..”

“ဟိုမှာကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာနဲ့ ပြည့်စုံပြီဆိုမှ အကြင်လင်မယားလို ပေါင်းကြတာတဲ့..ဒေါ်နီတာပြောပြတာလေ၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်မတို့ စောစောတည်းက မြေးချီရမှာ..”

“ကြည့်စမ်း..ဒီကောင်..”

“ဟင်..ဘာလို့မကျေနပ်နေတာလဲ..”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး..”

“ဟား ဟား ဟား..”

ရယ်သံတွေလုံးထွက်လာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်တော်က လူတွေအခန်းရှေ့ထိ အံ့ခဲလို့.. ၊

လှည့်ကြည့်လိုက်မှ အလျှိုလျှိုပြေးကုန်ကြတာမို့ သူဌေးကြီး မျက်နှာနီရဲသွားသည်။

သူဘာပြောမိလို့တုံး.. ၊

အခန်း(၅၁)

“မသိဘူးကွာ...ဒီညတော့ အတူတူအိပ်ရမှဖြစ်မယ်..”

“ကိုချမ်းရယ်..”

“ဘာဖြစ်လို့တဲ့...မီးလည်းထွက်ပြီ၊ ခင်ဗျားလည်းကြည့်လင်လှပလို့..ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ကလေးနားမှာ ကျုပ်ကနေခွင့်မရှိဘူးလား..”

ကြီးလေး ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ချစ်စနိုးကြည့်ရင်းပြေးသည်။ အလယ်မှာသားလေးရှိနေသဖြင့် ချမ်းညကခြေရင်းကနေ ပတ်လျှောက်လာပြီး ကြီးလေးရဲ့ဘေးမှာ လှဲလိုက်၏။ ပြီးတော့ နောက်ကနေဆွဲဖက်ထားလိုက်လျှင်..

“ကိုချမ်း အဲလိုကြီးမနေနဲ့လေ..တော်ကြာ ဖေကြီးတို့တွေ့သွားရင် အထဲဝင်ခွင့်တောင် မရဘဲနေလိမ့်မယ်..”

“အဲ့ဒါတွေကြောင့်စိတ်ညစ်တာ..ကျုပ်ကပြောရင် ကျုပ်ကအောင်မြင်လာတာတွေ အာခံနိုင်တာတွေပါလာဦးမယ်၊ ချမ်းညဆိုတဲ့ကောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလုပ်တာပဲကောင်းတယ်..”

ကြီးလေးက သူဖက်ထားသည့်လက်ကို ဖယ်ချဖို့ရုန်းနေရင်းရယ်ကာ..

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသားက ကလေးအဖေဖြစ်ပါ့မလားပြောပါဦး..”

“မသိဘူး..”

“ရှင်သိလို့ကြီးစားခဲ့တာပဲဟာ..ကြည့်ပါဦး မျက်နှာကြီးကလည်း ကလေးဆိုးကြီးကျနေတာပဲ..”

ကြီးလေးက ချမ်းညလည်ပင်းကို လက်ပြန်လှည့်ဖက်လိုက်ပြီး

မေးဖျားကိုနှမ်းလိုက်ကာ.. ၊

“ဖေကြီးကိုနားလည်ပါ..ကိုချမ်းရယ်..တကယ်တော့ ကျွန်မကို ပြန်ခေါ်ဖို့ ဖေကြီးတကောက်ကောက်လိုက်နေခဲ့တာပါ။ ကျွန်မတို့က သာ သားသမီးတွေပီပီ ဟိုအရင်တည်းက ခူးထောက်သနားခံခဲ့ရင် ခုလိုပြောစရာတွေကျန်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး..”

“ဘာလဲ..ကျွန်တော်ကမာနပြခဲ့တာလို့ ပြောချင်တာလား..”

“ဟင်္ဂင်အင်..ရှင်မာနရှိတာကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်သိစေချင်ခဲ့တာ၊ ဖေကြီးကိုလည်းချစ်တယ်..ရှင်ကိုလည်းချစ်တယ်၊ ဖေကြီးကိုလေးစားရသလို ကိုယ့်ယောက်ျားဖြစ်နေတဲ့ရှင်ကိုလည်း ဖေကြီးတို့အထင်မြင်သေးမှာ မလိုချင်ဘူး..ဒါကြောင့် အချိန်ကိုစောင့်ခဲ့တာပါ..”

သူမကပြောပြီးမှ သဘောကျသလိုရယ်လိုက်ရင်း..

“ရှင်ကမသိပေမယ့် ကျွန်မရှင်ကိုဘယ်တုန်းကမှ အထင်မြင်မသေးခဲ့ဘဲ တိတ်တခိုးအားကိုးတွယ်တာနေရတာလေ..”

“အဟွန်း..”

“ဒါကြောင့် ဖေကြီးတို့ကအထင်သေးစကားတွေပြောလာမှာကိုလည်း မကြားချင်တာ..ခုရော ရှင်ကျွန်မအနားမှာပဲနေပါ့မယ်လို့ ဘာလို့ ကတိပေးနိုင်သေးတာလဲ..ပြောပါဦး..”

“နေချင်လွန်းလို့ ခုန့်ဆွခုန့်ဆွဖြစ်နေတာကို..”

“ဟာ..ခုကိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်တော်မှာထာဝရ..”

ချမ်းညက သူမမြင်အောင်ပြေးကာ..

“ကလေးရတိုင်း လေးဆယ့်ငါးရက်တိတိ အနားမကပ်ရအမိန့်ကြီး ပြန်ဖြုတ်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ စဉ်းစားမယ်..”

ကြီးလေးရယ်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကိုမြင်ရဖို့ ပက်လက်လေးပြောင်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ အရှည်လျားပုံခဲနေသောဆံနွယ်တွေနဲ့ လုံးထွေးသွားသဖြင့် ချမ်းညကမန်းကတန်း သိမ်းယူပြီး သူမရင်အုံလေးပေါ်မှာ တယုတယတင်ပေး၏။ ပြီးမှ သူမခေါင်းလေးကို ဖြည်းဖြည်းမ၍ လက်တစ်ဖက်ခံပေးထားလိုက်ရင်း..

“ကျွန်တော့်လက်မောင်းပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးအိပ်ရမှ အိပ်ပျော်တယ်ဆိုပြီး သားလည်းရရော မအုံးရလည်းပျော်ပါတယ်ကွာသွားတာ

ပဲခင်ဗျား..”

“ဘယ်လိုလုပ်ပျော်မှာလဲ..ညတိုင်း ရှင့်နားလာခိုးကြည့်ပြီး ရှင့်နဖူးကိုနှမ်းနေရတာ..”

“ဟင်..တကယ်..”

“အင်း..”

“မယုံဘူး..”

“တကယ်ပါဆိုမှ..”

“ဒါဆိုခုနှမ်းပြ..”

“ဟင်အင်း..”

“ဘာလို့တုံး..”

“ရှက်စရာကြီး..”

နှမ်းပါပြောတိုင်း ဘယ်လိုမှနှမ်းခိုင်းလို့မရခဲ့သည့်ဒီမိန်းမ..! ချမ်းညမချင့်မရဲဖြစ်သွားပြီး သူမကိုယ်လေးကို တင်းခနဲဖက်ထားလိုက်တာ.. ၊

“ရတယ်..ခင်ဗျားမနှမ်းရင် ကျွန်တော်ပဲ..”

“ဟာ..မလုပ်နဲ့၊ တံခါးဖွင့်ထားတာကို ကိုချမ်းကလည်း..”

“မရဘူးကွာ..ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်နှမ်းတာ ဘယ်သူမြင်မြင်..”

ချမ်းည အတင်းအကျပ်နှမ်းနေစဉ် ကလေးက ဝါးခနဲငို၏။ ကလေးငိုသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ သူ့ရွေးကြီးအပြေးတပိုင်းဝင်လာလျှင်..

“အဲ့ဒါပဲ..အဲ့ဒါတွေသိလို့..”

ကယောင်ကတမ်းခြေလှမ်းတွေမှားကုန်လျက် ကလေးဆီသွားရမလို ပြန်ထွက်ရတော့မလို။ ဒေါ်ရတနာလှိုင် ထပ်ချပ်မကွာပါလာကာ အမောတကောမေးလျှင်.. ၊

“ကလေးကတိုတာကိုးကွ..မကြားဘူးလား မင့်မြေးငိုတာ..”

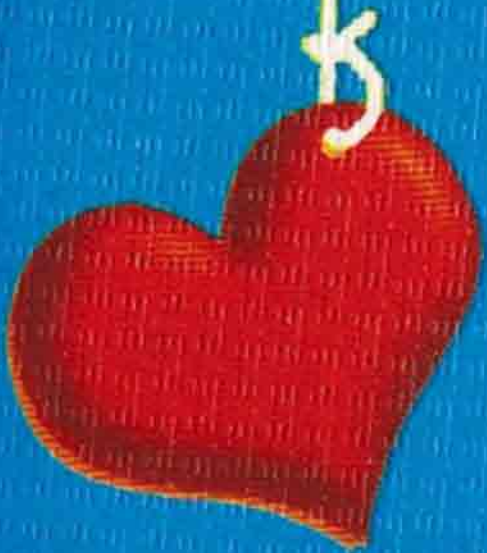
ပြောလည်းပြော၍ လှည့်ပြေးတာ အခန်းပြင်ကိုတစ်လှမ်းတည်းနဲ့ ခုန်ထွက်သွားတဲ့အတိုင်း.. ၊

အချစ်ကြောင့် လူတိုင်းရှုံးကြလေသည်။

Handwritten notes on the right side of the page, including the number 2008/- and several fractions like 9/23, 21/22, 12/6, and 17/6.

BURMESE
CLASSIC
.COM

အလှူအတန်းအစားအားလုံး
အားပေးအားပေးအားပေးအားပေး

ဆုတောင်းတောင်းနဲ့ လာတိုက်